

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

S. C. STEPHENS

Untamed

A NEW NOVEL IN THE THOUGHTLESS SERIES

"S. C. Stephens
at her best!"
—Katy Evans,
New York Times
bestselling author,
on *Thoughtful*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

S. C. STEPHENS

Untamed

A NEW NOVEL IN THE THOUGHTLESS SERIES

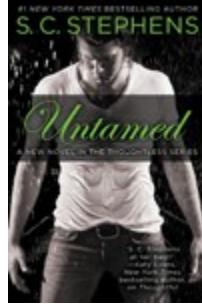
"S. C. Stephens
at her best!"
—Katy Evans,
New York Times
bestselling author,
on *Thoughtful*

Untamed

S. C. STEPHENS

P O R E V B R

New York Boston

Okumayaİindeki ler Başlayın Haber Bültenleri

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap, durmaksızın daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını isteyen tüm Griffin hayranlarına gidiyor! *Düşüncesiz*'de ilk ortaya çıkışından beri onunla güldünüz, ona güldünüz ve büyümesini izlediniz. Henüz yapmadıysanız, umarım *UNTAMED*'i okuduktan sonra ona tamamen aşık olursunuz. Ben aşık olduğumu biliyorum.

Teşekkür

Kellan Kyle dışında, Griffin en sevdiğim D-Bag olmalı. Yaptığı şey beni güldürüyor. Ama onun hakkında en çok sevdiğim şey dizi boyunca gösterdiği gelişim. Onun için bu büyümeyi sürdürmenin bir yolunu bulmak zordu, ama bence UNTAMED bunu başarıyor ve onun yolculuğuyla gurur duyuyorum.

Okurlarımın sevgisi ve desteği olmasaydı bu kitap mümkün olmazdı. Bana karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim! Kitaplarımın size ulaşmasının biraz zaman aldığını biliyorum, ama umarım onları beklemeye değer bulursunuz. Her biri sayısız saati, sayısız şüphe ve korkuyu ve birkaçtan fazla gözyaşını temsil ediyor. Yazarlık kolay bir meslek değil, ancak nihai ürünü görmek ve övgü ve teşviklerinizi duymak tüm kan, ter ve karpal tünele geliyor.

Beni destekleyen tüm yazarlara teşekkür etmek istiyorum. Bu kadar rekabetçi bir iş olduğu için, meslektaşlarım tarafından cesaretlendirilmekten başka bir şey hissetmedim. K. A. Linde', ses tahtam ve kayam

-Sana tapıyorum! Nicky Charles'a - ilk etapta kendi kendime yayınlamamın nedeni - bana ipleri gösterdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Jenn Sterling ve Rebecca Donovan'a - siz ikiniz günümün parlak noktalarısınız. Sonsuz tatlılığınız için çok teşekkür ederim! Katy Evans'a- tweet'leriniz ve retweet'leriniz beni her zaman gülümsetiyor. Beni hayranlarınızla paylaştığınız için teşekkür ederim! K. Bromberg'e - çıkış günü arkadaşım! Çok güzel bir ruhun var. Gününüzü benimle böylesine nazik ve cömert bir şekilde paylaştığınız için teşekkür ederim. Sunniva Dee, Danielle Jamie, Alexa Keith, Alex Rose ve daha fazlasına hikayelerinizi, heyecanınızı ve desteğinizi paylaştığınız için teşekkür ederim! Ve beni harekete geçiren ve ilham veren yazarlara çok sevgiler-Jillian Dodd, C. J. Roberts, Kristen Proby, Tara Sivec, Nicole Williams, Tarryn Fisher, T. Gephart, Katie Ashley, Karina Halle, Christina Lauren, Colleen Hoover, Abbi Glines, Jamie McGuire, A. L. Jackson, Tammara Webber, Emma Chase, Kyra Davis, Kim Karr, Claire Contreras, Cora Carmack ve çok daha fazlası!

Beni sonsuza dek destekleyen blog yazarlarına yürekten teşekkür ederim- *Totally Booked Blog, Flirty and Dirty Book Blog, Fictional Boyfriends, Schmexy Girl Book Blog, Three Chicks and Their Books, The Rock Stars of Romance, Shh Mom's Reading, Kayla the Bibliophile, Maryse's Book Blog, Brandee's Book Endings, Martini Times Romance, The Autumn Review, SubClub Books, Sammie's Book Club, Lori's Book Blog, The Book Enthusiast, Bookish Temptations, Verna Loves Books, The Book Bar, A Literary Perusal, We Like It Big Book Blog, Bare Naked Words, Fictional Men's Page, Love N. Books, Vilma's Book Blog, Southern Belle Book Blog, Kindle Crack, One Click Bliss, Cricket's Chirps, Perusing Princesses, Talkbooks Blog, BJ's Book Blog, Nancy's Romance Reads, Literary Gossip* ve çok, çok, çok daha fazlası!

İnternete girmeyi bu kadar eğlenceli kılan tweeter'lara ve poster'lara çok sevgiler-Janet, Shelley, Christine, Sue, Simmi, SL, Jamie, Bianca, Jane, Jasmin, Tam, Deb, Keisha, Tiffany, Joanne, Katie, Ellen, Denise, Erin, Natalie, Lisa, Charleen, Nicky, LJ, Nic, Sharon, AM, Laayna, Christy, Liis, Glorya, Gerb, Chelcie, Sam ve daha sayamayacağım kadar çok kişi! Sık sık gönderdiğiniz mesajlar kalbimi ısıtıyor, beni güldürüyor ve moralimi yükseltiyor!

Dışarıdaki tüm *Thoughtless* destek gruplarına ve hayran sayfalarına - bunların var olduğunu bilmek bile gerçeküstü. Sayfalarınıza akıttığınız tüm zaman, çaba ve tutku için teşekkür ederiz!

Menajerim ICM Partners'tan Kristyn Keene'e ne kadar teşekkür etsem azdır; bu kitaptaki yardım ve rehberliğiniz paha biçilemezdi! Geçen yıl boyunca paylaştığınız sayısız moral konuşması ve cesaretlendirici sözler de öyle. Desteğe şiddetle ihtiyaç duyduğum zamanlar oldu! Muhteşem Forever/Grand Central Publishing aileme -Beth deGuzman, Marissa Sangiacomo, Julie Paulauski ve Jamie Snider- çok teşekkür ederim. Hepiniz beni çok sevdiğinizi ve hoş karşıladığınızı hissettirdiniz! Ve Megha Parekh'e çılgın editörlük becerileri için özel bir teşekkür!

Ve son olarak, sonsuz sabırları için arkadaşlarıma ve aileme çok sevgiler. Özellikle de bir son teslim tarihi beni kapıdan dışarı , son dakikada iptal ettiğimde veya bütün gece ofisimde kilitli kaldığımda. Çok üzgünüm!!! Ve çocuklarıma... sizi ne kadar sevdiğimi bilemezsiniz... ama lütfen avazınız çıktığı kadar bağırmayı ya da bir sahneyi bitirmeye çalışırken yanıma gelip "Anne, hey anne... merhaba" demeyi bırakın. Şaka yapıyorum. Senin için her zaman zaman ayıracağım. ♥

Bölüm 1

Dehşetin Tedavisi Yoktur

Övünecek biri değildim ama iyi bir hayatım vardı. Boş ver onu. Ben övünen biriydim ve bunu elimden geldiğince sık ve yüksek sesle yapacaktım, çünkü harika hayatlar tarihindeki en harika hayata sahiptim. Çok az insan benim kadar övünebilirdi. Dünyanın en başarılı grubunda yer alan çok fazla insan yoktu. Sadece ben vardım. Bir de grup arkadaşlarım. Sanırım. Her neyse.

Ve on üç gün, on sekiz saat, otuz iki dakika sonra tekrar yollara düşecektim. D-Bags'in bir numara olan ikinci albümü için yaz turnesi hızla yaklaşıyordu ve ben de başlamak için sabırsızlanıyordum. Yeterince uzun süre arka planda beklemiş, yeterince uzun süre bana tahsis edilmiş bir enstrümanı çalmıştım. Bu turnede her şey değişecekti. Baş gitar çalma sırası bendeydi, spot ışıklarının altında parlama sırası bendeydi. O lanet sahneyi ben yönetecektim ve kimse beni durduramayacaktı.

Birkaç yıl önce D-Bags'e ilk katıldığımda, genel olarak muhteşemliğim bilindiğinde kuzenimin yerine baş gitarist olacağımı düşünmüştüm; hatta grubu resmen kurduğumuzda bunu çocuklara da söylemiştim. Matt benimle aynı fikirde olmasına ve bana "Sen ne dersin Griffin" demesine rağmen, grup bana müzikal yıldız olma şansını henüz vermemişti. Beni basçı pozisyonuna itmişler ve sonra da orada bırakmışlardı. Ben öne ve merkeze aittim - baş gitarist neredeyse alnıma dövmeyle yazılmıştı! Bütün çocuklar bunu biliyordu ve ne zaman Matt'le enstrümanlarımızı değiştirmemiz gerektiğini söylesem, "Matt daha yetenekli" gibi saçma yorumlarla isteğimi geri çeviriyorlardı. Her neyse. Sol taşığım Matt'ten daha yetenekliydi; keşke o da benim kadar harika olsaydı. Çocuklar bana gerçekten parlama şansı verilirse kendilerinin unutulacağından endişe ediyorlardı. Neyse, siktir et. Gölgede uzun süre kalmayı planlamıyordum. Kimse Hulk'u köşeye sıkıştırılmaz. Hiç kimse.

Neyse ki, külot düşüren yakışıklılık, dumanı tüten bir fizik, A listesindeki bir fahişeden daha fazla cinsel bilgi birikimi ve serçe parmağında çoğu kişinin tüm vücudunda sahip olduğundan daha fazla yetenekle kutsanmıştım. Ben bir

Ben de şanslı bir orospu çocuğuydum ve işler benim için yolunda gidiyordu. Sanırım iyi bir karmam falan vardı, çünkü kötü durumlar bile harika bir şekilde sonuçlanıyordu. Çocukluğumu ele alalım. Annem bana hamile olduğunu öğrendiğinde Wichita'da yaşıyorduk. Evet. Neredeyse Kansas'ta doğuyordum. Kansas'ta! Ama babam işini kaybetti ve kardeşinin yanına taşınmak zorunda kaldık, böylece ben de Spot Işıkları Ülkesi-Los Angeles'ta sıkışıp kaldım. Ana rahminden çıktığım andan itibaren kaderimde büyüklük vardı.

Küçük yaşta bile bir rock yıldızı olmak bana cazip gelmişti; üst üste altı Cadılar Bayramı'nda Gene Simmons gibi giyinmişim. Sanırım milyonlarca insanın adımı haykırması, beni gördüklerinde ağlamaları, beni idolleştirmeleri fikriydi. Bir kaideye oturtulma düşüncesi sarhoş ediciydi. Bunu kim istemez ki? Ayrıca, porno ve fahişelik dışında hangi meslek size kaldırabileceğiniz kadar seks garantisi veriyordu? Düşünebildiğim kadarıyla hiçbir.

Ama kariyer seçimimin asıl nedeninin Matt olduğunu sanıyordum. Hayatımızın ilk sekiz yılında birlikte yaşamış, sonra aynı sokakta oturmuş, sonra da birlikte taşınmıştık. Birbirimizi çoğu zaman deli etsek de, neredeyse her zaman birbirimizin yanındaydık. Matt kadar dalga geçmekten hoşlandığım kimse yoktu. Kendimi bileli Matt müziğe takıntılıydı. Sağlıksız bir şekilde takıntılıydı. Müdahaleye ihtiyaç duyacak kadar takıntılıydı.

Biz daha çocukken, "Müzik hayattır" ve "Geri kalan her şey sadece arka plandaki gürültüdür" gibi şeyler söylerdi. Sanırım Matt'in on dokuz yaşına kadar bakire kalmasının nedeni de bu tür saçmalıklardı. Ve bir buçuk. Tüm gençliğini müziğe adanmıştı ama müziğin sadece bir araç olduğunu fark etmemişti. Zamanın başlangıcından beri, müzik sadece bir şey yapmak için tasarlanmıştı - insanları yatağa atmak. *Seks* hayattı... kelimenin tam anlamıyla... ve *diğer* her şey sadece arka plandaki gürültüden ibaretti. Matt'in ilk seferinden sonra, sanırım bu gerçeği anlamaya başladı. "Müzik dünyayı besler" yorumlarını kesinlikle azaltmıştı.

Benim aksime Matt bir rock yıldızı olmayı planlamamıştı. O bunun boş bir hayal olduğunu düşünüyordu ama ben bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Tek yapmamız gereken doğru anı beklemektir. Kaderin bizi bulmasını beklemek. Ve buldu da.

Liseden sonra seçeneklerimi açık tuttum. Mezun olduktan sonra dişimi tırnağıma takarak üretken bir şey yapmamış olmam ailemi çıldırtırdı. Birkaç yıl boyunca kayıp bir dejenere gibi ortalıkta dolandım durdum. Zaten kız kardeşim de böyle söylemişti ama ben ne yaptığımı biliyordum. Zamanlama çok önemliydi ve ben de bu riski göze alamazdım.

Kader kapımı çaldığında dandik bir işte çalışıyordum. Bu tembellik değil, hazırlıktı. Özgür olmaya, değişim rüzgârlarıyla bir olmaya ya da bunun gibi şiirsel bir şeye ihtiyacım vardı. Hazır olmalıydım. İyi ki de hazırdım, çünkü içinden çıkamayacağım taahhütlerim olsaydı, Matt ve ben asla Kellan ve Evan'la bir grup kuramazdık.

Onlarla bir striptiz kulübünde tanıştık. Kuzenimi benimle biraz eğlenmeye ikna etmek pek sık rastladığım bir şey değildi ama barda birkaç kadeh içtikten sonra Matt'i her şeye ikna edebilirdim. Siktiğimin hafif sikleti. Matt, her zaman olduğu gibi, çoğunlukla çıplak kızların etrafında olmaktan tamamen rahatsızdı. Onun kişisel gelişimini önemseydiğim için ve kıpkırmızı kesilmesini izlemek çok komik olduğu için, kızlar konusunda ona yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. Yirmi dakika sonra kulüpten atıldık. Yine de benim hatam değildi. Sahneye pogo çubuğu çıkarmanın hoş karşılanmadığını nereden bilebilirdim ki? Naçizane fikrime göre, gösteriyi geliştirdiğimi sanıyordum.

Evan ve Kellan o gece kulüpteydiler ve bizi kaba bir şekilde dışarı çıkardıktan sonra otoparkta bulmuşlardı. Bize yaklaştıklarında Matt her zamanki gibi mızızlanıyordu; benim ne kadar aptal olduğumla ilgili bir şeyler söylüyordu. Bilmiyorum, gerçekten dinlemiyordum. Ama tanışma faslından sonra sohbet müzik konusuna kaymış ve Matt sonunda yedinci cennete girmişti. Bir grup erkekle müzik tarzlarını tartıırken, gözlerimizin önünde bir aÇağı bir yukarı sallanan silikon testileri izlerken olduğundan daha mutluydu. Yıllardır bundan şüpheleniyordum ama o anda Matt'in tamamen aklını kaçırmış olduğunu ve asla aklının başında olmayacağını kesin olarak anlamıştım.

İkimiz Kellan ve Evan'la anlaştık ve D- Bags doğdu. Ve tahmin ettiğim gibi, müziğin sekse giden kesin bir yol olduğunu keşfettim. Ve, aman Tanrım... Yapılacak çok fazla seks vardı! Sahne arkası seksi. Otopark seksi. Duvar seksi. Banyo seksi. Kırbaçlı ve zincirli seks. Cosplay seksi. Tek gecelik ilişkiler. Üçlü seks. Seks partileri. *Ve armut ağacında bir keklik.*

Hiç bitmeyen bir cinsel zevk smorgasborduydu. Tek söylemem gereken, "Ben bir gruptayım," ve konuştuğum kız anında ilgisini çekiyordu. O kadar kolaydı ki, neredeyse *çok* kolaydı. Hayır, pek sayılmazdı. İnanılmazdı ve her saniyesine bayıldım.

Hayatımın muhteşemliğine hafif bir gölge düşüren tek şey, gruptaki aşağı konumumdu. Çocuklar nasıl bir hediye aldıklarının farkında değillerdi.

ve onlara defalarca baş gitarda bir şansı hak ettiğimi söylememe rağmen, beni geri tutmaya devam ettiler. Gruptaki tek gerçek şikayetim buydu. Bir de Kellan'ın düzenli olarak amımı çalması! Ben istediğimde bile! O gidip evcilleşmeden önce, bu beni gerçekten kızdırdı. Ve sonra, işleri daha da kötüleştirmek için, lanet hırsız seks hikayelerini bile paylaşmazdı. *Eğer yarığımı araklayacaksan, en azından ayrıntıları paylaşma nezaketini göster!*

Ama hayır, Kellan garipleşir ve dudaklarını büzerdi. Neredeyse utanırdı. O zaman bana mantıklı gelmemişti. Hâlâ da gelmiyor. Bu boku çatılardan söyledim! Ama yine de yatakta harikaydım. O kadar iyi yatardım ki, *ben* bile benimle yatmak isterdim. Kellan muhtemelen bu konuda berbattı. Kızları sadece "baş şarkıcı" rozetine sahip olduğu için tavlıyordu. Kızlar muhtemelen sonrasında ağlamışlardır, o kadar korkunçtu ki. Evet, bu mantıklı. Zavallı acınası pislik. Belki de onu biraz rahat bırakmalıyım? Hayır. Ön adam olarak sekste iyi olmak onun yükümlülüğüydü. Eğer beceremezse, memnuniyetle onun yerine geçerdim. Şarkı söyleyebilir ve kalçalarımı savurabilirdim. Anneler Günü'nden sonra tatminsiz bir eşe çıkmak kadar kolay. Evet... Bunu kesinlikle yapabilirim. Baş gitarist olmayı siktir et. *Her şeyin başı* olabilirim.

Kendimi sahnenin ortasında dururken hayal ettim, hayranlar bağırıyor, aşağı yukarı zıplıyor, adımı haykırırken göğüslerini gösteriyorlardı. Kellan arka planda küçüldükçe küçüldü, sonunda sahnenin arkasındaki karanlık onu tamamen yutana kadar. Sadece bas tellerine hafifçe vuran gölgemsi, parmaklı şekiller görebiliyordum. Şarkıyı berbat ediyordu, ama ben buna izin verdim... çünkü böyle harikaydım. Onunla bu konuyu daha sonra konuşacaktım, belki fazladan prova yapmasını sağlayacaktım. Ha!

Ortadaki ışıkların altı çok sıcaktı ama buna bayıldım. Sıcaklık, çıplak tenimin üzerinde bir sevgilinin parmakları gibiydi. Keşke çıplak olsaydım da sıcak titreşimleri her yerde hissedebilseydim. Kalabalık bunun için çıldırırdı. Şimdiden bana ulaşmak için tırmanmaya başlamışlardı; güvenlik onları etmekte çok zorlanıyordu. Yüzlerindeki ifadeden, sahneye çıkmayı başarırlarsa beni parçalara ayıracaklarını biliyordum. Aşk, şehvet ve arzuyla ölümüne parçalanmak... Ölmek için hiç de fena bir yol değil.

benim ismimi, üzerinden ve üzerinden söylemeye başladılar.

"Griffin! Griffin! Griffin!"

Griffin!" Onları yatıştırmak için elimi kaldırdım... "Griffin... bir sorun mu var?"

Bir çift zümrüt yeşili göz odağa geldiğinde, kıvranan hayranlar görüntüm buharlaştı. Anna. Benim muhteşem, şehvetli tanrıça karım. "Hayır... Dinlemiyordum. Baştan başlayabilir misin?" Delici gözlerin altındaki dolgun dudaklar kaşlarını çattı ama aslında o kadar da üzgün olmadığını biliyordum. Aklım sık sık dağılırdı; o buna alıştı.

Bu işe kalkışmam, kendimi sürüden ayırmam, yemek için sadece bir çeşit mısır gevreği seçmem beni hâlâ şaşırtıyordu. Sonsuza kadar. Ama söz konusu mısır gevreği, şekerlemeye batırılmış ve çikolata parçacıklarıyla kaplanmış çikolata kaplı çikolatalı gevrekler olunca, bu o kadar da büyük bir fedakârlık sayılmazdı.

Anna ve ben birkaç yıl önce, D-Bag'ler büyük olmadan önce tanışmıştık. O zamanlar bile, içinde yüzdüğüm havuz o kadar da derin değilken, benim boktan biri olduğumu düşünmüştü. Bu yüzden onu daha da çok seviyordum. Onu kazmışım, ama bu beni takıldıktan sonra bebekleri becermekten alıkoymamıştı. Defalarca birlikte olduktan sonra bile. Onu da. Anna ile ne zaman istersen o zaman işe yarar bir ilişkimiz vardı ve ben de uzun bir süre memnun etmeye hevesli hayranlarla eğlenmeye devam ettim. Ama sonra, bir şekilde -ve hala nasıl olduğundan emin değilim- her şey değişmeye başladı. Anna ile birlikte olduktan sonra, diğer tüm kızlar beni eksik bırakmıştı. İkimiz birlikte patlayıcıydık. Hayır, akıllara durgunluk veriyordu. Hayır... hayat değiştirici. Sanırım bu yüzden başka hiç kimse kıyaslanamazdı. Anna beni yakalamıştı ve beni kimsenin tatmin edemediği kadar tatmin etmişti.

Diğer kızlar... onlarla okyanustan su içmek gibiydi. Elbette, anlık ağrı geçti, ama sonrasında daha kötü hissettim. Daha susamış. Her zaman sadece Anna'yı istemişim ve başka kimse bunu yapamazdı. Kırbaçlandığımı kabul etmek hayatımda yaptığım en zor şeydi ama bunu inkâr etmek beni hiçbir yere götürmüyordu. Anna benim için yeterliydi. Hayır, o benim için yeterliydi. Bu yüzden herkesten önce onunla evlendim.

Anna iç çekerek dudaklarını öyle erotik bir şekilde ayırdı ki neredeyse başka bir hayalle dikkatim dağılacaktı. *Tanrım, şu anda ağzı üzerimde olsa harika olurdu. Acaba söyleyeceklerini çıplak olarak da söyleyebilir mi?* Olmaması için bir neden göremedim. Zaten yolu yarılamıştı. O gün için giyecek bir şeyler seçerken ben de gömme dolabımızdaki bankta oturuyordum. Şimdiye kadar seçtiği tek şey siyah bir sütyen ve ona uygun siyah iç çamaşırıydı ve esnek, destekleyici hamile iç çamaşırları olmalarına rağmen çok ateşliydi. Onları dişlerime geçirmek istedim.

"Tur... Seninle gelmeye karar verdim. Gibson ve ben. Artı Çaylak. Üçümüz de seninle geliyoruz." Ellerini karnının yanlarına koyarak karnındaki bebeğin şeklini belirginleştirdi. İkinci çocuğumuz.

Doktorlara göre bu da bir kızdı ama *o* şerefsizler doğduğu güne kadar bize Gibson'ın erkek olduğunu söyledikleri için bu sefer nefesimizi tutmamıştık. Bebeğin ne olduğunu Anna onu dışarı çıkardığında öğrenecektik.

Omuz silktim. "Tamam, kulağa harika geliyor." Benim için fark etmezdi. Aslında gelirse hayatım biraz daha kolaylaşacaktı. O kadar çok mastürbasyon yapmak zorunda kalmazdım. Gerçi şu anda tekrar eğilirse yapmak zorunda kalabilirdim. *Yüce İsa, karım tam bir bastyapıt.*

Anna yüzlerce kıyafetin bulunduğu çubuğa geri döndü. Yemin ederim çoğu mağazadan daha fazla kıyafeti vardı. Bu bizim tek dolabımız bile değildi. Ebeveyn banyosunda da bir tane vardı ve kullanılmayan bir misafir odasında da Anna'nın kullandığı bir tane daha vardı. Neredeyse gülünçtü, ama sahip olduğu her şeyin içinde o kadar iyi görünüyordu ki, bundan hiç şikayet etmedim. Yine de, giyinirken ne kadar iyi görünüyorsa, çıplakken daha da iyi görünüyordu.

O gün için ayakkabılarını çoktan seçmişti; moda seçeneklerini gözden geçirirken onları elinde tutuyordu. Bacaklarını bir mil uzunluğunda gösterecek siyah yüksek topuklu ayakkabılardı bunlar. Onları giydiğini düşündükçe bile sertleşiyordum. Neden hâlâ takmamıştı ki? Benimle alay ediyordu.

Başını bana doğru çevirdi, uzun kahverengi saçları baştan çıkarıcı bir şekilde omzuna dolanıyordu, "Kiera ve Ryder da gidiyor, böylece Gibson'ın oynayacak birileri olacak... Ryder henüz pek bir şey yapmıyor. O sadece dokuz aylık. Yine de en azından bizim dışımızda onu eğlendirecek biri olacak, anlıyor musun?"

Dikkatimi verdiğimi düşünmesi için başımı salladım ama aslında vermiyordum. Kellan'ın çocuğundan ve süper sert karısından bahsetmişti, ama anladığım tek şey buydu. Anna'nın o ayakkabıları giydiğinde kıcının nasıl görüneceğini hayal etmekle meşguldüm. Rahatsız edici şeyler birbirine sürünmeye başlamıştı ve o devam ederken ben de oturuşumu düzelttim.

"Gruplar için iki otobüs var, ayrıca Kellan ve Kiera'nın özel otobüsü var. Matt otobüsü Avoiding Redemption ile paylaşıyor ama sanırım Evan Holeshot ve yeni grup Staring at the Wall ile gidiyor. Kiera eğer istersek diğer çocuklarla gitmek yerine onun otobüsünde kalabileceğimizi söyledi." Dudaklarında bir sırıtişla bana baktı. "Aslında söylediği şey Gibson ve benim onunla ve Kellan'la gidebileceğimizdi... ve eğer *meçbur* kalırsan sen de bizimle gidebilirsin... bir ya da iki bacak için. Kısa bacaklar olduğu sürece."

Bu dikkatimi çekti ve eğlenen yüzüne bakmak için onun olağanüstü kıçından başımı kaldırdım. "Sikerim öyle işi. Bütün zaman boyunca sana bineceğim. Beni senden almaya çalışanın canı cehenneme." Soru sorar gibi bir kaşını kaldırdı ve ben de otomatik olarak başımı salladım. "Beni doğru duydun. *Sana* biniyorum." Belki kaçırmıştır diye kaşlarımı daha da imalı bir şekilde salladım. Ama kaçırmamıştı. Karımın da en az benimki kadar kirli bir aklı vardı.

Anna dikkatini yeniden kıyafetlerine verirken omuz silkti. Güneşli sarısı bir elbise çıkararak, "Kiera çok heyecanlanacak... ama ben de sana binmeyi tercih ederim, o yüzden idare etmek zorunda kalacak" dedi.

Etrafında dönerek, sanki bana modellik yapıyormuş gibi elbiseyi vücuduna yerleştirdi. Başımı eğdim, sanki gerçekten beğenip beğenmediğime karar veriyormuşum gibi. Ama beğenmedim. Giydiği her şey, bu yüzden ne olduğu umurunda değildi. Yine de umursuyormuş gibi davranmak için çok daha ilginç bir nedenim vardı, bana büyük getirisi olabilecek bir neden. Daha elbise hakkındaki fikrimi sormadan, ona bir fikir verdim. "Emin değilim... Önce ayakkabıları görmeliyim."

Ayakkabıları yere bıraktı ve elbiseyi giymeye başladı ama ben onu durdurdum. "Hayır, hayır... sadece ayakkabılar." Sesimi kasıtlı olarak alçak ve boğuk tuttum. Anna gözlerini benimkilere dikti ve gözlerinde şakacı bir şehvet canlandı. Sadece benimkine rakip olabilecek bir cinsellikle elbisesini çıkardı ve topuklu ayakkabılarını giydi. İş bittiğinde bir mayo mankeni pozu verdi ve sikim tamamen hazır olacak şekilde sertleşti.

Lanet olsun, çok ateşliydi. Seksen milyon aylık hamile olsa bile, etraftaki en seksi şeydi. İç çamaşırını çıkarıp üstüme çıkmasını istedim. Ayakkabıları üzerinde bırakabilirdi. *Aynen öyle.*

"Soyunmanı ve sikime binmeni istiyorum," dedim ona açıkça. "Ama topukluları bırak," diye ekledim. Anna ile bir ilişki içinde olmanın en güzel yanlarından biri, hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmak zorunda kalmamamdı. Eğer beni emmesini istiyorsam, tek yapmam gereken sormaktı. Havasında değilse yapmayabilirdi, ama ona bir şey sormamdan asla korkmazdı. Walmart'ta kasa kuyruğunda olsak bile, bu konuda rahattı.

Dudaklarında ilgiyle karışık yarım bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. Yürürken uzun siyah bir bukleye oynadı ve pantolonumdaki zonklama o kadar kötüleşti ki, sakinleşmek için kendimi iyice ovmak zorunda kaldım.

"Geç kaldık bebeğim," diye mırıldandı geçerken.

"Umurunda bile değil," dedim ve dirseklerimi sedirin üzerine yasladım. *Evet, yap. Seni istiyorum.*

Üzerime doğru eğilip ellerini kalçalarımaya koyarak kendini destekledi ve bana göğüs dekoltesinin olağanüstü bir görüntüsünü verdi. Eminim şu anda arka tarafının görüntüsü de aynı derecede muhteşemdir. *Hay sikeyim*. Neden burada hiç ayna yoktu ki? Bunu hemen düzeltmem gerekiyordu.

"Bir daha provaya geç kalırsan Matt kelleni alır," dedi. Sonra alt dudağını yaladı ve ısırıldı. Yumuşak teni ışıkların altında parlıyor, beni çağırıyordu. O dudakların üzerimde olmasına ihtiyacım vardı. Her yerde.

"Matt'in kafama ne yaptığı umurumda bile değil. Diğer yandan sen..." Belki bu imayı da kaçırmıştır diye kalçalarımı biraz yukarı kaldırdım. Yine kaçırmamıştı. Kızım benden çok daha akıllıydı.

Angelina Jolie'nin bile kıskanacağı bir gülümsemeyle Anna başını eğmeye başladı. Dudakları fermuarıma yaklaştığında gözlerim büyüdü. Kot pantolonuma yaslanan sikimin çıkıntısına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bana bir sığır dürtücüsüyle dokunmuş da olabilirdi. Sarsıntı vücudumda lezzetli bir cızırtı yarattı ve aletimin ucunda hafif bir ıslaklık hissettim. Onun için çok hazırdım. Beni öpmekten fazlasını yapmazsa yalvarmaya başlamak üzereydim. Hayır, yalvarmak *üzere değildim*. *Yalvaracaktım*; yeterince erkektim.

"Lütfen, bebeğim. O muhteşem ağzın üzerimde olmasını, beni izlemesini, beni kızdırmasını istiyorum. Sonra o güzel vücudun üstümde olmasını istiyorum, böylece içine girebileyim. Hareket etmeye başladığımızda ıslak amının etrafımda sıkılaştığını hissetmek istiyorum..." Elimi kucağımın üzerine kaldırdım, sonra sallanma hareketi yaptım, sanki kalçalarını tutuyor, ona rehberlik ediyor, onu daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiriyordum... "Oh evet, aynen böyle bebeğim."

Hareketi taklit etmekte o kadar iyi bir iş çıkarıyordum ki, birikmenin başladığını neredeyse hissedebiliyordum. Kahretsin, ona dokunmadan da boşalabilir miydim? Belki, ama bu o kadar da tatmin edici olmazdı.

Elleri fermuarıma doğru kayarken Anna gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı. "Çok ateşli şeyler söylüyorsun Griffin," dedi alçak bir sesle. Parmakları canavarımı yerinde tutan metali geri çekerken kalçalarımı sabitledim. Eğer yakında onu evcilleştirmezse lanet şey kasabayı yok etmek üzereydi.

Serbest kaldığımda sedirin üzerine uzandım ve başımı yastığa çarptım. Çene hizasındaki saçlarımı uzatıyordum ve düşük bir at kuyruğu yapmışım. Üzerinde yatmak oldukça rahatsız ediciydi, bu yüzden Anna iç çamaşırımı düzelterip beni serbest bırakırken bandı çektim. Parmakları zonklayan, hassas derime dokunduğunda nefes nefese kaldım. "Siktir, evet..."

Odaya dağılmış gelişigüzel giysi yığınının dağıtmaması için gözlerimi kapattım. Görme yetim ortadan kalkınca, diğer

duyularım keskinleştii. Sikimin üzerindeki serin havayı hissedebiliyor, Anna'nın tırnaklarının karnımı hafifçe çizdiğini hissedebiliyor ve hafif inlemelerimle Anna'nın baştan çıkarıcı mırıltılarının karışımını duyabiliyordum. "Hazır mısın bebeğim?" diye fısıldadı.

"Evet," diye inledim, saçlarını tutmak için aşağı uzandım. *Şimdi...*

Dili sikime dokunduğunda içimden bir sarsıntı geçti, sonra bir inilti kaçtı. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor..." Şaftı hafifçe yukarı kaldırdı, sonra tepedeki deliğe fiske vurdu. Tekrar inledim. Bunu o kadar çok istiyordum ki, tüm duyularım güçlenmişti. En ufak bir dokunuş, yıldırım çarpması gibi bir his veriyordu. "Daha... lütfen..."

Ve işte o zaman yükselen duyularım korkunç bir şey duydu. Berbat. Kötü zamanlama.

Yan odada, Anna'nın komodininin üzerinde bir bebek telsizi duruyordu. Bunca zamandır açıktı ama ben dikkat etmemiştim. Anna da. Ama şimdi, görmezden gelmek imkânsız gibiydi. Tiz, metalik bir ses squeal oldu Blaring itibaren o.

"Mommmmmmmmmmmmmmmmmmma! Çıkmak istiyorum!"

Gibson'ın sesi Anna'yı anında ebeveyn alarımına geçirdi. O bana bakarken ben de ona baktım ve aramızdaki öfkeli horozun tamamen unutulduğunu anladım. "Gibby uykusundan uyandı. Onu almalıyım."

Doğrulduğunda elini tuttum. Parmaklarını protesto eden üyeme götürerek, "Beş dakika ona zarar vermez," diye yalvardım.

Anna kıkırdadı ama geri çekildi. "Üzgünüm bebeğim. Onu orada bırakmayı sevmiyorum. Ayrıca, sürekli çığlık atacak ve bunun seni şaşırtacağını biliyorsun."

Dudaklarımı büzdüm, onunla tartışmak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Bazı zamanlar Gibson'ın monitörden gelen mırıltısını duymak bile boşalmamı imkânsız hale getiriyordu. O lanet şeyi kapatmam gerekiyordu ve Anna bunu yapmamdan nefret ediyordu. Ve yine de haklıydı. Gibson'ın ciğerleri çok güçlüydü ve eğer gelip onu yatak odasındaki hapishanesinden kurtarmazsak sesi daha da yükselecekti; monitörü kapatmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Sedirin üzerine düştüm ve unuttuğum aşk çubuğum sarkmaya başladı. Mükemmel bir ereksiyonun böyle ziyan edilmesi. "Tamam." Az önce kendi kızım tarafından engellenmişim. Ne.. Ne. Cehennem.

Anna limon rengi elbiseyi giydi; kıvrımlarına yapıştı, benim sikimi yeniden düşündürdü kalktı. Gibson çığlık attı yine yine de, ve

yeryüzüne geri düştü. Giyindikten sonra Anna yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Sen de giyinmelisin. Gitmemiz gerek."

Elimi kızgınlık ve onay işareti olarak kaldırdım. Her neyse. Bundan sonrası yokuş aşağı olacaktı. Anna bir süre beni izledikten sonra eğildi ve dudaklarını kulağıma dayadı. "Gibson gece yatar yatmaz buraya geri döneceğiz ve ben de başladığım işi bitireceğim." Kulağımın içini yaladı ve dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi. Bugün hayatımın en güzel günüydü.

Anna gittikten sonra mahzun yarıçapımı ovuşturdum. "Üzgünüm, Hulkster. Seni sonraya bırakmalıyım."

Kendime bakarken, sikimin bana cevap verdiğini duyduğuma yemin edebilirdim. *Ama oynayacağıma söz vermiştin!* Kaşlarımı çatarak kendimi tekrar pantolonumun içine soktum. "Söz verecek kadar aptal değilim. Kimseye. Ya da *herhangi bir şeye*," diye düzelttim, çünkü aletimle konuşuyordum. Bu erken öğrendiğim bir şeydi. Hayatınız boyunca hiçbir şey için yemin etmezseniz, daha sonra o yemin tarafından kışınızdı ısırılmazdınız. Sözümden dönmek insanın doğasında vardı; bu yüzden asla söz vermedim.

Evlilik yeminimden bile ilgili tüm sözler çıkarılmıştı. Anna ve ben düğümü Doğu'da bir belediye binasında atmıştık. Nerede olduğunu hatırlamıyorum. Törenimizde sadece biz ve yargıç vardı ve olabildiğince basitti. Temel olarak şöyle bir şeydi-Anna, *bu dangalağı kocan olarak kabul ediyor musun? Evet, kabul ediyorum. Griffin, bu afeti karın olarak kabul ediyor musun? Tabii, neden olmasın.* Birbirimize verdiğimiz tüm söz buydu. İhtiyacımız olan tek şey buydu.

Anna odaya geri döndüğünde her zamanki halimdeydim, sadece yarım bir tombulluk kot pantolonumdan dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ama karımın kollarındaki küçük mucizeyi gördüğümde o bile kayboldu. "Baba!" Gibson ellerini bana doğru savurdu ve bana doğru o kadar sert eğildi ki Anna onu için mücadele etmek zorunda kaldı. Gibson'ın küçük yüzü annesine karşı mücadele ederken sinirli bir konsantrasyonla buruştu. Sonra, ancak küçük bir çocuğun sevimli kılabilceği bir surat ifadesiyle Anna'ya dönüp kaşlarını çatı. "Babamı istiyorum." Bunu bir istek olarak değil, bir emir olarak söylemişti. Gibson henüz bir buçuk yaşındaydı ama ne istediğini çoktan biliyordu ve istediğini elde etmeyi bekliyordu. Bana o kadar çok benziyordu ki, bu korkutucuydu.

Anna gözlerini devirdi ama Gibson'ın bana ulaşabilmesi için bir adım daha yaklaştı. Küçük elleri tenime dokunduğunda, birden jilet gibi pençelere dönüştüler. Bir kartalın denizden bir balığı yakalaması gibi, Gibson da

ön kolunu şaşırtıcı bir güçle savurdu. "Ow, kahretsin! Sakin ol Gibs. Ben buradayım."

Homurdanarak onu yanıma çektim ve kolumdan geriye kalanları inceledim. Kemikten sarkan parçalanmış bir deri parçası görmeyi bekliyordum. Onun yerine, tek gördüğüm beni tırmıkladığı yerde parlak kırmızı çizgilerdi. Anna yüzünü buruşturdu. "Sanırım tırnaklarını kesmem gerekiyor. Özür dilerim."

Omuz silktim. "Muhteşem bir kız beni tırmalayana kadar gün gerçekten harika sayılmaz. Savaş yaralarımı gururla taşıyorum." Arkasında bıraktığı desene bakarak ekledim, "Aslında bunu üzerime dövme yaptırabilirim. Kalıcı parçalama izleri ne kadar havalı olurdu?"

Anna gülümsedi, sonra başını salladı. "Hayır, eğer dövme yaptırmak için pençe izleri istiyorsan, sana güzel izler vereceğim. O zaman onlara her baktığında, onları nasıl aldığını hatırlayabilirsin."

"Kahretsin... evet, bu çok daha iyi bir plan. Kahretsin, en iyi fikirler sende."

Gibson burnumu tuttu ve dikkatimi kendi istediği yöne çekti. Kızın bir mil genişliğinde kıskanç bir çizgisi vardı. Ona bakmak benim minyatür bir versiyonuma bakmak gibiydi, eğer ben bir kız olsaydım. Aynı açık mavi gözlere, aynı sarı saçlara sahipti, ancak onunki bozulmamış platin rengindeyken benimki biraz daha kirliydi. Olması gerektiği gibi. Bana parlak beyaz dişleriyle dolu bir gülümseme verdi ve ardından "Siktir" diye bağırdı.

Anna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama yüz ifadesi kızgınlıktan çok eğleniyor gibiydi. "Sanırım dilimize dikkat etmemiz gereken bir noktadayız."

Gibson'ı geçip Anna'ya baktım. "Konuşmama dikkat etmek mi? Benden alfabeyi tersten okurken tek ayak üzerinde zıplamamı da isteyebilirsiniz. Kendimi yirmi dört/yedi bu şekilde kontrol edemem. Bunu düşünmek bile beni yoruyor."

Anna ellerini Gibson'a doğru salladı. "Seni taklit etmeye başladı ve eğer buna şimdi bir son vermezsek, yakında insanlara saksocu demeye başlayacak."

Gülmeye başladım. "Bu... çok harika olurdu."

Anna ellerini kalçalarının üzerine koydu; gerçek artık eğlencenin önüne geçmeye başlamıştı. "Hayır, öyle olmazdı." Gülümsedi. "Evet, öyle olurdu ama ebeveynler olarak bu tür şeylere bir son vermeliyiz." İçini çekti. "Yine de denemeliyiz."

Gibson'a dönüp baktığımda kaşlarımı çattım. "Sanırım deneyebilirim." Neden bahsettiğimiz hakkında en ufak bir fikri olmadığından emin olmama rağmen Gibson

Başını omzuma koydu, kollarını boynuma doladı ve beni cesaretlendirir gibi sırtımı sıvazladı. Evet, Gibson'a yardımı olacaksa ağzımı kontrol etmeye çalışırdım. O küçük kız için yapamayacağım şey yoktu.

Üçümüz yatak odasına doğru ilerlemeye başladık. Anna çantasını yatağın üzerinden aldı; örtüler buruşmuş ve düşmüştü ama ikimiz de düzeltmeye zahmet etmemiştik. Tekrar bozacaksak neden bir araya getirelim ki? Zaten benim felsefem de buydu ve Anna da buna katılıyor gibiydi. Aynı şekilde düşünme eğilimimiz vardı, bu da beni gerçekten çok korkutuyordu.

Anna devasa çantasının kayışını omzuna atarken bana baktı. Gibson'ı sırtüstü yatırmıştım ve onu bir aşağı bir yukarı zıplatıyordum... tıpkı bir pogo çubuğu gibi. Mmmm, pogo çubuklarına bayılırdım.

"Unutmadan, baban aradı." Bunu söyledikten sonra kaşlarını çattı ve babamın onu kızdıracak bir şey yapıp yapmadığını ya da söyleyip söylemediğini merak ettim. Bu beni şaşırtmazdı. Babamın filtresi yoktu. Annem bunun aileden geldiğini söylemişti. Her neyse.

"Öyle mi? Peki o piç ne istedi?"

Anna iç çekerek eliyle Gibson'ı işaret etti. Bunu daha çocukça bir şekilde ifade etmenin yolunu düşünürken kafamı kaşıdım. Dilimi tutmak tam bir baş belasıydı. "O... adam... ne istiyormuş?"

Anna benim sevimsiz dolgu kelimeme güldü, sonra tekrar kaşlarını çattı. Karnını ovuşturarak, "Doğum için yukarı gelmek istiyorlar. Hepsi. Ve burada kalmak istiyorlar."

Tabii ki öyle yaptılar. Evim harikaydı, ailemin ev dediği bok çukurlarından çok daha güzeldi. İkinci albümümüzden para gelmeye başladığında, benim durumumda olan herkesin yapacağını yapmıştım. Bir emlakçıyla temasa geçtim ve bana Seattle'daki en pahalı evi bulmasını söyledim. Ne yazık ki o evi alamamıştık ama Anna'yla karar verdiğimiz ev kesinlikle ilk ondaydı. Burası uçuk, tuhaf ve sadece üç, dört ya da on kişi için fazla büyük bir yerdi. Bayılmıştım.

yatırım yapan tek D-Bag ben değildim. Kellan ve Kiera'nın Seattle'ın kuzeyinde, BFE'nin ortasında gözlerden uzak kocaman bir yerleri, Matt ve Rachel'in da şehir merkezinde, iskele ve dönme dolabın muhteşem manzarasına sahip havalı bir daireleri vardı. Her ikisi de bir ton para gerektiriyordu ama ikisi de benim evim kadar pahalı değildi. Mütevazı bir satın alan tek kişi Evan'dı. Aslında eski çatı katını satın almıştı. Evet,

çatı katı ve altındaki oto kaporta dükkanı. İş yerini ekstra yaşam alanına ve Jenny için bir sanat stüdyosuna dönüştürmüştü. Güzeldi. Sanırım. Yine de Evan'ın bunu yapmış olması Kellan'ın hoşuna gitmemiştir. O tamirhane Kellan'ın arabasına bakması için güvendiği tek yerd. Pansy. Sadece bir arabaydı, aş artık bunu. Ve sonunda aştı da. Gerçi hatun tamirciyi kişisel araba sorumlusu olarak işe almıştı. Hmmm, garajımda bikini giymiş, her tarafı yağ içinde, hot rod'larıma bakan bir kıza ihtiyacım vardı. Ha-ha! Hot rod.

"Griffin...? Ne dediğimi duydun mu?"

Başımı sallayarak kirli kız fantezimden sıyrıldım. "Evet, annem ve babam ziyarete geliyorlar. Kulağa hoş geliyor."

Anna iç çekti. "Hepsi geliyor, Griffin. Annen, baban, erkek kardeşin, kız kardeşin, yeğenlerin, teyzelerin, amcaların, kuzenlerin. Tam bir kaos olacak ve uykusuzken ihtiyacım olan son şey de bu."

Bana çok önemli bir şeymiş gibi gelmese de ona sempatik bir gülümseme verdim. "Her şey yoluna girecek. Burası çok büyük; onları zar zor görürsün. Zaten muhtemelen zamanlarının çoğunu havuzda geçirecekler." Evin olimpik ölçülerde kapalı bir havuzu ve hemen yanında on kişilik bir jakuzisi vardı. Benim için bir satış noktası.

Anna tartışmamdan etkilenmiş görünmüyordu, ben de ekledim, "Ve uykusuz kalmayacaksın... Az önce bir düzine bebek bakıcısı saydın. İstersek tatile gidebiliriz."

"Yeni doğan bebeğimi senin ailene bırakmam. Cabo'da bir aylığına bile." Yüz ifadesinden bunu gerçekten kastettiği anlaşılıyordu. Sonraki sözleri de öyle. "Onu geri aramalı ve bir hafta sonu ziyaret edebileceklerini söylemelisin, ama hepsi bu kadar."

"Bir hafta sonu mu? Bebeğim, en yeni Hancock'u zar zor görecekler. Bir aya ne dersin?"

Anna kollarını kavuşturmuş bir şekilde bana döndü; oyun suratını takınmıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. *Pazarlık zamanı.* "Masadaki teklif bebek doğduktan beş gün sonra. Karşı teklifiniz nedir?"

Bir an düşündüm. "Yirmi gün." Anna yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi. Müzakerelerin kuralı buydu: A kişisi B kişinin teklifini şikâyet etmeden kabul etmek zorundaydı ve bunun tersi de geçerliydi.

"Tamam," diye mırıldandı. "Oyun odası."

Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı. Hevesli bir onu takip ettim. Anna ve ben bu sorunu çözmek için tamamen adil bir yol bulmuştuk.

anlaşmazlıklar. Adil ve eğlenceli. Şahsen, bunu düşündüğümüz için dahi olduğumuzu ve her evli çiftin bizi örnek alması gerektiğini düşündüm. Belki de Anna ve ben bu fikri pazarlayıp satmalıyız. Evet... Evlilik danışmanı olabilirdik. Bu işte harikaydık.

Gösterişli sanat eserleriyle dolu bir koridorda yürüdük. Bir şey ne kadar saçma olursa, o kadar hoşuma gidiyordu. İşeyen çocuk heykelleri, köpek suratlı balıklar ve uçan maymunlar vardı. Evim, Anna'nın balkabağı olduğuna yemin ettiği devasa eşek portreleriyle doluydu; Monty Python'a benzeyen, gökyüzünde sakallı bana benzeyen bir Tanrı yorumu; ve en sevdiğim parça - tuvalete bir deuce bırakan bir köpek. Anna bunu ofisimde saklamamı istedi. Banyoda daha uygun olur diye düşünmüştüm. Yani, hadi ama! Tuvaletin *üstünde* bir köpek mi? Bundan daha harika ne olabilir ki? Yine de bu müzakereyi kaybetmişim ve bir kez kazanan ilan edildiğinde, bundan kaçış yoktu. Pazarlık sonuçları kesinleşmişti. Kelimenin tam anlamıyla. Onları arka bahçedeki bir kayanın üzerine yazmışım.

"Oyun odası" evin diğer ucundaydı ve oraya varmak birkaç dakika sürdü. Neredeyse Anna'ya provaya geç kaldığımızı hatırlatacaktım ama yapmadım. Bu oyunu seviyordum. Bazen sırf oynayabilmek için Anna'yla bazı konularda anlaşmazlığa düşerdim. Oyun odası çocuk cennetiydi. Sinema salonu tarzı bir patlamış mısır makinemiz vardı, bu yüzden oda sürekli harika kokardı. Frogger dahil yarım düzine eski tip atari salonumuz vardı. Gibson için bir top havuzumuz vardı, ortadan kaybolduğunda onu genellikle orada bulurduk. Hatta kapalı bir vuruş kafesimiz ve bir boks torbamız bile vardı. Ama Anna ve benim anlaşmazlıkları çözmek için kullandığımız şey odanın ortasındaydı: Ping-Pong masası.

Ben Gibson'ı top havuzunun yanına oturturken Anna kuruluma başladı. Ciyakladı ve renkli plastik toplara doğru bir hamle yaptı. Güçlü bir sıçrayışla topların üzerine atladı ve kar meleği yapar gibi kollarını ve bacaklarını sallamaya başladı. Neredeyse çukurun daha büyük olmasını dileyecektim, böylece ben de ona katılabilecektim.

"Müzakere" masasına gittiğimde, Anna kendi tarafında bir piramit oluşturacak şekilde on fincan hazırlamıştı ve benim tarafım için on fincan hazırlamaya çalışıyordu. Anna'nın bardakları maden suyu ile doluydu, çünkü o hamileydi ve içemiyordu. Bu oyunun eğlencesini biraz azaltıyordu ama yapacak bir şey yoktu. Bebek Hancock gerçek bira pongu oynamak için en az on beş yıl beklemek zorunda kalacaktı. Anna bu pazarlığı da kazanmıştı.

Anna'nın fincanlarımı lezzetli bir çikolatalı stout ile doldurmasına yardım ettim; alkolden çok tatlı gibiydi, ama çok büyük bir tatlı dişim vardı. Her şey hazır olduğunda, ilk kimin gideceğini görmek için yazı tura attık. "Tura," dedim ona gülümseyerek. Bana bir seçenek sunulduğunda her zaman turayı seçerdim, ama kuyruk da fena sayılmazdı.

Anna parayı fırlattı, yakaladı ve elinin tersiyle vurdu. Parmaklarını kaldırdığında ikimiz de kimin ilk olacağını görmek için eğildik. Tahmin edilebileceği gibi yazı geldi. "nce ben," dedi sırtarak.

"Sorun değil. Zaten ikinci gitmeyi tercih ederim." Poposunu imdikledim. "Bayanlar her zaman önce gelmeli."

Anna aletimin seğirmesine neden olan o alçak baştan çıkarıcı şekilde güldü. Sonra topunu kaptı ve atışını sıraya dizdi. "Kısa bir ziyaretin şerefine," dedi topunu uçurmadan önce.

Fincanlarımdan birine ustalıkla sıçradı ve ben de başımı sallayarak onayladım. Kızımın yetenekleri vardı; oyunu ilginç kılıyordu. "Oyuna devam, bebeğim. Oyuna devam."

Bölüm 2

Muhteşemliğin Öldüğü Gün

Artık resmileşmişti. Ailem yirmi günlüğüne kalıyordu. Anna oyunumuzun sonucunu kabul etmişti ama bundan memnun değildi. Gibson'ı "aile" arabamız olan parlak sarı Hummer'a bindirirken kaşlarını çatmıştı; insanların bizi bir mil öteden görmesini istiyordum. Güvenlik nedeniyle tabii ki.

Anna, Gibson'ı araba koltuğuna bağlarken bana ters ters baktı. "O son atışı yaptığina inanamıyorum," diye mırıldandı.

Oyundan ve tartışmayı bana kazandıran şanslı atışımdan hâlâ sarhoş hissediyordum, parmak eklemelerime üfledim, sonra onları gömleğime sürttüm. "Ustandan asla şüphe etme, bebeğim."

Gözlerini devirdi ama gülümsedi. "Pekala, daha fazla dayanamayacak kadar yorgun ve sinirli olduğumda, böyle olmasını *senin* istediğini hatırla."

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Ne demek istiyorsun? Her zaman ortaya koyuyorsun... Birlikte bu kadar iyi çalışmamızı sağlayan şey bu. Bizi bir arada tutan tutkal bu." Parmaklarımı birbirine kenetledim, sonra ikimizin de çok iyi yaptığı bu hareketi taklit ederek parmaklarımı birkaç kez birleştirip ayırdım.

Anna cevap vermeden önce vücudumu bir kez daha gözden geçirdi. "Kemiklerini kırmak *istemeyeceğimi* söylemiyorum ama bunun gerçekleşme ihtimali ailenin burada kaldığı her gün azalacak. Seni şimdiden uyarıyorum."

"Bu berbat bir şey." Gibson'ın bok torbasını gereğinden biraz daha sert bir şekilde arkaya fırlattım. Çanta yan yattı ve çocuk bezlerinden bazıları döküldü. Sanırım bunun için mücadele etmeden önce biraz daha düşünmeliydim. Artık çok geç. Müzakere sonucunun kutsallığını korumak, verdiğim sözü tutmaya en çok yaklaştığım şeydi.

Burnumu çekerek Anna'ya dedim ki, "Endişelenmiyorum. Eminim fikrini değiştirebilirim." Kendimi tutarak, *bu* baştan çıkarmayı *istediğinizi biliyorum* şeklindeki eski bir jestle çocukları itip kaktım. "Hulk olmadan birkaç gün geçirirsen duvarlara tırmanmaya başlarsın. Biraz hareket için yalvaracaksınız."

Eğlenen bir gülümsemeyle başını sallayan Anna, "Bunu sadece zaman gösterecek," diye cevap verdi.

Dudaklarıma yavaş bir gülümseme yayıldı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Sürücü koltuğuna otururken kaşlarını çattı. "Bu bir evet değildi."

Yolcu tarafına geçtiğimde sırtışıma daha da büyüdü. "Bu da bir hayır değildi. Kışın benim, Milfums."

Arabayı çalıştırdı. "Her neyse... Dildums." Yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyordu. Ama içten içe biliyordum ki, kalkış izni verilir verilmez Griffin Ekspresi'ne tekrar binmek isteyecekti. Geçmiş deneyimlerim bana bunu söylüyordu.

Kellan'ın evine gitmek sonsuza kadar sürdü. Açıkçası neden ıssız bir yerde yaşamakta ısrar ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da neden provaları onun evinde yaptığımızı. Evan'ın evi iyiydi. Hatta eskisinden daha fazla odası olduğu için şimdi her zamankinden daha iyiydi. Ve yakındı da. Oraya gitmek üç bin saat sürmüyordu. Elbette, Kellan'ın ses geçirmez bir odası vardı ve kayıt ekipmanıyla donatılmıştı ve evet, dünyadan o kadar uzakta yaşıyordu ki, ara sıra rakun veya boz ayı dışında hiçbir şey tarafından rahatsız edilmiyorduk, ama dürüst olmak gerekirse, izolasyon kışımındaki yaralara değmezdi. Mordor Kapısı nihayet önümüze , keyfim tamamen kaçmıştı. Ve tam işime yarayabileceği bir anda. Gibson baş üstü DVD oynatıcısında en sevdiği TV programını izliyordu. Diskteki üçüncü bölümdü ve sabrım tükenmek üzereydi. Eğer o küçük yarım akıllı piçlerden biri daha bana ne renk gibi aptalca bir şey sorarsa gökyüzü bir kez daha, bir şeyi yumruklayacaktım.

Kellan'ın "yalnızlık kalesi" altı ayak yüksekliğinde ahşap ve metal bir çitle çevriliydi. "*Bizi rahat bırakın!*" diye bağıırıyordu. Henüz hendeği inşa etmemişlerdi ama yakında bir hendek inşa edeceklerinden emindim. Dokuz ayak yüksekliğindeki heybetli metal kapının önünde bir dahili telefon kutusu vardı. Kapı kapalı olduğu için -her zaman olduğu gibi- Anna camını indirdi ve çağrı düğmesine bastı. Yarım dakika sonra hoparlörden ince, cılız bir ses duyuldu. "Lütfen tam adınızı ve işinizin niteliğini belirtin."

Her ne kadar gizlemeye çalışsa da Kellan'ın sesini anında tanıdım. Karımın üzerine eğilerek hoparlör kutusuna bağırdım, "Benim adım Griffin Suck-My Hancock ve Kellan Kyle'in taşaklarını yumruklamak için buradayım. Şimdi beni içeri al, antisosyal herif."

Kellan cevap verirken sesi daha çok kendisi gibiydi. "Vay canına. Çocuğunu o ağızla mı öpüyorsun?"

Girişin her yerinde kameralar vardı. Dahili telefonda ve kapının her iki yanında birer tane vardı. Bu şekilde fark edilmeden içeri girmek

mümkün değildi. Kellan yüzümü net görebilsin diye Anna'nın üzerine doğru uzanarak, "Evet, ben de karımı dondurma külahı gibi yalıyorum," dedim. Sırf onu iğrendirmek için dilimi salladım. Ya da Kiera'yı, o da izliyorsa. Gülümseyerek ekledim, "Aslında, kapının açılmasını hemen şimdi yapacağım. Sen de izleyebilirsin."

Başımı Anna'nın karnıyla direksiyon simidi arasındaki ince boşluğa bıraktım. Güldü ve parmaklarını saçlarımdan geçirmeye başladı, bu sırada dahili telefon kutusundan iğrenç bir ses geldi. Kapının gıcırdayarak açılması uzun sürmedi. "Tanrım... fikrimi değiştirmeden ve kapıyı gözlerimle birlikte kalıcı olarak mühürletmeden önce buraya gel."

Başımı Anna'nın kucağından kaldırdığımda Gibson kıkırdadı. "Ben-krem, baba! Ben- ben krem!" Anna kızına dönüp bakarken homurdandı, sonra da bizi hızla kapıdan geçirdi. Çok uzun sürerse Kellan bizi gerçekten dışarıda bırakabilirdi.

Kellan'ın araba yolu yaklaşık altmış bin mil uzunluğundaydı. Birkaç tane de makul büyüklükte çukur vardı. Kellan gerçekten daha iyi bir ev sahibi olmalı ve bu pisliği düzeltmeliydi. Üçüncü tümsekten sonra Anna elini karnına götürdü. "Çok fena işemem lazım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Şaşırmadım; her beş dakikada bir işemesi gerekiyordu. Üç katlı malikâne görüldüğünde, Matt ve Evan'ın arabaları çoktan garaj yoluna park edilmişti. Anna Matt'in aracının yanında durdu, Hummer'ı park etti, sonra arabayı kapatmadan kapıdan dışarı fırladı. Mükemmel kıcının benden uzaklaşmasını izlerken, dışarıda bir çalı seçip çömelip çömelmeyeceğini merak ettim. Öyle yapsa onu suçlamazdım. Kellan'ın evi bir tepenin üzerindeydi ve ön kapıya çıkan en az yüz basamak vardı. Belki daha fazla. Sinir bozucuydu. Hendek yaptırmadan önce bir yürüyen merdiven yaptırmayı düşünmeliydi. Ya da bir asansör. Bu harika olurdu.

Koltuğumda dönerek Gibson'la yüzleştim. "Görünüşe göre sadece sen ve ben kaldık, ufaklık."

Gibson bana dişlek bir sırıtış attı. "I-cream."

Onun tek yönlü zihnine gülerem emniyet kemerimi çözdüm. "Tamam, bakalım Kiera Teyze'de var mı?" Ben arabayı kapatırken Gibson ellerini çırpı.

Gibson'ın çantasını omzuma attıktan sonra onu araba koltuğundan kurtardım ve kucağıma aldım. Esnedi ve benim de esnememi sağladı. "Evet, biliyorum. Kellan Amca neredeyse başka bir ülkede yaşıyor. Hâlâ Evan Amca'nın evinde olsaydık provaları çoktan bitirmiş olurduk ama

Hayır, Kellan'ın 'mahremiyeti' olsun diye hepimiz acı çekmek zorundayız." Ona ciddi bir bakış atarak ekledim, "Bazen aile berbattır. Her zaman değil... ama bazen."

Gibson söylediklerimi düşünüyormuş gibi başını eğdi, sonra gözlerini kapadı ve uykuya dalmaya başladı. Sırtını sıvazlayarak güldüm. Sonra dönüp yolumdaki beş bin basamağa baktım ve inledim. "Lanet olsun," diye mırıldandım ve saatler sürecektir yürüyüşe başladım.

Tepeye ulaştığımda sıcaktan terlemiştim. Sonra ön verandaya çıkmak için beş lanet basamak daha vardı. Tuğla kırmızısı kapıya vardığımda merdivenlerden bıkmıştım. Çizmelerimle kapıyı çaldım, sonra da kimse cevap veremedi boşta ki elimle çekerek açtım.

Kellan ve Matt girişte, Matt'in kız arkadaşı Rachel'la birlikteydi. Rachel Matt'in yanına yapışmıştı, sanki ona tutunmazsa uzaya uçacak gibiydi. Kellan ve kuzenim grubun programı hakkında bir şeyler konuşuyorlardı. Matt'e bakmak, puslu ve çatlak bir aynaya bakmak gibiydi. Evet, birbirimize benziyorduk ama benim seksiliğim net ve berraktı, onunki ise benim parlaklığımın eline su dökemeyecek sepya tonlarında bir kopyaydı. Kellan... şey, pek çok kız onun erkek mükemmelliğinin her şeyi ve sonu olduğunu düşünüyor gibiydi. Hayır, üzgünüm kızlar. Öyle biri değil. O güçlü çene, masmavi gözler ve yeni düzölmüş saçlar özel bir şey değildi. Ve tabii ki yırtık pırtıktı, ama... vücudu benimkinin yanında öylece kalıyordu. Vücut sanatım tenimi onun sıkıcı, yontulmuş hatlarından çok daha ilginç kılıyordu. Her neyse. Karın kasları zaten hava ile fırçalanmıştı. Bunu bir yerde okumuştum ve tamamen inanmıştım. Kell o kadar belirgin olmak için yeterince çalışmıyordu.

Matt bir cümlemin ortasındaydı ama odaya adımımı atar atmaz sözünü kestim. "Bütün bu basamaklar da neyin nesi, Kell?" Gibson'ı yeniden ayarlayarak, "Biliyor musun, belki de araba yolunu tepenin dibine değil de evin bulunduğu tepenin üstüne koymalıydın. O zaman arabadan her inişinizde Everest Dağı'na tırmanmak zorunda kalmazdınız."

Kellan kaşlarını çatı. "Evi ben tasarlamadım, Griff."

Gibson'ın çantasını silktim ve bir gümbürtüyle yere düştü. "Evet ama yeniden tasarlayabilirsin, değil mi? Dünyanın en başarılı grubunun solisti değilsin ya, her sabah kıçından çıkan para çoğu insanın hayatı boyunca kazandığından daha fazla." Bir dakika durakladım, sonra "Bekle, evet öylesin. Düzelt şu boku."

Odaya adımını atan Anna'nın topuklarının sesi fayanslarda yankılandı. "Bu konuda ona katılıyorum Kellan. Bu tırmanış berbat, özellikle de mesanene baskı yapan bir bowling topu varken. Neredeyse güllerini sulamak zorunda kalacaktım."

Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı ve Kellan da ona alamet-i farikası olan milyon dolarlık sırtışını gösterdi. "Yapmadığına sevindim. Nasıl hissediyorsun, Anna?"

Kellan'ın karısına çok düşkün olduğunu biliyordum ama bazen benimkine karşı olan kibarlığı beni rahatsız ediyordu. Belki de takılma şeklimizden kaynaklanıyordu. Ben ve Anna, ben ve Kellan değil. Kız kardeşi Kiera'yı ziyarete gitmişti ve benim kokumu alana kadar beş saniye boyunca Kellan'a sıırıslam aşık olmuştu. Ondan sonra Kellan'ın onunla hiç şansı olmamıştı. Sanırım bunun için bana hâlâ kızgın. Kaçan Anna'ydı. *Üzgünüm, Kell, ama o tamamen benim. O tatlı dudaklardan o beş yıldızlı popoya kadar... benim.*

Anna bana doğru yürürken içini çekti. Karnını sıvazlayarak, "Keşke şimdiden Eylül olsa," diye cevap verdi.

Kellan'ın gözlerinde, kızların defalarca bayıldığını gördüğüm o sempatik yumuşaklık vardı. Her neyse. Ben de o aptal "seni önemsiyorum" yüz ifadesini takınabilirdim. "Bu tura çıkmak istediğine emin misin Anna? Doğum tarihin yaklaşıyor."

Anna yanıma gelirken esnedi ve aynı anda başını salladı. Gibson omzumda yarı uykulu yattığından, iki kızımın da prova sırasında uyuklayacaklarını düşündüm. Keşke ben de onlara katılabilsydim. "Evet," dedi Kellan'a. "Siz dışarıda eğlenirken evde sıkılmaktan iyidir." Sırıtarak bana baktı. "Ayrıca hamileliğimin son döneminde yollarda olmak bebek için iyi bir şans. Bunun ne kadar muhteşem olduğuna bir bakın." Gibson'ın omzuna yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bu konuda haklıydı. Gibson mükemmeldi. Anna, Gibson'ı tükürdüğünde Sienna Sexton'la birlikte Doğu'da bir turnedeydik. O gece hastanede olmak için konseri kaçırmıştım ama bu benim için önemli değildi. Hâlâ da önemli değil. Çocuğum doğarken orada olmak için dünyadaki her konseri kaçırayırdım.

Anna bir kez daha esneyerek Gibson'ı kollarımdan aldı. Gibs bir iç çekip kollarını gerdi ama yaptığı tek hareket buydu. Anna onu sıkıca kavradı, sonra Kellan'a baktı. "Dün gece pek iyi uyuyamadı. Gidip onu yatıracağım. Kiera nerede?"

Kellan üst katı işaret etti. "Ryder'ı yere yatırıyor."

Anna başını salladı, sonra daha fazla merdivene bakınca iç çekti. Bana dönerek öpmek için eğildi. "Provadan sonra görüşürüz."

Ateşli bir kızla öpmek için bir fırsat olduğunu düşünerek yanağını kavradım ve dudaklarını kendime çektim. Ağzılarımız birlikte hareket etti ve dilimi onun içine soktum. Beni anında ateşleyen alçak bir ses çıkardı ve diğer elimle yüzünü kavradım. *Evet, oyun başlıyor...*

Biri boğazını temizlediğinde tam ısınmaya başlamıştık. Matt'in yüzünü buruşturarak bize baktığını gördüm. "Dostum, bir oda bul."

Anna'dan uzaklaşarak sırttım. "Bir evdeyiz, ahmak. Kocaman bir oda gibi."

Anna kıkırdadı, sonra kolumu ovdu, vedalaştı ve o tatlı kıcıyla benden uzaklaştı. Tamamen gidene kadar onun sallanan figürünü izledim. Gözden kaybolduğunda aletimi düzeltiltim ve Kellan'a döndüm. Bana tiksinti ve eğlence karışımı bir bakışla bakıyordu. Ona doğru bir adım attığımda bir adım geri çekildi; elleri aşağıya doğru kayarak mahrem yerlerini örttü. İlk başta kafam karışmıştı, ta ki daha önce kapıda "işim" olarak belirttiğim şeyi hatırlayana kadar.

"Sakin ol, günüşiğim. Ailenizin mücevherlerine zarar vermeyeceğim. Anna, Gibson ve Çaylak için başka bir kuzen istiyor." Çeneme vurarak tekrar düşündüm. "Belki de yapmalıyım. Yüksek notalara çıkmaya yardımcı olabilir."

Kellan bir adım daha geri çekildi. "Vurmam gerekenleri gayet iyi vurabilirim, teşekkürler."

Parmak eklemlerimi kırdım. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen teklifim geçerli."

"Not edildi," diye mırıldandı gülerek.

"Evan burada mı?" diye sordum. Kamyoneti buradaydı ama yürüyüşe falan çıkmış olabilirdi. Gerçi bunu neden yapmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen kurtlar tarafından ezilir ya da Koca Ayak tarafından kovalanırdı. Tanrım, medeniyeti özlemişim.

Kellan antrenman için kullandığımız ses geçirmez odanın bulunduğu arka tarafı işaret etti. "Jenny ile bir şey üzerinde çalışıyor."

Anında, Evan'ın nişanlısını davul setinin üzerine eğdiği görüntü aklıma geldi. Kalçalarımın Evan'ın büyük olasılıkla yaptığı şeyi taklit ettim. "Evet, eminim bir şeyler üzerinde çalışıyordur."

Rachel bir ses çıkardı ve ben de dikkatimi ona yönelttim. Ağzını kapattı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Rachel Kiera'dan daha çekingendi, ki bu çok şey ifade ediyordu. Kız o kadar nadir konuşurdu ki, çoğu zaman onun Kiera olduğunu unutturdum.

Orada. Konuştuğunda da sesi genellikle yumuşak ve kibardı. Sadece bir kez olsun aklını kaçırdığını görmek istedim. Sakinliğinin altında bir ucube yatıyordu, bunu biliyordum.

Rachel'ın gözleri bir an yeri taradıktan sonra Matt'inkilere kaydı. "Jenny'yi alıp web sitesi üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Matt başıyla onayladı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Bence hâlâ galerisinin adını yeniden gözden geçirmeli."

Rachel omuz silkti. "Bu işe gönül vermiş."

Kafa karışıklığı kirli deniz suyu gibi üzerime çöktü. *Ne halttan bahsediyorlardı?* "Neye ne isim veriyor? Ne galerisi? Sanat şeysi gibi bir şey mi?" Aklıma bir fikir geldi ve hemen önerdim, çünkü böyle düşünceliydim. "Resim yapmak için bir konuya mı ihtiyacı var?" Dilimi dışarı çıkararak kendimi tuttum. "Çünkü bana *konumun* bir sanat eseri olduğu söylendi."

Matt'in ifadesi donuklaşırken Rachel daha da kızardı; kulaklarının ucu neredeyse morarmıştı. Rachel saçları yanıyormuş gibi aceleyle uzaklaştıktan sonra Matt bana kaşlarını çattı. İnce dudaklarının tedirgin bir kaş çatmaya dönüşmesine alışmıştım, bu yüzden beni şaşırtmadı. Matt her zamanki alaycı ses tonuyla, "Hayır, sanırım sana söylenen şey *senin* işe yaramazın teki *olduğundu*. Kulağa benzer gelse de, ikisi arasında belirgin bir fark var. Anlamadıysan sana bir şema çizebilirim."

Ben onu terslerken Kellan soruma cevap verdi. "Jenny şehir merkezinde bir sanat galerisi açıyor. Adını Bagettes koymuş. Turne yıldızlarından bir gün önce açılacak ve hepimiz açılışa çalacağız." Kellan beklentiyle bana ama tüm bunlar benim için yeni şeylerdi. Yüzümdeki boş ifadeyi görünce kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Son üç provadır bunu konuşuyoruz Griff. Bunu hatırlamıyor musun?"

Omuz silktim. Benim hiç dikkat etmediğim bir sürü şey hakkında konuşuyorlardı. Genelde muhteşem anımı planlamakla meşguldüm. Bugün gündeme getireceğim bir an. Vakit gelmişti. Hepimiz bir araya gelir gelmez, hak ettiğim ilgi odağını talep edecektim.

Kellan kapalı gözlerle başını salladı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra fikrini değiştirmiş gibi tekrar kapattı. Her neyse. Zaten başka bir derse ihtiyacım yoktu.

Kellan stüdyoya giden yolu gösterdi, Matt'le ben de onu izledik. Oturma odasına doğru yürürken Matt sırtıma vurdu. Gülümsüyordu, ben de onu bir Gekilde eğlendirdiğimi düğündüm. Biz böyle çalışıyorduk. Snarky,

kaba, küçümseyici yorumlarla karışık bir mizah. Birbirimizin üzerine işer, sonra da buna gülerdik. Bu bizim . Ben de onu sırtından alkışladım. *Zarar yok, faul yok.*

Kellan arka bahçeye açılan sürgüyü açtı ve uşağımızmış gibi bizi içeri buyur etti. bira-ritas ve domuz kabuğu tepsisiyle her zaman hazır bekleyen Kellan'ın görüntüsü aklıma geldi. Ha! Bu harika olurdu. Yanından geçerken homurdandım ama komik olanın ne olduğunu sormadı. Sormaması gerektiğini biliyordu.

Stüdyo havuzun uzak tarafındaydı. Serin su ferahlatıcı görünüyordu ve yanından geçerken Matt'i suya sokmayı düğündüm. Ama yapmadım, bu da kendimi daha çok takdir etmemi sağladı. Çocuklar yapmadığım onca şey için bana daha fazla kredi vermeliydi. Ne kadar çok harika fıkirden vazgeçtiğimi bir bilseler, kendime hakimiyetinden gerçekten etkilenirlerdi.

Biz yaklaşırken Jenny ve Rachel stüdyodan çıkıyorlardı. Rachel'in kolunun altında dizüstü bilgisayarı vardı ve Jenny bir şeylerden çok memnun bir şekilde gülümsüyordu. Evan'ın nişanlısı neredeyse en başından beri en sevdiğimiz barın müdavimlerinden biriydi. Onu bar menüsünü bildiğim kadar iyi tanıyordum. Konu açılmışken... Pete menüsünü gerçekten güncellemeli. Orada dil tacosu bile yoktu. Hangi saygın bar dil servis etmez ki? Benim barım olsaydı, her şeyin yanında dil servis ederdim. Dilimi. Kızlara.

"Hey, Jenny. Bagetler, ha?" geçerken söyledim.

Şımarık sarışın dönerek göğüslerini bana doğru gösterdi. "Evet... D-Bagettes diyecektim ama bunun bazı müşterileri kaçırabileceğini düşündüm, o yüzden kısalttım." Kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi başını eğdi. "Hatırlamana şaşırdım."

Ona hınzır bir gülümseme vererek kafatasıma vurdum. "Her şeyi hatırlıyorum.

Zihnim çelik bir tuzak; hiçbir şey dışarı çıkmıyor."

Matt kaburgalarımın dirsek attı. "Hiçbir şey de girmiyor."

Ona ters ters baktım. Nasıl olsa günün sonunda kışını havuza sokacaktı ve suçlayacağı tek kişi kendisi olacaktı. Ne de olsa sadece bir süreliğine iyi olabilirdim. "Bana benzediğin için şanslısın," dedim ona. "Yoksa seninle yerleri silmek zorunda kalırdım." Matt az önce benzerliklerimize dikkat çektiğim için dehşete düşmüş görünüyordu. Yüzü çeşitli iğrenme aşamalarından geçerken, "Genlerime o kadar çok saygı duyuyorum ki, senin kışını tekmeleyemem," dedim.

Kellan ve Jenny yorumuma güldüler. Rachel kaşlarını çattı ve bir an için tıpkı kuzenime benzedi. İnançsızlığı yüzünden okunan Matt parmağını kaldırdı. "Dur bir dakika... Şunu açıklığa kavuşturalım. Henüz 'kıcıma tekme'yi basmamış olmanın' nedeni... 'saygı' mı?" Bunu söylerken parmaklarıyla tırnak iğareleri yaptı.

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet."

"Bunun ıslak bir kese kâğıdından kurtulmak için mücadele edemeyeceğiniz gerçeğiyle bir ilgisi yok mu? Hayır... ıslak bir gazete. Yerde yatan, tamamen düz bir gazete," dedi dudaklarında *çok zekiyim* sırtışıyla.

Bir kahkaha attım. "Sen neden ? Ben bir baş belasıyım. L.A.'de o adamı patakladığım zamanı hatırlıyor musun?" "O kördü."

Savunmak için parmağımı kaldırdım. "O zaman bunu bilmiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, saçmalıyordu. Saçma sapan konuşmak engelli ana üssünü geçersiz kılar, bu yüzden adil bir oyundu."

Matt'ın ağzı açık kaldı. "Engelli ana üssü mü?" Hâlâ Çağkın görünen Matt başını salladı. "Akraba olmamız beni her gün şaşırtıyor." Rachel'a baktı. "Gerçekliğimi tam olarak kabullenebileceğimi hiç sanmıyorum."

Göğsünü şapırdatarak güldüm. "Evet, biliyorum. Benim gibi tanrısal bir yaratıkla akraba olmak zor. Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi hissederdim... ama Tanrı'ya şükür -diğer adıyla ben- sen değilim."

Matt konuşacak gibi oldu ama Rachel ondan önce davrandı. "Evde çalışacağız, bebeğim."

Matt dikkatinin dağılmasından memnun görünerek tüm dikkatini ona verdi. "Tamam. Daha sonra gelip seni bulacağım."

Kellan stüdyonun kapısını açarken Matt ona yanağından iffetli bir öpücük verdi. Daha önce sessizdi, ama şimdi davul sesleri bize doğru süzülüyordu. Evan, Kellan'ın yeni şarkılarından biri için bir ritim üzerinde çalışıyordu. Kellan'ın nasıl sürekli bir şeyler hayal ettiğinden emin değildim ama sürekli yeni şarkı sözleriyle bize yaklaşıyordu. Matt ve Evan da onlara gösterdiği her şeye bayılıyorlardı. Ama *ben* onlara ne zaman bir şey göstersem burun . *Geçirmekle ilgili şarkı söyleyemeyiz Griffin... Nakarat insanlara albümümüzden fazladan kopya almalarını söylemekle ilgili olamaz... Bir şarkıya gerçek telefon numaranı koyamazsın, salak. Titiz sürükler. Muhteşemlik anlayışları çarpıktı.*

Enstrümanların bulunduğu "çukura" doğru ilerlediğimde Evan'a el salladım. Elindeki sopayı döndürdü ve selamlamak için başını salladı. Evan'ın

Her iki koluna da dövme yaptıran Evan, aramızda en fazla vücut sanatına sahip olan kişiydi. En çok piercing yaptıрма unvanını da bir kaş çubuğu, ölçüler ve her iki meme ucunu da yaptıırarak kazandı. Yine de penis piercingi yoktu. Bu ödülü alabilecek cesarete sahip tek D-Bag bendim.

Lezzetli bir içecek almak için soğutucuyu açtığında Matt'in, "Kendimi hasta hissetmeye başlıyorum, çocuklar," dediğini duydum.

Gazozların arasında bir bira bulup doğrudum. "Turdan hemen önce mi? Berbat bir durum. Umarım biz yola çıkmadan önce parçalara ayırmayı bitirirsin."

Matt başını salladı. "Hasta değil, sinir hastası."

Kendimi yine denizde kaybolmuğ hissettim. Matt'in sahnenin ortasında olmaktan hoşlanmadığını biliyordum ama bunu milyonlarca kez yapmıştık. Bu konuda çıldırmaması gerekirdi. "Neden bu kadar gerginsin? Bunu yıllardır yapıyoruz."

Matt bana şaşkın şaşkın baktı, sanki bariz bir şeyi gözden kaçıırıyormuşum gibi. Bu bakıştan nefret ederdim. Kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu ama değildim. Zekiydim. Zekam, yeteneklerim ve görünüşüm. Tam bir paket gibiydim, üçlü bir muhteşemlik tehdidi.

"Rachel yüzünden..." dedi yavaşça. "Ve turneye çıkmadan önce ona soracağım şey. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

Yok. İpucu yok. "Ona gruba katılmasını mı teklif edeceksin? Bilmiyorum dostum, Rachel'ı severim ama ilgi odağı olmayı kaldırabileceğini sanmıyorum. Bence ığlık atarak sahneden kaçır... ki bu aslında eğlenceli olurdu, yani evet, ona soralım."

Gülümseyerek etrafıma bakındım ama kimse benimle birlikte gülümsemiyordu. Rachel'ın grubun bir parçası olmasına itiraz mı ediyorlardı? *Vay canına... Acımasızca.*

Matt içini çekti. "Hayır, salak, ona evlenme teklif edeceğim." Karnını tuttu. "Kusacağım."

Kellan gülerek onun omzunu sıvazladı. "İyi olacaksın. Çok kolay. Dört küçük kelime, hepsi bu."

Parmaklarımla saymaya başladım, sonra Kellan sırtışını bana doğru kaydırınca durdum. Kuzenimin gerçekten ihtiyacı olmadığı halde evlilik havuzuna isteyerek inanmayarak mümkün olan en nazik şeyi yaptım. Onu vazgeçirmeye çalıştım. "Neden bir şey yapasın ki? Erkek arkadaş ve kız arkadaş olarak kal. Aynı şekilde yürür ve işler kötüye giderse bitirmek çok kolaydır. Sadece onu bir daha asla arama."

Üç adam da bana çok iyi bildiğim bakışlarla bakıyordu -biri beni azarlamaya başlayacaktı. Ne demiştim ben? Huysuz pislikler. Geldiğini hissettiğim sözlü darbeleri savuşturmak için ellerimi kaldırdım. "Alınma ya da başka bir şey yok."

Demek istediğim, Rachel süper seksi, bu yüzden neden onu ömür boyu çivilemek istediğini tamamen anlıyorum, ama zorunda değilsen neden tüm bu evlilik saçmalıklarına katlanıyorsun? Zaten en iyi kısmına sahipsin." Biramı yudumladım, sonra kutuyu ezdim ve çöpe attım. *Şak. Ve kalabalık çılgına döndü!*

Matt ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı. Bir saniye daha sessiz kaldıktan sonra Kellan'a döndü. "Bir kez daha, buna nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum."

Kellan omuz silkti, sonra bana döndü. "Madem evliliğe bu kadar karşısın, neden evlendin?"

Böylece başka hiçbir şerefsiz benim olanı almaya çalışmayacaktı. Omuz silktim. "Onu hamile bıraktım. Yapılacak en doğru şey buydu." Başımı Matt'e çevirdim. "Vay anasını! Rachel hamile mi? Bu yüzden mi evlenmek için bu kadar ? Ne zaman doğacak?"

Matt sabrını yitirmiş bir sinirlilikle içini çekti. "O hamile değil. Onunla evlenmek istememin nedeni bu değil."

Onunla uğraşmak için bir fırsat yakaladığımı düşünerek dudaklarımı inanılmaz seksi bir şeytan sırıtışına dönüştürdüm. "Bundan emin misin? Geçen gün web sitemiz üzerinde çalışırken ona doğru eğildim. Ve... inanılmaz derecede erkeksi olduğum belgelenmiş bir gerçek. Onu yanlışlıkla hamile bırakmış olabilirim. Eğer yaptıysam, en derin özürlerimi kabul edin."

Matt'in gözleri korkuyla irileşti. "Bunun şakasını bile *yapma*." Sanki az önce en kötü kâbusunun gözlerinin önünde canlanmasına tanık olmuğ gibi ürperdi.

Kahkaha atacağımı hissettim ama kendimi tuttum. Ona eziyet etmeyi henüz bitirmemiştim. "Evet, üzücü olan şu ki, birbirimize o kadar benziyoruz ki... Çocuğun benden olmadığını nasıl anlayacaksın?"

Matt'in yüzü bana güneşin batışını hatırlatan pembe bir tona büründü. Ne kadar güzeldi. Sözleri o kadar güzel değildi. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

İçimde tuttuğum kahkaha sonunda benden kaçtı. Koluna vurarak başımı salladım. "Bunu yıllardır söylüyorsun. Artık sana inanmıyorum."

Matt tekrar iç çekti, başını salladı ve enstrümanını almak için uzaklaştı. Evan başını sallarken Kellan omzuma vurdu. *Ne?* Komikti. Ve doğrudu. Ve Matt bunu atlatacaktı. Benim hakkımda on kat daha kötü bir laf edecekti ama bunun için sitem dolu bakışlar mı alacaktı? Hayır, gülerdi. Beni tokatlamak tamamen havalıydı, ama eğer

Ben de aynı şeyi yaptım. Herkesin etekleri tutuştu. Her neyse.

Kellan ve Matt yerlerini aldılar ve ben de kendi yerime geçtim. Tanrım, bu şarkıları baştan sona biliyorduk. Onları çalışmak hâlâ gerekli miydi? Önümüzdeki birkaç hafta ara verirsek bunları unutacak değildik ya. Basımı elime aldığımda düşüncelerimi çocuklara açıklamaya çalıştım. "Arkadaşlar, neden hâlâ bunu yapıyoruz? Haftalarca her gece aynı şeyleri çalacağız. Biraz ara veremez miyiz? Tabiri caizse fırtına öncesi sessizlik?"

Matt benimle alay etti. Hâlâ kızgın mıydı? Genelde daha çabuk toparlanırdı. "Bir gün bu işi ciddiye almak zorunda kalacaksın Griffin. Her şey eğlence ve oyun değil; biraz çaba göstermelisin."

Dönüp karşımdaki adama baktım. "Çaba gösterdim. Ortaya çıktım, değil mi?"

Hâlâ kızgın olduğu belli olan Matt gitarını tekrar yerine bıraktı. "Bu sadece ortaya çıkıp sana verdiğimiz şarkıları çalmakla ilgili değil, ahmak. Grubun sürece katkıda bulunmayan tek üyesi sensin. Yeni şarkılar konusunda yardımcı olmuyorsun, program konusunda yardımcı olmuyorsun, pazarlama konusunda yardımcı olmuyorsun." Ellerini havaya kaldırdı. "Hayatım boyunca, grup için gerçekten *yaptığın* tek bir şey düşünemiyorum. Çeneni çalıştırmak dışında tabii."

Tüm oda o kadar sessizleşti ki herkesin nefesini duyabiliyordum. *Evet.* Kız arkadaşını hamile bırakmakla ilgili bir Gey söyleyince Matt'in attı. Sanırım kız yasak bölgedeydi. Tamam. Bunu yüzüme söyle, herkesin önünde beni yere çarpma.

Kellan Matt'e doğru yürüdü. Elini omzuna koydu ve duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Matt bunu sonra sakinleşmiş gibiydi. Tekrar Evan'a baktım, ama o sanki birdenbire dünyanın en önemli şeyiymiş gibi bagetindeki bir kir parçasını inceliyordu. Matt'in çirkin suçlamalarına karşı beni savunmak için kimse ortaya çıkmadığından, kendimi savunmaya karar verdim. "Bu doğru değil kuzen. Ben de katkıda bulunuyorum. Ya da en azından , ama siz gelen her fikri reddediyorsunuz. Fikirlerimi paylaşmak istemememe neden oluyor, çünkü hayır diyeceğinizi biliyorum. Bazen beni dinlemeden bile." Gitarımı bir silahmış gibi kaldırdım ve havaya birkaç el ateş ederek düşünce-çocuklarımı daha büyüyüp serpiilmelerine fırsat vermeden yok ettim.

Rüya katilleri.

Matt ve Kellan birbirlerine baktılar, sonra tekrar Evan'a döndüler. Omuz silkti, sonra başını salladı. Hâlâ kötü ruh halini dizginlemeye çalışıyormuş gibi görünen Matt gözlerini bana kilitledi. "Tamam... haklı olabilirsin." Sanki bunu itiraf etmek bile ona acı veriyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki... paylaşmak istediğin bir fikrin var mı? Hepimiz dinliyoruz." Yüzünü buruşturdu ama ağzını kapattı.

Odaya bakarken kalbim daha sert atmaya başladı. İşte bu kadardı; tüm dikkatleri üzerimdeydi ve bu sefer hayır demelerinin imkânı yoktu. Beni daha fazla inkar edemezlerdi, beni asla dinlemediklerini belirttikten sonra değil. Bunu hak etmiştim ve daha önce onlardan bir şans istediğim tüm zamanların aksine, bu sefer bana ilk günden beri istediğim fırsatı vereceklerdi. Bunu hissedebiliyordum. Bugün benim günümdü.

Benim için çok önemli değilmiş gibi görünmeye çalışarak, "Evet, sanırım turnede 'Stalker'ın liderliğini ben üstlenmeliyim. Bana bir kemik atmanızın zamanı geldi." O şarkının ortasında müthiş bir solo vardı. Matt şarkıyı parçaladıktan sonra günlerce çılgılık atmıştı ama o bunu fark etmemişti. Etrafındaki çılgınlığı görmek için enstrümanından başını kaldırıp nadiren bakardı. Lanet olası ziyan.

Matt isteğimi tam beş saniye boyunca düşündü. "Hayır." dedi.

Sıcaklık omurgamdan yukarı fırladı, başımı çevreledi ve beynime vurdu. Beni dinlemeyeceklerini biliyordum. Neyse, siktir et. Bir şansı hak etmiştim. "Tamam, o zaman farklı bir şarkıya ne dersin? Sen seçebilirsin."

Matt kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır."

Yanaklarım sanki biri üzerlerine alev tutmuş gibi hissediyordu. "Hayır mı? Sadece hayır. Hâlâ bunu düşünmeyecek misin? Neden düşünmüyorsun? Gkimiz de gitar çalmaya öncü olarak bağıladık Matt ve bu konuda çok iyi olduğumu biliyorsun. Bas gitarda sıkışıp kalmamın tek nedeni, grup kurulduğunda bir şekilde kısa çöpü çekmiş olmam. Boku yedim ama bunun asla kalıcı olmaması gerekiyordu ve bunu sen de biliyorsun." Matt gözlerini kıstı ama haklı noktalarıma yanıt vermedi, ben de destek için Evan ve Kellan'a baktım. "Sizin bu konuda bir fikriniz var mı? Yoksa Matt artık grubun tek lideri mi? Adımızı Matt-Bags olarak mı değiştirmeliyiz? Ya da Door Matts'e ne dersiniz?"

Kellan ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Yüzünde "*Ne yapmalıyız?*" yazılı bir ifadeyle Evan'a baktı. Evan boğazını temizledi, sonra da bağıtiyle Matt'i işaret etti. "Bu onun enstrümanı, dostum. Karar onun. Eğer hayır derse... bu onun hakkı."

"Peki ya benim haklarım? Bir araya geldiğimiz ilk günden beri baş gitar çalmak ama o zaman da sayıca azdım, şimdi de sayıca azım. Sen

ahmaklar bana asla bir şans vermeyecekler!" Sesim yüksek ve hırçındı, güçlü ve öfkeliydi.

Ancak Matt'in sesi bana cevap verirken sakindi. "Bu sanata saygı duymuyorsun Griffin. Bu işi yeterince ciddiye almıyorsun; hiçbir zaman da . Üstesinden gelemeyeceğini bildiğim halde sana bu kadar sorumluluk veremem. Topu bırakacaksın ve bu grup benim için bunun olmasına izin veremeyeceğim kadar önemli." Bir anlık sessizlikten sonra ekledi, "Üzgünüm. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum ama *asla* liderlik yapmayacaksın, anlıyor musun? Cevabım *her zaman* hayır olacak. Bunu kabul etmeli ve bırakmalısın ki bunu geride bırakabilelim."

Kalbimin çarpma sesi kulaklarımda yankılandı. Şerefsizlerin yine hayır dediklerine inanamıyordum... hem de bu sefer temelli. Asla mı? Her zaman istediğim tek enstrümanı çalmama asla izin vermeyecekler miydi? Bu da ne oluyor? "Bir şarkı mı? Bana bir şarkıda bile mi güvenmiyorsunuz? Bas gitarda hiç başarısız oldum mu? Hayır. Her gece ve her provada çok iyiyimdir. Şaka yapabilirim ama işimi yaparım, bunu sen de biliyorsun."

Matt'in dudakları sert bir çizgi halinde kıvrıldı ve yanakları kırmızının daha koyu bir tonuna döndü, ama başını salladı. "Cevabım hâlâ hayır. Bu asla olmayacak. Üzgünüm. Keşke sana daha nazik bir şekilde söyleyebilseydim, ama bu noktada en iyisinin açık sözlü olmak olduğunu hissediyorum... böylece sormayı bırakırsın. İşleyen bir sistemimiz var; sırf sen bana bak fantezini yaşayabilesin diye bunu değiştirmeyeceğiz. Artık büyüme vaktin geldi Griffin."

Büyümek mi? Sikerim öyle işi. Olsa olsa, olgunlaşmamış bir pislik gibi davranma zamanım gelmişti, çünkü onların yaptığı da buydu. Avucumu açarak gitarımın yere düşmesine izin verdim. Bir gümbürtüyle düştü ve yemin ederim bir şey çatladı. "Lanet kemik için teşekkürler... sikik. Cevabın her zaman hayır olaksa, o zaman burada olmamın, bu grubun bir parçasıymışım gibi davranmamın bir anlamı yok. Açıkçası, ben aslında bir üye değilim."

Onun yüz ifadesine bir saniye daha dayanamayarak odadan hışımla çıktım. Arkamdan Matt'in bağırdığını duydum: "Önce grubu düşünmeliyim Griffin. Bu kişisel bir şey değil!"

"O da değil, göt herif," diye mırıldanarak kapıdan çıkarken onu tersledim. Kapı çarparak kapanmadan ve tüm sesler kesilmeden önce birinin bana beklemem için seslendiğini duydum ama bağırان her kimse duymazdan geldim. İşim bitmişti.

Havuzun yanından geçerken bir sandalye atmak için durakladım. Su sıçraması tatmin ediciydi, ben de bir sandalye daha attım. Ve bir masa. Balık tut, sikik.

Öfke nöbetimin tadını çıkarmam Kellan'a bana yetişmesi için zaman kazandırdı. Prova odasından çıkarken beni fark etti ve yanıma geldi. Tam havuzuna atmak için başka bir sandalyeye uzanmak üzereyken kolumu yakaladı. Sinirlenerek ondan uzaklaştım. "Bırak beni, Kell. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Kaşları neredeyse bulanık bir endişe çizgisi haline gelene kadar birbirine çarptı - *hepsine hükmedecek tek bir kaş...* "Bütün bunlar da neydi? Sonunda ne demek istedin? Sen bu grubun bir parçasısın Griffin. Her zaman öyleydin ve her zaman da öyle olacaksın."

Onu bir adım geriye iterek, "Moral konuşması için biraz geç kaldın, kardeşim. Eğer o kadar *değerli* olduğumu düşünüyorsan, orada beni savunabilirdin." Vurgulamak için kollarımı kaldırdım. "Beni ezip geçmesine izin vermen içimi ısıttı."

Kellan iç çekti. "Durum biraz karışık, Griff. Matt gitarda bir dahi... o... bu onun enstrümanı, çalmak için doğduğu enstrüman. Ama bunu söylememiz sana bir hakaret değil. Bas gitarda harikasin, hatta yeteneklisin. Sadece... hepimizin bir rolü var, anlıyor musun? Ve bunları elimizden geldiğince iyi yapmalıyız." Elini omzuma koydu. "Grubun iyiliği için senden bu işi bırakmanı ve liderliği unutmanı istiyorum. Lütfen?"

Sadece ona bakabildim. İçim uyuşmuştu. Hayallerinden vazgeçmek böyle bir şey miydi? Kendimi bildim bileli, bütün gözlerin üzerimde olmasını isterdim, ilgi odağı olmak isterdim. Matt bunu hiç istememişti. Ama bana herkesin unuttuğu bir enstrüman verilirken ona parlayan bir enstrüman verildi. Benim rolüm uyum sağlamak, fark edilmemek için tasarlanmıştı. Olmadığım her şeydi ve buna takılıp kalmaktan bıkmıştım. Daha fazlasını istedim ama bana daha fazlasını vermediler.

Ona cevap vermeden döndüm ve eve doğru yürüdüm. Buna ne diyebilirdim ki zaten? Matt baş gitarist olma şansımı kalıcı olarak reddetmişti. Yapabileceğim tek şey unutmaktı. Ya unutacaktım ya da kahrolacaktım ve şu anda kahrolmak istiyordum.

Oturma odasına döndüğümde Jenny ve Rachel orada çalışıyorlardı. "Bir şeye ihtiyacın var mı Griffin?" Jenny sordu, solgun gözleri neredeyse mutluluktan parlıyordu.

Hem iyi ruh halini hem de sorusunu görmezden gelerek Anna'ya seslendim. Rachel sessizce, "Yukarıda Kiera'yla birlikte," diye cevap verdi.

Teşekkür eder gibi bir şeyler mırıldanarak merdivenlere doğru ilerlemeye başladım. Lanet merdivenler. Her basamakta grup arkadaşlarıma küfrederek çıktım.

adım. Ayaklarımın altındaki halı basamaklarının onların yumuşacık yüzleri olduğunu hayal ettim. Tepeye ulaştığımda kendimi biraz daha iyi hissediyordum. "Hey, Anna! Neredesin?"

Hem Anna hem de Kiera anında yatak odasının kapısında belirdi. Aynı anda ikisi de parmaklarını dudaklarına götürdü. "Şşşşşş," diye azarladılar.

Bugün azarlanmaktan bıkmıştım, bu yüzden sesimi alçaltmadım. "Uyan Gibson. Gidiyoruz."

Anna hemen Kiera'nın etrafından dolanarak koridora çıktı. Kiera arkasından odadan çıkarken, "Sorun ne?" sordu. İki kız kardeş birbirine oldukça benziyordu ama Anna'nın daha ince ve düz olan kız kardeşinden çok daha fazla kıvrımı olduğu kesindi. Genelde bu kıvrımları takdir ederdim ama şu anda sadece onları arabaya tıkıp buradan gitmek istiyordum.

"Şu anda burada olmanın bir anlamı yok, o yüzden gidiyoruz. Aslında buraya geri dönmenin de bir anlamı yok, o yüzden gidiyoruz." Bana en yakın kapıyı açtım, arkasında uyuyan kızımı bulacağımı umuyordum. Hayır. Boştu.

Başka bir kapıyı denemek için hamle yaptım ama Anna önüme çıktı. "Hadi dışarı çıkalım, biraz temiz hava alalım."

Ellerimi dramatik bir şekilde havaya kaldırarak pes ettim. "Peki." Bugün zaten hiçbir şey işime yaramadığına göre ne önemi vardı ki?

Anna Kiera'ya hemen döneceğini söylerken ben o lanet merdivenlere geri döndüm. Hamile karımı beklemeden merdivenlerden hızla indim ve kapıdan çıktım. Yüzüme vuran temiz hava beni biraz sakinleştirdi ama hâlâ öfkeliydim. Anna'yı beklerken ön verandada volta attım. Şu sofı pislikler.

"Griff?" Omzuma yumuşak bir dokunuş beni ürküttü ve sıçradım. Döndüğümde arkamda Anna'yı gördüm, yeşil gözleri endişeliydi. "Neler oluyor?" Ön basamağı gösterdi, ben de isteksizce oturdum.

Yerime oturduğumda keyfim kaçtı. Güne çok olumlu başlamıştım, bu turun o tur olacağından hiç şüphem yoktu. Ama artık öyle değildi. Aynı eski saçmalıklar olacaktı. Başımı öne eğerek yere yığıldım. Anna yanıma oturdu ve parmaklarıyla hafifçe sırtımı okşayarak beni rahatlattı. Kalan öfkeme iyi gelmişti ama artan hayal kırıklığıma iyi gelmemişti.

"Bir şarkı. Lanet olası bir şarkı istedim... ve onu bile vermediler..." Hayallerim ellerimde erirken kucağımda parmaklarımı inceledim. "Matt bana bir daha asla solistlik yapma şansı vermeyeceğini söyledi ve diğer çocuklar da onunla aynı fikirde. İşim bitti... sonsuza dek bas gitara sıkışıp kaldım... sonsuza dek gölgede kaldım. Sadece bir şarkı, spot ışıkları altında bir an istedim." İç çekerek ona baktım. "Dört dakika mı? Çok mu fazla?"

Anna'nın gözleri sempati doluydu. Uzanıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Hayır... bu hiç de fazla değil."

Başımı salladım ve görüşümü tekrar kucağıma bıraktım. "Evet, ben de öyle düşünmemiştim. Ama bunu bile bana veremiyorlar." Öfke yeniden ortaya çıktı ve hayal kırıklığını bir battaniye gibi sardı. "Aramızda kalsın bebeğim, bazen... O adamları gerçekten sevmiyorum."

Anna enseme öptü ve kolunu sempatiyle omzuma doladı. "Özür dilerim Griffin."

Gözlerimi kapatarak, onun rahatlığının üzerimden akıp gitmesine izin verdim. En azından dünyada beni önemseyen bir kişi vardı.

Bölüm 3

Müthişlere Dinlenme Yok

Anna provaya kalmam için beni ikna etti. Eğer sabreder ve kalırsam eve gittiğimizde onun kadın kısımlarıyla oynayabileceğimi söyledi. Sanırım bugünlük paydos etmeden önce hepimizin tartışmayı atlatacağını ve sonra tekrar kanka olacağımızı umuyordu. Onun planı da işe yarayabilirdi, ancak omzumdaki çipi bilerek körükledim ve tüm antrenman boyunca aptallık ettim. Matt dikkat etmem için bana üç kez bağırdı ama umurumda değildi. Sanata saygı duymadığımı zaten söylemişlerdi ve fikirlerini değiştirmem için bana asla fırsat vermeyeceklerdi, bu yüzden beklentilerini karşılayabilirdim. Ya da beklentisizliklerini.

Yollarımız ayrıldığında herkes yıpranmış ve sinirlenmişti. İyi oldu. Bir tek ben olmamalıydım. Matt işimiz biter bitmez odadan kaçarcasına çıktı, Evan da hemen arkasından onu takip etti. Kellan'la yalnız kaldığımda uzun bir iç geçirdi. "Bu senin bırakman mıydı, Griffin? Çünkü Matt'i kızdırmak için elinden geleni yapıyor gibiydin. Her zamankinden daha da iğrençtin, ki bu gerçekten bir şey söylüyor."

Ona başımı salladım. "Bu işin peşini bırakacağımı hiç söylemedim. Ayrıca kışında sopa olan Matt. Belki de grup bir araya gelip onu ameliyatla aldırmalı."

Kellan yorgun bir nefes daha verdi. "Şu anda çok fazla stres altında. Belki bir kez olsun onun gözünden bakabilir ve onu biraz rahat bırakabilirsin."

Alay ederek, "Evlenme teklifi meselesi yüzünden mi? Eğer sadece evlenme fikri bile onu böyle bir hıyara dönüştürüyorsa, belki de Rachel'a evlenme teklif etmemeli. Herkes evlilik hayatı için yaratılmamıştır."

"Ne?"

Solumuzdan gelen yumuşak, cırtlak bir ses Kellan'ın ve benim dikkatimizi o yöne çekti. Rachel orada duruyordu, dizüstü bilgisayarını göğsüne dayamıştı ve bayılacakmış gibi görünüyordu. Şok olmuş bir halde bize bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Harika. Kellan Rachel'a gergin bir gülümseme verirken ben "Siktir," diye mırıldandım.

"Hey, Rach... seni orada görmedim," dedi Kellan, elini ünlü saçlarında gezdirerek.

Rachel sanki daha fazla yaklaşımdan korkuyormuş gibi tek ayağıyla öne doğru bir adım attı. "Matt evlenme teklif edecek mi?" diye sordu, gözleri umutla parlıyordu. Matt ona teklif ettiğinde evet diyeceği benim için bile çok açıktı.

Bugün olanlar yüzünden hâlâ *sinirli*ken ona, "Yapacaktı ama sonra tek bir kıza bağlı kalmayı kaldıramayacağını fark etti ve fikrini değiştirdi," dedim. *İşte, Matt. Hayallerinin elinden alınması nasıl bir duygu?*

Kellan gözlerini benimkilere dikti ve ben de ona "Ne?" diye baktım. ifade. *Bunu Matt istedi.*

Rachel burnunu çekti ve ben de ona baktım. Gözleri yaşlarla doluyordu. Lanet olsun. Kiera ya da Jenny'yle konuşursa, onlar da Anna'yla konuşursa, Anna bunu söylediğim için beni öldürecek. Kıcıma tekmeyi yemekten kendimi kurtarmaya çalışarak, "Ama hey, *kimseye* bir şey söylemezsen, belki fikrini tekrar değiştirir. O böyle huysuz bir pisliktir."

İkiz gözyaşları yanaklarından yuvarlandı ve yüzünü gizlemek için yere baktı. "Matt'e eşyalarını getirsem iyi olacak. Geride bırakmış." Yakındaki bir masadan bir ceket ve bir dizi anahtar aldı.

Kellan etrafımdan dolanarak, "Rachel, bekle..." demeye başladı ama hatun hızlıydı. O daha sözünü bitiremeden kapıdan çıkmıştı.

Bana dönüp baktığında başını salladı. "Az önce ne yaptın sen?" diye mırıldandı, sesi inanılır gibi değildi.

Dudaklarımı büküp omuz silkdim. *Matt'i geri aldım. Sayılır.* "Ne? En azından şimdi ona sorduğunda hâlâ sürpriz olacak."

Kellan'ın dudakları kızgınlıkla büküldü. "Evet, tabii önce ondan ayrılmazsa." Tekrar omuz silkdim. Bu benim sorunum değildi. Bu, *baş* gitaristin endişelenmesi gereken bir şeydi ve o kişi kesinlikle ben olmayacaktım. Kellan gözlerini ovuşturdu. "Başım ağrıyor..."

Matt'e kızgın olsam da Kellan'la aram iyiydi; en azından o benimle barışmaya çalışmıştı. Teşekkür etmek için ona migreni için yararlı bir ipucu verdim. "Daha fazla seks yapmalısın. Bende işe yarıyor, hiç başım ağrımıyor."

Önerim karşısında kaşlarını çatı. "Gidip Rachel'ı bulacağım ve bunu düzeltmeye çalışacağım. Sen burada kal ve başka kimseyi kızdırmamaya çalış."

Alaycı bir selamla, "Emredersiniz Kaptan," diye bağırdım. Gitmeden önce gözlerini devirdi. Bir buçuk dakika bekledikten sonra eve gidebilmek için karımı ve kızımı bulmak üzere oradan ayrıldım. Kellan orada tam olarak ne kadar kalmam gerektiğini hiç söylememişti ve doksan saniye fazlasıyla yeterli görünüyordu. Ayrıca, Rachel'la arasını düzeltme konusunda gayet yetenekliydi. İş başındaydı. Kellan Kyle sihrini onun üzerinde uygulayacak, Rachel da az önce söylediğim her şeyi unutacak ve dünyada her şey yoluna girecekti. Ama yine de Matt'le evlenecekti... beni geride tutan o hıyarla.

Ertesi sabah hala öfkeliydim, ama Kellan'ın önerisini kabul etmeye ve bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Her neyse. Matt sadece Matt'lik yapıyordu. Üstesinden gelebilirdim. Hayatım boyunca bunu yapmıştım. Ayrıca, asla her zaman asla demek değildi. Parlamak istiyorsam daha yaratıcı olmalıydım. Ve eğer bir şeysem, o da yaratıcıydı. Karıma sorabilirsiniz.

Rachel sonraki birkaç provaya gelmedi. Matt, Jenny'nin büyük açılışına yardım etmekle meşgul olduğunu söyledi ama Kellan beni kenara çekti ve söylediklerimden dolayı kızgın olduğunu ve bir süre beni görmek istemediğini söyledi. Her neyse. Tipik bir kız gibi, tamamen aşırı tepki veriyordu.

"Teklif edeceğini biliyor ama ne zaman olacağını bilmiyor, o yüzden bir şey söyleme, tamam mı? Belki bunun bir kısmını hâlâ sürpriz olarak saklayabiliriz." Kellan yine başı ağrıyormuş gibi burnunun kenarını sıktı. Sanırım hâlâ yeterince sevişmiyordu.

Omuz silkerek, "Sorun değil. Ona ne zaman teklif edeceğini ben de bilmiyorum." Ve gerçekten umurumda da değildi. O benim hayatıma yatırım yapmayacaksa ben neden Matt'in hayatına yatırım yapacaktım ki?

Elini bırakan Kellan bana boş boş baktı. "Galeri açılışı. Hatırladınız mı? Bunu birçok kez konuşmuştuk..." Elini kaldırarak konuşmayı kesti. "Boş ver. Sadece önümüzdeki bir hafta boyunca kimseye bir şey söylememeye çalış, tamam mı?"

Parmaklarımla ağzımı kapattım ve başımı salladım. Gerektiğinde sessiz olabiliyordum ve şu anda çocuklarla konuşmamak benim için sorun değildi.

Turneden bir hafta önce Matt çok gergindi ve provaları iptal etti. Neredeyse ona bunun önemli olmadığını, Rachel'in evlenme teklifinin geleceğini zaten bildiğini ve sonunda ona teklif edecek cesareti bulduğunda evet diyeceğinden emin olduğumu söyleyecektim. Hiçbir şey için stres yapmasına gerek yoktu.

onu. Ama sonra Kellan'ın benden sessiz kalmamı istediğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Açıkça *"Bunu sormanın anlamsız olduğunu biliyorum, çünkü her şeyi berbat etmenin bir yolunu bulacaksın, ama işte..."* diyen bir bakıştı bu... Onda, tüm erkeklerde defalarca gördüğüm bir ifadeydi. Hiçbirinin bana inancı yoktu. Şerefsizler. Onlara gösterecektim. Hiçbir şeyi mahvetmeyecektim. Tek yapacağım, yeni keşfettiğim boş zamanımın her dakikasının tadını çıkarmaktı.

Gibson ve Anna ile vakit geçirmekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Özellikle de Anna'yla. Son zamanlarda çok azgındı, sürekli bana dokunuyor, masaj yapıyor, kulağıma müstehcen şeyler fısıldıyordu. Onu tatmin etmek neredeyse tam zamanlı bir işti. Tam zamanlı harika bir iş.

"Evet bebeğim... kendinle oyna, aynen ..."

Anna beni yatağa yatırmış, sikimi sırlıklam olmuş amına sürterek benimle alay ediyordu. Yüzündeki ifade muhtaçtı, sanki birazdan içine girmezsem patlayacakmış gibiydi. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Bana istediğim şeyin sadece kısa bir tadını vererek ikimizi de kızdırıyordu. Buna bayıldım. "Evet, aynen böyle..."

Sikimin ucunu klitorisinin etrafında dolaştırdı, sonra beni içine daldırdı. Kalçalarını kavrayıp onu üstüme çıkmaya zorlamamak için tüm irademi kullandım. Yine de yapamadım; şu anda kontrol ondaydı, ben sadece gezintiye çıkmıştım.

Kalçalarını kavrayarak altında kıvrandım. "Evet... yap... sür beni..."

Tutkulu bir hırıltı çıkardı, bu da sikimin ellerinde seğirmesine neden oldu. Yanıt olarak beni daha sert sıktı. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" dedi, karnının izin verdiği ölçüde eğilerek. Bu onun güzel göğüslerini ulaşabileceğim bir yere getirdi ve ben de bir meme ucunu ağzıma almak için eğildim.

O kadar hassastı ki dilimin hafif bir kıvrımı bile onu haykırmaya itti. "Oh Tanrım, evet..."

Daha fazla içime girmesine izin verdi ve ben de memesini ağzıma alarak inledim; ellerim kalçasını sıkıp açarak onu ileri doğru itti. *Al beni...*

Diğer göğsüne geçtim ve bir santim daha içine girdim. *Evet... lanet olsun, iyi hissettiriyordu.* Kalçalarını döndürdü, içimde zonklayan bir ağrı gönderdi. *Sikeyim.* İtmem gerekiyordu, boşalmam gerekiyordu. Ona ihtiyacım vardı, şimdi. Göğsünü bırakarak başımı yastığa koydum ve sırtımı dikleştirdim. "Bebeğim, yapamam... Daha... Siktir, daha fazlasına ihtiyacım var..."

"Ben de," diye inledi ve sonra kalçalarını eğdi, böylece içine tamamen battım. *Becer beni... Evet...* "Böyle mi bebeğim?" dedi, vücudunu mükemmel bir şekilde görebilmem için arkasına yaslanarak. Neredeyse çok fazla, çok yoğundu. Boşalacaktım ve henüz hareket bile etmemiştik. *Sikerim böyle işi.* Bedenim ben ne zaman istersem o zaman boşalacaktı, daha erken değil.

Zihinsel olarak kendimi ayarlayarak kalçalarını okşadım. "Kahretsin, harikası... ve çok iyi hissediyorsun. Sür beni, bebeğim."

Elleriyle hafifçe karnıma bastırarak kalçalarını sallamaya başladı. Vücudunun her hareketinde ağrım daha da artıyordu ama bunu görmezden gelip ona odaklandım; zevkle canlanan yüzüne, dolgun ve sıkı göğüslerine, ihtiyaçtan zirve yapmış meme uçlarına. O sadece muhteşem değildi, mükemmeldi de.

Kalçaları, ağzından kaçan inlemelerle ritim tutarak daha hızlı ve daha hızlı hareket etti. Vücudumun ölmek için can attığı anı engellerken titremeye başladım. *Benim için gel ki ben de senin için gelebileyim.* Tam dünyadaki tüm irade gücünün serbest bırakılmamı durduramayacağını düşündüğümde, Anna başını geriye attı ve uzun, coşkulu bir çığlık attı. Duvarlarının etrafında kapandığını hissettim ve sonunda gitmesine izin verebileceğimi biliyordum. *Teşekkür ederim.*

"Siktir, evet, benim için gel..." Birkaç kez sertçe içine girdim, yapabildiğim en büyük patlamayı yaptım. İçimden patladığında nefesim kesildi. *Siktir... çok... lanet... iyi.* Sonra haykırdım. "Tanrım, Anna. Siktir, evet..." Sonra inledim, homurdandım ve gökkuşağının altındaki her tatmin edici sesi çıkardım. *Siktir... Boşalmayı seviyordum.*

Anna memnun bir mırıltıyla eğildi ve beni öptü. İnleyerek karşılık verdim; tek yapabildiğim buydu. Kahretsin, hamileyken bile karımın yetişkin erkekleri ağlatacak hareketleri vardı. Şanslı bir sikiciydim. Kendini dikkatlice çekti, birkaç havlu aldı, sonra yanıma kıvrıldı. Orada öylece uzandım, başka bir akıllara durgunluk veren boşalmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Yirmi dakika içinde bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Demek bu gece büyük gece..." diye mırıldandı, nefesi hâlâ doğal olmayan bir şekilde hızlıydı.

"Hmmm?" Şu anda sikim dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Anna bir dirseğinin üzerine oturdu ve bana baktı. "Galeri açılışı mı? Matt'in teklifi mi?"

"Ah, evet... o," dedim gözlerimi kapatarak. Dizginlerimi elinde tutan Matt'in benden nefret eden bir kıza evlenme teklif etmesi yapacağım en son şeydi.

Konuşmak istedim. Konuları değiştirmeyi denedim. "Bebek doğduktan sonra tekrar yapmak istediğin ilk pozisyon nedir? Azgın Boğa? Petal Pusher? Lotus ve Stingray?"

İşe yaramadı. Anna'nın akli kuzenimin düğünündeydi. Piliçlerin düğünleri neden bu kadar çok sevdiğini asla anlayamayacaktım. Rachel da fiskiyeler, buzdan heykeller, güvercinler ve kelebekler isteyen bir tipe benziyordu ama bu saçmalıklara kimin gerçekten ihtiyacı vardı ki? Bence herkes Anna ve benim yaptığımı yapmalı. *Karmaşa yok, yaygara yok, hindistan cevizi yok.* Direkt konuya girelim, evlendiniz. Bum.

"Bunu nasıl yapacağını merak ediyorum," diye düşündü Anna. "Jenny biliyor ama konuşmuyor."

"Bilmiyorum, umurumda da değil," diye esnedim ve bir kolumu gözlerimin üzerine attım. Matt'in yaptığı hiçbir şey artık gerçekten umurumda değildi. Siktir et onu. "Ne yaparsa yapsın, eminim gereksiz yere karmaşık olacak. Tek yapması gereken, 'Hey, evlenmek ister misin?' demek. Ne kadar zor olabilir ki?"

Anna kaburgalarımı dürttü. "Çok romantiksin, neredeyse utanç verici."

Kolumu kaldırarak ona baktım. "Beni utandıran şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

İlgilenmiş görünen Anna bana doğru eğildi. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedim meme ucunu sıkarak. "Benimle ilgili hiçbir şey utanç verici değil."

Anna şaşkınlıkla ciyakladı, sonra da ikinci raunda hazır olduğu anlamına geldiğini bildiğim bir şekilde gülümsedi. *Teşekkürler, hamilelik hormonları.*

Tam göğsünü okşamak için uzandığımda, ruh halimi durduran bir ses havayı doldurdu. "Mommommmmmmmmmmmmmmma! Çıkmak istiyorum!"

Bir iniltiyle yüzümü tekrar kolumla kapattım. "Şimdiye kadar beşikten çıkabilmesi gerekmez miydi? Annem benim dokuz aylıkken çıkabildiğimi söylemişti."

Karnını tutan Anna doğrulup oturdu. "Evet, neyse ki Gibson senin kadar korkusuz değil ve yükseklikle arası pek iyi değil. Yine de her geçen gün daha cesur oluyor," dedi iç çekerek.

"Güzel," diye cevap verdim. "O bir Hancock. Hiçbir şeyden korkmamalı. Matt ondan bir iki şey öğrenebilir. Ödlele." Eminim bana hayır demesinin gerçek nedeni . Korkuyordu, onu sudan çıkaracağımdan ve değerli pozisyonunu sonsuza dek elinden korkuyordu. Şey, bu

Aslında korkması gereken tek şey. Yine de korkusunu yenmeli, lanet olsun.

Anna beni sinirlendiren ve Matt'in benimle ilgili tüm korkularını unutturan kısık bir kahkaha attı. "Kızını aşağı indirmeden önce bunu örtmek isteyebilirsin."

Ona bakmak için kolumu gözlerimden çektim. "Onu almaya gitmeden önce buna binmek isteyebilirsin?" Anna sırttı ve ben omuz silktim. "Sadece söylüyorum. Kaçırılmış fırsat." Anna başını sallayarak omzumu öptü ve yanımdan ayrıldı. "Sen kaybettin!" diye bağırdım. Ve benim. Lanet olası ereksiyon.

Sonunda galeri açılışı için giyinmemiz gerekti. Resmi bir etkinlikti, bu da can sıkıcıydı. Yani, arada bir takım elbise giymeyi sorun etmiyordum - kravatla harika görünüyordum - ama bu kıyafetle sahne almak tuhaf ve rahatsız edici olacaktı. Biz bir rock grubuyduk, lanet bir caz dörtlüsü değil.

Anna dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle kravatımı düzeltti. Elbette kırmızıyı seçmiştim. Güç rengi. Ceketim ve pantolonum da kırmızıydı. Neden sadece bir güç parçasıyla yetineyim ki? Daha fazlası... daha fazlasıydı. "Harika görünüyorsun," dedi bana.

"Biliyorum," dedim, koyu turkuaz şal elbisesine bakarak. Önünde her şeyi çözen çekici bir bağ vardı. Onu çekmek istedim. Yani, *gerçekten* çekmek istiyordum. "Sen de oldukça harika görünüyorsun," dedim ona, sesimde gururla. Karım çok seksiydi.

"Biliyorum," diye cevap verdi şakacı bir sırıtışla. Dudakları pembenin pembe bir tonuna boyanmıştı. Onu emersem rengin bende çok da kötü durmayacağını düşündüm. Evet, gece bitmeden bu gerçekleşecekti.

Kapı çaldı ve Anna yanımdan geçip yatak odamızın dışındaki koridora baktı. "Bebek bakıcısı geldi. Gidip onu içeri almalıyım."

Başımı sallayarak yanımdan geçip gitmesine izin verdim. O gittikten sonra boy aynasındaki yansıma baktım. Vay be. Kırmızı üzerine kırmızı tamamen benim için çalışıyordu. Saçlarım bile kırmızı bir lastikle geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Karım çok şanslı bir kadındı; çok seksiydim. Kravatımı düzelttim, kendime göz kırptım ve sonra havaya bir öpücük kondurdum. *Evet, hâlâ başarılıyım.*

Şifonyerimden dolu bir matara aldım, çünkü bunu atlatmak için yardıma ihtiyacım olacağından emindim, arka cebime koydum ve karımın peşinden gittim. Kızımın hayatını başkasının ellerine bırakmak garip hissettiriyordu. Ama bu kızı daha önce birkaç kez kullanmıştık ve şimdiye kadar ciddi bir şey olmamıştı. kalsa iyi olur. Jennifer'dan hoşlanıyordum ama onu

Gibson'ın saçının bir teline bile zarar gelmesine izin verirse hayatının geri kalanını mahvederim.

Oraya vardığımda Anna ve Jennifer girişte konuşuyorlardı. Jennifer, kıvrık saçlarıyla oynayan Gibson'ı tutuyordu. Gibson'ın parmaklarının buklelere dolanması uzun sürmedi. "Muhtemelen geç kalacağız," diyordu Anna. "Açılışın ne kadar süreceğini bilmiyorum ama herkes için büyük bir gece, o yüzden muhtemelen sonrasında kutlama yapacağız."

"Sorun değil, Bayan H. İstedığınız kadar dışarıda kalabilirsiniz." Jennifer on yedi yaşındaydı ama bazen sesi on üç yaşındaymış gibi çıkıyordu. Bu beni korkutuyordu. Bir düzine çocuğu başarıyla büyütmüş altmış yaşında bir büyükanne kızıma baksa kendimi daha iyi hissederdim, ama Anna Jennifer'ın yaşından memnundu. Bana sık sık, "Rahat ol, Jennifer rutin olarak birkaç yerel ünlüye bakıcılık yapıyor. Birkaç saatliğine sadece bir çocuğa bakabilir." Sanırım öyle. Ama yine de küçük kızıma daha olgun biri baksa kendimi daha iyi hissederdim.

Jennifer girişimi fark ettiğinde gözlerini bana çevirdi. Bakışları onaylayıcıydı; kıyafetimi beğenmişti. Gerçi bana hep böyle bakardı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, çoğu kadın öyle bakardı. "Merhaba Bay H. Nasıl gidiyor?"

Normalde "Biraz sola" gibi esprili bir şey söyledim ama onun sözleri bana hemen ne kadar genç olduğunu hatırlattı. Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sende numaramız var mı? Ve galerinin numarası? Ve grubun geri kalanının numaraları?" Bazı konularda asla çok tedbirli olamazdınız ve Gibson da bunlardan biriydi.

Jennifer sabırlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet. Herkesin numarası bende var."

Rakamlar mı? Dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkıştı ama boşverdim. Her şey yoluna girecekti ve Gibson onu seviyordu. "Pekâlâ, arkadaş yok, erkek yok, telefon etmek yok, içki yok." Birden kendimi Matt kadar ezik hissederek başımı salladım. Bu kadar dangalak olmayı bırakmalıydım. "Yine de buzdolabını yağmalayabilirsin ve Gibson'ın işi bittiğinde havuzu kullanmaktan çekinme."

Jennifer'ın gülümsemesi aydınlandı. "Yapacağım!"

Onun için birkaç yasa daha koymak ya da telefonuna birkaç acil durum numarası daha eklemek istedim ama Anna ellerini pazuma doladı. "Gitmeliyiz, bebeğim."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de Jennifer'ı kovma ve Gibson'ı yanımıza alma dürtüsüne direnmek zorundaydım. Stresli olanın *kadın* olması gerekmiyor muydu?

bakıcı üzerinde? Tepeden tırnağa kırmızılar içinde olabilirdim ama birden kendimi çok daha az güçlü hissettim. Neyse ki arka cebimde bunun için bir ilaç vardı. En iyisi şu vedalaşmayı bitirip içmeye başlayayım. "Evet, tamam. Hoşça kal bebeğim," dedim ve Gibson'ı tek kolumla sıkıp öptüm.

Gibson dünyanın en tatlı, en sevimli sesiyle, "Hoşça kal baba," dedi. Tanrım, çocuğum çok tatlıydı. Topuğumun üzerinde dönerek, neredeyse Anna'yı da yanımda sürükleyerek uzaklaştım. *Gözyaşı dökmeyeceğim, gözyaşı dökmeyeceğim. Onu reşit olmayan bir yabancıyla bırakmak sorun değil.* Lanet olsun. Ne zaman bu kadar korkak oldum? Yakında erkek kartımı teslim etmek zorunda kalabilirim.

Hummer'ıma binip I-90'ı geçerek Seattle şehir merkezine doğru yol alırken kendimi daha iyi hissediyordum. Ama sonra Jennifer'a Gibson'ın her şeyi ağzına sokma alışkanlığını hatırlatmadığımı hatırladım. Yerleri oldukça temiz tutuyorduk ve eğlenceli eşyalarımız kilitliydi, ama bu çocuğun başka neler bulabileceği inanılmazdı. "Kahretsin," diye mırıldandım, köprünün neresinden merak ediyordum. "Jennifer'a bir şey söylemeyi unuttum. Geri dönmemiz gerekiyor."

Anna yolcu koltuğundan bana tuhaf bir bakış attı, sonra çantasını karıştırdı ve bana cep telefonunu gösterdi. "Gerekirse onu arayabiliriz ama sorun değil. Ağız, kulak ve burun meselesinden bahsetmiştim. Jennifer iyi hazırlanmış. Tanrım, bu çocuk açılışlara kafayı takmış. Woo-ha'sını bulduğu gün terapiye ihtiyacım olacak."

Normalde gülerdim ama şu anda hiç havamda değildim. "Oh... tamam, farkında olduğu sürece... sanırım."

Anna elini dizime koydu. "O iyi olacak, Griff." Başını omzuma yaslayarak sessizce, "Biliyor musun, eğer Kiera, Jenny ve diğerleri senin bu yönünü daha çok görselerdi, senden daha çok hoşlanabilirlerdi." dedi.

Şaşkınlık üzerime çöktü. O ikisiyle aramın iyi olduğunu sanıyordum. "Kiera ve Jenny benden hoşlanmıyor mu?"

Arabanın kendi tarafına geri çekilen Anna güldü. "Seni *daha çok* seveceklerini söyledim. Şu anda senin... iyi olduğunu düşünüyorlar."

Kaşlarımı çatmama neden oldu. Ben "iyi" bir insan değildim. Müthişlikle sarmalanmış ve daha da müthişlikle boğulmuş bir müthiştim. Komşularına beni tanıdıklarını haykırımları gerekirdi, Anna'nın ima ettiği gibi bana sadece tahammül ettiklerini değil.

Anna'ya şakacı bir sırıtış fırlatarak mırıldandım: "Hayır, onların ihtiyacı olan şey senin gördüğün yanıma görmek. Samimi yanıma, ne demek istediğimi anlıyorsan. O zaman sadece 'iyi' olduğumu düşünmezlerdi. Benimle birlikte olmak için

Her gece kapımın etrafında, iyi bir yemek bulmaya çalışan sokak kedileri gibi." Ona göz kırptım. "Yine de kendimi kendime saklayacağım, herkesi kederden kurtaracağım."

Anna gözlerini devirerek güldü. "Ne kadar da asilsin."

Dikkatimi önümdeki stop lambaları denizine verdiğimde yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. Asil neredeyse benim göbek adımdı.

Galeriye yaklaşık bir saat geç vardık, ki bana göre tam zamanında. Matt bizi dışarıda hayranlarla konuşurken görünce telaşlandı. Biz ve harika hayranlarımız sayesinde Jenny'nin galerisi çoktan haritaya girmişti. Muhtemelen bu gece yaklaşık üç milyon kez etiketlenmişti. Çok havalıydık.

"İşte buradasınız. Neden bu kadar uzun sürdü?" Matt tam bir smokin giymişti ve kısa sarı saçları sert, boyun eğmez küçük sivri uçlar halinde jölelenmişti. Ne kadar da uygun. Belli ki gergindi, her zamankinden daha gergin görünüyordu; o kadar çok hareket ediyordu ki kas spazmları geçiriyor gibiydi.

Mizah bildiğim en iyi sinir ilacı olduğundan ve onun önünde kendimi okşamak kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olduğundan, kendimi avuçladım ve "Ne yaptığımızı sanıyordun?" dedim.

Etrafımdaki hayranlar kıkırdadı ama Matt'in kaşları daha da çatıldı. "Otuz dakika sonra sahnedeyiz. Geç *kalmamaya* çalış, tamam mı?"

Şerefsizi selamladım ama o çoktan gitmek için dönmüştü. Onun dikkatini çekmeye çalışan hayranları bana "Nesi var bunun?" diye sordu. Hayal kırıklığı seslerinden okunuyordu. Douche bir merhaba bile dememişti.

Omuz silkerek onlara, "Onunla hep aynı şey." dedim. Parmağımı güneş görmeyen bir yere koyar gibi yaptım ve kızlardan birkaçı güldü. "O ve bu gece kız arkadaşına evlenme teklif edecek. Sinirleri iyice bozuldu."

Kalabalık nefes nefese kaldı ve çığlık attı. Anna bana dirsek attı, sonra ellerini uzattı. "Bir şey söylememen gerekiyordu."

Kapının üzerinde yüksek sesle BAGETTES! yazan tabelayı gösterdim. "Rachel'a bir şey söylememem gerekiyor. Bu adamlar sayılmaz." Tekrar kalabalığa döndüm. "Matt'in kız arkadaşına söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Daha fazla kıkırdama ve çığlık. Bunu evet olarak kabul ettim ve Anna'ya zafer dolu bir bakış attım. *Gördün mü, sayılmıyorlar.* Anna eğlenerek omzumu sıvazladı. "Ben içeri girip oturacak bir yer bulacağım. İşin bitince gel beni bul."

Benden uzaklaşmasını izlerken mırıldandım, "O küçük tatlı kışına bahse girebilirsin ki yapacağım."

Jenny'nin galerisi tam da beklediğim gibiydi - duvarlara asılmış bir sürü yavan, sanatsal, saçma sapan şey ve koridorlardaki trafik akışını engelleyen birkaç tuhaf şekilli heykelin olduğu sıkıcı bir bina. Hiçbir yerde çıplak sanat eseri yoktu. Anında hayal kırıklığına uğradım ve Jenny'nin eserlerine bakarken kendimi aldatılmış hissettim.

İnsanlar ellerinde şampanya kadehleriyle çok havalı havalı dolaşıyorlardı, ben de bir garson bulup kendime bir çift aldım. Anna için içmek benim yükümlülüğümdü, çünkü o tadını çıkaramayacaktı. Koca olmanın yükü.

Ana odanın uzak tarafında karımın Kiera, Jenny ve Rachel ile takıldığını gördüm. Rachel dönüp bana hınzırca bir bakış attığında tam koşup onun seksi kışını kazlamak üzereydim. Tanrım. Matt'in tek bir kıza bağlı kalmak istemediğini söylediğim için bana hâlâ kızgın mıydı? Hayatına devam etmesi gerekiyordu. Belli ki hâlâ ona evlenme teklif ettiğine göre, şaka yapıyordum. Umarım bundan sonra damarlarındaki buzlar erirdi.

Ne kadar aptal olduğum konusunda azar işitmek istemediğim için kızlardan kaçtım ve nerede oynamamız gerektiğine baktım. Burada şaşırtıcı sayıda insan vardı. Çoğunu tanımıyordum ama birkaç tanıdık yüz göze çarpıyordu. Pete'in garson kızlarından birkaçı buradaydı, aralarında kışını ellememe asla izin vermeyen kibirli Kate de vardı. Yarın birlikte turneye çıkacağımız gruplardan biri olan Avoiding Redemption'ın solisti Justin'in yanında duruyordu. Justin ve Kate bir süredir çirkinleşiyorlardı, ama yakın zamanda mihraba gideceklerini sanmıyordum. En azından gitmemeliydiler. Aynı şehirde bile yaşamıyorlardı. Bu nasıl olabilirdi ki? Kesinlikle. Yürümeyecekti.

Justin beni fark ettiğinde kadehimi onun şerefine kaldırdım. Selamlamak için başımı salladı, sonra dikkatini tekrar Kate'e çevirdi. Justin'in grubunun diğer üyeleri odanın içinde dolaşıyordu. Yemin ederim yaklaşık altı bin kişiydiler. Tamam, belki de değil, ama gerçekten kaç kişi olurlarsa olsunlar, çok fazlaydılar. Gruplar küçük ve basit olmalı.

Diğer gruplar da buradaydı. Holeshot'ın üç üyesi ve Pete's Bar'da bizim yerimizi alan Poetic Bliss'in üyelerinin çoğu. Davulcu Meadow, mor ve pembe bir tablonun yanında takılıyordu.

kız arkadaşı Cheye ile... bir şey. Bilmiyorum. Hatırlayamadım. Onun hakkında tek bildiğim eskiden Kiera'yı sevdiğiydi. Belki hala öyledir? Evet, Kellan'ın karısını arzuluyor olması beni şaşırtmazdı. Belki zaman zaman öpüşmüşlerdir? Mmmm, bu hoş bir düşünceydi.

Pantolonumda büyüyen sertleşmeyi yeniden hizalayarak, odaklanacak başka bir şey bulmak için arkamı döndüm. Denny ve karısı tam karşımda duruyordu. Denny'nin koyu renk gözleri kıyafetimi incelerken kocaman açılmıştı. "İlginç bir takım. Çok... kırmızı," dedi. Sesinde kızların bayıldığı hafif bir Avustralya aksanı vardı. Mümkün olduğunca sık alıştırma yapıyordum, bu yüzden sesimi oturtmuştum; sanki oralıymışım gibi konuşuyordum.

"Öyle mi? Sağ ol dostum. Senin gibi bir adamdan duymak çok anlamlı." *Buldum.* Neredeyse yerli olduğum için çifte vatandaşlığa başvurmalıyım.

Karısı Abby gülerken Denny kaşlarını çatı. "Lütfen benim gibi konuşmaya çalışmayı bırak," dedi. "Bu utanç verici."

Ona göz kırparak, "Senin için belki, ama sheilalar bu saçmalık için çıldırıyor. Sesimin ne kadar harika olduğunu duyduklarında neredeyse kıyafetlerimi yırtıyorlar."

Abby biraz daha sert gülerken Denny irkildi. "Bunun harika olduğunu düşünmediklerini garanti edebilirim."

"Lütfen. Neredeyse kardeş olduğumuz için üzgünsün, ta ki kadını şuradaki Işık Soketli Saç'a kaptırana kadar." Başparmağımı Kellan'ın üvey kız kardeşi ya da öyle bir şey olan Hailey ile birlikte durduğu yere doğru salladım. Denny ve Kiera, Kiera Kellan için Denny'yi terk edene kadar çıkıyorlardı. Sanırım böyle olmuştu. Detaylar bulanıktı. Eğer olay benimle ilgili değilse, fazla dikkat etmezdim. Denny'ye gülümseyerek, "Ben de benimle akraba olma fırsatını kaçırdığım için üzülürdüm. Ben oldukça harikayım."

"Ben de öyle duydum," dedi Denny, çenesi gerilmişti. Sonra gülümseyerek ekledi: "Aslında Kellan'a minnettar olduğum tek şey bu. Sanırım senin gölgede kurur ve ölürdüm." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Ben senin kardeşin olacak kadar erkek değilim. Menajerin olmakla yetinmek zorundayım."

Dudakları şaka yapıyormuş gibi kıvrıldı ama bence çok iyi bir noktaya parmak basmıştı. Abby'yi uzaklaştırmaya başladığında kadehimi ona doğru kaldırdım; Abby hâlâ gülüyordu. "Haklı bir argümanınız var efendim," dedim normal, aksanlı olmayan sesimle. "Şerefe." Şampanyamın geri kalanını yudumladım.

Tam D-Bags'in Denny ve Abby'ye grubu yönetmeleri için ne kadar ödediğini merak ediyordum ki birinin kolumu çektiğini hissettim; biraz

İkinci kadehimdeki şampanya yere sıçradı. "Dikkat et," dedim başımı çevirerek.

Matt orada duruyordu, alnında boncuk boncuk terler vardı. Cidden hasta görünüyordu. "Başlıyoruz," diye boğuk bir sesle konuştu.

Karşımdaki zavallı adam için biraz üzüldüğümü hissederek ona içkimi uzattım. "Al, iç bunu." Hiç tereddüt etmeden yuttu, sonra boş bardağı bana geri uzattı. Vay canına, gerçekten de bok gibi görünüyordu. Eğer bu kadar üzgünse, belki de bunu gerçekten yapmamalıydı. "Dostum... kusacak mısın?"

Matt kaşlarını çatı. "Bana bir şey olmaz. Sadece bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

Başımı sallayarak, birden bu gereksiz gösteriden beklediğim olumlu bir şey olduğunu fark ettim. "Peki... bekârlığa veda partisi için nereye gidiyoruz? Vegas'a mı? New York'a mı? Bangkok?" Sonuncusunu bile kıs kıs gülmeden söyleyemedim. Bangkok.

Matt bana kötü kötü baktı. "Bu geceyi atlatalım, tamam mı?" Omuz silkerek, kalabalığın arasından geçmeye başladığında onu takip ettim. Müthiş bir parti planlamak için bolca vaktimiz vardı. Ve ailesi olarak, bekarlığa veda partisinin unutulmaz olmasını sağlamak benim görevimdi. Onun sıska kışını iyice utandırmadan gece bitmeyecekti. Lamalar, meyan kökü ve lazerlere ihtiyacım olacaktı. Bu eğlenceli olacaktı.

Galerinin sahne olarak kurulduğu belli olan bölümüne geldiğimizde kaşlarımı çatı. "Ummm... işinizi nasıl yapacağınızı söylemek bana düşmez ama bazı şeyler eksik değil mi? Mesela... neredeyse her şey?" Enstrümanlar oradaydı ama hoparlörlerin, amfilerin ve mikrofonların hiçbiri yoktu. Aslında elektronik hiçbir şey yoktu.

Matt ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunun hakkında konuştuk. Birkaç kez. Yemin ederim söylediğimiz tek bir kelimeyi bile dinlemiyorsun, bu da bir başka neden..." Sanki bu konuya girmek istemiyormuş gibi konuşmayı kesti. Devam etmesini ister gibiydim. Bununla nereye varmaya çalışıyordu? Matt sinirli bir of çekti ve onun yerine, "Bir sanat galerisindeyiz, bu yüzden normal bir set yapamayız. Akustik çalacağız."

Hüzünlü, sessiz akustik basıma bakarken kaşlarımı çatı. "Bu çok ezikçe. Eğer yüksek sesle çalamayacaksak, çalmanın ne anlamı var ki? Lanet olası CD'yi kısık sesle çalabiliriz... o zaman içmek için daha fazla zamanımız olur." Mataramı çıkardım ve uzun bir yudum aldım. İçerken yaktı, sonra tepeden tırnağa içimi ısıttı. *Çok güzeldi.*

Matt bana küfretmek üzereydi -şok oldum- ama bir çift kol göğsüne dolandı. "Aman Tanrım! Çok heyecanlıyım! Her şey çok iyi gidiyor, sence de öyle değil mi?"

Jenny geri çekilerek Matt'e baktı. Mavi gözleri pırıl pırıldı, inci gibi beyaz akları parlıyordu, solgun saçları ışıldıyordu ve her gözeneğinden tüm insanlık için umut ve iyi niyet yayılıyordu. "Şımarık" kelimesi Jenny için çok küçük bir sıfattı. Özellikle de şimdi... biraz çakırkeyifken. Şu anda herkesi seviyordu, muhtemelen beni bile.

Matt sinirlerine rağmen gülümsemeye çalışırken, Evan niçanlığını ondan ayırdı. "Bebeğim, konuklarla ilgilenmek konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun? Bu geceden sonra geri gelmelerini istiyoruz." Evan'ın sırtışı da Jenny'ninki kadar büyüktü.

Jenny başını salladı, sonra Evan'ı sıkıştırmak için yana kaydı. "Doğru. Özür dilerim, tatlım. Çok heyecanlıyım! Bu benim için bir rüyanın gerçekleşmesi." Gözleri parladı ve ağlamaya başlayacakmış gibi burnunu çekti. *Tanrım, lütfen yapma.* Kadınların ağlamasından nefret ederdim. Kiera Jenny'nin omzunu sıvazladı ama bunun gözyaşlarını durdurmayacağını biliyordum. Jenny'nin dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Evan davullarını kurmak için onun yanından ayrıldıktan sonra ona doğru yürüdüm. "Hey, Jenny, eğer bu gece gerçekten hayallerini gerçekleştirmek istiyorsan, arka odaya gidebiliriz ve ben de..." Eğilerek kulağına ona yapabileceğim her şeyi fısıldadım. Çok açık konuştum.

Koluma vurdu. "Griffin! Ewwwwww! Hayır, hayır, ve lanet olsun ! Şimdi gidip kulaklarımı yıkamam lazım. Belki de beynimi fırçalamalıyım..."

Gülerek omuz silktim ve gitarıma doğru yürümeye başladım. "Sen kaybedersin."

Görev tamamlandı. Artık hüngür hüngür ağlayacakmış gibi görünmüyordu.

Matt, Evan ve ben enstrümanlarımızın arkasına yerleştikten sonra Kellan herkesin dikkatini çekmek için ıslık çaldı ve kalabalık etrafımızda toplandı. Jenny, Kellan'a gülümsemeden önce gözlerini bana dikti. Rachel hâlâ kusacakmış gibi görünen Matt'e cesaretlendirici bir sırtış attı ve Kiera da Kellan'a sanki gezegenin gelmiş geçmiş en harika erkek örneğiymiş gibi baktı. Her neyse. Anna, Kiera'nın yanında duruyordu. Kellan'a üstünkörü bir bakış attı, sonra gözlerini bana çevirdi. Ha! *Al sana, Dreamy McDreamerson.* Benim kız beni daha çok seviyor.

"Hey, biz D-Bags'iz ve hepimiz burada Jenny'nin galerisinin açılışında çalışacağımız için çok heyecanlıyız. Bunun için çok çalıştı ve

hepimiz çok gurur duyuyoruz." Kellan başını eğerek Jenny'ye gülümsedi. Gözleri tekrar doldu ve ben iç geçirdim. *İyi iş, Kellan. Ben onu iyileştirmiştin ama sen onu tekrar ağlattın. Bu sefer ona teklif edebilirsin.*

"Bu Jenny ve bebeği için: Bagetler," diye bitirdi Kellan.

Evan sopalarını benim bile anladığım bir geri sayım ritmiyle birbirine vurmaya başladı. Yine de sıralamada hangi şarkının ilk sırada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de provalarda daha dikkatli olmalıydım. Hayır, siktir et. Bana hiç şans vermeyeceklerse ne anlamı vardı ki?

Biz çalarken Matt'in evlenme teklif etmesini bekleyip durdum. Her şarkıdan sonra, *"Tamam, şimdi yapacak,"* diye düşündüm ama hiç yapmadı. Gece ilerledikçe daha da hasta görünüyordu ama Rachel'a hiçbir şey yapmadı ya da söylemedi. Garipti ve boşa harcanmış bir andı. Yani, eğer dramatik olmaya çalışıyorsa, D-Bags konseri sırasında ona evlenme teklif etmekten daha iyisini nasıl yapabilirdi? Yapamazdı. Setimizin sonunda, ona evlenme teklif etme konusunda fikrini değiştirdiğine ikna olmuşum. Zavallı Rachel. Teselli edilmeye ihtiyacı vardı. Çok fazla ağlamadığı sürece ona yaslanabileceği bir omuz olabilirdim... ve bu süreçte benim de bir şeyler hissetmeme izin verirdi.

Rachel'in göğüslerini düşününce aklıma doğal olarak karıminkiler geldi. Harika bir göğüsleri vardı, şimdi patlamaya çok yakın olduğu için daha da fazla. Testileri fiçı gibiydi ve ben onlara dokunmak istiyordum. Sadece bu düşünce bile ereksiyon olmama neden oluyordu ve bas gitarın titreşimlerine karşı kendimi harika hissediyordum. Oh evet... karım ve ben bundan sonra sessiz bir yer bulacaktık. Belki de sahnenin arkasındaki duvarı süsleyen devasa perde. Evet, oral seks için harika bir yere benziyordu.

Lanet olası set bittiğinde neredeyse dikişlerim patlayacaktı. Lanet olsun, bu lanet şeyde beş bin şarkı çalmaya gerek var mıydı? Bazılarımızın yapacak işleri vardı. Kellan kalabalığa teşekkür eder etmez basımı yere bıraktım ve karımı aradım. *Nihayet.*

"Dinlediğiniz için teşekkürler. Hiçbir yere gitmeyin, çünkü on beş dakika sonra sizin için özel bir bisimiz var." Kalabalık alkışladı ve ben de içimden küfrettim. *Bis mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?*

O çok seksi turkuaz mavisi şal elbisesiyle kalabalığın kenarında duran Anna'yı görünce dirseğinden tuttum. "Bir ele ihtiyacım var," diye fısıldadım kulağına. "Ya da bir ağza," diye ekledim, seçeneklerimi sınırlamak istemiyordum.

Avucunu kaya gibi sertleşmiş sikime götürdüm ve gözleri büyüdü. "Ah... evet, biliyorsun." Saçının bir tutamını parmağının etrafında döndürdü, yüzünde utangaç bir ifade vardı. "Bunu ben mi yaptım?"

Elini gizlice bana sürttüğünde ona "Bunu hep yapıyorsun" dedim. Kimsenin izleyip izlemediğini görmek için etrafıma bakındım ve onu perdeye doğru çektim. Herkes grupta çene çalmakla meşgul olduğu için bize aldırış etmiyordu. Hiç fark edilmeden kalın mor kumaşın arkasına geçtik. Kumaş yere doğru sarkıyordu, böylece ayaklarımız bile fark edilmiyordu. Mükemmel bir saklanma yeri ve gerçekten erotikti, çünkü perdenin diğer tarafındaki herkesi hâlâ duyabiliyorduk. Burada yapmak neredeyse halk içinde yapmak gibi olacaktı ve bu her zaman denemek istediğim bir şeydi.

Anna kapüşonlu gözlerle beni izlerken belimdeki kemeri çözdüm. "Buradaki en seksi şey sensin," diye fısıldadım. "Seni düşünürken konsantre olmakta zorlanıyorum... bacakların etrafıma sarılmış, göğüs uçların dişlerimin arasında, klitoris dilime değiyor."

Anna'nın ağzı açık kaldı ve bir elini göğsünde gezdirdi, sonra kendi meme ucunu sıktı. Daha da sertleştirdim. Siktiğimin seksi kadını. "Tanrım, sana ihtiyacım var..."

Pantolonumu çıkarıp iç çamaşırlarımla birlikte bacaklarımdan aşağı ittim. Sonra elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Ağızlarımız bir tutku çılgınlığı içinde çarpıştı. Bu daha da heyecan vericiydi çünkü bilerek mümkün olduğunca sessiz kalıyorduk. Keşke bu perdenin diğer tarafında neler olup bittiğini bilselerdi... Jenny'nin galerisi çok daha ilginç olurdu.

Ellerim karımın vücudunu keşfederken, onun eli de sikimi okşuyordu. *Siktir, evet.* Bu haliyle dizlerinin üzerine çökebilir miydi? Tanrım, umarım öyledir. Ceketimi yere koyabilirdim, böylece daha rahat edebilirdi.

Başparmağı piercingimin üst kısmıyla oynadı ve düşmeden önce uzanıp perdeyi sıkmak zorunda kaldım. *Lanet olsun, bu iyi hissettirdi.*

"Yapma bunu," diye fısıldadı, "Her şeyi aşağı çekeceksin."

Büyük bir irade gücüyle perdeyi tuttuğum yerden kurtardım. Perdenin ortasında galerinin içini görmemi sağlayan bir yarık vardı. Düzinelerce insan hâlâ dışarıdaydı, konuşuyor, etrafta dolanıyordu. Anna beni sarsarken onları izlemek tahrik ediciydi ve içimden kısıp bir inilti yükseldi. Tanrım, bana böyle dokunmaya devam ederse elinin her yerine boşalacaktım.

"Oraya inebileceğimi sanmıyorum bebeğim," diye mırıldandı Anna, "Ama... Her ihtimale karşı bir şey getirdim..."

Elini çantasına attı ve seks oyuncaklarımızdan birini çıkardı. Sahte bir amdı, bazen onunki yeterli olmadığında kullanırdık. O

Onunla yaptın mı? Kahretsin, karım harikaydı. Ona tutarlı bir şekilde teşekkür bile edemedim. Tek söyleyebildiğim, "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım..."

Başını eğerek bana gülümsedi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum, lütfen."

Lastik borunun içini nemlendirmek için parmağını kullandı, sonra da üstüme doğru itti. Onun içinde olmakla aynı şey değildi, ama lanet olsun, oldukça harikaydı. Vücudumda gezdirmeye başladığında omzunu sıktım. Perdenin aralığından dışarı bakarken Jenny'nin Evan'ı öptüğünü, Kiera'nın Kellan'ın yanına sokulduğunu ve Matt'in Rachel'a baktığını gördüm; sonunda o kadar da hasta görünmüyordu. Dünyada her şey yolundaydı.

Homurdanmalarımı ve inlemelerimi kontrol etmek zordu, özellikle de zonklama yoğunlaştıkça ve birikme yaklaşmaya başladığında. Vücudumu tanıyan Anna elini hızlandırdı. Çok yaklaştım, neredeyse olmuştu. "Durma," diye yalvardım ona.

Gırtlaktan gelen bir kahkahayla mırıldandı, "Bebeğim, şu anda hiçbir şey beni durduramaz. Boşaldığında çok seksi oluyorsun. Görmek istiyorum... Göster bana..."

Siktir, evet. "Neredeyse..."

Gözümün ucuyla garip bir şey gördüm. İnanılmaz bir boşalmanın eşiğinde olduğum için dikkat etmek istemedim ama yine de fark ettim. İnsanlar perdeye doğru adım atıyorlardı. Jenny ve Evan perdenin iki yanına geliyorlardı ve Jenny kalabalığa şöyle diyordu: "D-Bags'in son şarkısından önce, herkese göstermek istediğim son bir sanat eseri var. Bu benim en iyi çalışmam ve çok ama çok gururluyum. Hepinizin buna tanık olması için sabırsızlanıyorum..."

Jenny ve Evan perdenin önüne geçtiler ve o anda diğer tarafımızdaki duvarda çok büyük bir tablo olduğunu fark ettim. Ve Jenny bunu herkese göstermek istiyordu. Ve benim de boşalmama beş saniye kalmıştı. *Hay sikeyim. Ben.*

Anna'nın elini durdurarak seks oyuncağını ondan uzaklaştırdım. "Geri çekil, şimdi!" Onu uyardım. Anna'nın kafası karışmıştı doğal olarak, ama dediğimi yaptı ve perdenin girintisine, tablonun uzak tarafına doğru adım attı. Henüz hareket edemiyordum ve zaten zamanım da yoktu. Perde açıldı, kalabalığın nefesi kesildi ve galerideki herkesin gördüğü ilk şey parlak mor bir seks oyuncağıyla aletimi okşamam oldu. Söylemeye gerek yok, anında doruk noktamı kaybettim. Para verseler bile şu anda boşalamazdım.

Jenny'nin gözleri irileşti ve topuklarının üzerinde dönerek başka tarafa baktı. Evan'ın yanakları kıpkırmızı oldu. "Griffin? Ne be?" Sahte bir

Kukum hâlâ sikimin etrafındaydı, pantolonuma uzandım ama cep telefonlarının çıkarılıp bana doğrultulduğunu fark etmeden önce değil. Mûthişti.

Matt, açılış için Rachel'ı öne ve ortaya çekmişti ve ikisi de bana başka bir gezegenden gelen bir mutasyonmuşum gibi bakıyorlardı, sonra Rachel'ın gözleri arkama kaydı. Nefes nefese kaldı ve elleriyle ağzını kapattı.

Gördüğümü sandığım şeyi görmediğimi umarak resme bakmak için döndüm. Evet. Korktuğum şey buydu. şey buydu. Jenny'nin sakladığı, sona sakladığı parça, tuvale sanatsal bir şekilde sıçratılmış devasa bir soruydu. *Rachel, benimle evlenir misin? Matt.*

Teklifinin içine etmiştim. Yine. Beni öldürecekti. Jenny'yi de. Yine ağlıyordu ama bu sefer mutluluk gözyaşları değildi. Evan onu kollarına alırken bana ters ters baktı. Harika. O da kızgındı. Mükemmel.

Bölüm 4

Gerçek Bay Harika Lütfen Ayağa Kalkabilir mi?

Ondan sonra herkes geceyi bitirmeye karar verdi. Özür dilemeye çalıştım ama kimse bana yüz vermedi. Matt bana bakamayacak kadar öfkeliydi. Evan sadece başını salladı. Tamamen kızgın olmayan tek kişi Kellan'dı ama o da Matt'le birlikte gitti. Sanırım onu sakinleştirmek için.

Bu konuda çok endişeli değildim. Yola çıktığımızda, bu gece olan her şey unutulacaktı. Köprünün altından çok sular akmıştı. Ayrıca Rachel evlenme teklifine evet demişti, ne önemi vardı ki? En azından evet dediğini varsayıyordum. Olaydan sonra pek fazla konuşma olmadı. Sadece bağıırıyordu. Çoğunlukla da bana. Yine de Rachel Matt'i seviyordu; ona hayır demesinin imkânı yoktu.

Jennifer bizi eve bu kadar erken dönmüş görünce şaşırdı. Ne olduğunu açıklamak istemedim, bu yüzden ona sadece "Sıkıcıydı, bu yüzden kaçtık" dedim.

Bunu kabul etti ve Gibson'la geçirdiği olaysız akşamı anlatmaya başladı. Çocuğumla geçirdiği gecenin benim gecem kadar dramatik olmamasına sevinmişim. Ve onu iğrenç bir şey yaparken yakalamadığım için de çok mutluydum. Eğer yakalamış olsaydım, bu Gibson'ı son izleyişi olurdu. Zihnimin bir kısmı bana böyle düşünmemin ne kadar ikiyüzlüce olduğunu söylemeye çalıştı ama aptal beynimi görmezden geldim. Gibson söz konusu olduğunda, söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey ahlaki bir pusula olarak kullanılamazdı. O benden tamamen farklı bir seviyedeydi.

Jennifer'a ödeme yaptıktan ve o gittikten sonra Anna en yakın bilgisayara atladı. Sızıntılar için biraz erken bir saatti ama sabaha kadar aletimin internette dolaşması beni şaşırtmazdı. Oh neyse. En azından çekici bir penisti.

Anna bir şey bulamayınca rahat bir nefes aldı. "Belki de ortaya çıkmaz. Yani, orada çoğunlukla arkadaşlar ve aile vardı, değil mi?"

"Ve yerel gazete." Kellan'ın bana basın karşısında en iyi şekilde davranmamı söylediğini hemen hatırladım. Oops.

Anna yüzünü buruşturdu ve dudağını ısırıldı. Omuz silkerek, "Önemli değil. Çocuklar bunu atlatacak, Rachel Matt'le evlenecek, Jenny'nin galerisi çok tutulacak ve ben de bir süreliğine manşetlere çıkacağım. Bu bir tür kazan-kazan." Gülümsedim ama Anna hâlâ her şeyin yolunda olduğuna ikna olmuş görünmüyordu. "Hiç stres yapma. Bu önemli bir şey değil. Sen farkına bile varmadan geçip gidecek. Demek istediğim, bu garip bir pozisyonda yakalandığım ilk sefer değildi ve eminim son da olmayacak. Bir süre sonra insanlar benden böyle çılgınca şeyler yapmamı beklemeye başlayacak."

Sonunda dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Belki bir dahaki sefere bu garipliği seninle paylaşabilirim. Herkesin bunun için sadece seni suçlamasına üzülüyorum. Bu benim de hatamdı."

Yaramaz bir sırıtışla başımı salladım. "Tamam, bir dahaki sefere toplum içinde seks yaptığımızda, senin de yakalanmana izin vereceğim. Anlaştık mı?" Serçe parmağımı uzattım. Kıkırdayarak kendi parmağıyla tuttu.

"Anlaştık."

Ertesi sabah erkenden hepimizi havaalanına götürmek üzere bir limuzin geldi; Anna beni yataktan kaldırmak için kaburgalarımın üç kez dirsek atmak zorunda kaldı. Sabah insanı değildim. Saat ondan önce olan her şey benim için çok erken sayılırdı. Yine de yetişmemiz gereken bir uçak vardı, bu yüzden kendimi kalkmaya ve hareket etmeye zorladım.

Tur Los Angeles'ta başlayıp Seattle'da sona erecekti. Turun ortasında nerede olacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu ama bilmeme de gerek yoktu. Sahneye çıkmadan önce biri bana nerede olduğumu söyleyecekti.

Los Angeles'a özel bir uçakla gidiyorduk, bunun için minnettardım; ticari uçakla gitmek berbattı. Limuzin bizi uçağın hemen yanına bıraktı. Anna ve ben en son gelenlerdik ama diğer herkes hâlâ dışarıda dolaşıyor, uçuştan önce vakit öldürüyordu. Matt limuzinden indiğini gördü ve hemen uçağa doğru gitmeye başladı. Her neyse. Bana bu grubun vasatın altında bir üyesiymişim gibi davranmasına hâlâ içerlediğim için onun somurtmasına izin vermekten memnundum. Anna bunun sürüp gitmesine izin vermek istemiyordu. Dirseğimi tutarak bana, "Git onunla konuş. Lütfen." dedi.

Gözlerimi devirdim ama onu reddedemezdim; dün gece yatağa girmeden önce pazarlığı o kazanmıştı. Kurallarımıza göre, en azından Matt'in gönlünü almaya çalışmalıydım.

Benden hızla uzaklaşıyordu ama uçağa çıkan merdivenlerin ilk basamağındayken ona ulaştım. "Hey, dostum," dedim,

dirseğini tutarak. "Bekle."

Sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak bana baktı. "Bence bir süre birbirimizden uzak durmamız en iyisi, tamam mı?"

Sinirli bir çıkardım. "Dostum, bunu bilerek yapmadım ki. Teklifin böyle olacağını nereden bilebilirdim ki? Belki de küçük resim planını sınıfla paylaşıydın..."

Matt'in solgun gözleri soğuk yarıklara dönüştü. "Yaptım," dedi sıkılmış diğlerinin arasından. "Bir kereden fazla."

Matt'le son zamanlarda yaptığımız bütün konuşmaları düşünerek başımı salladım. "Hayır, hatırlamadın. Ben hatırlardım." Muhtemelen. Belki.

Merdivenlerden inen Matt bana doğru hamle yaptı. Zamanında geri çekilmeyi başardım ama kollarını avını avlayan bir zombi gibi uzatmıştı ve parmakları sanki zihinsel olarak beni boğuyormuş gibi kıvrılıp açılıyordu. Biraz ürkütücüydü. Matt beni gerçekten boğazlayamadan, Kellan kollarını uzatarak aramıza girdi.

"Oha! Burada aptalca bir şey yapmayalım," dedi Matt'le benim arama bakarak.

Matt öfkeli gözlerini Kellan'a çevirdi. "Nişanımı mahvetti, Kell. Bırak onu boğayım. Bayılana kadar. Bu sessiz uçuş için hepimiz minnettar olacağız, inan bana."

Ben öfkeyle çenemi kaldırırken Kellan iç çekti. *Pislik*. Bunu bu kadar için Anna'ya lanet olsun. Matt ve ben neden bir süre birbirimizi görmezden geleliyorduk? Uzun bir süre. Kendini beğenmiş herif hâlâ bok listemdeydi.

Kellan sakince, "O hiçbir şeyi mahvetmedi, Matt," diye cevap verdi. "Rachel evet dedi ve gerçekten de önemli olan tek şey bu, değil mi?"

Matt gözlerini devirdi ama isteksizce başını salladı. "Evet. Sanırım."

Kellan onun omzunu sıvazladı. "Güzel. O zaman bu turu tek parça halinde atlatabilmek için bu işin peşini bırakmaya ne dersin?" Bu beni güldürdü. *Boş vermek* Kellan'ın her şeye verdiği cevaptı. *Bazılarımız senin aziz değiliz, Kyle. Bazılarımızın öyle kolay kolay bırakamayacağı kinleri var.*

Matt bana bir kez daha ters ters baktı, "Peki," diye mırıldandı ve uçağın içinde kayboldu.

Kellan Matt'in gözden kaybolmasına izin verdi ama ben onu takip etmeye başladığımda elini göğsüme koydu. "Belki de ona bir dakika vermelisin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Kellan'la gözlerimi kilitledim. "Neden herkes konuda bu kadar sinirli? Kimseyi utandırdığım falan yok."

Dün gece kendimden başkasını görmedim ve insanların aletimi görmesi gerçekten umurumda değil."

Kellan başını sallarken kaşlarını çattı. "Anlamadığın şey bu. Yaptığın şey senden daha fazlasını etkiliyor. Bağlantılı olduğun herkese dokunur. Bunu hatırlamaya çalış, tamam mı?"

Omzumu okşadı ve Kiera ile Ryder'ın yanına doğru yürüdü. Yüzümde bir kaş çatmayla gidişini izledim. Diğer insanların farkındaydım. Herkes bana tam bir aptalmışım gibi davransa da, öyle değildim. Dün gece dürüst bir hataydı, herhangi birinin yapabileceği bir hataydı. Kasıtlı olarak gruba zarar vermeye çalışmıyordum. Onlar da beni bağlı tutarak öyle yapmadılar. Ahmaklar.

Kellan ve Kiera Anna'ya Gibson konusunda yardım ediyorlardı, ben de huzur içinde somurtmak için uçağa atladım. Matt en arkada pencereden dışarı bakıyordu. Onu görmezden gelerek ön tarafta yerimi aldım. Kellan muhtemelen yer konusunda haklıydı ama bunu isteyen bendim. Şerefsizler hep benimle uğraşüyor, beni sürdürülmesi neredeyse imkânsız bir standarda tabi tutuyorlardı. Olmamı istedikleri kişi olmaya zorlamak yerine beni olduğum gibi kabul edemezler miydi? Arkadaşların yapması gereken bu değil miydi?

Uçak on kişilikti ve herkes için fazlasıyla yeterli alana sahipti. Deri kaptan koltukları, masaları, mutfak alanı ve neredeyse tam boy banyosuyla da gösterişliydi. Anna ve Gibson benim karşımdaki masada otururken, Kiera ve Ryder da Kellan ve Evan'la birlikte yan masaya oturdular. Matt arkada tek başına kalmıştı. Bu adam benden bile daha iyi somurtabiliyordu. Belki de bu genlerimizde vardı.

Evan uçuşun ilk üçte biri boyunca beni görmezden geldi, sonra nihayet benimle konuşmaya başladı. Ya da benimle. "Jenny galeride olanlar yüzünden gerçekten çok üzgün ve açıkçası... ben de üzgünüm. Ne düşünüyordun?" diye sordu, gözleri karanlık ve duygusaldı.

Dün gece hakkında konuşmaktan yorulunca başımı salladım. "Azmıştım. Perdenin ineceğini bilmiyordum. Her şeyi berbat ettim ve özür dilerim. Tamam mı?"

Evan bir an düşündü, sonra başını salladı ve omuz silkti. "Evet, tamam."

Kabul etmesi beni gülümsetti. Keşke Matt de bu kadar çabuk kendine gelebilseydi. Ama onun planlarını mahvetmişim ve Matt mahvolmuş planlardan nefret ederdi. Onun kızgınlığının geçmesini beklemek zorundaydım. Söylemesi yapmaktan kolaydı. Her zaman bir şeylere sinirlenirdi.

İki hafta sürdü ama Matt sonunda bunu atlattı. Beni affettiğini hiç söylemedi ama ters ters bakmayı bırakıp şakalaşmaya başladı. Bana hakaret etmeye başladığında ilişkimizin rayına oturduğunu anlamıştım. İlişkimizi bu şekilde ölçüyordum - eğer bana bok atıyorsa, o zaman bana kızgın değildi.

Sanırım o geceye ait görüntülerin her yerde ortaya çıkmaya başlamasının ve zeki bir pisliğin bana Hand Solo demeye başlamasının yardımı oldu. Takıldı ve bu isim bir anda her yere yayıldı. Matt bunun histerik olduğunu düşündü ve o da bu lakabı aldı. Her neyse. Önemli değildi. O gece Anna'yla yaşadığım en ateşli anlardan biriydi. Bu benim için çok güzel bir anıydı, karımın ne kadar harika, seksi ve her şeye hazır olduğunu hatırlatan bir anıydı ve bunu anımsamak beni yatağının altına *Playboy* dergisi saklamış on üç yaşındaki bir çocuktan daha çok heyecanlandırıyordu. Olanlar için üzgün değildim. Tek üzüldüğüm bitirmeye fırsat bulamamış olmamdı.

Matt ile işler normale döndüğünde, düşüncelerim bu turda kendimi göstermeye döndü. Bunu yapmanın bir yolu olmalıydı. Eğer Matt bana baş gitar çalma şansı vermezse, belki Kellan solist olmama izin verirdi. Bütün şarkılarda değil ama belki bir tanesinde. Ya da iki. Kimsenin umursamadığı berbat şarkılardan biri.

Aynı otobüse birlikte bindiğimiz için onunla bu konuda konuşmak için bolca vaktim vardı. "Hadi ama Kell, şarkıları senden daha iyi biliyorum ve sesim de muhteşem. Kalabalık buna bayılacak!"

Kucağında Ryder'la oynarken başını kaldırıp baktı. Ryder'ın birkaç dişi çıkmıştı ve mavi D-Bags tulumunun önü tükürükle ıslanmıştı. Yine de yüzü gülüyordu; yeğenim nadiren mutsuz olurdu. Ryder, Kellan'ın elindeki plastik anahtarlara uzanırken Kellan başını salladı. "Hayır, Griffin. Bunu zaten söyledim."

Her soruma verilen ve sık sık tekrarlanan cevaplar kulaklarımda çınlarken sinirim omurgama yayıldı. İnsanların bana hayır demesinden çok sıkılmıştım. "Evet... Seni duydum. Sadece bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

Kellan'ın dikkati elindeki tuşları çekiştiren oğluna kaymıştı ama benim yorumumdan sonra gözlerini tekrar kaldırdı. "Şarkıları benim söylememin doğru olmadığını mı düşünüyorsun? Benim yazdığım? Ben solistim, Griffin. Bu benim işim."

Gözlerimi devirdim. "Sizler etiketlere çok takılıyorsunuz. *Ben . Ben baş gitaristim*. Wah, wah, wah. Kutunun dışına çıksanız ölür müsünüz?"

"İyi giden bir işimiz var Griffin. Şimdi işleri sarsmanın zamanı değil."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Şimdi tam zamanı Kellan. Hayranlar bizim durağan ve tahmin edilebilir kalmamızı istemiyor. Taze istiyorlar, yeni istiyorlar, ayaklarının yerden kesilmesini istiyorlar. Açıkçası... beni istiyorlar."

Ben tekrar koltuğuma yaslanıp rahatlarken Kellan bir gülümseme patlattı. "Seni mi istiyorlar? Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak başparmağımı otobüsün arka tarafına, Anna ve Gibson'ın kestirdiği yere doğru salladım. "O küçük galeri fiyaskosu viral oldu ve hayranlar bunu yedi. Böyle şeyleri daha çok istiyorlar. *Beni* daha çok istiyorlar. Sana söylüyorum, eğer gösteri sırasında bana birazcık özgürlük tanırsan, pişman olmazsın."

Kellan içini çekti ve Kiera'ya baktı. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı ama sanki ona verecek bir cevabı yokmuş gibi omuz silkti. Tanrım. Sanki çocuklarını onlar için büyütmek istiyordum. Sadece bir şarkıydı. Kellan bana baktı, yüz ifadesi ciddiydi. "Belki senin için eğlenceli bir şeyler bulabiliriz. Belki bir skeç ya da başka bir şey."

Bir skeç mi? Oyunculuk tam olarak istediğim şey değildi ama sanırım bu da bir başlangıçtı. "Tabii. Harika. Bu gece başlayabilir miyiz?"

Cevap vermeden önce Kellan'ın yüzünden garip bir ifade geçti. "Önce Matt ve Evan'la konuşmam gerek, bakalım ne diyecekler. Sana haber veririm."

"Harika!" Anna'ya iyi haberi verebilmek için yerimden fırladım - sonunda bana bir şans veriyorlardı. Belki tercih ettiğim şekilde değil ama kendimi göstermek için her fırsatı değerlendirirdim. Karımın dinlendiği arka yatak odasının kapısını açarken skecim için ne yapmam gerektiğini düşündüm. Belki galerideki anı yeniden yaratabilirdim. *Hand Solo burada. Buraya kendimi kurtarmaya geldim. Bir dakika içinde seninle olacağım.* Ha! Belki de onun yerine stand-up yapmalıyım.

"Tahmin et ne oldu, Anna!"

Kıvrılmış bedeni biraz kıpırdandı ve belli belirsiz bir inilti duyuldu ama hepsi bu kadardı. Gibson'ı kollarının arasına almıştı ve küçük kızım altın sarısı saçlarıyla orada yatan bir meleğe benziyordu. Şimdiye kadar turnede çok eğleniyordu. İnsanlarla tanışmayı seviyordu ve her zaman görecekti yeni birileri vardı. Tek sevmediği kısım konserler arasındaki uzun otobüs yolculuklarıydı. Otobüsün ileri geri sallanması onu araba tutmasına neden oluyordu. Anna'yı da. Bunun bir tekne olmak gibi olduğunu ve otobüste olmadığı zamanlarda bile sallanma hareketini hissedebildiğini söyledi. Keşke otobüste

Anna'nın daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey vardı ama onu sarhoş etmek dışında, ki şu anda böyle bir seçeneğim yoktu, hiçbir fikrim yoktu.

Anna uyanmayınca yatağın kenarına oturdum ve onu rahatsız mı etsem yoksa uyumasına izin mi versem diye düşündüm. Gerçekten de bitkin görünüyordu. Yine de heyecanım galip geldi ve onu uyandırmak için omzunu salladım. "Tahmin et ne oldu, bebeğim?"

"Orada mıyız?" diye mırıldandı. Başını çevirerek bana baktı. "Yakında duracak mıyız?" Biraz yeşildi ve yüzü dinlendiği yerden dolayı buruşmuştu. Ağzının kenarında kurumuş bir salya bile vardı. Yine de çok ateşliydi.

"Hangi cehennemde olduğumuzu bilmiyorum... ama Kellan bu gece bana sahne verecek! Bir skeç ya da onun gibi bir şey yapacağım."

Anna yavaşça dirseğinin üzerine oturdu. Kaşlarını kaldırarak yüzümü inceledi. "Bir skeç mi? Konser sırasında mı? Bu... ilginç."

Omuz silktim, sonra güldüm. Adrenalin beni aptallaştırıyordu. "Evet, tam olarak umduğum şey bu değildi ama bu da bir şeydir ve bir şey hiç yoktan iyidir."

Anna başını salladı, sonra da hasta olmak üzereymiş gibi elini karnına götürdü. "Kulağa hoş geliyor. Oraya vardığımızda beni uyandır."

Yatağa geri düştü ve gözlerim onun kıvrımlarını yuttu. Kellan ve Kiera ile oturup parmaklarımı oynatamayacak kadar uçmuştum. Harekete, beni eğlendirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ve Anna bildiğim en iyi eğlence şekliydi. Şu anda kendini bok gibi hissettiğini biliyordum ama belki biraz eğlenmek ikimizi de daha iyi hissettirirdi? Daha önce bir iki kez işe yaramıştı. "Hey... sen ve ben banyoya gidip biraz sihir yapabilir miyiz? Çok heyecanlıyım. Biraz enerji atmam lazım."

"Yapamam. Hasta olmamaya çalışıyorum," diye mırıldandı.

"Ah, hadi ama. Banyoda olacağız, yani kusarsan hemen orada olacaksın... ve sarhoş olduğun ve kusacağını düşündüğün bir zamanı hatırla, ama seviştik ve sonrasında çok daha iyi hissettin. İhtiyacın olan tedavi ben olabilirim bebeğim."

Gözleri parlayarak açıldı; koyu yeşilin ateşli bir tonundaydılar ve iyi türden olmayan bir sıcaklıkla parlıyor gibiydiler. Yüklediği lazer ışınlarıyla beni delip geçmeden ellerimi havaya kaldırdım. "Benim gitmeme ve senin burada kalıp uyumana ne dersin?"

Sıcaklığı dağıldı ve gözleri dalgalanarak kapandı. "M'kay." *Whew. Bu çok yakındı.*

Bir saat boyunca otobüste volta attım. Kiera'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, benim sürekli hareket etmemden pek hoşlanmamıştı. Yapacak bir şeye ihtiyacım olduğu için Ryder'ı ondan aldım ve onu oyalayacağımı, böylece Kellan'la biraz yalnız kalabileceğini söyledim. Kellan onu bebeklerini kırmayacağıma ikna edene kadar bebek bakıcılığı yapmama izin verme konusunda kararsız görünüyordu. Sanki. Çocuklarla aram iyiydi.

Anne ve babası muhtemelen çılgına dönerken, ben küçük enerji yumağını koridorda bir aşağı bir yukarı zıplatıyor, bir yandan da ona Gibson'ın sık sık benden istediği hikâyeleri anlatıyordum - şövalyeler, ejderhalar ve kış tekmeleyen prensesler. Ryder esnedi ve parlak mavi gözleri sonunda kapandı; beş saniye sonra uykuya dalmıştı. *Gördün mü Kiera, bir şey yok. Mini-Bag beni seviyor.*

Mekâna vardığımızda, Kellan'ın diğer çocuklarla bu gece hakkında sohbet etmek için ortadan kaybolduğunu tahmin ettim. Onunla gitmek, kendimi savunmak ve belki bazı fikirler ortaya atmak istedim ama Gibson muhtaç ve yapışkan davranıyordu, muhtemelen Ryder'la çok fazla zaman geçirdiğim ve başka bir çocukla ilgilenmemden nefret ettiği için. Kardeşi doğduğunda büyük bir şok yaşayacaktı. Ama bana ihtiyacı olduğu açıktı, ben de otobüste onunla ve Anna'yla kaldım.

"Peki, bu gece ne yapmayı düşünüyorsun?" Anna bana sordu. Otobüs hareket etmeyi bıraktığı için şimdi çok daha iyi görünüyordu.

"Bilmiyorum... Sence ne yapmalıyım?" Aklımdan fikirler geçiyordu ama aklıma gelen tek şey penis kuklacılığıydı ve çocukların bunu hoş karşılamayacağını hissediyordum.

Anna omuz silkti. "Yeteneğini göster." Sahnede ne yapmayı düşündüğümü düşününce homurdandım. Anna eğlenen bir gülümsemeyle "Cinsel olmayan yeteneğin" diye düzeltti.

Başımı sallayarak yeteneklerimin neler olduğunu düşündüm. Şeytani derecede yakışıklı ve yatak odasında bir aygır olmanın yanı sıra, naçizane fikrime göre usta bir rapçiydim. Aslında bütün Vanilla Ice şarkılarının sözlerini biliyordum. Ve sadece megahitlerini değil, B-side'larını da. Kimse Bay Ice'ı benden daha iyi yapamazdı. "İşte bu. İşte bunu yapacağım!"

Anna gözlerini kırptırdı. "Ne ?"

Alnından öperek Gibson'ı ona uzattım. "Gösteri başlamadan önce çocukları bulmalıyım. Fon müziğine ihtiyacım olacak."

"Ne için? Planın ne?" diye tekrar sordu.

"Göreceksin," dedim gülümseyerek.

Anna ayağa kalktı. Gibson bana uzandı ama onu tekrar alamadım. Yapacak çok şey vardı! Anna elini koluma koyarak, "Bekle," dedi. "Biraz duralım ve senin fikrin hakkında konuşalım. Bilirsiniz, gerçekten harika bir şey yaptığınızdan emin olun, böylece çocuklar havalara uçacak. Ben uyuklarken, aklımdan bazı şeyler geçiyordu-"

Kulaktan kulağa sırtarak, yanağına bir öpücük kondurarak sözünü kestim. "Eminim senin fikirlerin güzeldir ama *benim* planladığım şey kafataslarını bin parçaya ayıracak!" Anna yine adımı söyledi ama şu anda durup ona her şeyi açıklayamayacak kadar heyecanlıydım. Her şey bittiğinde ona anlatacaktım.

Otobüsten indiğimde her yerde insanlar vardı; güvenlik görevlileri, mekân için çalışanlar ve diğer grupların üyeleri. Yine de hiç D-Bag görmedim. Tel örgülerin arkasındaki hayranlar beni gördüklerinde tezahürat yaptılar. Birkaçı "Seni seviyorum Kellan!" diye bağırdı. Neredeyse durup onlara Kellan olmadığımı söyleyecektim ama zamanım yoktu. Gösteri birkaç saat içinde başlayacaktı.

Binaya girdiğimde ilk gördüğüm kişi Justin oldu. Holeshot'ın solisti Deacon'la konuşuyordu. Anladığım kadarıyla Kate hakkında konuşuyorlardı. Konuşmalarının ortasındaydılar, ama ben usulca araya girip "Hey, Kellan'ı gördün mü?" diye sordum.

Justin bana doğru döndü, dudakları çatılmıştı. Köprücük kemiğinin üzerinde havalı olduğunu düşündüğüm bir dövme vardı ama yazı kadar özenliydi ki asla okuyamadım. Justin'i tanıyorsam, lirik ve şiirsel bir şeydi. Ben olsaydım, "*Buraya Otur*" gibi bir şey yazardı, oklar da yukarıyı gösterirdi. Oh adamım... Bunu kesinlikle yapmalıyım.

"Hayır, onu görmedim ama tanışma toplantısı yakında başlayacak, muhtemelen radyocularla konuşuyordur."

Bu mantıklıydı. Yerel radyo istasyonları her zaman insanların sahne arkasına girmesine izin veren yarışmalar düzenlerdi, burada bizimle konuşmak ve fotoğraf çekmek serbestti. Sienna Sexton şovu yönetirken her şey resmi ve boktan olurdu, ama şimdi insanlar rock yıldızları için garip bir hayvanat bahçesini kontrol ediyormuş gibi sahne arkasında dolaşıyorlar. *Ve solunuzda Cockistan'ın efsanevi tek gözlü canavarı var. Efsaneye göre, bu yaratık sadece iyice tahrik olduğunda ortaya çıkarmış. Bakalım onu uyandırabilecek miyiz?*

"Oh, tamam." Justin'in omzunu okşadım ve gitmeye başladım ama beni bir soruyla durdurdu.

"Hey, Kate'le arkadaşsın, değil mi?"

Omuz silktim. "Sayılır. Neden?"

Sanki kırmızı bir sahne ışığı ona doğru yönlendiriliyormuş gibi, Justin'in yüzü renk değiştirmeye başladı. "Şey, bir süredir birlikteyiz ve işleri ilerletmeyi düşünüyordum. Belki benim yanıma taşınmasını isteyebilirim."

Kaşlarımı kaldırarak ona dedim ki, "Ondan Los Angeles'a taşınmasını mı istiyorsun? Hiç zahmet etme, taşınmaz. Onun hayatı Seattle'da, dostum." Ona sempatik bir gülümseme vererek, bir arkadaş olarak vermekten başka seçeneğim olmayan acı haberi söyledim. "Onu terk edip kendi kasabanda yaşayan birini bulman daha iyi olur." Aklıma bir fikir gelince parmaklarımı şıklattım. "Brooklyn Pierce, şu fütüristik uzay şovundaki büyük memeli hatun. Buralarda bir yerde yaşıyor olmalı ve çok seksi. Kate'i terk et ve onunla çık. Sorun çözülmüş olur."

Koluna vurup uzaklaşırken Justin şaşkın şaşkın bakıyordu. Bir dakikasını alabilirdi ama sonunda haklı olduğumu anlayacaktı. O ve Kate birlikte olamazlardı, ama o ve Brooklyn... Kahretsin, kız çok iyiydi. Onlarla çifte randevu için sabırsızlanıyordum. Şanslı piç.

Kellan'ı bulduğumda beline kadar yarışmayı kazananların içindeydi. Etrafını sarmışlardı ve Kellan el sıkışırken, imza dağıtırken ve soruları yanıtlarken gülümsüyordu. Hayranları ciyaklıyor, kıkırdıyor ve bazı durumlarda ağlıyorlardı. Kızlar. Ne garip bir tür.

Onları tartaklamama aldırmayacaklarını bildiğimden, kalabalığın arasından dirsek atarak ilerlemeye başladım. Şaşırtıcı bir şekilde bana pis pis baktılar, sanki kim olduğumu bilmiyorlarmış ya da sıradaki yerlerini neden işgal ettiğimi anlamıyorlarmış gibi. Garipti. Yol boyunca taciz edilmeyi bekliyordum. Neyse.

"Bırakın geçeyim, Kellan'la konuşmam gerek," dedim üç kızı iterek.

"Sıranı bekle dostum," diye cevap verdi içlerinden biri. Üzerinde KELLAN KYLE IS MY ROCK GOD tişörtü vardı, bu yüzden biz "rock tanrıları"nın geri kalanını görmediğini düşündüm.

Gözlerimi kısarak ona "Ben gruptayım ve Kellan'la konuşmam gerekiyor... *grup arkadaşım*la" dedim. Bunu söylemek bile beni rahatsız ediyordu. Kellan hayranı olsun ya da olmasın, bu hatun beni görür görmez tanımalıydı.

Alay etti, sanki kışkımdan duman üflediğimi düşünüyordu. Tam ona bazı şeyleri açıklamak üzereydim ki önündeki biri

"Hayır, hayır, o grupta. Davulcu, değil mi?" diye sordu. Saçındaki atkuyruğu onu dört yaşında gösteriyordu. Belki de bu yüzden enstrümanımı bilmiyordu. Hâlâ farklı parçaların ne olduğunu öğreniyordu.

"Bass," diye mırıldandım, etraflarımdan dolanarak ilerledim.

Kellan sonunda kargaşayı fark etti ve kafasını bana doğru çevirdi. Biraz itişip kakışmam gerekti ama sonunda takıntılı K.K. ekibinin arasından sıyrılıp ona ulaştım. Beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu. "Selam Griff. Tanışma ve selamlaşma için mi buradasın? Griffin tişörtü giymiş birkaç kızın koridorda ilerlediğini gördüm. Eminim acele edersen onlara yetişebilirsin."

Aşırı hevesli hayranları tarafından arkadan hırpalanıyordum ama onları ve yorumunu görmezden geldim. "Çocuklar bu gece için ne dediler? Çünkü aklıma harika bir fikir geldi-"

"Evet, o konuda..." Kellan bir hayranından kalem aldı ve bir CD kutusunu imzalamaya başladı. "Çocuklarla konuştum ve onlar... biz de bu gecenin iyi bir gece olmadığını düşünüyoruz. Önce oturup bir şeyler planlamalıyız... bunu dizilişe dahil etmeliyiz. Zaten belli bir planımız var, anlıyor musunuz?" Çantayı taraftara geri verdi, sonra bana baktı. Omzuma umursamaz bir şaplak atarak ekledi, "Belki yarın gece, tamam mı? Sonra konuşuruz, ortalık bu kadar çılgın değilken." Başka bir kalem kaparak başka bir şey imzalamaya başladı.

Çenem düştü ve Kellan hayranları beni geri iterken sıradaki yerimi kaybettim. Birkaç dakika içinde, çemberin dışından içeriye bakıyordum. *Yarın mı?* Bu kulağa milyonlarca saat sonrası gibi geliyordu. Neden bu gece bir şeyler *denemedik* ki? Neden kanatlanıp gidemedik? Bana hiç mantıklı gelmedi.

Tam bunu düşünürken yanımdaki bir kız bana bir Sharpie uzattı. "Gruptansın, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak kalemi aldım. "Grup benim," dedim ona. Kafası karışmış bir halde Kellan ve bana baktı. İçimi çekerek elindeki parlak fotoğrafı aldım. Kellan'ın fotoğrafıydı ama yine de imzaladım - tam yüzünün karşısına. Hayran imzayı tanımamış gibi baktı. Bana teşekkür etti ama şaşkınlığı azalmadı. Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Ne oluyor lan?

Arkamda birkaç kız kıkırdamaya başladı. Arkamı döndüm ve kıpkırmızı yüzleriyle bana gülümsediler. "Aman Tanrım, bu sensin. Hand Solo!"

Onlara sinsî bir sırıtış attım. Sonunda beni tanıyan biri çıkmıştı. "Hizmetinizdeyim," dedim, otuz bir gibi yaparak. Hatta jestimi şöyle bitirdim

Patlama. Ciyakladılar ve gözlerini kapattılar.

Kendilerine geldikten sonra içlerinden biri öne çıktı. Uzun boylu ve zayıftı; giydiği D-Bags tişörtü sanki üzerine kalıpla geçirilmiş gibiydi, o kadar dardı ki. "Gömleğimi imzalamanız gerekiyor," dedi.

"Memnuniyetle." Kalemimi alarak göğsüne adımı karaladım. Tüm bu süre boyunca güldü.

Evan ve Matt etrafta dolaşırken kızları benimle ilgili hayal kurmaları için yalnız bırakarak grup arkadaşlarımı köşeye sıkıştırdım ve onlara bu gece sahne alıp almayacağımı sordum. Sanki prova yapmışlar gibi bana Kellan'la aynı cevabı verdiler: Bu gece olmaz, *belki yarın*. Bu inkâr ve Matt'in baş çalmama izin vermeyi kesinlikle reddetmesi arasında, sahneye çıktığımızda öfkeliydim. Birkaç gün beklemekten zarar gelmeyeceğini düşündüm, ama yine de o an için hazırdım - zaten çok uzun süredir benden esirgenen bir an için.

Uzun zamandır ilk defa gösteri sırasında gerçekten dikkatimi verdim. Kellan tanıtımları yaptı, Kellan şarkıları başlattı, Kellan şarkı aralarında kalabalıkla konuştu. Arada bir bize doğru bir laf atıyordu ama *tüm* performansın kontrolü ondaydı ve dikkatinin çoğu grup arkadaşlarına değil hayranlarına yönelikti. Onlarla sohbet ediyor, nasıl olduklarını soruyor, arkadakilere merhaba demek için koridordan aşağı koşuyordu. Onlara yönelttiği her soru, gözlerimi sinirle devirmeme neden olan yankılanan bir onay cığlığıyla karşılandı.

Yaptığı hiçbir şey o kadar da özel değildi. Kalabalığa eğlenip eğlenmediklerini sorabilirdim. Koridorda koşup yabancılara beşlik çakabilirdim. Şarkıları söyleyebilir, kalçalarını oynatabilir ve çukurdaki seksi kızları işaret edebilirdim. Kellan bu grubun her şeyi ve sonu değildi. O sadece *bir* üyeydi. Stadyumda etrafıma bakarken hayranların bunu bilip bilmediğini merak etmeye başladım. Görebildiğim tüm posterler onun içindi. KELLAN'ı SEVİYORUM. EVLEN BENİMLE, KELLAN. SANA TAPIYORUZ, KELLAN. KELLAN ADAMDIR. BEBEĞİMİ AL, KELLAN. *Kellan,*

Kellan, Kellan. Konser bitmeden çok önce onun isminden bıkmıştım.

Sonraki iki hafta boyunca her gece o geceye çok benzedi. Performans pastasından bir parça alıp alamayacağımı sorduğumda çocuklardan duyduğum tek şey, "*Bu gece olmaz, belki yarın*" oldu. Eğer boş bir günümüz olursa, benden vebadan kaçır gibi kaçıyorlardı. Gezdiklerini ya da uyuduklarını iddia ediyorlardı ama ben buna inanmıyordum. Ne zaman ekildiğimi biliyordum. Tek yapabildiğim oturmak, söylenmek ve beni dinleyen herkese şikayet etmekti.

"Bunun saçma olduğunu düşünmüyor musun? Çok şey istemiyorum, sadece on dakika mikrofonda. Ya da beş. Beş dakika beni mutlu eder. Sahne ışıkları altında bir an, tek istediğim bu."

Konuştüğüm kızlar birbirlerine baktılar. Sonra aynı anda konuştuklarımla hiç ilgisi olmayan sorular sormaya başladılar. "Ee Griffin, Kellan'la aynı otobüsü mü paylaşıyorsun? Nasıl bir şey bu? O nasıl biri? Düzenli mi yoksa dağınık mı? Boş zamanlarında ne yapar? Gerçekten evli mi, yoksa bu da başka bir söylenti mi? Artık neyin gerçek olup olmadığını anlayamıyorum."

Tam bir şok ve inançsızlık içinde onlara baktım. "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlediniz mi? O bir göt. Hepsi göt!"

İçlerinden biri ellerini kalbinin üzerine koydu. KELLAN FOREVER tişörtü giyyordu. Hayret bir şey. Bu lanet tişörtleri nereden bulup duruyorlar? "Ama o çooooook ateşli. Ve seksi. Ve yetenekli. Her yerini yalamak istiyorum."

"Hepinizin beyni yıkanmış," diye mırıldandım.

Kızlardan birinin geniş bir yüzü vardı ve aynı derecede geniş gözlüklerle çerçevelenmişti. Yorumumu duymuş olmalı ki kaşlarını çattı ve sanki az önce ona çocuğunun çirkin olduğunu söylemişim gibi bana baktı. "Biliyor musun, sana nasıl kazık attıklarından bahsedip duruyorsun ama takımın bir parçası olduğun için mutlu olmalısın."

Yanındaki kızın o kadar çok çili vardı ki, yüzü Jenny'nin bazen yaptığı nokta resimlerinden birine benziyordu. "Evet, yani sen solist ya da gitarist değilsin ama yine de..."

Sesi kesildi, gözleri büyüdü ve hangi enstrümanı çaldığım hakkında hiçbir fikri olmadığını anladım. "Basçı," dedim sinirlenerek.

Yüz ifadesi rahatlayarak yumuşadı. "Doğru, evet, basçı... ve bu... süper havalı."

Onlardan ve herkesten uzaklaşmak isteyerek başparmağımı koridorun aşağısına doğru salladım. "Ben şimdi bira bulmaya gidiyorum, ama iyi vakit geçirmek istiyorsan Kellan şu tarafta. Bebekli asistanına onun sikini yalamak için orada olduğunu söyle. Seni sıranın önüne geçirecektir."

Çilli kız mahcup görünüyordu. "Biz asla... Yani, onu tanımıyoruz ve evli olabilir ..." İki arkadaşına baktı. "Hadi gidelim," diye fısıldadı. Üçü birden kıkırdayarak koridorda ilerlediler. "Kiera bunun için kışına basacak," dedi eğlenen bir ses

Arkamda.

Arkamı döndüğümde Anna ve Gibson'ın orada durduğunu gördüm. Anna bir elinde Gibson'ın parmaklarını tutarken diğer elinde açık bir bira şişesi vardı. Lanet olsun, karımın sık sık ihtiyaçlarımı önceden tahmin edebilmesine bayılıyordum. Bazen ürkütücü oluyordu, sanki kafamın içindeymiş gibi. Garip bir şekilde, onun beynimde ikamet ettiği düşüncesi beni hiç korkutmuyordu. O çamur çukurunda benimle birlikte olmasını isteyeceğim başka kimse yoktu.

Yeterince yaklaştıklarında Gibson hemen bana doğru uzandı. Anna bana biramı uzatırken, "Kalk!" diye bağırdı. Sonunda, beni Kellan'dan daha çok isteyen bir çift insan.

Biramı içmeye devam edebilmek için tek kolumla kızımı kucağıma alarak Anna'ya minnettar bir gülümseme verdim. *Sen en iyisisin.* Sonra son zamanlarda karşılaştıklarımı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Bir şey fark ettim... grup arkadaşlarımın yalancı, korkak pislikler olduğu gerçeğinin yanı sıra."

Gibson sevimsiz bir sırıtışla "Pislikler," diye taklit etti.

Gülerek ona bir beşlik çaktım. "Aynen öyle, ufaklık."

Anna başını sallarken dudaklarını sıktı. "Küfürleri engellemek için çok fazla..."

Karnını ovuşturuyordu, sanki bebek onu aynı yerden tekmeliyormuş gibi. Son zamanlarda bunu yapıyordu. Ona yardım etmek isteyerek parmaklarımı şıklattım ve oradan geçmekte olan bir yol görevlisine seslendim. "Hey sen, git karıma bir sandalye bul." On iki yaşlarında görünen adam arkasını dönmeye başladı, ben de omzundan tuttum. "Ve sırtı için de bir yastık." Tekrar döndü ve ben onu tekrar tuttum. "Ve atıştırması için bir şey." Adam tereddüt etti, başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığına baktı. "Şimdi!" Onu kovarak tersledim.

Anna adamın aceleyle uzaklaşmasını izlerken kaşlarını çattı. "Bunun için teşekkür ederim, gerçekten oturmak istiyorum ve biraz açım... ama belki bir dahaki sefere bir şey talep ederken lütfen diyebilirsiniz?"

Biramdan uzun bir yudum aldım. Geçen yıl bar alışverişi yaparken keşfettiğimiz en sevdiğim mikro biraydı. Müthişti. "Bir yol arkadaşına lütfen dediğim gün turneyi bıraktığım gündür. D-Bags ekibinde olmak o adamlar için övünme hakkıdır ve eğer onları sürekli yere sermezsem, büyük kafalar alacaklar. Pislik olmak benim görevim," dedim, tamamen ciddiydim.

Anna'nın ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Peki, devam edin o zaman. Buralarda büyük kafalar istemeyiz..." Öne doğru eğilerek yanağımlı öptü; pamuk şeker gibi kokuyordu. Çok lezzetliydi. Benden uzaklaşarak konuşmamızı asıl seyrine döndürdü. "Peki... ne yaptın

fark ettin mi?" Boynuma masaj yapmaya başladı ve gerginliğimin bir kısmı anında beni terk etmeye başladı. Kahretsin, bunu yapmasına bayılıyordum.

Elimdeki birayla kuliste dolaşan hayranları işaret ettim. "Bu hayranlar... hiçbiri beni gerçekten umursamıyor. Genelde beni gruptan biri olarak tanıyorlar ama ne çaldığımı, ne yaptığımı bilmiyorlar. Ve bazen lanet olası adımları bile bilmiyorlar. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Tek umursadıkları Kellan. Kellan şöyle, Kellan böyle, artık tek duyduğum bu ve bu saçmalık. Eğer grubu seviyorlarsa, hepimizi sevmeliler. Eşit olarak. Sonuçta bu bir grup çalışması."

Anna düşünürken başını öne eğdi. "Eminim kişisel bir şey değildir. Kellan sadece... hayattan daha büyük ve hayranları da öyle. Ama senin de kendini adanmış hayranların var. Birkaç gece önce otobüse gizlice giren grubu hatırla. O senin içindi, Kellan için değil."

O grubu hatırlıyordum, nasıl hatırlamayayım? Hepsinin elinde imzalamamı istedikleri yeşil dildolar vardı. Ama onlar bile Kellan'ı sormuştu. *Nerede uyuyor? Bir tişört çalabilir miyiz? Gerçekten gökkuşakları ve ay ışınları mı osuruyor, çünkü o böyle süper harika.* Ugh. Bıkmaya başlamıştım. "Eğer kendilerine D-Bag hayranı diyeceklerse, grubun *tamamı* hakkında bilgi edinmek için daha iyi bir iş çıkarmalılar. Biz sadece Kellan'dan fazlasıyız ve geri kalanımız da bir tür takdiri hak ediyor."

İfademden beni asıl rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayan Anna yanağımı okşadı. "Hak ettiğin övgüyü alacaksın Griffin. Söz veriyorum. Sonsuza kadar gözlerden uzak kalamayacak kadar büyük bir yıldırınsın. Senin de zamanın gelecek, sadece beklemen ve sabırlı olman gerekiyor."

İlk başta, sözleri içimde bir gurur zonklaması yarattı. *Karım benim harika olduğumu düşünüyor.* Ancak moralimi yükselten bu duygu, kısa sürede hayal kırıklığı ve umudun kafa karıştırıcı karışımıyla karardı. *Ne zaman herkes böyle düşünecek?* Sabır konusunda berbattım, özellikle de istediğim şeye bu kadar yaklaşmışken. Ve çok da uzaktaydım. "Daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum Anna. Beni suyun altında tutuyorlar ve ben boğuluyorum. Bir şeyler değişmeli. Ve yakında."

Anna'nın yüzünden daha önce hiç görmediğim bir ifade geçti. O kadar çabuk kayboldu ki neredeyse hayal ettiğimi sanacaktım ama içten içe öyle olmadığını biliyordum. Ne olduğundan tam olarak emin değildim ama neredeyse... korkuya benziyordu. Ya da korkudan daha kötüsü. Yine de bu mantıklı değildi. Benim kızım hiçbir şeyden korkmazdı. Belki de sadece yanlış yorumluyordum.

şeyler. Ama yüzündeki o küçük endişe kıvılcımı bile midemde garip bir çalkantı yarattı. Daha önceki sözlerini hatırlayarak bu hissi yatıştırdım. Arkamı kollamıştı, bana inanıyordu. Bu inanç beni ayakta tutan şeydi. Anna benim harika trenimin yakıtıydı.

Yüzünde o ifadeyi tekrar görmek istemediğim için onu yatıştıracakını düşündüğüm bir şey söyledim. "Hayır, beni dinleme. Yine saçmalıyorum. Tek ihtiyacım olan biramı bitirmek, sonra her şey yoluna girecek."

Yüzünü muhteşem bir gülümseme aydınlattı ve üzerinden geçen ya da geçmeyen tüm endişeler kayboldu. "Peki o zaman, iç bakalım."

Şişeyi selamlamak için ona doğru kaldırdım, sonra içmeye başladım. Evet, bir bira her şeyi çözerdi. Şimdilik.

Bölüm 5

Muhteşemlerle

Tanışın

Bütün iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir derler. Bunu söyleyenin canı cehenneme, çünkü bir insanın bekleyebileceği kadar sabırla bekledim ve hiçbir şey değişmedi. Tüm turne boyunca duyduğum tek şey hep aynı cümleydi: *Bu gece değil, belki yarın.* O kadar sık duyuyordum ki alnıma dövme yaptırmayı düşünüyordum.

Eve dönüp eski sıkıcı rutinime döndüğümde ruh halim çok kötüydü. Anna'nın patlamasına bir hafta kadar vardı, bu yüzden o da kötü bir ruh halindeydi. İkimizin arasında, son zamanlarda evdeki kaltak merkezi olmuştu. Bu bizim için garip bir ortamdı, çünkü genelde çok rahattık. Ya da en azından Anna öyleydi. Onu kızdırmak için çok şey gerekiyordu.

"Bu gece olmaz, belki yarın," dedim tiz ve alaycı bir sesle. Havuzumuzda, şişme bir sandalyede yüzüyordum, her bardak tutucusunda bir bira ve elimde üçüncü bir bira vardı. Yumruğumu suya vurarak mırıldandım: "Yarın kışımı öpebilirler, yapabilecekleri bu. Bu lanet grup kurulduğundan beri tek istediğim spot ışıklarının altında küçücük bir saniyeydi ama o pisliklerin hiçbiri bana bir şans vermeyecek. Şöhret orospuları."

Anna oturduğu şezlongdan içini çekti; bu söylevi daha önce de duymuştu. Hem de birkaç kez. Duymaktan sıkıldığına emindim ama o benim ses tahtamdı; dinlemesine ihtiyacım vardı. "Artık eğilemiyorum," dedi sızlanarak. "Ayağıma uyan tek ayakkabı da terlik." Dudaklarını büzerek bana baktı. "Bu bebeğin doğmasını cidden istiyorum. Erken gelse iyi olur. Bu saçmalığa altı gün daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

Şişmiş ve rahatsız görünmesine rağmen iki parçalı kıyafeti içinde hâlâ dünyanın en seksi şeyi olduğunu görünce ona *hak* verdim; ayakları patlamak üzere olan aşırı pişmiş sosislere benziyordu. Üzerimde patlayacaklarından korktuğum için onlara dokunmaya korkuyordum. "En azından senin cehennemine yakında bitecek. Benimki sürekli. Gösteriyi Kellan ve Matt yönettiği sürece, ben boku yedim." İçkimden bir yudum alıp işaret parmağımla suya vurdum. Keşke Kellan'ın yüzü olsaydı. Ya da Matt'in. Evan'inkini bile kabul ederdim, çünkü o

Tam olarak benim için kampanya yürütüyordu. Kellan ve Matt onu sıkı bir şekilde parmaklarının altına almışlardı. Konformist.

Birkaç damla Anna'nın üzerine düştü ve onları kalçasından silerken bana kaşlarını çattı. "Sadece denemeye devam etmelisin. Eğer bunu istiyorsan, pes etme. Onlara ciddi olduğunu göster, fikirlerini değiştirecekler sana bir şans verecekler."

Boktan bir ruh halinde olduğum için ona kaşlarımı çattım ama sanırım haklı olduğu bir nokta vardı. Adamlara onları utandırmayacağımı kanıtlayabilirsem, belki de içkilerini karıştırmaktan daha önemli bir şey için bana güvenilemeyeceğine dair saçma duruşlarından vazgeçerlerdi. Ben bir barmenden çok daha fazlasıydım ve o şerefsizlerin bunu fark etmelerinin zamanı gelmişti.

Anna bana bir kaşını kaldırdı. "Ciddiyetten bahsetmişken... Matt'i ne zaman geri arayacaksın? Telesekretere dört mesaj bıraktı."

Evet, hatta daha fazlası cep telefonumdaydı. Her an kapıma gelmesini bekliyordum. Ama sinirliydim ve henüz onunla uğraşmak istemiyordum. Ayrıca yapmak istediği şey çok mantıksızdı. "Mesajı dinledin mi? Üçüncü albüm üzerinde çalışmaya başlamak istiyor. Sonuncusunu *daha yeni* bitirdik. Oraya daha fazla şey tıktırmadan önce beynimizi biraz dinlendirsek nasıl olur? Sadece söylüyorum."

Bu öneri hakkında yorum yapacaktı ki kapı çalındı. Yüksek sesli gong sesi duvarları titretirken Anna yüzünü buruşturdu. "Gibson'ı uyandırdığına eminim," diye mırıldandı sandalyesinden özenle kalkmadan önce. Ona yardım etmek için dışarı çıkmayı düşündüm ama bunu düşünmeyi bitirdiğimde o çoktan ayağa kalkmıştı.

Anna kimin geldiğini görmek için havuz odasından çıkarken ben de içimi çektim. Matt sonunda beni almaya gelmek için inisiyatif almış mıydı, çünkü onunla iletişime geçmek için acelem olmadığı açıktı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Biramı bitirdikten sonra kutuyu kalçamın yanına koydum ve parmaklarımı kürek gibi kullanarak kendimi kenara doğru ittim.

Serin fayansı tutarak kendimi dışarı çektim. Uzaklaşmaya başladım ama sonra Anna'nın evin her yerinde ıslak ayak izleri bırakmamdan ne kadar nefret ettiğini hatırladım ve yakındaki bir havluyla kendimi kuruladım. *Harika koca, tek kişilik parti.*

Evin içinde kasıla kasıla dolaşıp, her şeyi serbest bırakarak, burada kimin olduğunu görmek için ön kapıya yöneldim. Kapıya vardığımda, kapı ardına kadar açıktı ve görmeyi beklemediğim bir dizi insan ortaya çıktı. Anna hâlâ bikinisıyla onların önünde duruyordu. Yaklaştığımı duyunca,

bana baktı. Yüzündeki gülümsemenin zorlama olduğu belliydi; neşeli sesi de öyle. "Griffin... ailen burada. Bu... harika değil mi?" "Harika" kelimesini duyunca gözleri büyüdü ve asıl kastettiğinin "*Burada ne halt ediyorlar?*" olduğunu anlayabildim.

Anna'nın yanına geçerek babama ve kardeşim Liam'a el salladım. Her ikisi de çantalarla doluydu. Arkalarında annem ve kız kardeşim Chelsey'nin bir minibüsten daha fazla çanta çıkardıklarını görebiliyordum; kız kardeşimin ikiz kızları da onlarla birlikteydi. Boşalttıkları ıvır zıvıra bakılırsa, çete aylardır taşınyordu. "Selam çocuklar, sizi gördüğüme sevindim. Sizi henüz beklemiyordum."

Babam kıyafetsizliğini işaret etti. "Bunu görüyoruz."

Liam çantalarını yere bıraktı ve üzerine asit sıçramış gibi gözlerini kapattı. Dizlerinin üzerine çökerek dramatik bir şekilde inlemeye ve sızlanmaya başladı. "Gözlerim, gözlerim!" diye bağırdı, sesi *Oz Büyücüsü*'ndeki ölmekte olan cadıya benziyordu. Liam kendini aktör olarak hayal ediyordu. Anna bana giyecek bir şeyler almak için izin istediğinde onu tersledim. Ve muhtemelen kapalı kapılar ardında bana küfretmek için. Doğuma girdiğinde ailemi aramayı planlamıştık, böylece bebek doğduktan hemen *sonra* gelebileceklerdi.

Babam yerde kıvranan Liam'a baktı, sonra onu görmezden gelerek bana döndü. "Muhtemelen bunu sorduğuma pişman olacağım ama neden çıplaksın?"

Omuz silkerek, "Havuzdaydım" dedim.

"Çıplak mı?" Kaşlarını çatı. Gençken benimkiler gibi sarıydılar ama babamın kaşları artık çoğunlukla kırlaşmıştı. Bunun biz çocuklar yüzünden olduğunu söylerdi ama ben bu sözün saçmalık olduğunu söylerdim. Babamın saçlarının ağarmasının bir nedeni varsa, o da annemdi. Annem onu her fırsatta sert bir şekilde dövüyor, sonra da ıslatıyordu. Birden fazla kez kışına *Marsha Hancock'un resmini* dövme olarak yaptırması gerektiği konusunda şaka yapmıştım. Bunu söylediğimde hiç gülmedi.

Sorusu karşısında başımı salladım ve cevabımı tekrarlardım. "Havuzda." Hâlâ kafası daha az karışmamış gibi görüldüğünde, açıkladım. "Aslında devasa bir küvet ve takım elbisesini küvette kullanan kimseyi tanımıyorum... bu çok garip."

Babam gözlerini kırptırdı; yemin ederim gözleri bile maviden griye dönmüştü. "Sanırım bu mantıklı."

Rolü bitmiş gibi görünen Liam sonunda ayağa kalktı. "Hey, kardeşim," dedi ve bana başıyla selam verdi. "Güzel bir yerin varmış. Kiralıyor musun?" Liam cevap vermeyi reddetti.

benim ondan daha başarılı olduğuma inanıyordu. D-Bag'ler büyümeden önce, ne kadar çok para kazandığını sürekli yüzüme vururdu. Ama şimdi ben dünyanın en büyük grubundayken, o yetersiz gelirini benim kıçımın çatlağından da toplayabilirdi. Bu yeni gerçekliğe alışmakta zorlanıyordu.

"Hayır," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Paketimi daha baskın hale getirmişti ama umurumda değildi. Paketim manzaraya değirdi. "Düpedüz satın aldım." Almamıştım, bu ev için hâlâ yüklü miktarda borcum vardı, muhtemelen değerinden daha fazlaydı, çünkü burada yaşama hevesiyle fazla para ödediğimden emindim ama Liam'ın bunları bilmesine gerek yoktu.

Kaşlarını çattı ve nefret ettiğim kibirli bir şekilde burnunu çekti. Liam onun görünüşünü Brad Pitt'e benzetmeyi severdi ama bence o daha çok Sarlacc çukuruna benziyordu. Tamam, belki o kadar da korkunç değildi. Ne de olsa o bir Hancock'tu ve bizim çekiciliğimize, alametifarikamız olan sarı saçlara ve çarpıcı mavi gözlere sahipti ama tüm bunlara rağmen A listesindeki bir film yıldızı değildi.

"Oh," diye mırıldandı. Bilge görünmeye çalışarak, "Muhtemelen tüm paranızı gayrimenkule yatırmamalısınız. Çeşitlendirme uzun vadeli zenginliğin anahtarıdır. Büyük hata, kardeşim. Büyük hata."

Gözlerinin içine bakarak, servetim hakkındaki düşünceleri hakkında tam olarak ne hissettiğimi söyledim. "Isır beni."

Anna bana şort getirdiğinde annemin minibüsten bağırdığını duydum: "Gregory! Liam! Bu çantalar kendi kendine hareket etmeyecek! Eşyalarınızı yere bırakın ve bavulların geri kalanı için kıçınızı kaldırıp buraya gelin!"

Süpermen şortumu giyerken gülümsedim. *İyi kalpli annem*. Babam ve Liam onun emirlerini yerine getirmek için koşuştururken Anna'ya döndüm. "Ben de yardım etsem iyi olur. Annem istediğini elde edemeyince çirkinleşebiliyor."

Anna bir kaşını kaldırdı. "Ben de öyle. Neden bu kadar erken geldiler?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Yine de güzel, değil mi? Şimdi Gibson için yardımımız var. Daha fazla dinlenebilirsin..." Bana iyi geldi. Turdan döndüğümüzden beri yorgun olduğundan şikâyet ediyordu. Sanırım en son otobüse binmemizin üzerinden birkaç gün geçmiş olmasına rağmen hâlâ taşıt tutmasından muzdaripti.

Bu küçük olumluluğu düşünürken yeşil gözleri güneş ışığında parladı. Değiştirmek için çok geç olduğundan durumu kabullenerek uzun bir iç geçirdi. "Oh iyi. En azından sadece 20 gün. Onlar için çok kötü

Bebek Hancock'la geçirecekleri zamanı kaçırmıyorlar. Onunla daha fazla zaman geçirebilmek için beklemleri gerekirdi."

Gülümseyerek bir parmağımı kaldırdım. "Aslında bu pazarlığımızın bir parçası değildi." Bu işin iyi gitmeyeceğini bildiğimden, babam ve Liam'ın annemin geri kalan eşyalarını taşımasına yardım etmek için kapının önüne bıraktıkları çantaları karıştırmaya başladım.

Arkamdan Anna, "Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Ona dönüp baktım. Üzerinde hâlâ bikinisı vardı ama bu beni araba yoluna kadar takip etmesine engel değildi. Anna da vücudu konusunda en az benim kadar bilinçliydi. Bu yönünü çok beğenmişim.

"Anlaşma yirmi gündü. Nokta," dedi. Sesi sert ve inatçıydı. Teknik olarak haklıydı ama anlaşmada küçük bir kusur vardı ve ben bunu kullanmayı planlıyordum.

Ona bir parmak kaldırdım. "Hayır, anlaşma bebek doğduktan *sonra* yirmi gün kalabilecekleriydi. Masaya koyduğunuz şey buydu. Bebek doğmadan *önce* ne kadar kalabileceklerini hiç konuşmadık, bu yüzden doğuma kadar geçen günler sayılmaz."

Çenesi düştü ve ondan hızla uzaklaştım. "Sen bir pisliksin," diye mırıldandı, hemen arkamdan. Gerektiğinde hızlı hareket edebiliyordu.

Tam arabaya binerken arkamdan bir tokat attı. Annem bana bir çanta uzatırken küçük bir acı çığlığı attım. Anna kendini tutamamıştı ve muhtemelen kığım şimdi morarmıştı. Annem bana üç çanta daha yükledi, sonra omzumu sıvazladı. "Seni görmek güzel, bebeğim. Neden Chelsey'nin çantalarını onun için bir odaya koymuyorsun, sonra Dawn ve Della'nın eşyaları için geri gel." Bunu söyleme şeklinden, kız kardeşime ve çocuklarına yerleşmeleri için yardım etmenin bir seçenek olmadığı açıktı.

"Evet, tamam anne." Çantalardan birini Anna'ya vermek için döndüğümde annem kafama vurdu. Kaşlarımı çatarak başımdaki düğümü ovuşturdu.

"Hamile eşinizin etrafta çanta taşımasına gerek yok. Tek yapması gereken dinlenmek." Annem Anna'yı nazikçe kolundan tuttu ve Anna sonunda gülümsedi. "Şimdi gel canım, seni kanepeye yatıralım." Anna'nın neredeyse çıplak vücuduna baktı ve dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı. "Belki giyinik de olabilirsin."

Annem Anna'yı alıp gittiğinde kız kardeşim çocuklarıyla uğraşıyordu ama onları kovalarken bana sırtlamak için durakladı. "Güzel şort. Kızlar fark etmeden giydirdiğin için teşekkürler."

Kızgınlık yüz hatlarımı çarpıttı. "Onlar dört yaşında. Umursayacak kadar bile bilmiyorlar." Her iki yeğenimin de saçları Fransız örgüsüydü; açık tenleri, soluk gözleri ve platin saçlarıyla Swiss Miss'in sözcüsü olabilecek gibi görünüyorlardı. Chelsey'nin kocası iri yarı, kaslı, siyah saçlı bir adamdı ve ben ona sevgiyle İtalyan Aygırı ya da

Bana Rocky'yi hatırlattığı için kısaca I.S. diyordum. Kızlar ona hiç benzemiyordu. Hancock genleri Rock için çok güçlüydü.

"I.S. nerede?" Etrafımda dağ gibi bir adam ararken sordum. Hâlâ arabada mıydı? Şişkin kaslarını fark etmenin kolay olacağını düşünürdünüz.

Chelsey bana insanlardan çok aşına olduğum bir iç çekiş yaptı. "*Bunu neden bilmiyorsun?*" der gibi bir sestir *bu* ve beni çok etkilemişti. "Dustin üç hafta önce yola çıktı Griffin. En az bir yılığına görevde olacak. Son zamanlarda bundan birkaç kez bahsettiğimi biliyorum."

Başımı salladım, sanki bunu başından beri biliyormuşum gibi. Ve şimdi o bahsettiğine göre, bunu daha önce bir yerlerde duymuş gibiydim.

Chelsey bana gülümsedi, sonra döndü ve havladı, "Kızlar! bana gelin!" Dawn ve Della anında karşılık verdi. Chelsey'nin önünde durdular ve komutanları için hazır ol vaziyetinde dimdik durdular. Chelsey'nin çocuklarıyla sanki kendisi bir talim çavuşuymuş ve onlar da yeni acemi erlermiş gibi konuşma eğilimi vardı ve genellikle buna hemen karşılık verirlerdi. Gibson ve Çaylak'la bunu hatırlamam gerekecekti ama Anna'nın çocuklarımıza bağırmanın hoş karşılayacağını sanmıyordum.

Chelsey kızları ördek yavrusu gibi peşine taktıktan sonra eve doğru yola çıktık. Üç kardeşten en küçüğü bendim. Liam en büyükleriydi. Chelsey'nin yaşı bana oldukça yakındı, sadece bir yaş büyüktü. Ayrıca benim dışımdaki en havalı kardeşti ve tabii ki en çekici olanıydı. Ayrıca, benim dışımda. Ailemde yakışıklılık çok yaygındı ama Chelsey'de biraz daha yaygındı. Kaliforniyalı bir kız olma özelliğı vardı, bu da gençken onunla bir şansları olduğunu düşünen eziklerin kışlarını tekmelemek için çok zaman harcadığım anlamına geliyordu. Hayalperestler.

İkimiz gençken oldukça yakındık ve hâlâ da çok iyi anlaşıyorduk. Chelsey bir dansçıydı, sıradan bir dansçı, egzotik bir dansçı değil. Çocukları olmadan önce Los Angeles'ta bir bale topluluğına üyeydi. Çocukken onun resitallerine o kadar çok gitmek zorunda kalmıştım ki, bir yetişkin olarak gitmeyi reddetmiştim. Şimdi bu konuda kendimi biraz kötü hissediyordum, çünkü kariyeri aslında bitmişti. Dustin sık sık gittiğı için neredeyse yalnız bir anneydi.

Dawn ve Della peşimizden içeri girdiler ve ben de arkalarından ağır kapıyı kapattım. Babam ve Liam annemle birlikte eve girmişlerdi ve üst katta odalar hakkında konuştuklarını duyabiliyordum. Gibson'ın oturma odasında Anna'yla konuştuğunu da duyabiliyordum. Sanırım tüm bu kargaşa onu gerçekten uyandırmıştı.

Chelsey etrafına bakınırken kısık bir ısıklık çaldı. "Bunu daha önce de söylediğime eminim ama burası gerçekten çok güzel bir yer Griffin. Biliyorsun, eğer hiçbirimiz daha önce bahsetmediyse, hepimiz seninle gurur duyuyoruz. Küçük kardeşimiz, rock yıldızı... Başardığın şey gerçekten inanılmaz."

Övgü beni anında rahatsız etti. Övgüden hoşlanmadığımdan değil. Bu saçmalığa bayılırdım! Ama bir aile üyesinden gelen gurur... garipti. Bu, muhteşemliği alıp ona duygu katmaktı ve ben duygularla pek aram yoktu. Tüm bu saçmalıkları bir kenara bırakıp, kimsenin benim gibi parçalayamayacağı soğuk ve sert gerçeklere bağlı kalmayı tercih ederdim. *Bunu* duymak bana çok iyi gelirdi.

"Ah, teşekkürler," diye mırıldandım. "Babam ve Liam en iyilerini kapmadan önce gidip odanı seçmek ister misin? Sanırım pembe taco odası hâlâ açık," diye ekledim gülerek.

Chelsey yine gözlerini devirdi ama güldü. "Çok iğrençsin, Anna sana nasıl katlanıyor anlamıyorum."

Bazen ben de yapmadım. Bunu kabul etmek yerine ona dedim ki, "Bana katlanıyor mu? O da en az benim kadar kötü, belki daha da kötü." Çılgın, seksi karımı düşünmek beni gülümsetti. Anna mükemmeldi. Hem de mükemmel.

Chelsey yüzümdeki ifadeye güldü. "Bir kızın seni bu hale getireceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

O sırada Gibson gürültüyle odaya girdi. Beni duymuş olmalı ve bana ulaşmak için Anna ve büyükannemden uzaklaştı. Bunu çok sık yapardı. Anna'yı gerçekten kızdırmıştı. Kollarımı yuvalarından çıkarmak üzere olan torbaları bırakarak onu kucağıma aldım. Burnumu öptü ve ben de sırtını okşarken güldüm.

"Evet," dedim Chelsey'e, "Şimdi beni yere seren iki kızım var. Eskiden olduğum adam değilim." Sempatı ve merhamet uyandırmak için içimi çekerek söyledim ama Chelsey coşkuyla başını salladı.

"Hayır, değilsin." Tam alınmak üzereyken ekledi: "Eskiden olduğun adamdan bin kat daha iyisin."

Yine o rahatsız edici his etrafıma yerleşti. Chelsey ne zaman bu kadar yumuşak ve kız gibi oldu? Baleyi bir kenara bırakırsak, o buradaki en sert kızdı.

Mahallede büyürken, ilkel ve düzgün kızların nefret ettiği tüm erkek fatma şeylerini yapıyordu - ben ve Matt ile kaykay yapıyor, ailelerimiz bizi duyarsa bizi pataklayacak küfürler ve hakaretler savuruyor ve bulabildiğimiz her kemirgen, sürüngen veya eklembacaklıyı yakalıyorduk. Gelişmekte olan göğüsleri ve pointe ayakkabıları dışında, neredeyse bir erkek gibiydi. Aslında, sanırım hala en uzağa fırlatma rekorunu elinde tutuyordu.

Sanırım evlilik ve çocuklar onu biraz yumuşatmıştı. Yine de o benim en sevdiğim kardeşimdi ve Dustin kahramanlık yapmaya gitmişken işlerin onun için zor olacağı düşüncesinden nefret ediyordum. Yalnız olmak zorunda değildi. "Hey, haberin olsun, evim sen ve kızlar için yeterince büyük. İstedğin kadar kalabilirsin." Anna pazarlığımızdan kaçtığım için beni öldürecek, ama kesinlikle daha çok ailemi ve kardeşimi kastediyordu. Chelsey farklıydı ve Anna onu tanıdıktan sonra bunu sorun etmeyecekti.

Chelsey yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "Teşekkürler Griffin. Bunun benim için anlamı çok büyük." Bunu söyledikten sonra bana doğru yürüdü ve koluma bir yumruk attı. Çok acıtmıştı ama onu terslerken güldüm. Sanırım düşündüğüm kadar yumuşamamıştı.

Birkaç saat sonra herkes yerleşmişti ve annem akşam yemeğini hazırlıyordu. Anna hâlâ gülümsüyordu, bu yüzden ailemin etrafta olmasından memnun olduğuna inanmak zorundaydım. En azından şimdilik. Dawn ve Della Gibson'ı oyalarken annem de ölmeye hazır spagetti sosunu hazırlıyordu. Midem şimdiden guruldamaya başlamıştı ve birkaç saat daha bitmeyeceğini biliyordum. Mükemmelliği aceleyle getiremezsin.

Anna anneme yardım etmeye çalışıyordu ama ne zaman denese annem onu oturtuyordu. Annemin saçları hâlâ mükemmel bir sarı tonundaydı ve çok az telaş ya da karışıklık gerektiren kısa, mantıklı bir tarzda tutuyordu. Eğer evde olsaydık, annem çalışırken ağzında bir sigara olurdu, ama evimize saygılı davranıyor ve kötü alışkanlığını dışarıda kısa ziyaretlerle sınırlı tutuyordu. Sigara içmek annemin çocukluğunda ikiyeüzürlü davrandığı tek konuydu; kendi deyimiyle "kötü bir alışkanlık" edinmemizi sürekli yasaklardı. On bir yaşındayken beni kendi sigaralarından biriyle yakalamıştı. Beni cezalandırmak ya da bileğime bir tokat atmak yerine, onu ve paketin geri kalanını içmemi sağlamış, sonra da bir paket daha içirmişti. Hayatım boyunca hiç bu kadar hasta olmamıştım. Şimdi bile sigara midemi bulandırıyor.

Babam ve Liam'la bira içiyorduk ve Liam bize üst düzey bir saat firması için girdiği ve başardığından emin olduğu reklam seçmeleri hakkında bilgi veriyordu. İşi gerçekten almak istiyordu; reklamda bir mankenle öpüşebileceğini duymuştu.

Ev hayatının mutluluğuyla dalıp gitmişken, bir süredir bilerek yapmaktan kaçındığım bir şeyi alışkanlık haline getirdim: Telefon çaldığında cevap verdim. "Griffin? Yaşıyorsun. Nerelerdeydin? Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Telefonun diğer ucunda Matt'in sesini duymak çenemi sıkmana neden oldu. Onunla konuşmaya henüz hazır değildim ama artık çok geçti. Göremediği bir omuz silkmeye ona, "Ailem şehirde. Onlarla meşguldüm." Bu sadece kısmi bir yalandı. Doğru, buraya daha birkaç saat önce gelmişlerdi ama onlarla meşguldüm.

Matt'in sesi anında değişti. "Oh, tamam. Onlara benden selam söyle, yakında görüşürüz."

Harika. Şimdi buraya gelmek isteyecekti. "Evet. Geleceğim. Aradığın için teşekkürler."

Tam telefonu kapatacaktım ki Matt hemen, "Bekle! Seninle provalar hakkında konuşmak istiyordum. Mümkün olan en kısa sürede bir araya gelip yeni albüme başlamak istiyoruz."

Hem Matt'i hem de Kellan'ı etkilemek için işe dört elle sarılmam gerektiğini biliyordum ama eve daha yeni gelmiştik. Birkaç hafta izne ihtiyacım vardı. Ve bunu anlamıyorlarsa onları sikeyim. Matt'e cevap verdiğimde sesim bir sızlanma şeklinde çıktı. Belki onunla başa çıkmanın en iyi yolu bu değildi ama tepkime engel olamıyordum. "Bir tanesini *daha yeni* bitirdik. Biraz ara verelim. Rahatla."

Matt sert bir tavırla bana cevap verdi. "Yapamayız Griffin. Bu iş rekabetçi, gündemde kalmak için sürekli yeni şeyler yayınlamamız gerekiyor. Sınırları zorlamaya devam etmeliyiz."

Tahriş o kadar hızlı bir şekilde omurgamı parçaladı ki kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Zarfı zorlamak, taze kalmak mı? Bu, turnede bana güneşte beş saniye vermelerini sağlamaya çalıştığım zaman söylediğim saçmalıkların aynısıydı. O zaman onlar için bir anlam ifade etmemişti, şimdi neden etsin ki? "Turnede de aynı şeyleri söylemeye devam ediyordun. Şimdi ne önemi var?"

Sesim ruh halimi yansıtıyordu ve Matt etrafımdaki herkesin ustalağmıg gibi görüldüğü o lanet sabırsız iç çekiği yaptı. "Griffin..." Sadece

Adımı küçümseyerek söylemesi beni çileden çıkardı. Ben üç yaşında değildim, o da babam değildi.

"Bana 'Griffin' deme, haklı olduğum bir nokta var ve bunu sen de biliyorsun. Turdan önce bile bana açıkça hayır dediğinizde, pozisyonumu ilerletemeyeceğimi söylediğinizde beni ektiniz. Öyleyse neden size zaman ayırayım ki? Bu grubun bir parçası olmamın bana ne faydası var?"

Evime sessizlik çökmüştü ve herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Belki de bunu diğer odaya taşımalıydım. Matt bana cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Senin için her zaman önemli olan şey şöhret, para ve kadınlar. Tek önemsedğin şey bu, *şimdiye kadar* tek önemsedğin şey bu, o yüzden tam olarak sevdiğin şeyi elde etmeni sağlayarak sana kazık atıyormuşuz gibi davranma. Prova yarın saat üçte. O zaman görüşürüz."

Cevap veremedi telefonunu kapattı ve tek yapabildiğim lanet şeye bakıp dalgalı ruh halimin dengelenmesini beklemek oldu. *Şöhret, para ve kadınlar mı?* Evet, belki başlangıçta amacım buydu... ve belki şimdi de öyleydi, ama... bir şeyler eksikti. İçimde tam olarak doldurulamayan bir boşluk vardı ve FMW artık yeterli değildi.

Telefonu kaldırdığımda babam bana endişeli gözlerle bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Çok hoşnutsuz görünmemeye çalışarak ona, "Evet. Matt sadece hıyarlık yapıyordu, her zamanki gibi. Bu arada selam söylüyor ve sen şehirdeyken takılmak istiyor."

Babamın endişesi gülümseyerek kayboldu. Annem de babam da Matt'i çok severdi. Matt, keşke değil de o onların oğlu olsaydı diye şaka yapardı ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Bunun doğru olmadığından oldukça emindim. Annemle babamın tanıdığı en havalı kişiydim. DNA'mı kodladıklarını söyleyebildikleri için övünme hakları vardı. Matt için aynı şeyi söyleyemezlerdi. O baştan aşağı Billy Amca'nın çocuğuydu. Kızlarından çıkan sopa bile aynıydı.

Provanı kaçmayı düşündüm ama Matt ben gelene kadar peşimi bırakmayacaktı ve annemle babam da "gösteriyi izlemek" istiyorlardı. Onlara birkaç kez pek bir şey olmayacağını söyledim, çünkü "gösteri" çoğunlukla

Matt, Kellan ve Evan'ın bir kâğıt parçasının etrafına toplanarak, dürüst olmak gerekirse, hiçbir anlam ifade etmeyen şarkı sözleri yazmalarından ibaret olacaktı.

Yine de Liam, Chelsey ve kızlarla birlikte gelmek için ısrar ettiler, bu yüzden tüm lanet aile kırlara gitmek için toparlanıyordu. Oh neyse. En azından Dawn ve Della Kellan'ın çiftliğinde koşturmaktan zevk alacaklardı. Tamam, arazideki tek hayvan birkaç sokak kedisi olduğu için teknik olarak bir çiftliği yoktu ama kırsal, rustik, ahırda domuzlar varmış gibi bir havası vardı.

Arka bahçeme son bir kez bakarken iç geçirdim. Washington Gölü'ne bitişikti ve Gibson'ın oynaması için sığ bir alan yaratan birkaç metrelik kıyı şeridi ile özel bir rıhtım vardı. Ama arka bahçemin en sevdiğim yanı... biçilecek çim yoktu. Tüm alan devasa bir tenis kortuydu. Bir çim biçme makinem bile yoktu. Ne Anna ne de ben tenis oynayabiliyorduk ama "çimin" yapay olması bile inanılmazdı. Kırsal kesimde böyle bir şey bulamazdınız. Kellan çok şey kaçıırıyordu.

Sonunda Kellan'ın gösterişli güvenlik sistemine ulaştığımızda, Kellan'a ailemin benimle birlikte olduğunu söyledim. Belki de gelip gelemeyeceklerini sormalıydım ama izin istemek benim tarzım değildi.

"Hey, Kell... Anna ve ben buradayız ve... iki arabamız var... çünkü, bilirsin, ailem ziyarete geldi ve senin yayılmanı görmek istiyorlar." Direksiyona eğilerek ekledim, "Ve haberin olsun, eğer babam senin kırk bin basamağını tırmanırken kalp krizi geçirirse, seni kesinlikle dava ederim."

"Her zaman bir zevk, Griffin," diye verdi Kellan'ın tiz sesi.

Kapı gıcırdayarak açılırken kameraya gülümsedim, sonra babamın beni takip etmesi için elimle abartılı bir el sallama hareketi yaptım. Karavanımız Kellan'ın araba yoluna doğru kıvrıla kıvrıla ilerledi. Kellan'ın saray gibi evinin bulunduğu dik yamacın dibinde durduğumuzda, Liam oohed ve aahed dedi. Davranışlarına benim evime hiç gelmemişti. Yani, hadi ama, havuzum içerideydi!

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Demek dünyanın en büyük rock yıldızı olmak böyle bir şeymiş," diye mırıldandı.

Emniyet kemerimi çıkararak koltuğumda döndüm ve ona ters bir bakış fırlattım. "İkinci en büyük ya da benimle eşit büyüklükte. Aynı boydayız yani."

Aklına uygunsuz bir düşünce gelince Liam'ın dudakları kıvrıldı. "Eminim öylesindir," dedi bana, yüzünü bir eğlence kaplamıştı. "Ama emin olmak için ölçtün mü?"

"Ha. Ha. Penis şakası yap, ne kadar orijinal."

Anna yumuşak bir kahkaha attı ve ben de dikkatimi ona çevirdim. Yeşim rengi gözleri benimkilere kilitlenirken başını salladı. "Aynı boyutta bile değil. Kellan ister," diye ekledi göz kırparak.

"öyle," dedim ve öpmek için eğildim. Dudakları benimkilere karşı o kadar yumuşaktı ki beni biraz delirtti. Çilek gibi tatlıydı ve portakallı Creamsicle güneş losyonu gibi kokuyordu. Baş döndürücü bir kombinasyondur ve Gibson'ı Liam'a verip Anna ile arabada kalmayı düşündüm, böylece birlikte biraz kaliteli zaman geçirebilirdik. Çok uzun zaman olmuştu, neredeyse tam üç gün ve doğum tarihi yaklaşıyordu, azacak kadar rahatlayana kadar üç gün daha geçebileceğini biliyordum. Bu son bir buçuk hafta benim için olduğu kadar onun için de uzun olacaktı, sadece farklı nedenlerden dolayı.

Öpüşmemiz derinleşirken Liam'ın iğrenç bir ses çıkardığını ve arabanın kapısını açtığını duydum. Gibson, Ryder'ı görmek istediğini söyleyerek mızızlandı, ben de kızım ile ilgilenmek için üzülerek karımdan ayrıldım. Ayrıldığımızda Anna biraz daha ağır nefes alıyordu ve libidosu hakkında daha önce yaptığım değerlendirmeyi yeniden gözden geçirdim. Gözlerindeki parıltıyı çok iyi biliyordum ve bu gece oyuncakları patlatacağımızdan emindim. Belki pembe bir şey, kızım a hak ettiği o çok özel rahatlamayı vermek için hoş bir titreşim ipucu ile. Ne de olsa ikinci çocuğumu doğurmak üzereydi.

"Hazır mısın?" diye sordu. Ellerim kot pantolonuma gitti ve başladım. Kahretsin, eğer şimdi yapmak istiyorsa, ben de buna hazırdım. Elbette birisi Gibson'ı bizim için çıkaracaktı. Anna gülerek beceriksiz parmaklarımı durdurdu. "Hayır." Başıyla dışarıya, ailemin toplanıp bana baktığı yere işaret etti. "Çocukları tekrar görmeye hazır mısın?"

Yollarımız ayrıldığında Kellan'a söylediğim son sözleri hatırlayarak iç çektim. *Son birkaç hafta boyunca tam bir maşa gibi davranıp beni oyaladığın için teşekkürler. Harikaydı. Bir ara tekrar yapmalıyız. Ya da asla. Bunu deneyebiliriz.*

Kellan bana *anlamaya çalıştığım* bir yüz ifadesi vermişti. *Kasıtlı değildi. Hiçbir şeyi doğru düzgün planlayacak zamanımız olmadı. Bir sonraki tur, tamam mı?*

Bu yoruma bir yanıt vermeye bile tenezzül etmeden çekip gitmiştim. Bir sonraki tur kulağa *yarın, Griffin, yarın* gibi geliyordu. Ama yarının sorunu hiçbir zaman gerçekleşmemesiydi. Her zaman bekleyen bir başkası vardı.

Halsizliğimi üzerimden atarak Anna'ya parlak bir gülümseme verdim. "Ben her zaman hazırım. Her şey için." Arabadan inerek çocuğumu serbest bırakmak için arkaya doğru yürüdüm. Aının canını çıkaran bir piton gibi bana sıkıca sarıldığında, Kellan'ın ön kapısına giden sayısız basamağı çıktık.

Annem biz tepeye varmadan çok önce oflayıp puflamaya başlamıştı. Belki bu onu sigarayı bırakmaya ikna ederdi. "Vay canına... Bir asansöre ihtiyacı var," diye mırıldandı. Aynı şeyi birden fazla kez düşünmüş biri olarak ben de ona hak verdim.

Zirveye ulaştığımızda hepimiz yürüyüşün bittiğine şükrettik. En azından arabaya dönüş o kadar da kötü değildi. Annem kapı zilini çalarken ben Gibson'ı yere bıraktım. Anneme içeri girmesini söyledim ama beni duymazdan geldi. Sanırım Kellan'la henüz tanışmadığı için benim kadar gayri resmi olamayacağını düşündü.

Kellan büyüleyici bir gülümsemeyle kapıyı açtı ve hepimizi içeri buyur etti. Annem ve Chelsey'nin Kellan'ın görünüşünden etkilendikleri hemen anlaşılıyordu. Bakışları onun çenesinde, saçlarında, "için için yanan" gözlerinde gezindi ve inceledikleri her özelliğiyle gülümsemeleri büyüdü. Her neyse. Benim gibi bir çift şortu sallayamazdı. Adamın tavuk bacakları vardı. Kimse onun hakkında bundan bahsetmezdi ama doğruydı. Ayakları da ufacıktı ama bu beklenen bir şeydi çünkü... herkes bunun cevabını biliyordu.

On üç numara ayakkabılarımın içinde kendimi oldukça iyi hissederek - *yüzüne bak Kellan!*- kadınların ardından kapıdan içeri girdim. Kiera girişte dolaşıyordu ve selamlamak için anneme elini uzattı. "Merhaba, Bayan Hancock. Ben Kiera, bu da Kellan. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

Annem Kiera'nın elini sıkarken bana baktı. "Evet, sen Los Angeles'ı ziyaret ederken buluşmak için bu kadar fırsatı nasıl kaçırdık bilmiyorum. Neredeyse planlanmış gibiydi..."

Onun imasına omuz silktim. "Bir albüm kaydediyorduk. Bu biraz zaman alan bir şey."

Annem gözlerini devirdi, sonra tekrar Kiera'ya baktı. "Çok güzel bir eviniz var... ama çok fazla basamak var."

"Bunu çok duyuyoruz," dedi Kellan gülerek. Yemin ederim Chelsey yanımda hüznü bir iç geçirdi. Kocasını özlediği için olsa iyi olurdu. Eğer kendini beğenmiş, yıldızlara vurulmuş bir Kellan fanatiğine dönüşürse, onu tokatlayacaktım. Gerekirse defalarca.

Annem Kellan'la işini bitirdikten sonra onu gösterdim. "Bu benim kız kardeşim, Chelsey. Bunlar da onun çocukları, Dawn ve Della." Gibson'ı kovalamak için grubumuzun etrafında büyük bir daire çizerek koşturuyorlardı, ben de onlara sadece genel yönlerini işaret ettim.

Chelsey'nin elini tutarken Kiera'nın gözleri sempatikleşti. "Kız kardeş, ha? Başınız sağ olsun."

Kellan yine güldü ve kız kardeşimin "Kahretsin" diye mırıldandığına yemin edebilirim. Daha yüksek sesle Kiera'ya, "Teşekkürler. Onlara ihtiyacım olduğu zamanlar oldu."

İnançsızlık dolu bir sesle Chelsey'e kaşlarımı kaldırdım. Böyle devam ederse sırf eğlence olsun diye tokat yiyebilirdi. "Şimdiye kadar ihtiyaç duyduğun tek sempati, asla benim kadar harika olamayacağın gerçeğiydi. Bir iki kez yaklaştın ama hâlâ çok uzaktasın..."

Chelsey şakama gülümsedi. Söylediğim şeylerin ardındaki espriyi görebilen ender insanlardan biriydi ve genellikle bana fazla sinirlenmezdi. Genelde.

Babam ve Liam nihayet eve girmişlerdi, ben de onları tanıştırdım. "Bu babam Gregory ve kardeşim Liam."

Liam hemen Kiera'nın eline uzandı. Elini ona uzattığında, sanki birdenbire on beşinci yüzyıla geri dönmüşüz gibi, zarifçe parmak eklemlerini öptü. Neredeyse ona güzelliğinin rakibi olmadığını ya da aynı derecede çiçekli bir şey söylemesini bekliyordum, ama tek söylediği "Tanıştığımıza memnun oldum" oldu. *Zamanını boşa harcadın, aptal.*

Matt ve Evan da gruba katıldı ve Kellan hepimiz içeri girdiğimizde ön kapıyı kapattı. Matt anneme sarılırken, Chelsey kolumu tuttu. Ses tonuyla, "Beni neden uyarmadın?" diye tısladı.

Tamamen kaybolmuş bir halde ona göz kırptım. "Hakkında...?"

Sinsice Kellan'ı gösterdi. "Şahsen çok daha seksi olduğunu. Yani, görünüşüne hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama belli ki yanılmışım." Dudağını çiğnedi. "Dustin benim burada olmamdan rahatsız olurdu."

O kadar endişeli görünüyordu ki neredeyse gülecektim. "Neden? Üzerine mi atlayacaksın?"

Bu söz anında bana ters bir bakış kazandırdı. "Hayır, tabii ki hayır. Ben kocamı seviyorum."

Omuz silktim. "O zaman nasıl görüldüğünün ne önemi var. Ben ve Anna için de aynı şey geçerli. sürekli piliçlerle çevrili ama onlarla hiçbir şey yapmıyorum çünkü o var." Konuşan karıma bakarak

kız kardeşine, gülümsedim. *Bu gece onun göğüslerini emmek için sabırsızlanıyorum.* "Senin kocan sana yeter, benim karım da bana yeter, bu yüzden dünyanın Kellan Kyles'önemli değil."

Kız kardeşime dönüp baktığımda, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Sen de kimsin ve kardeşime ne yaptın?"

Omzunu iterek kendimden uzaklaştırdım. "Göt herif."

Bölüm 6

Ve Sonra Daha Harika Oldu

Herkes birbiriyle tanıştıktan sonra çekirdek grup olarak prova odasına geçtik. Annem, babam, Liam ve Chelsey bizimle gelirken, Anna ve Kiera çocuklara göz kulak olmak için geride kaldılar. Matt ve Evan'a kız arkadaşlarının nerede olduğunu sorduğumda, birbirlerine bakıp bana döndüler ve neredeyse aynı anda "İşteler" dediler. Bunu gerçekten çalıştıkları ya da galeri meselesi yüzünden hâlâ sinirli oldukları anlamına aldım. Erkeklerin dediği gibi sadece meşgul olduklarını varsayacaktım. Kızlar bile kinlerini bu kadar uzun süre tutamazlardı.

Ailem izlediği için ve ayrıca Anna'nın önerdiği gibi çocukların beni daha fazla ciddiye almasını istediğim için, erkekleştim, turne konusundaki kızgınlığımı bir kenara bıraktım ve bir grupta olmanın benim için zor olan kısmına, yani yaratıcı sürece daha proaktif bir yaklaşım getirmeye çalıştım. Kellan gibi sürekli kafamda dolaşan şarkı sözlerim ya da Evan gibi sürekli kafatasıma vuran ritimlerim yoktu. Ama bu fikirlerim olmadığı anlamına gelmiyordu. Vardı. Ve her birini dinledikten sonra inleyip sızlansalar bile bunları çocuklarla paylaşacaktım.

"Yani bir sonraki albümümüzde didgeridoo kullanmamızı mı istiyorsunuz?" Matt sordu. Yüzüne bakınca, ona az önce kilt giymemiz gerektiğini söylediğimi sanırdınız... ki bu aslında harika bir fikirdi. Gerçi Kellan muhtemelen veto ederdi. Tavuk bacaklarının ortaya çıkmasını istemezdi.

"Evet, bence kulağa hoş geliyorlar ve bunları kullanan birini tanıyor musun? Tamamen eşsiz oluruz." Anneme baktım ve çenesini kaldırdım. *Küçük oğlunun ne kadar zeki olduğunu görüyor musun? İyi iş çıkardın anne. Gerçekten iyi.*

Matt annemle babamın arasına bakarken içini çekti. Neredeyse onların önünde yanıt verip vermemekten emin değilmiş gibi görünüyordu. Umurumda değildi. *Devam et, ne kadar dahi olduğumu bilsinler. Benim için fark etmez.* "Harika bir sesleri olmadığından değil, sadece bizimkiyle karışmıyor. Biz bir rock grubuyuz, bu yüzden geleneksel rock enstrümanlarına sadık kalmalıyız."

Şaşırmış bir halde ona bakakaldım. "Son teknoloji olmak istediğini söylediğini sanıyordum. Taze mi? İşe yarayan şeylere bağlı kalmak, güvenli oynamak... Biz böyle gidiyoruz

bayat. Bir sonraki albümde insanları şaşırtmalıyız."

"Evet, insanları şaşırtmak, onları geri çevirmek değil. Hayran kitlemizi büyütmek istiyoruz, tamamen değiştirmek değil."

Kollarımı kavuşturarak başımı salladım. "Bence bu konuda fazla teknik davranıyorsun. Yeni şeyler deneyerek hayranlarımızı kaybetmeyeceğiz. Büyümeye çalıştığımız için bize saygı duyacaklar."

Matt iç geçirerek Kellan ve Evan'a baktı. "Biz çalışırken onun oturup video oyunları oynadığı günleri özleyen var mı?"

Evan ona alaycı bir gülümseme verirken, Kellan bana döndü ve şöyle dedi: "Verdiğin bilgiler için minnettarız Griffin ve aslında haklı olduğunu düşünüyorum, sadece tam olarak uygun değil. Bunun üzerinde düşünmeye devam et, tamam mı?"

Sinirim omurgamdan yukarı çıktı ve *bu gece olmaz, belki yarın* kelimeleri kafamda çınladı, hemen ardından da *asla liderlik yapmayacaksın* geldi. Sanırım bunu düşündüğüm kadar kafamdan atamamıştım. Anna'nın pes etmeme konusundaki moral konuşmasına tutunarak Kellan'a sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim. En azından bu sefer açıkça hayır dememişlerdi.

Çocuklar hiç umursamadığım sözler ve iyi ama çok tanıdık ritimler üzerinde çalıştıktan sonra, daha önce beş milyon kez çaldığımız eski şarkılarımızdan birkaçını çaldık. Çocukların aileme hava atmak istediklerini biliyordum, bu yüzden "Callous Heart" ve "Sucker Punch" ı çalmaya itiraz etmedim, çünkü bunlar en iyi şarkılarımızdan ikisiydi, ama Matt'in sadece bugünlük, ailemin beni dinleyebilmesi için başrolü bana vermeyi önerebileceğini düşündüm. hepsi alkışladı, Liam bile, ama onunki daha çok kibar bir golf alkışıydı. Chelsey kulakları tırmalayan etkileyici bir ıslıkla bunu telafi etti.

Tam o gün için toparlanmak üzereydik ki yanlarına gittim ve Matt'in kolunu tuttum. "Hey, bunun senin enstrümanın olduğunu biliyorum ama annem ve babam için benim önderlik ettiğim bir tane daha yapabilir miyiz?"

Matt, kendi aralarında hararetli bir şekilde sohbet eden onlara bakarken tereddüt etti. Benimle gerçekten gurur duyuyor gibiydiler ve ben de kafalarındaki bu büyüklük imajını pekiştirmek istiyordum. Matt bana dönüp baktığında, annemle babamın benim yapamadığımı başardıklarını, onu etkilediklerini anladım. Görünüşe göre her provada yanımda olmaları gerekecekti, çünkü Matt'in çalmama izin verdiği tek zaman bu olabilirdi.

"Peki," dedi. "Killer'ı çalacağız. O kadar da zor değil... Yeterince iyi çalabilirsin."

Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım. Çok heyecanlıydım. Chelse'y'e şarkıyı kaydettirip sonra da hayranların gerçek bir D-Bags şovunun nasıl olması gerektiğinin tadına varabilmeleri için sızdırabilirdim. Matt bana gitarını uzattı ve ben de onu etrafımda dolaştırırken biraz beceriksizce davrandım. Parmaklarım titriyordu, başım dönüyordu. Sakinleşmem gerekiyordu, yoksa çalamayacaktım. Matt'e enstrümanımı uzatırken şarkıyı hatırlamaya çalıştım. Bas gitarda şarkıyı baştan sona biliyordum, ama soliste çok daha karmaşıktı. Yine de bağıladığımızda hatırlayacağıma emindim.

İşimizin bittiğini sanan ailem şaşkın şaşkın bakarken onlara gösterinin daha yeni başladığını söyledim. "Bir kez daha çalacağız ama Matt ve ben yer değiştiriyoruz, böylece beni önden dinleyebilirsiniz." Kellan ve Evan'a baktım. Kaşlarını kaldırmışlardı ama bunu yapmama izin vermekte bir sakınca görmüyorlardı. "Killer," dedim onlara, böylece hangi şarkıyı çalacaklarını bileceklerdi.

Evan başıyla onayladı, sonra da giriş bölümünü okumaya başladı. Bileklerime yapışmış gibi hissettiğim için ellerimi kanın yeniden dolaşmasını sağladım. Evan'ın vurmali davulları başladı ve hepimizin takip etmesi için ağır bir ritim tutturdu. Matt ve Evan sanki bir şey yapmamı bekliyorlarmış gibi beklentiyle bana baktılar. Matt'in bölümünün nasıl başladığını hatırlayamıyordum, bu garipti. O kadar çok duymuştum ki, artık ezberlemiş olmam gerekirdi ama şimdi çalma zamanı gelmişti ve zihnim bomboştu.

Matt başını sallayarak bas gitara başladı. İşte o zaman benim için her şey yerli yerine oturdu. Küçük bir "oh evet" çekerek gitara başladım.

Çalmaya alışmam bir dakika sürdü ve o zaman bile birkaç yanlış akor bastım. Şöyle bir göz attığımda kimsenin fark edip etmediğini anlayamadım. Ben öyle düşünmedim. Kellan kendi bölümü başladığında katıldı. Bana garip geliyordu ve nedenini anlayamıyordum, ta ki Matt'in genelde sessiz olduğu bir anda bas gitarı çalmaya çalıştığını fark edene kadar. Oops. Küfrederek parmaklarımı sakinleştirdim ve gitarın yeniden girmesini bekledim. İkinci satırdan sonra mıydı yoksa üçüncü mü? Kahretsin, emin değildim. Şarkıyı çalıyormuş gibi yapmak, gerçekten çalmaktan çok daha kolaydı. İkinci satırdan sonra olduğuna dair bir tahminde bulundum ve en iyisini umdum. Kellan ve Matt bana sinirli bakışlar attılar. Oops, sanırım gitar üçüncü satırda geri geldi. Ne oluyor lan? Bu boku kim besteledi? Gitar tüm şarkı boyunca bangır bangır çalmalı. Kellan sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalmalı.

Aileme baktığımda Liam'ın yüzünü buruşturduğunu, Chelseynin irkildiğini ve hem annemin hem de babamın yüzlerinde gergin bir gülümseme olduğunu gördüm. Yanaklarımda bir sıcaklık oluştu ve neredeyse çalmayı bırakıp buz gibi bir bira şişesiyle yüzümü soğutacaktım. Bunu bas gitarda yapabiliyordum ama solistlikte yapamıyordum. Rahatsızlığa rağmen devam etmek zorundaydım.

Kulağıma yanlış gelen birkaç nota daha vardı ve her tınırtıda grup arkadaşlarıma küfrediyordum. Eğer daha sık çalmama izin verselerdi, şimdi bu kadar garip gelmeyecekti. Akıcı ve zahmetsiz olurdu. Bir kez daha beni engelliyorlardı.

Tam enstrümanı tiksintiyle fırlatıp atmak üzereyken kapı açıldı ve dışarıdan gelen sesler odaya doldu. Kellan, Matt ve Evan çalmaya ve şarkı söylemeye devam ettiler ama odadaki yeni, tuhaf unsur dikkatimi dağıttı ve çalmayı bıraktım. Matt inledi ve ellerini havaya kaldırdı. Evan kaşlarını çattı ve Kellan başını salladı.

"Griffin, dikkatini dağıtan şeylere rağmen devam etmelisin. Buna bir sebepten dolayı *liderlik* etmek."

Matt'e baktım ama vücudumu saran garip duyguya uygun yanıt bulamadım. Neredeyse... utanç ya da mahcubiyet gibiydi, ama bu çok saçmaydı. Böyle şeyler hissetmiyordum, bu yüzden onun yerine öfkede karar kıldım. Eğer çocuklar bu kadar ahmak olmasalardı, bu işte daha iyi olabilirdim. Tam Matt'e bunu söylemek üzereyken, Kiera "sahneye" çıktı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi biraz nefessiz kalarak. Yeşilin Anna'ninkinden biraz daha kahverengi tonundaki gözleri benimkilere kilitlendi. "Ama Anna'nın doğum sancısı çektiğinden eminim. Gerçek bir doğum. Sanırım bebek bugün geliyor."

Gitarın kayışını çözdüğümde içimi farklı bir duygu kapladı: heyecan ve endişe. Yeni bir bebek! Bugün! Kahretsin! Hiçbir yerin ortasındaydık, medeniyete geri dönmemiz gerekiyordu... hemen!

Gitarı rafa geri koydum, ama yanlış hizaladım ve düştü. Lanet olsun, şu anda bu saçmalık için zamanım yoktu! Gitarı yere çarpmadan önce yakalamayı başararak tekrar rafın üzerine koymaya çalıştım. Matt yanıma geldi ve bana yardım etti. Aceleyle uzaklaşmadan önce ona teşekkür ettim ya da en azından kaçmaya çalıştım; bileğimi yakalamıştı ve beni orada tutuyordu. O kadar sinirlenmişim ki neredeyse onu kendimden uzaklaştıracaktım ama kendime hâkim olup, "Geri çekil dostum, gitmem gerek," diyebildim. Kiera ailemle birlikte odadan çıkıyordu ve benim de onlarla birlikte gitmem gerekiyordu. Anna muhtemelen iyi dozda acı çekiyordu. Bana ihtiyacı vardı.

"O da neydi?" diye sordu, belli ki oynamamdan rahatsız olmuştu. Kellan ve Evan yaklaştı ve ben neredeyse hepsine inliyordum. Bu bekleyemez miydi?

"Ne? Biraz paslanmıştım, hepsi bu." Yanından geçmeye çalıştım ama beni durdurmak için elini göğsüme koydu.

"Şarkıları benim kadar iyi bildiğini söylemiştin ama hiçbir şeyden haberin yoktu Griffin. Ne çaldığın hakkında hiçbir fikrin yoktu."

Tanıdık bir kızgınlık, hissettiğim endorfin dalgasını geri püskürttü. "Seni onları çalarken o kadar çok gördüm ki kendimi-"

Matt sözümü kesti. "Beni çalarken *gördün* mü? Ama aslında şarkıları bilmiyorsun... Ve bunun benim yerime geçmek için yeterli olacağını mı düşündün? Gördün mü... işte bu da bunun neden olmayacağını bir başka nedeni, Griffin. Bunun bir oyun olmadığını anlamıyorsun."

Tam da ona ihtiyacım olan tek şeyin pratik yapmak olduğunu söylemek üzereydim ki, onun kendini beğenmiş ses tonu beni çok kızdırdı. Daha da kötüsü, Kellan ve Evan onunla aynı fikirdeymiş gibi başlarını sallıyorlardı. "Hepinizin canı cehenneme. Doğurmam gereken bir bebek var."

Pislikler. Bana defalarca istediğim şansı vermiş olsalardı, daha iyi olurdu. Olmamam tamamen onların suçuymuştu. Yargıç McJudgerson'ları dirsekleyerek geçtim ve eve doğru koştum. Anna'ya yaklaştıkça öfkem ve hayal kırıklığım yerini endişeye bıraktı. Gibson'la birlikte ne kadar acı çektiğini dün gibi hatırlıyordum. Hiç bu kadar acı çeken birini görmemiştim. Bunu sadece aletimi deldirmeye benzetebilirdim. O... berbattı.

"Anna! Anna, neredesin?" Oturma odasında daireler çizerek dönüyor, önce hangi yöne gideceğimi düşünüyordum. Karım hangi cehennemdeydi?

"Buradayım, Griffin!" Anna'nın sesi mutfaktan geliyordu, ben de o tarafa yöneldim. Oraya vardığımda tam olarak anlayamadığım bir manzarayla karşılaştım. Anna sakince Gibson, Ryder ve ikizlere atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu. Ryder mama sandalyesine oturmuş, küçük plastik bir kaşıkla elma püresi kabını karıştırırken yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı.

"Anna mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Doğuma gireceğini sanıyordum?"

Anna başını sallayarak mikrodalga'nın üzerindeki saate baktı. "Ben yapıyorum. Her beş-on dakikada bir. Gibson aç olduğunu söyledi, ben de yola çıkmadan önce çocuklara yiyecek bir şeyler hazırlayayım dedim."

Elini tutarak peynir bloğundan parçalar koparmasını engelledim. "Kiera bunu halledebilir. Aslında, muhtemelen Gibson'ı terk etmeliyiz."

burada onunla birlikte. Dawn ve Della da. Ama gitmemiz gerek. Yolumuz uzun ve Hummer'ın içinde doğum yapmak istemezsin, değil mi?"

Anna bu olasılığı düşününce gözleri büyüdü. "Hayır... kesinlikle hayır. Tamam, hadi gidelim."

"Tamam o zaman." Etrafıma bakınırken ellerimi havaya kaldırdım. "Herkes hangi cehennemde?" Kiera annem, babam, Chelsey ve Liam'la birlikte eve geri dönmüştü ama Anna burada tek başınaydı. Bu bana hiç doğru gelmedi.

Anna sinirli bir of çekti, sonra doğruldu ve iki eliyle sırtını ovuşturdu. "Annen ve baban arabayı çalıştırıyorlar, Kiera ve Liam da arabayı almaya gittiler, böylece merdivenlerden inmek zorunda kalmayacağım." Bir kaşını kaldırdı. "Sanki ben merdivenlerden inemezmişim gibi."

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. Şu anda bir kasılma yaşıyordu. Saate baktım ve zamanı not ettim. Arabadan kastının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Anna'nın buradan gitmesi gerekiyordu. ", " dedim, onun yanına doğru yürürken. "Seni doktorların boş zamanlarında hayvanlar üzerinde çalışmadığı bir şehirdeki hastaneye götürmeliyiz."

"Bunun burada olduğunu sanmıyorum..." Konuşmayı kesti, sonra başını salladı. "Chelsey'nin dönmesini beklemeliyiz. Çocuklara o bakabilir..."

Tam nerede olduğunu soracaktım ki Chelsey elinde küçük mor çiçeklerle kaplı ince, dikdörtgen bir yastıkla odaya daldı. "Kiera'nın söylediği yere baktım ama bulabildiğim tek şey buydu. Yine de güzel kokuyor," dedi yastığı koklayarak.

Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Anna başını sallayarak mikrodalgayı işaret etti. "Bu iş görür. Isıt."

Chelsey onu içine koyup beş dakika çalıştırdığında nihayet ne olduğunu anladım: sıcak paket. Isınması için beş dakika beklemek sanki beş yıl beklemek gibi gelmişti. Kiera tam zamanlayıcı çaldığında geri geldi. Parlak bir sesle, "Aracınız sizi bekliyor," dedi.

Anna'nın kasılması artık sona ermişti, bu yüzden Kiera'ya küçümseyen bir bakış attı. "Merdivenlerden aşağı yürüyebiliyorum. Sakat değilim."

Kiera içini çekti. "Sadece arabaya bin, Anna. Zorluk çıkarma." Yüz hatları Anna'ninkine o kadar benziyordu ki bazen dikkat dağıtıcı oluyordu -yüksek elmacık kemikleri, geniş gözler, dolgun dudaklar. Gerçi şu anda çekici olmaktan çok rahatsız ediciydiler. Karımı alıp hemen gitmek istiyordum.

"Hadi gidelim. Chelsey, çocuklarla burada takılabilir misin?" diye sordum. Kız kardeşim bizimle gelmek istiyormuş gibi kaşlarını çattı ama sonra başını salladı.

Gibson'a hızlı bir öpücük vererek, "Baban yakında senin için dönecek. Sen de Chelsey Teyze'ye iyi davran, tamam mı?" Sarı saçlarını karıştırırken mavi gözleri endişeyle açılmıştı; bu konuda emin değildi ama kız kardeşimi çok üzölmeyecek kadar seviyordu. "İşte benim kızım. Yeni kardeşin gelir gelmez seni almaya geleceğim, böylece onlarla tanışabilirsin." Solgun dudakları sevimli bir somurtmaya dönüştü. Bizi biriyle, hatta yeni bir potansiyel oyun arkadaşıyla paylaşma fikrinden kesinlikle emin değildi.

Kellan, Evan ve Matt tam biz yemek odasının kapısından çıkarken mutfığa girdiler. "Orada buluşuruz," diye seslendim. "Tamam" gibi bir şeyler söylediklerini duydum ve sonra dışarıdaydık ve ben Kellan ve Kiera'nın benden sakladıkları hazineye bakıyordum.

"Senin lanet bir kum araban var!" diye haykırdım. "Nasıl olur da bundan haberim olmaz?"

Kiera dudaklarını büzdü ve sonra omuz silkti. "Hiç gündeme gelmedi sanırım." "Az önce benim boktan listemi yaptınız Bayan Kyle," diye tersledim.

Anna inlerken Kiera güldü ve lavanta kokulu sıcak paket yastığını sırtına tuttu. Kasılmaları yeniden başlamıştı. "Gidebilir miyiz?" diye fısıldadı. "Kendimi pek sıcak hissetmiyorum."

Anna'nın arabaya binmesine yardım ederken, Liam'ın sürücü koltuğunda motor rölantide, gitmeye hazır bir şekilde beklediğini fark ettim. "Tabii ki hayır," dedim ona. "Ben kullanacağım."

Benimle alay ederek direksiyonu biraz daha sıkı kavradı. "Hiç şansın yok," dedi.

Kafasını koparmak üzereydim ama Anna kolumu sıktı. "Kavga etme, sadece beni buradan çıkar."

İç çekerek ve daha sonra onun kığını tekmeleyeceğime yemin ederek, onunla birlikte arka koltuğa oturdum. Kiera Liam'la birlikte öne atladı ve Liam hemen havalandı; Kiera yan tarafı öyle bir sıktı ki tüm elleri bembeyaz oldu. Araba zıplayarak ilerlerken Anna'ya baktım. Korkmuş olmaktan çok rahatsız görünüyordu. Lastikler toprakla buluştuğunda oluşan sarsıntı acısına yardımcı olmuyordu.

Anna derin bir nefes aldığında, kardeşime yavaşlaması için bağırdım. Evin yanındaki dik tepeden aşağı uçuyordu, neredeyse

küçük ağaçlar ve kayalar bizi kesinlikle . Motorun gürültüsü üzerine Liam, "Sadece seni oraya hızlıca götürmeye çalışıyorum, kardeşim," dedi.

"Ben daha çok oraya tek parça halinde varmakla ilgileniyorum!" Ben de bağırdım. Kiera dönüp kocaman gözlerle bana baktı. bir şey söylediğim için şok olmuş gibiydi. Onu sadece Anna'nın güvenliğinden endişe ettiğim konusunda temin etmek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Tepenin dibindeki araba yoluna geldiğimizde Liam kayaların üzerinde biraz döndü ve birkaç büyük parçanın Hummer'ımın yan tarafına çarptığını gördüm. "Eğer boyayı çizdiysen, piç kurusu, onu senin derinden çıkaracağım."

Liam arabayı kapatırken gözlerini devirdi. Kiera'nın bunun hayatında bindiği en korkunç sürüş olduğu ve yürüyerek inmesi gerektiği yönündeki yorumlarını duymazdan gelerek Anna'nın bağlarını çözdüm ve aletten inmesine yardım ettim. Biraz uğraşmak gerekti; kum arabaları pek de hamilelik dostu sayılmazdı.

Anna yere sağlam bastığında onu aceleyle Hummer'ın yanına götürdüm; annem ve babamın minibüsüyle birlikte çalışıyordu. "Çantam," diye mırıldandı açık araba kapısına doğru adım atarken. "Eşyalarım."

Sinirli bir homurtu çıkardım. Hazırlıklı bir tip değildik, bu yüzden arabada gitmeye hazır bir hastane çantamız yoktu. "Gibson'ı aldıktan sonra her şeyi alırım."

Başını salladı, sonra arabaya yerleşti. O kadar acı çekiyor gibi görünmüyordu, yani kasılmaları bitmiş olmalıydı. Yine de emin olamadım. Bir hatunun vücudu benim için gizemliydi. En azından içerisi, dışarısı konusunda uzmandım, Anna da zaten bu yüzden bu hale gelmişti.

Çocuklar arasında beklemeyi düşünmüştük ama ben ve kardeşlerim birbirimize yakındık ve ben bunu seviyordum. Bu bizi yakınlaştırdı. Bir nevi. Liam bu kadar bencil bir pislik olmasaydı, daha yakın olurduk. Yine de Chelsey ve ben yakındık. Umarım Gibson'la iyi anlaşıyordur.

Garaj yolundan sıyrılarak hastaneye doğru yola çıktım. Kellan çoktan kapıyı açmış olsa iyi olurdu, yoksa kapıyı kırıp geçecektim. Beni kimin takip ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Gibson hesaba katılmıştı ve Anna benimleydi. Şu anda benim dünyam buydu.

Sonraki birkaç saat acı, kan, vahşet, çığlıklar ve isim takmalarla geçti ve bir noktada plastik bir kusmuk tepsisi

Oda. Benim tarafımdan değil. O gün hafızama kazındı, unutmak istediğim kısımları bile. Ama sonunda, pastel pembe bir battaniyeye sarılmış sıcacık, minik bir insan elime geçtiğinde, her şeye değmişti.

"Bir kız daha," diye fısıldadım, Anna ve benim minyatür versiyonumuza hayranlıkla bakarak. "Sanırım doktor haklıymış."

Cinsiyeti öğrenmek de hafızama kazınan o anlardan biriydi. Yine de bu sefer mutluydum. "Tebrikler Bay ve Bayan Hancock... Kızınız oldu."

"Hayatta olmaz!" diye cevap vermişim. Doktorun yine yanılacağından ve yeni bir ben yaratacak küçük bir adamım olacağından kadar emindim ki. Oh . Hâlâ bir erkek çocuk istiyordum ama kızlar da harikaydı ve artık Gibson'ın kız gibi şeyler yapacağı bir kız kardeşi vardı -giyinmek, çay partileri. Kızlar ne yaparsa.

Anna yorgundu ama rahatsız edici kısmı atlattığı için çok mutluydu. En azından fiziksel olarak. Yorgunluk kısmı hâlâ devam ediyordu. "Sonunda burada olduğum için mutluyum... ve artık siyatik sinirime baskı yapmıyor."

Uzanarak bir parmağını kızımızın alınına götürdü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı; koyu gri gözleri beni sanki gördüğü en tuhaf şeymişim gibi inceliyordu. Tığ işi şapkasını kaldıran Anna, küçük kızımızın koyu, siyah saçlarına baktı. "Sanırım bana benzeyecek," dedi yorgun bir gülümseme yüzünü aydınlatırken.

Karımın koyu maun rengi saçlarına bakarak başımı salladım. "Evet, bence de öyle. Şanslı kız," diye ekledim şakacı bir göz kırpmayla.

Anna kıkırdadı, sonra gözleri kucağımdaki bebeğe kaydı. Yüzü neredeyse saygılı bir ışıltıya büründü. "Sonunda seninle tanıştığımız için çok mutluyuz, Onnika."

Onnika'nın minik yüz hatlarının esnemeye dönüşmesini izlerken gülümsemem Anna'nınkiyle eşleşti. "Annenle babanın ne kadar harika insanlar olduğunu öğrenmek üzeresin. Seni biraz kısıkanıyorum."

Anna tekrar güldü, sonra kollarını davet edercesine açtı. "Ver bana. Onu koklamak istiyorum."

İsteksizce onu annesine geri verdim. Daha sonra bol bol kucaklaşacaktık. Karım ve kızımın birbirlerine bağlanmalarını izlerken göğsümde bir gurur duygusu belirdi. Hayatımdaki tüm kadınlar çok güzeldi. Her zaman çekici çocuklar yaratacağımı biliyordum. Yani, nasıl yapamazdım ki? Ama eşim olarak Anna kadar seksi birini bulmak genetik bağımlı gerçekten sağlamlaştıran şeydi.

Anlaştık. Çocuklarım çok şanslıydı. Ah, kimi kandırıyordum, şanslı olan bendim.

Birkaç dakika daha bire bir zaman sonra, aileler kapıyı çalmaya ve bir göz atmak için odaya girmeye başladılar. Etkinlik sırasında onları dışarıda bekletmiştik. Annem bundan pek memnun olmamıştı ama Anna sadece o ve ben olacağımız konusunda kararlıydı. Sanırım annem yine de kalmayı, belki arkalarda bir yerde saklanmayı planlamıştı ama yukarıda bahsi geçen kustumuk tepsisinin başının üstündeki duvara çarpması fikrini değiştirmişti. Anna bir şeyden hoşlanmadığında, bunu size belli ederdi. Onun bu yönünü ben de severdim.

İlk girenlerin annem ve babam olacağını düşünmüştüm ama beni şaşırtarak ilk girenler Kiera ve Kellan oldu. Kiera *bana vurma* der gibi bir ifadeyle kız kardeşine baktı. "İçeri girebilir miyiz? Bekleyebildiğimiz kadar bekledik..."

Anna acı verici kısım sona erdiğine göre artık çok daha sakin bir ruh halindeydi. Gözlerinde yaşlarla başını salladı. "Evet, evet. Gel de yeğeninle tanış. Onnika'yı biraz yukarı kaldırdı. "Onnika, bunlar Kiera teyzen ve Kellan amcan. Çocuklar... Bu Onnika."

Kiera'nın gözleri anında yanaklarına düşen nemle doldu. Neden kızlar bebeklerin yanında hep ağlardı? Tanrım. "Aman Tanrım, Anna, o çok güzel."

Alaycı bir kahkaha attım. "Tabii ki öyle. O bir Hancock. Mükemmellikten daha azını mı bekliyordun?" Kellan yorumuma güldü ama Kiera beni görmezden geldi. Buna alışmıştım. Genellikle benim eşsiz mükemmelliğimle başa çıkamazdı.

Ellerini yıkadıktan sonra Kiera yatağın Anna'nın tarafına doğru yürüdü. Ellerini hemen bebeğe uzattı ve Anna'nın yüzünde tanıdık bir isteksizlik belirdi. Onnika'da insanın sıkıca sarılıp bırakmamasını isteyen bir şeyler . Belki de süper güçleri vardı. Bu beni şaşırtmazdı. Aile ağacımızdan biri bir gün süper güçler geliştirecekti, bu kesin bir şeydi. Ve bir bakıma, onlara zaten sahip olduğumu söyleyebilirdiniz. Cinsel cesaret, fazlasıyla sahip olduğum bir yetenektir.

Kiera Onnika'yı kucağına aldığı anda onu sıkıca vücuduna bastırdı. "Tanrım, çok küçük. Ryder'ın bu kadar küçük olduğu zamanı hatırlıyor musun?" Kiera'nın Kellan'a bakışından, yakında bir bebeklerinin daha olacağını düşünmüştüm. Bir kadının cinsel dürtülerini harekete geçirmek için yeni doğmuş bir bebeği kucağına almak gibisi yoktu. Sahip olduğum tüm paraya bahse girerim ki Kellan bu gece birileriyle yatacaktı. İlginç. Hayır.

Onnika daha bir günlükken bile *iki* süper güce sahipti. *İşte benim kızım.*

Kellan gülümseyip Kiera'ya başıyla onay verirken, Kiera dikkatini Anna ve bana çevirdi. "Bu ismi nasıl buldun?"

G  s m     irerek ba parma ımı kendime . "Bu benim fikrimdi."

Anna alaycı bir ses çıkardı ve ben de ka larımlı çattım. "Hayır, değildi. Yine Myrtle ile gitmek istedin."

O kayıp pazarlı ı hatırlayarak ka larımlı çattım. "Bu bir aile ismi. Bununla neden bu kadar sorun ya adı ınızı anlamıyorum." Anna'nın yüzü, büyükannemin adından bahsetti imizde her zamanki i renme ifadesiyle buru tu. Bu konuda tekrar tartışmak istemediğim için ekledim, "Ve haklıydım, Onnika benim fikrimdi. Sen sadece hecelelemeyi sa ladın." Sözlerimin acısını hafifletmek için ona bir sırtıma ve göz kırpma hareketi yaptım. Bazen kızları neyin kızdıraca ını bilmek zor oluyordu.

Anna kız kardeşine d nd  nde  zg n görünmüyordu. Benim sa malıklarımaya karşı yüksek bir toleransı vardı. "A-N-N-I-K-A diye hecelelemek istedi ama ben bunun benim ismime çok yakın olduğunu d    nd m, bu yüzden O-N-N olarak de i tirdik."

Kiera başını salladı, sonra da Onnika'ya sarılıp onu sevmeye devam etti. Kellan'a sıra vermek gibi bir planı olduğunu sanmıyordum. En azından isteyerek. Sonunda paylaşmak zorunda kaldı, çünkü bir süre sonra herkes odaya girdi. Ve böylece evimiz partinin merkezi haline geldi. İçeride o kadar çok insan vardı ki, giriş  creti almaya ba lamamız gerektiğini hissettim.

Kellan ve Kiera'nın yanı sıra annem, babam, Liam, Matt, Rachel, Evan ve Jenny de oradaydı. Ayrıca kapının dışında dolaşan hemşireler ve diğer hastaları ziyaret eden birkaç kişi de vardı. Sanırım bir rock yıldı ının karısının bebek sahibi olduğu haberi hastanede çoktan yayılmıştı. Buradan çıkmak için muhtemelen onları yenmem gerekecekti.

Onnika'nın yanından geçerken herkes gülümsüyordu ve aramızdaki gerginlik bir anda eriyip gitmişti. Rachel ve Jenny benimle iyiydi, çocuklar benimle iyiydi ve ben de onlarla iyiydim. Daha önce neden sinirlendi imi bile zar zor hatırlıyordum. Onnika'nın süper g  lerinden biri daha. Bu  ocuk gerçekten inanılmazdı. Yine, büyük bir sürpriz değildi. Genetik olarak havalı olmak üzere tasarlanmıştı.

Kiera sabırsızlıkla Onnika'yla bir kez daha görüşmek için beklerken Anna'ya, "Annemle babamı aradım. Yarın ya da Pazartesi yola çıkıyorlar. Annem doğum tarihine kadar dayanamadı ın için çok kızgın."

Anna homurdandı. "Bunu atlatacaktır. Geçen sefer atlatmıştı."

Eşimin yeni doğan mutluluğunun azalmasını bekliyordum ama orada uzanmış, herkesin kızı için kendini kaybetmesini izlerken rahatlamış ve uykulu görünüyordu. Şu anda hiçbir şey onu korkutamıyor gibi görünüyordu, odadakilere "Bunun için burada olmanıza çok sevindim ve anne, baba, istediğiniz kadar kalmanızı istiyorum! Benim evim sizin evinizdir! Herkesi davet edin, ne kadar çok o kadar iyi!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu gerçekten aileme mi söylemişti? Serumuna damlayan şeyin onu delirtip delirtmediğini ya da doğal bir kafa yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Her iki durumda da, az önce taşkın kapılarını açmıştı ve geri dönüşü yoktu. Bunu annemin gözlerinde görebiliyordum. Ona uygun gördüğü sürece kaza yapma izni verilmişti ve artık Anna'nın söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin önemi yoktu. Pazarlığımız geçersizdi ama en azından sözleşmeyi yırtmamıştım. Hayır, Anna bunu kendi başına mahvetmişti.

Bölüm 7

Oh Kutsal Müthiş

Anna'nın aileme istedikleri kadar kalmaları için yeşil ışık yakması sayesinde, iki ay sonra evim *hala* ziyaretçilerle doluydu. Her bir oda, "ziyaret etmeye" karar veren ve gitmeyi reddeden çeşitli akrabalar tarafından kullanılıyordu.

Anna'nın ailesi Kiera ve Kellan'la kalıyordu. Kiera bunun bizim evimiz çok kalabalık olduğu için olduğunu söyledi ama Anna orada kalmalarının asıl sebebinin Kellan'ı bana tercih etmeleri olduğunu ağzından kaçırdı.

Tam olarak böyle söylememişti. Sadece "kişiliğimle ilgili bazı sorunları olduğunu" söylemişti. Ne? Harika bir kişiliğim vardı, bu yüzden gerçekten olamazdı. Herkes gibi onlar da Kellan Kyle fantezisine kapılmışlardı.

Bu beni gerçekten rahatsız ediyordu. Tanıdığım en havalı insandım ve Martin ve Caroline benimle biraz daha fazla zaman geçirirlerse bunu kesinlikle anlayacaklardı. Zaten benimle ne gibi bir sorunları olabileceğini de anlamıyordum. Kızlarıyla evlenmiş, ona yaşaması için harika bir ev vermiş ve en iyi tohumlarımdan ikisini ona hamile bırakmıştım. Bir kocadan daha ne isteyebilirler ki? Dünyanın En Harika İnsanı listelerinde olmalıydım.

Anna, Onnika'yı kollarında zıplatırken gözlerinin altında derin torbalar vardı. "Griffin, kaldırabileceğim kadarını kaldırdım. Ne zaman gidiyorlar?"

Onnika'nın yatağın yanındaki beşikte uyuduğu odamızdaydık. Eninde sonunda onu üst katta Gibson'ın yanındaki odaya taşıyacaktık ama Anna henüz ondan o kadar uzak kalmaya hazır değildi. Ben de, her ne kadar tekrar yatağında seks yapmayı dört gözle bekliyor olsam da. Anna yatay mamboya devam etmeye hazır hissettiğinde, eylemi tamamlamak için dolaba geçtik. Yaşı ne olursa olsun çocuğumla aynı odada seks yapamazdım. Cinsel bir Aşil topuğum olduğu hiç aklıma gelmezdi ama sanırım varmış.

Anna'nın sözleriyle ne demek istediğini anlıyordum. Yatak odamızın kapısı kapalıyken bile insanların konuştuklarını, güldüklerini, bağırıklarını, koştuklarını, televizyon izlediklerini, tepindiklerini, yemek yediklerini, oynadıklarını ve bir yerlerde birilerinin ağladığını duyabiliyordum. Daha büyük bir eve ihtiyacım vardı.

Omuz silkerek ona dedim ki, "Ne zaman gideceklerini bilmiyorum. Onlara istedikleri kadar kalabileceklerini söyledin. Sanırım bazıları buraya taşınmayı planlıyor." Kuzenlerimden birkaçı havuzu ve tenis kortunu fark ettiklerinde şakayla karışık bunu söylemişlerdi. En azından ben şaka yaptıklarından oldukça emindim. Yakın gelecekte işgalcilerle uğraşmak zorunda kalabilirdim.

Anna bana yorgunluktan doğan bir bakış attı, erkekliğimi zihninde kızarttığını söyleyen bir bakış. "Bunu söylediğimi hatırlamıyorum. Ya da buna yakın bir şey. Sanırım onlara daha fazla kalmanın sorun olmayacağını söyledin ki bu da anlaşmalarımıza aykırı. Bu yüzden, kurallara göre, kendi takdirime bağlı olarak kullanmak için bir serbest galibiyetim var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bir kaşımı kaldırdım. "Kimseye bir şey söylemedim." Kız kardeşim Chelsey hariç, ama ondan bahsetmedim. "Hastanede aşk dolu duygular içinde olan sendin."

"Bebek suyuyla uyuşturulmuştum. Bu sayılmaz."

Gözlerini kapattı ve gözyaşlarının oluştuğunu gördüm. Çok yorulmuştu. Başlangıçta ona etrafındaki herkesle daha az yorulacağını söylemiştim ama durum böyle değildi. Anna onları eğlendirme ihtiyacı hissediyordu ve gün boyunca Onnika ve Gibson'a yardım etseler de, Onnika ile bütün gece ayakta kalan yine Anna'ydı. Onu her fırsatta uyuklamaya ikna etmeye çalıştım ama çok gürültülü olduğunu ve uyuyamadığını söyledi. Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmasını diledim ama elim kolum bağlıydı. Misafirperverlik kapılarını açmıştı ve ben onları kapatamıyordum. Aileye değil.

Onnika'yı kollarından çekerek nazikçe beşiğine yerleştirdim. O kadar güzel bir bebektir ki - uçları kıvrılan kalın siyah saçları, her geçen gün daha da yeşile dönen gözleri ve şimdiye kadar on dört milyon kez öpülmüş olması gereken pembe tombul yanakları. Onu bir kenara koymak zordu ama karım panik atak geçiriyordu. Onu yatıştırmam gerekiyordu.

Onnika oldukça yumuşak başlı bir bebektir, bu yüzden onu yere bıraktığımda çok fazla itiraz etmedi. Anna sanki hiçbir şeyi kalmamış gibi yere yığıldı. Onu kollarıma çektim ve gevşekçe bana sarıldı. Ben sırtını okşarken, "Bunu yapamam Griffin," diye mırıldandı.

"Elbette yapabilirsin," dedim ona. "Tanıdığım en sert kızlardan birisin Anna. Benimle uğraşıyorsun, hamile kalmanın üstesinden tek başına geldin."

İlk öğrendiğinde Hooters'ta yöneticilik yapmaya başladın, ta ki ben parayı kazanmaya başlayana ve senin çalışmana gerek kalmayana kadar. Gibson için harika bir anne ve harika bir eşsin. Yapamayacağın hiçbir şey yok bebeğim."

Ona bakmak için geri çekildiğimde gülümsüyordu. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak onu öpmek için eğildim. "Evet." Dudaklarımız birkaç dakika boyunca birlikte hareket etti. Ayrıldığımızda dudaklarımı kulağına götürdüm. "Seni dolaba götürmek, ellerimi üzerinde gezdirmek, ıslak amının içine sokmak ve parçalanana kadar okşamak istiyorum. Sonra ben kızlarla ilgilenirken senin biraz kestirmeni istiyorum."

Gözlerine baktım, eskisinden daha parlaktı. Bana sertçe başını salladı, sanki az önce teklif ettiğim şeyi gerçekten çok istiyormuş gibiydi. Hangisini daha çok istediğinden emin değildim -seks mi yoksa şekerleme mi- ama umurumda değildi. Vücudunun kıvrımları benimkine bastırıyordu ve tek düşünebildiğim ağzımdaki meme ucu, sikimin etrafındaki eliydi. Kahretsin, onu çok istiyordum.

İkimiz de beşiğindeki Onnika'ya baktık. Üzerinde sallanan bir cep telefonunu izliyordu. Anna dönüp müzik çalması için onu açtı, sonra da dolaba yöneldik. Annem ve Chelsey Gibson'ı eğlendiriyorlardı, bu yüzden dolabın kapısını kapatırken onun bir şeye ihtiyacı olmasından endişe etmiyordum. Bir kez olsun, Anna ve ben gündüz saatlerinde kesintiye uğramadan seks yapabilecektik. Sadece bu düşünce bile zonklamama neden oldu. Tanrım, ona dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Artık dolabımızda bir şezlong vardı. Ya da Liam'ın dediği gibi seks kanepesi. Tamamen haklıydı da. Bu bir seks kanepesiydi ve ne zaman yanından geçsem aletim seğiriyordu. Anna elini kanepenin arkasında gezdirirken esnedi. Burada kestirmesi için onu yalnız bırakarak daha iyi bir koca olup olamayacağımı merak ettim ama *o kadar* da harika değildim. Ben seks istiyordum.

Yoga pantolonundan sıyrıldı, sonra uzun kollu tişörtünü kafasının üzerine çekti. Dantelli kırmızı bir sütyen ve ona uygun bir iç çamaşırı giymişti ve ben de uyumasına izin verme konusundaki endişelerimi anında bir kenara bıraktım. Çivilenmek istemeyen hiç kimse böyle iç çamaşırları giymezi. "Kahretsin bebeğim, harika görünüyorsun."

"Öyle mi?" Ellerini kıvrımlarında gezdirirken yorgun bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Henüz bebek öncesi vücuduna dönmemişti ama umurumda bile değildi. Şu anda bana gösterdiği şey, diğer kadınlardan daha ateşliydi.

nüfus. Eğer yakında içine girmezsem, iç hasarı düzeltmek için ameliyat olmam gerekebilir.

Pantolonumun fermuarını açarak ona azgın ereksiyonumu gösterdim. "Evet. Uzan... rahatla."

Küçük bir esnemeyle kalan kıyafet parçalarını da çıkardı ve dediğimi yaptı. Ancak, düşündüğüm gibi kanepeye gelişigüzel uzanmadı. Hayır, kanepenin üzerine çıktı, sonra ayaklarını yere dayayıp bacaklarını iyice açarak arkasına yaslandı. Vay anasını. Vaat Edilmiş Topraklar tam önümdeydi ve sunulan şeye huşu içinde bakarken kendime birkaç uzun vuruş yaptım. İnanılmazdı.

Anna gerinirken yine esnedi ve hareket etmezsem onu uykuda kaybedebileceğimi biliyordum. Kendimi keşfetmeyi bırakarak kıyafetlerimi çıkardım ve bir kenara attım. Gözleri kapalıydı ama nihayet ona dokunduğumda gülümsedi. "Mmmmmmm." Ellerim sıcak, esnek vücudunda gezinirken tatmin olmuş bir inilti onu terk etti. Bacaklarından birinin üzerine oturdum, esasen kendimi bacaklarının arasına sokulmaktan ve ona sokulmaktan alıkoymak için. Bunun onunla ilgili olmasını, onu rahatlatmasını, vücuduna o kadar çok zevk vermesini istiyordum ki sonrasında gözlerini açamayacak kadar bitkin düşecekti.

Dudaklarım teninde yumuşak öpücükler bıraktı, erojen bölgelerinde neredeyse hayalet gibi yumuşaktı. Tatmin olmuş sesi şehvet dolu bir sese dönüştü ve kanepede kıvrandı. Meme ucuna ulaştığımda parmakları saçlarıma dolandı. Hemen üzerine gitmedim. Hayır, etrafını öptüm, sonra üzerinden atlardım, sonra tekrar etrafını öptüm. Hayal kırıklığı içinde tısladı. Ancak onun sessiz yakarışını duyabildiğime yemin ettiğimde dudaklarım etrafını sardı ve dilimi değırdirdiğimde nefesi kesildi. Evet, kızım hazırđı.

Aynı oyunu onun amcığıyla da oynadım. Parmaklarımı gerçekten istediğı yerlerden uzakta tutuyordum. Kısa sürede nefes nefese kalmıştı ve gözleri açıktı, uyanıktı ve bana öyle bir sıcaklıkla bakıyordu ki tenim normalden on kat daha sıcak hissediyordu.

Sonunda parmaklarımı bacaklarının arasında gezdirdiğimde ürperdi, haykırdı, kıvrandı ve sonunda yalvardı. İki eliyle kıcıımı kavrayarak mırıldandı, "Seni istiyorum. Şimdi istiyorum. Lütfen... şimdi."

Onun için o kadar hazırdım ki sikim neredeyse morarmıştı ve onu tatmin edecek kadar uzun süre dayanabilmek için dua ettim. Pozisyonumu ayarlayarak ona doğru ittim. Sırtını kamburlaştırdı ve pençeleri derime battı. *Kahretsin, evet.* "Daha fazla," diye nefes aldı, kalçalarını bana doğru hareket ettirdi.

Tanrım, evet, boşalmak istiyordum. Kalçalarımız sınırsız bir amaçla birlikte hareket etmeye başladı. İkimiz de bu boşalmayı çok istiyorduk; buna ihtiyacımız vardı. Bu bağlantı, birlikte kim olduğumuzu hatırlatıyordu. Mükemmeldi.

Zaten her şey, her yer çok gürültülü olduğu için kendimizi tutmadık. İnledik, homurdandık ve yaklaşan patlamanın tadını çıkardık. Anna boşaldığında o kadar yüksek sesle haykırdı ki kulaklarım çınladı. Sonra etrafımda daraldığını hissettim ve artık kendimi tutamadım. "Kahretsin, Tanrım, evet, Anna. Siktir, siktir, siktir..."

Dünyanın en iyi kafası içimden geçerken dünya buharlaştı.
Tanrım, buna bayıldım.

İkimiz de , Anna alçak sesle, yumuşak bir şekilde nefes almaya başladı, bunun yakında horlayacağı anlamına geldiğini biliyordum. Sanırım gerçekten yorulmuştu. Onu fazla itip kakmadan kendim çıktım. Sonra da benim harika suyumun ona fazla gelmesi ihtimaline karşı yere küçük bir havlu koydum. Bir battaniye bulup üşümemesi için üzerine serdim. Gülümsedi ama kıpırdamadı.
İyi geceler, bebeğim. Gitme vakti geldiğinde seni uyandırırım.

İki aylık bir bebeği hazırlamanın üç saat süreceğini hiç düşünmemiştim ama öyle oldu. Tabii ki annem ve ben, karşımıza çıkan her kişi tarafından rahatsız edildik. Hepsi Onnika'yı kucağına almak, onunla ce-e oynamak ve bir şeyleri tekrar etmesini istemek istiyordu. Bunun gibi şeyler. Bir programımız olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğumuzda bu gerçekten can sıkıcıydı. Hazırlanabilmemiz için birinden onu geri vermesini istediğimde kendimi Matt gibi hissediyordum. O hazır olduğunda benim biraz kestirmem gerekiyordu.

Annem buna alışmamı söyledi. "Küçük kızlar zaman alır. Büyük kızlar daha da fazla zaman alır." Bunu zaten biliyordum. Anna'nın herhangi bir şeye hazırlanması sonsuza kadar sürerdi. Yine de her zaman beklemeye değerdi. İşi bittiğinde süper model gibi görünürdü.

Onnika ile işimiz bittikten sonra, mükemmel simetrik at kuyruğu olmadan evden çıkmasına izin veremediğim için neredeyse kız kardeşi kadar zamana ihtiyacı olan Gibson ile ilgilenmek zorunda kaldık. İki kız da nihayet hazır olduğunda, gitmemiz gereken saat çoktan geçmişti. Askerlere savaş emri veren bir komutan gibi insanları aceleyle araçlarına yönlendirdim.

Anna'nın tören için seçtiği kilise Tacoma'daydı. Seattle'da bir sürü kilise varken neden bu kadar uzakta bir kilise seçmişti ki?

Etraftaki mükemmel kiliseler, asla anlayamayacağım bir şeydi. Mimariyi sevdiğini iddia etti. Her neyse.

Ben arabayı sürerken Anna telefonundan internette geziniyordu. Tam ona futbol maçının skorunu soracaktım ki kendi kendine gülmeye başladı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Benim hakkımda bir şey mi buldun?" Hand Solo olayı kapanmıştı ama yine de ara sıra ortaya çıkıyordu.

"Şey, evet, sayılır." Ekranı bana doğru çevirdi ama araba kullanırken okuyamadım. "Bazı hayranlar bir imza kampanyası başlatmış. Onnika'nın adını değiştirmemizi istiyorlar."

Hayatımda oylayacağım onca şey varken, *bunun* ortalıkta dolaşıyor olması beni şaşkına çevirdi. "Ne? Onnika ismini seviyorum. Hangisinin daha iyi olacağını düşünüyorlar?"

Anna dudaklarını büzdü ve bana söylemek istemediğini anlayabiliyordum. "Ne?" diye sordum. Kızgınlığının artmaya başladığını hissederek sordum.

"Uh... Ona Kellan adını vermemizi istiyorlar... ama *A* yerine *Y ile*... Komik, değil mi?"

Komik miydi? Hayır, hiç komik değildi. Çok sinir bozucuydu.

O kadar sinirlenmişim ki neredeyse frene basacaktım ve otoyolun ortasında duracaktım. "*Ne* yapmamızı istiyorlar? Neden kızıma grup üyelerinden birinin adını vereyim ki? Ve Kellyn? Benimle dalga mı geçiyorlar? Lanet olası Kellan Kyle severler!"

Gibson kıkırdamaya başladı. Sonra gururla "Lanet olsun!" dedi.

Anna bana bir kaşını kaldırdı. "Eğer bunu kilisede söylerse, nereden duyduğunu açıklamak zorundasın."

Ona başımı salladım. "Kimse nereden sorgulamayacak bile..." Anna güldü ama ben gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. "Çocuğumuzun adını değiştirmemiz için bir imza kampanyası olduğuna inanabiliyor musun? Kellan'ın adını mı?" Aynı anda hem inanmayarak hem de öfkelenerek sordum.

Anna benim kadar telaşlı görünmüyordu. Hayır, dolaptaki seks yüzünden hâlâ sakın ve rahattı. Şu anda bana karşı öfkeli olmasını isterdim. Süper güçlerim konusunda daha dikkatli olmalıyım. Bazen kendi gücümün farkında olmuyorum. "Önemli bir şey değil Griffin," dedi *lütfen sakın* bir iç çekişle. "Muhtemelen diğerleri için de bir tane vardır. Belki Mattlyn ya da Evanlyn. Aslında Evanlyn güzel sayılır..."

Hayal kırıklığıyla inleyerek gaza bastım. Şaka ya da değil, çocuğumun adını değiştirmek için *herhangi bir* imza kampanyası olmamalı. Griffilyn olmadığı sürece. Bunu anlayabilirim.

Kiliseye gittiğimizde moralim çok bozuktur. Hayranların kızımın adını değiştirmek istemesi beni çileden çıkarmıştı ama bundan daha derindi. Sanki gökyüzündeki lanet olası bir ayımsı gibi, Kellan Kyle ile gelgitler yaşıyordum ve bundan bıkmıştım.

Kilisenin spiralleri, gökyüzünde alçakta asılı duran gri bulutlara karşı karanlık ve uğursuzdu. Ruh halime uyuyorlardı. Yağmur yağmasını umuyordum. Ya da dolu yağmasını. O zaman huysuzluğum tam olarak ortaya çıkacaktı. Yanaştığımızda otoparkın etrafı çevrilmişti ve Sam takım elbisesi ve koyu renk gözlükleriyle korkunç ve heybetli bir şekilde orada duruyordu. Eskiden Pete's Bar'ın fedaisiydi ama şimdi Kellan ve Kiera'nın özel korumalığını yapıyordu. İşini çok ciddiye alıyordu ve ayaktakımını dışarıda tutmak için gözünü dört açmış, durmaksızın nöbet tutuyordu. Hummer'ımı görür görmez derme çatma kapıyı açmasını bekledim ama sadece orada durdu, iri kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yüzü ifadesizdi.

Yanına yanaşıp camımı indirdim. Ben daha konuşmadan elini kaldırdı. "Üzgünüm, bugün özel bir tören var. Gelecek Pazar tekrar gelmeniz gerekecek."

Gözlerim kısıldı. "Bunu biliyorum, dangalak. Bu benim törenim." Gereksiz güneş gözlüklerini çıkararak yüzüme baktı. "Hayır, Özür dilerim. Bu hizmet iki aylık bir kız çocuğu için. Tarife uymuyorsunuz. Gitmek zorundasınız."

Tam uzanıp yüzündeki sırtışı sökecektim ki Anna benden önce davrandı. "Hey, Sam. Bugün muhtemelen iyi bir gün değil. Bir an yaşıyor."

Sam ona baktı, başını salladı ve sonra içini çekti. "Peki. Bütün eğlencemi elimden al."

Kapıyı açmak için döndü ve ben onu tersledim. "Pislik herif!" diye bağırdım.

Anna rahatlatıcı elini bacağıma koydu. Beni rahatlattı. Biraz. Bir oral seks daha iyi olurdu. "Sadece oynuyor, Griffin. Rahatla, bebeğim." Denedim ama ruh halim bozulmuştu ve başka bir orgazmdan başka hiçbir şey bunu düzeltmeyecekti.

Park yeri genişti ama ön kapının yanında açık bir yer yoktu. Bir küfür mırıldanarak arka tarafa park ettim. Ekibimin geri kalanı yanıma yanaştı ve ben Gibson'ı kucağıma alırken Anna da Onnika'yı kucakladı. Ona ekose bir etek, beyaz tayt ve üzerinde kocaman kırmızı bir kalp olan beyaz bir kazak giydirmiştim. Çok sevimliydi. Kulağa ürkütücü gelmiyorsa, çocukları profesyonelce giydirebilirdim.

Ailem araçlarından indi ve hepimiz karanlık taş kiliseye doğru yöneldik. Kızlarım fark edildikten sonra ikisi de benden çalındı. Onları kimin aldığından bile emin değildim, sadece gitmişlerdi. Yine de bir grup insan nerede olduklarını tespit etti ve ben de Gibson'ın bir daire çizerek dönerken eteğine baktım. Sonunda sadece ona ilgi gösteren bir grup insan vardı; Gibby'nin yeni bebeğe alışma Anna ya da benim düşündüğümüz kadar sorunsuz geçmiyordu. Gibson'ın Onnika'yı yirmi dört/yedi saat oynayabileceği bir bebek olarak göreceğini varsaymıştık ama şu ana kadar Gibson'ın gördüğü tek şey bir rakipti. Kurtulmak istediği bir rakip. Sahne ışıkları en azından bir süreliğine tekrar onun üzerinde olduğu için domuz cennetindeydi.

Matt ve Evan kapıların yanında birlikte duruyorlardı. Onlara doğru yöneldiğimde Matt'in başını salladığını ve Evan'a on dolarlık bir banknot uzattığını gördüm. Matt içini çekerek Evan'a, "Vay canına, bunu gerçekten aldığımı sanıyordum," dedi.

Matt'in ne *içtiğini* düşündüğünü merak ederek ona "Bu ne içindi?" diye sordum.

Matt gülümsedi. "Kutsal topraklara ayak basar basmaz yakılacağına dair onunla bahse girmiştim ama işte buradasın... yanmıyorsun."

"Komik," diye mırıldandım, havamda değildim.

Etrafıma baktığımda Kiera'nın Abby ile konuştuğunu gördüm; Abby kucağındaki Onnika'ya bakarken müşterisini yarı yarıya dinliyor gibi görünüyordu. Denny ve Abby, Kiera'nın yazarlık kariyerinin yanı sıra D-Bags'i de temsil ediyorlardı. Gerçi ikimiz onların tek müşterileriydik. Şimdilik. Bir gün, havalı bir reklam ajansındaki günlük işlerinden sıkıldıklarında işlerini genişleteceklerinden emindim.

Onların ötesinde Anna babasıyla konuşuyor, annesi ise ayaklarının dibinde dans eden Gibson'la ilgileniyordu. Kiliseye girmek için Matt'in Evan'a, "Hey, kiliseye girdiğinde yanıyor mu yanmıyor mu?" dediğini duydum.

Göz ucuyla Evan'ın omuz silktiğini gördüm. "Tabii, neden olmasın?"

Başımı çevirerek her birine ters ters baktım. "Sizler birer pisliksiniz." Evan kaşlarını çatı ve Matt'e baktı. "Sanırım bu seferkini kaybedeceğim."

Kiliseye adımımı attım ve anında Matt'in iniltisini duydum. Geriye baktım, Evan'a daha fazla para uzatırken bir şeyler mırıldandığını gördüm. Kaybettiğini daha da vurgulamak için kilisenin kapısında durdum ve ayaklarımı ağır kapıları açık tutmak için kullanarak iki elimle onu ters çevirdim. *Yak şunu, pislik.*

Tam o sırada Anna'nın babasının beni izlediğini fark ettim. Ellerimi bırakarak ona zayıf bir çene selamı verdim. Kellan gibi kibar ve saygılı bir damat olmaya çalışarak, "Nasıl gidiyor Bay Allen?" diye sordum. *Gördünüz mü, ben de Kyle kadar soğukkanlı ve arkadaş canlısıyım.* Martin bana cevap vermek yerine gözlerini devirdi ve kızına açıkça "*Bunu bana neden yaptın?*" diyen bir bakış attı.

Arkamı dönerek onu görmezden geldim ve kiliseye doğru ilerlemeye devam ettim. Denemiştım ama bu adamın bana ısınma ihtimali yok denecek kadar azdı. Oh neyse, onun kaybı. Kapılar arkamdan gürültüyle kapandı ve sessiz mekânın içindeki insanlar dönüp bana baktı. Bana en yakın kadın grubuna parmak işareti yaparken, birkaç arkadaşımı ve ailemi daha fark ettim. Denny ve Kellan ön tarafa yakın bir yerde konuşuyorlardı, Liam ise onların durduğu yerden birkaç sıra ötedeydi ve açıkça kulak misafiri oluyordu.

Yanına gittiğimde Liam'ın yüzü ıslıl ıslıldı; onu uzun zamandır bu kadar heyecanlı görmemiştım. Belki de yeni bir iş bulduğunu yeni öğrenmişti. Eğer öyleyse, bunu duymak için zamanım yoktu. Ağzını açtı ve yeni bulduğu fırsat hakkında konuşmaya başlayacağını söyleyebilirdim. Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. "Sonra konuşuruz. Bu topu hareket ettirmeliyiz."

Liam'ın yanından geçerken, bugün töreni gerçekleştirecek olan papazı gördüm ve ona doğru bir adım attım. Zili çalma, gongu çalma ya da orgu çalıştırma zamanı gelmişti. Ayinin başladığını duyurmak için ne yapıyorlarsa artık. Yaşlı adam yaklaştığımı fark edince gülümsedi. Anna ve ben bugüne hazırlanırken onunla birkaç kez karşılaşmıştık. Havalı biriydi. Bazen vaaz verirdi ama havalıydı.

"İyi günler Griffin," dedi boynundaki mor şalı düzelterek.

"Hey, baba, ya da baba, ya da... her neyse. Başlayabilir miyiz?"

Beni düzeltecek, azarlayacak ya da hatalarım hakkında dört saatlik bir konuşma yapacak gibi görünüyordu ama bunun yerine ağzını kapattı, gülümsedi ve başını salladı. "Evet, başlamak için hazırız. Herkese içeri gelmelerini söyleyeceğim."

Onun kapıya doğru gidişini izlerken bakışlarım Denny ve Kellan'a takıldı. Kellan'ın yüzünde garip bir ifade vardı; sanki hayatındaki tüm zorlukları düşünüyormuş gibiydi. Kendini hırpaladığı şeyin aslında o kadar da büyük bir sorun olmadığından emindim. *Hayır! Kadınlar bana takmış durumda, medya beni seviyor ve söylediğim ve yaptığım her şey herkes tarafından övülüyor.* Evet, zor bir hayatın var, Kell.

Onları görmezden gelerek ön tarafta sert bir sıra buldum ve oturdum. Tanrım, çok yorgundum. Bugün çok uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve ben hiçbir şey yapmamış gibi hissediyordum. Anna evimizin karmaşası konusunda haklı olabilirdi. Belki de çok fazlaydı. Biraz huzur kulağa harika geliyordu. Kestirmek de öyle. Bu sırada uyuklamam kimsenin umurunda olmazdı.

Sadece dinlendirmek için gözlerimi kapattım ve insanların kiliseye girip oturacak yer bulduklarını duydum. Yanımda oturan Anna'nın parfümünü tanıdım. Kiera da onunla birlikte olmalıydı çünkü "Çocuklarını vaftiz ettirmen beni hâlâ şaşırtıyor" dediğini duydum.

Anna gırtlaktan bir kahkaha attı. "Olmamalı. Babalarıyla tanıştın, alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var."

Gözlerimi aralayarak Anna'ya bir bakış attım ama sonra omuz silktim. Haklıydı. Onnika yine onunlaydı ve bana yoğun bir ifadeyle bakıyordu, sanki benim yumurtam olmanın ne kadar harika olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ya öyle ya da kakasını yapmaya çalışıyordu. Kellan, Kiera'nın yanına oturdu. İşin tuhafı, onun yüzünde de aynı ifade vardı. Eğer kakasını yapmaya çalışıyorsa, törenden sonraya kadar beklemesini önerirdim. Eğer kalabalık birinin dışkısını koklayacaksa, bu kızımınki .

Kiera uzanıp onun elini tuttu, o da ona kısa bir gülümseme verdi. Ben onları izlerken Matt arkamda oturuyordu. Sıranın üzerinden eğilerek mırıldandı, "Hey, bundan sonra albüm üzerinde çalışmak için hepimiz bir araya geliyoruz. Neredeyse yarısına geldik ve eğer çalışmaya devam edersek önümüzdeki ay bitirebiliriz. Sonra da tanıtıma başlayabiliriz."

Bu beni inletti. Bugün üzerinde çalışmak istemiyordum. Bir ev dolusu insan, yorgun bir eş, muhtemelen kız kardeşinin ölümünü planlayan bir kızım ve bana ihtiyacı olan yeni doğmuş bir bebeğim vardı. Çok yorgundum ve üzerinde hiç katkım olmayan şarkılar üzerinde çalışacak halim yoktu. Sinirlenerek yaptığı son yorumu tersledim. "Neden tanıtım yapmak zorundayız ki? Denny'ye paramızın yarısını bunun için vermiyor muyuz?"

Matt homurdandı ve ona o kadar çok para vermediğimize dair bir yorum yaptı, ama Denny Kellan'ın diğer tarafına oturmak için önümden geçti, bu yüzden Matt'in Denny'nin bizim için ne yaptığını açıklamasını engelledim.

Denny'nin yüzünde Kellan'inkine benzeyen tuhaf bir ifade vardı. Kellan'ın omzunu sempatik bir şekilde sıkarak ona, "Bunu biraz daha düşünmelisin. Zor bir hamle olduğunu biliyorum ama bence uzun vadede herkesin yararına olabilir."

Bu dikkatimi çekti. Kellan yüzünden zaten bir kez tüm eşyalarımı toplayıp taşınmıştım. Gerçekten çok ama çok iyi bir nedenim olmadan bunu tekrar yapmaktan heyecan duymuyordum. Öne doğru eğilerek Anna, Kiera ve Kellan'ın yanından geçip Denny'ye bir soru sordum. "Kellan taşınıyor mu?" Bakışlarımı ona çevirdim. "Nereye gidiyorsun?"

Herkes oturacak yer buldukça kilise sessizleşmeye başlamıştı. Papazın sahneye çıkıp giriş konuşmasına başladığını belli belirsiz fark ettim ama onu duymazdan geldim. Eğer Kellan birliğimizi bozuyorsa, bunu bilmem gerekiyordu. Provaları yapmak için başka bir yere uçmak zorunda kalırsam provalar berbat olurdu. Kellan'ı tanıyorsam, muhtemelen ailesini de alıp daha da uzak bir yere taşınacaktı. Dakota'lardan birine falan.

Kellan başını salladı ve beni susturdu. Susturulmak istemediğim için ona tekrar sordum, "Nereye gidiyorsun? Neler oluyor?"

Kellan iç çekti, bu beni daha da sinirlendirdi. *Sen anlamazsın, o yüzden açıklama zahmetine girmeyeceğim* türünden bir iç çekmeydi. Bu tür iç çekişlerle çok karşılaştım. "Sonra," diye fısıldadı.

Biri beni kaburgalarımдан dürttü ve Liam'ın diğer tarafımda oturduğunu görmek için baktım. O kadar geniş sırtıyordu ki yanaklarının çatlayacağını sandım. "Nereye gittiğini biliyorum."

"Nerede?" Liam'ın bir şey bildiğinden kuşkulanarak, "Nerede?" dedim.

Denny ve Kellan'ın "Durun, açıklayabiliriz" gibi bir şey söylediklerini duydum ama onlar bunu söylemeden önce Liam sakince bana "Kellan solo bir iş teklifi aldı. Artık sana ihtiyaç yok, kardeşim." Kendini beğenmiş gülümsemesi beni sinirlendirdi. Belki de ne kadar yorgun olduğumdan ya da çocuklar, hayranlar, herkes tarafından es geçilmekten ne kadar yorulduğumdandı. Ve şimdi beni öylece kesip atacaklar mıydı? *Hiç sanmıyorum.*

Papazın herkesten başlarını eğerek dua etmelerini istediğini duyduğum anda dikkatimi Kellan ve Denny'ye yönelttim. "Bu ne lan, Kellan!"

Bölüm 8

Keşke Benim Kadar Harika Olsaydın

Anna bir şekilde beni sakinleştirmeyi başardı ve töreni bitirdik. Yine de tüm bu süre boyunca dumanı tüten bir kızgınlık içindeydim. Kellan kim olduğunu sanıyordu ki işine geldiği zaman bizi başından savabileceğini düşünüyordu. Biz D-Bag'lerdik, Kellan Kyle-Bag'ler değil.

Ayin biter bitmez Kellan'ı dirseğinden tutup dışarı sürükledim. Bu iş çirkinleşebilirdi ve papaz zaten kilisesinde küfür ettiğim için bana kötü kötü bakıyordu. Bir kalabalık bizi otoparka kadar takip etti ama umurumda değildi. Burada saklayacak bir şeyim yoktu. Üzerine inşa edildiği temeli dışlayan tek taraflı anlaşmaları kabul ederek herkesi kandıran Kellan'dı. Biz olmadan bir hiçti ve bunu biliyordu.

Kolunu bırakarak göğsünü dürttüm. Kendime hâkim olmamı takdir ettiğini umuyordum, çünkü gerçekten suratına bir yumruk atmak istiyordum. "Neler oluyor Kellan? Bizi terk mi ediyorsun? Kendini bir şey mi sanıyorsun? Peki, seni bu noktaya kim getirdi sanıyorsun!" Vurgulama için göğsünü tekrar dürttüm.

Kellan elimi iterken yüzü bulutlandı. "Düşündüğün gibi değil, o yüzden sakin ol."

"Ben tamamen sakinim!" Bağırdım.

Bu sırada Denny ve çocuklar da bize katılmıştı. Evan ve Matt şaşkın görünüyordu; Denny sanki bir öğretmendi ve hepimiz onun asi çocuklarıydık. Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi. "Bağırmayı keserseniz, size masadaki anlaşmanın ne olduğunu açıklayabilirim. Kellan'ın reddettiği bir anlaşma bu arada."

Sözleri öfke perdelerimi delip geçti. "Reddedildi mi?" Denny'ye sordum.

Başını salladı, sonra da etrafındaki kalabalığa baktı. Arkadaşları ve aile üyeleri bu kargaşayı utanmaz bir ilgiyle izliyordu. "Belki bunu daha özel bir yerde yapabiliriz?" Denny önerdi.

Beni izleyen kalabalığa bakarken Anna ile göz göze geldim. Yüzünde en son içimi döktüğümde takındığı o paniklemiş ifade vardı.

Grupla ilgili hayal kırıklıkları. Kavga etmemizi istemiyordu. Ben de istemiyordum ama lanet olsun, yeter artık. Denny ve Kellan'a dönüp arabama doğru başımı salladım. "Ofisime gelin."

Denny ve Kellan birbirlerine baktılar, sonra Kellan Evan ve Matt'i işaret etti. İhaneti onları da kapsadığı için bizimle hep birlikte konuşabilirdi. Hummer'ıma doğru ilerlerken kalabalık bizi takip etmek için yer değiştirdi. Kellan korumasını görene kadar etrafına bakındı. "Sam, bir dakika yalnız kalmamız gerek."

İri adam başıyla onayladı ve anında fedai moduna geçti. "Herkes burada kalsın," diye bağırarak kalabalığın önünde dolaştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ekledi: "Akraba olduğunuz için kafanızı kırmayacağımı sanmayın." Kuzenlerimden biri kıs kıs güldü ve öne doğru bir adım attı. Sam'in gözleri hemen ona kilitlendi. "Seninle başlayacağım, göt herif. Olduğun yerde kal."

Sam akrabalarımı toplarken, ben de çocuklarla birlikte fırladım. Hepimiz arabamın içinde otururken Kellan'ın üzerine yürümeye başladım. Ellerini kaldırdı ve ben daha "Ne oluyor be? "den fazlasını söyleyemeden sözümü kesti.

"Ben bir şey istemedim, sadece bir teklifle geldim." Kellan arka koltuğun ortasında oturuyordu, iki yanında Matt ve Evan vardı. İkisine bakarak, "Bana yaklaştılar ve ben hayır dedim," diye tekrarladı.

Matt'in kaşları çatıldı. "Sana kim yaklaştı? Ne ile?"

Kellan ön koltuktaki Denny'ye baktı, yüzünde açıkça "*Yardım et*" diyen bir ifade vardı. Denny, hiçbir şekilde bizim patronumuz olmadığı için, günlük işinde kullandığını varsaydığım patron benim ses tonuyla cevap verdi. "Battle Robots film serisinin yapımcıları Kellan'a yaklaşan film müzikleri için bir şarkı kaydetmesi için başvurdular."

Bir an için tek düşüncem, "*Vay anasını!*" oldu. *Başka bir Savaş Robotları filmi mi? Harika! Bu boku seviyorum.* Ama sonra Denny konuşmaya devam etti ve film serisine olan tüm bakışım değişti.

"Sadece Kellan'ı istediler," dedi Denny ciddi bir sesle. "Bu tek seferlik, tek şarkılık bir anlaşmaydı ve Kellan kabul etseydi D-Bags'i gelecek yaz spot ışıklarının altına koyacaktı. Ama dediğim gibi, teklifi reddetti."

Denny'nin Kellan'a attığı bakıştan, hayır dediği için Kellan'ın aptal olduğunu düşündüğü belliydi. Küçük bir parçam aynı fikirdeydi ama çoğunluğum

Bu küçük mantıklı düşüncenin geçmesine izin veremeyecek kadar küçümsenmişti. "Neden hepimizi istemediler ki? Neden sadece Kellan?"

Denny rahatsız görünüyordu ve doğrudan bana bakmıyordu. Sonra iç çekerek göz teması kurdu. "Dediler ki... Kellan yetenekliymiş. Açıkçası, bu sadece bir görüş, hepiniz grup için değerlisiniz."

Matt ve Evan sinirlenmiş görünüyordu ama gerçekten öfkelenen tek kişi bendim. "Lanet olsun. Bu. Siktir. Kellan grubun sadece bir parçası. *Biz* olmadan evrenin kralı olamaz. Aslında, solo bir proje yapmaya kalksa, muhtemelen berbat olurdu çünkü biz bunun bir parçası değildik. Biz onun Douche'unun çantalarıyız."

Hepsi birden dönüp bana baktılar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?" diye sordum. diye sordum, hâlâ öfkeliydim.

Matt sanki bir Etch-A-Sketch'i temizliyormuş gibi başını salladı. Evan arkasını dönerken Denny bir sonraki konuşmasını planlıyormuş gibi görünüyordu. Bana cevap veren Kellan oldu. "Ben evrenin kralı değilim. Bunun bir takım çalışması olduğunu biliyorum Griff, bu yüzden hayır dedim."

Bana bakarken ifadesi sertleşti. "Bu grup için gurur duymadığım şeyler yaptım, sadece *takımın* iyiliği için, bu yüzden beni burada kötü adam haline getirmeye cüret etme. Hayır dedim. Bunu yapmayacağım. Hikayenin sonu." Sinirli bir ifadeyle Evan ve Matt'e baktı. "Biri beni bu arabadan çıkarsın. Bu salakla konuşmaktan bıktım."

Matt ve Evan aynı anda kapılarını açıp dışarı çıktılar. Kellan da Evan'ın kapısını takip etti ve dramatik bir şekilde arkasından çarparak kapattı. Hışımla çıktı ve Evan da peşinden gitti. Matt hâlâ söylenenleri sindirmeye çalışıyormuş gibi görünerek kapısını kapadı ve uzaklaştı.

Adamlar gözden kaybolunca Denny uzun bir nefes verdi. "Ne?" diye mırıldandım. Koltuğuma geri oturarak mırıldandım.

"Daha önce seninle diplomasi hakkında konuşan oldu mu?" diye sordu. "Hayır. Ben lanet bir politikacı değilim."

Tekrar iç çekti. "Sadece insanlarla konuşmanın hakaret, küfür ve küçümsemeden daha iyi sonuçlar almanızı sağlayacak yolları olduğunu söylüyorum." Elini omzuma koydu. "Bir gün o büyük kelimelerini kullanmayı deneyebilirsin," dedi, sesi küçümseyiciydi.

Elini fırçalayarak yavaşça orta parmağımı uzattım. "Bu senin için yeterince büyük mü? Değilse, daha büyüğü var." Aletimi tuttum ve iyice sıktım.

Denny başını salladı, sonra arabasının kapısını açtı. "Seninle sohbet etmek güzeldi, Griffin. Her zamanki gibi bir zevkti."

"Evet, biliyorum," dedim kapıyı kapatırken.

Şimdi düşüncelerimle baş başa kalınca, öfkem içinde kaynamaya başladım. Lanet Kellan. Lanet Denny. Siktiğimin D-Bag'leri. Hepsinden çabucak bıkmaya başlamıştım.

Ben arabada hâlâ öfke içindeyken Anna yanıma geldi. "İyi misin?" diye sordu. "Kellan'la aranız biraz gergin gibiydi." Kaşları endişeyle çatılmıştı ve sanki çocuklarla kavga etmişim gibi yüzümde bir yara var mı diye bakıyordu.

Onun endişeli ifadesine bakmak, son tartışmanın ağırlığını üzerime çökertti; bir ton tuğla gibi göğsüme baskı yaptığını hissedebiliyordum. Düşüncelerimin karanlık bir yola girmesinden hoşlanmadığım için Anna'ya "Kızlar nerede?" diye sordum.

"Annemde. Olanlar hakkında konuşmak isteyebileceğini düşündüm. Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Bir elini kalçama koydu ve pençelerini yoğuran bir kedi gibi beni sıkmaya başladı. Bu dokunuşun destekleyici olmasını istediğinden emindim ama bana gergin göründü, sanki dünyasını başına yıkacağımdan emin gibiydi. Bunu yapmayacağımdan oldukça emindim. Sadece bir süreliğine sinirlenmeye ihtiyacım vardı.

Kaşlarımı çatarak ona dedim ki, "Sadece... bir kez daha, Kellan tüm şanı topluyor ve ben arka plana itiliyorum. Yetenekli olan o, kığımın kenarı. Biliyor musun bebeğim, Kellan'ın bencilliği, Matt'in sık kafalılığı ve Evan'ın kayıtsızlığı arasında... Onlarla hâlâ ne halt ettiğimi bilmiyorum." Bunu yüksek sesle söylediğim, sonunda ona bu kadar açık bir şekilde itiraf ettiğim için biraz şaşırmıştım, ama havada asılı kaldıkça daha doğru olduğunu hissettim.

Anna açıkça aynı fikirde değildi. Yüzü beyazın endişe verici bir tonuna büründü ve eli bacağımı öyle bir sıktı ki, oluşan morluğu neredeyse hissedebiliyordum. "Ne diyorsun Griff?" Sesi titriyordu, sanki soğukkanlılığını kaybetmek üzereydi.

Bu konuşmadan dolayı stresli görünüyordu ve şu anda ailem ve yeni bebeğimle ilgili her şey onun üzerindeyken, zorluklarına katkıda bulunduğum için kendimi bencil bir pislik gibi hissettim. Grubu ailesi olarak gördüğünü biliyordum ve hepimizin mutlu olabilmesi için bunu sineye çekmemi istiyordu. Ama değildik. Gerçekten değildik. Matt, Evan ve Kellan mutluydu ama ben sıkışıp kalmıştım.

Yine de bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Şirretlikten başka bir şey yapamazdım ve bu da beni hiçbir yere götürmüyordu.

Gözlerindeki bakış midemin düğümlenmesine neden oluyordu ve Sam'in beni boğduğunu hissediyordum ama... içinden çıkamadığım bir çıkmaza saplanıp kalmak daha kötü hissettiriyordu. Bu yolu atlarsam benimle kalır mıydı? Emin değildim ve bu beni çok korkutuyordu. Dürüst olmak isteyerek ona sessizce, "Bilmiyorum Anna. Sadece bilmiyorum."

Anna dizimi okşamaya ve neredeyse saplantılı bir şekilde başını sallamaya başladı. "Sorun değil. Birlikte bir şeyler bulacağız. Sadece acele bir şey yapma. Önce benimle konuşmadan olmaz, tamam mı?"

Zaten şu anda yapabileceğim bir şey olmadığı için başımı salladım. Anna'nın yüzü hemen aydınlandı, bu da beni biraz daha iyi hissettirdi. En azından birimiz mutluydu. Ve bu yeterli olmalıydı. Ama bunu düşünürken bile, onun mutluluğunun beni sonsuza kadar idare etmeye yetmeyeceğini biliyordum. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

O gece çocuklarla buluşmadım. Siktir et onları. Kızgın bir telefon bekliyordum ama hiç aramadılar. Hiç arayan olmadı. Sanırım hepimizin birbirimizden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Anna'nın kaostan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden Hooters'tan bazı eski iş arkadaşlarıyla bir gece organize etti. Finansal olarak kendimizi toparlayana kadar zincirin yönetim ekibinde yer alma yolunda ilerliyordu. Ama kazandığım parayla oradaki maaş, zaman ve çabaya değmiyordu. Evde çocuklarla kalmak onun için daha mantıklıydı. Sanırım bazen bunu özlüyordu. Kendi gelirine sahip olmanın getirdiği bağımsızlığı, yetişkinlerle etkileşimi, erkeklerin ona bakmasını, gerçi ben ona yeterince bakıyordum, o yüzden bu bir sorun olmamalıydı.

Yine de ruh halinde olduğumu bildiği için beni bırakmakta tereddüt ediyordu. "Bu gece evde kalmamı ve biraz daha konuşmamı istersen yeniden planlayabilirim. Büyütülecek bir şey değil."

Yine de bunun yüzde yüz doğru olmadığını biliyordum. Anna evde, özellikle de ailem buradayken çılgına dönmüştü. Ara vermek istiyordu. Bir molayı hak ediyordu. Ve... ben gerçekten konuşmak istemiyordum. "Yok, ben iyiyim, her şey yolunda. Git eğlen, buna ihtiyacın var."

Şehirdeki tüm reklam panolarında yer alabilecek kadar seksi bir gülümsemeyle yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen en iyisisin. Uzun sürmeyecek, söz veriyorum." Bir kaç

Dakikalar sonra gitti ve garip bir şekilde, o yanımda yokken ruh halim güneş batmış gibi karardı.

Ailem sohbet etmek istedi ama ben hepsini görmezden geldim ve somurtmak için odama gittim. Bir tenis topu kaparak yatağın ayak ucunda yere oturdum ve Hayali Kellan'ı Burnundan Vur adını verdiğim bir oyun oynadım.

Topu tekrar tekrar duvara fırlatmak, yerde sekmesini izlemek ve sonra yakalamak beni rahatlattı ve bir süre sonra Kellan'ın yüzünü - nedense kızları çıldırtan bir yüz - hayal etmeyi bırakıp kendimden geçtim. Zihnim donuklaştıkça ruh halim dengelendi ve kapının hafifçe duyduğumda otomatik olarak "İçeri gel" dedim.

Kapı gıcırdayarak açıldığında, kızlarımdan birini elinde tutan ve "*Lütfen onları alın*" diyen bıkkın bir bakışa sahip birini görmeyi bekliyordum. Ama yerine kapıdaki Chelsey'di. Ben huzurlu alışkanlığıma devam ederken o bana küçük bir el salladı.

Yanımda yere kayarak yavaşça, "Ee... bugün ilginçti. Kellan'la olanlar neydi?"

Denny'nin yorumunu -yapımcıların Kellan'ın tek yetenekli oyuncu olduğunu düşündüklerini- düşününce midem yine bulandı. Topu yakaladığımda o kadar sert sıktım ki, bir dikişin yarılabilceğini düşündüm. "Aynı tas aynı hamam. Herkes onun altın sıçtığını ve geri kalanımızın onun yedek dansçıları olduğunu düşünüyor. Bir kez olsun insanların beni fark etmesini istiyorum. Sadece bir kez, parlamak istiyorum. İstiyorum ki..." İçimi çektim. "Sadece bir şans istiyorum..."

Chelsey elini omzuma koydu. "Alacaksın. Ve eğer alamazsan... bunun gerçekten bir önemi var mı? Dünyanın en büyük grubunun yedek dansçısı olmak, kimsenin bilmediği bir grubun yıldızı olmaktan daha iyi değil mi? Çocukken tek istediğin bir grupta olmaktı."

Cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca gözlerinin içine baktım. "Hayır, büyük bir grupta ikinci keman olmak yeterli değil. Ben her ikisini de istiyorum - en büyük grupta en büyük yıldız olmak. Hepsini istiyorum."

Chelsey omuz silkerken üzgün görünüyordu. "Biftekli köpekle ilgili masalı biliyor musun?"

Masallardan nefret ederdim. Hepsi anlaşılmaz, çocukça saçmalıklardı. "Hayır, ama benim hayatım için geçerli olmadığına eminim."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. köpek her şeye sahip ama daha fazlasını istediği için hepsini kaybediyor. Okumak isteyebilirsiniz."

Sinirli bir öfkeyle topu duvara fırlatmaya devam ettim. "Dediğim gibi, bu benim için geçerli değil. Daha fazlasını istemiyorum, sadece hak ettiğimi istiyorum."

sahip olmak için, zaten sahip olmam gereken şeye..." Parlamak için bir şans, diğer çocuklar tarafından gölgelenmeden spot ışığında bir an. Hepsi bu kadardı. Ve bu fazla bir şey değildi.

Chelsey içini çekti, omzumu tekrar sıvazladı ve ayağa kalktı. "O bifteğe dikkat et Griffin. Sandığından daha nadir bulunur."

Topu kaptığım gibi ona baktım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

İç çekti ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken yaklaşık on yaş daha yaşlı görünüyordu. "Biliyorum. Ve senin için korkuyorum çünkü... bunu anladığında çok geç olacakmış gibi hissediyorum."

Chelsey odadan çıktığında tedirgindim ve hiçbir top vuruşu sükûnetimi geri getiremedi. İşler düşündüğüm gibi gitmiyordu. Şimdiye kadar adımın ışıklar altında kalacağını düşünmüştüm ama çoğu zaman insanlar benim kim olduğumu bilmiyordu, Kellan'ın bildiği gibi değil. İnsanlar sadece saçına bakıp onu tanıyorlardı. Ben mi? Kim olduğumu anlamaları için neredeyse hecelemem gerekiyordu- *Ah evet, şu mastürbasyon yaparken yakalanan basçı adam.* Bana doğru gelmedi. Kellan kadar büyük olmalıydım.

Çocuğumun ismini değiştirmemi isteyen hayranların acısı omurgamdan yukarı tırmandı ve hemen ardından o aptal yapımcının aptal sözleri geldi - O bir *yetenek*. Bu cümle hala tenimi yakarken, Kellan'ın sayısız hayranının beni bombardımana tuttuğu övgüler beynimi karıştırdı ve kafatasımda kırbaç gibi izler bıraktı. *Çok şaşırtıcı, çok seksi, sahnede çok iyi, çok iyi bir sesi ve harika bir vücudu var ve harika bir koca, baba, sevgili, insan gibi görünüyor...*

Ve sen... sen de iyisin.

Sikerler. *İyiden çok daha iyiydim*, bu çok saçmaydı. Elbette, Matt bana liderlik şansı verdiğinde batırmış olabilirdim, ama bu sinir ve pratik eksikliğiydi. Çalmama hiç izin vermediler, o yüzden bir anda ortalığı yıkmamı nasıl bekleyebilirlerdi ki? Ama Matt'e verdikleri tüm şansı bana verselerdi, kısa sürede üretken olurdum. Yani, ben bir bilgeyim, nasıl harika olmayabilirim ki? Bu da benim grupla olan en büyük sorunumu ortaya çıkardı: Matt bas çalmaktan başka bir şey yapamayacağımı söylüyordu. *Asla lider çalmayacaksın.* Bu sözler beni hâlâ kızdırıyordu. Spot ışıklarını paylaşmamamız için iyi bir neden göremiyordum.

Adamların benim büyüklüğümü daha da örtbas etmeye çalışmak yerine kabul etmeleri gerekiyordu. Evet, grubun en başından beri.

beni gerçekten takdir etmek için beni geride tutuyor. Ve şimdi D-Bag'lerle meşhur tavana çarpmıştım ve gidecek hiçbir yerim kalmamıştı.

Hay sikeyim. Sarhoş olmaya ihtiyacım vardı, odamda saklanıp değiştiremeyeceğim şeyleri düşünmeye değil.

Topu dolaba fırlatıp ayağa kalktım ve komodinin üstünden anahtarlarımı aldım. Anna eve döndüğünde çocuklarımızı aileme bıraktığımı öğrenince muhtemelen çok kızacaktı ama şu anda umurumda değildi. Bana istediği kadar kızsın, ben gidiyordum.

Oturma odasına adım attığımda, havuzdaki insanların çılgınlıklarını ve ulumalarını duyabiliyordum. Artık havuzda her zaman birileri vardı. Artık havuzu tercih ettiğim şekilde, çırlıçıplak kullanma şansım hiç . Utanç verici ve oldukça sinir bozucu. Yüzme şortları amcıklar içindi.

Evdeki çılgınca enerji aklımı kaçırmama neden olmak üzereyken ellerimi havaya kaldırdım ve "Çocuklarım her kimdeyse, lütfen onlara birkaç saat içinde döneceğimi söyleyin" diye bağırdım. Herkes bana bakmak için hareket etmeyi bıraktığında gitmek için döndüm. İfademi tekrar düşünerek geri döndüm ve ekledim, "Lütfen Gibson'a küçük nesnelerle dikkat edin, hala her şeyin tadına seviyor. Geç saatlere kadar kalman ya da akşam yemeğinde dondurma yemen için sana zorbalık yapmasına izin verme, dişlerini fırçalamasını sağla ve Onnika'nın yanında ona dikkat et. Ve... ona benim için bir öpücük ver... Onnika için de."

Annem merdivenlerin başında elinde Onnika ile belirdi. Bana başıyla selam verdi ve çocuklarıma iyi bakılacağını biliyordum. Hemen arkamı döndüm ve çıktım. Biraya ihtiyacım vardı. Aşırı miktarda bira.

Belki herkesin tanıdığı, sevdiği ve bana taptığı eski günlerin tadına bakmak istediğim için, belki de başka nereye gideceğimi bilmediğim için Pete'in yerine gittim. Çocuklar ve ben hala ara sıra uğruyorduk ama bu genellikle tanıtım amaçlı oluyordu. Bar artık farklıydı, bu da beni biraz rahatsız ediyordu. Farklı garsonlar, farklı grup... hatta farklı bir tabela. Eskiden mütevazı büyüklükte neonlarla sadece PETE'S BAR yazarken, şimdi gururla ilan ediyordu: PETE'S BAR, D-BAGS'İN EVİ. İkinci satır neredeyse birincisi kadar büyüktü.

Eski günleri anmak istemediğim bir gecede bu iyi olabilirdi ama bu gece geçmişe dönmek istiyordum. Kellan ve benim eşit olduğumuz ve hâlâ öne çıkma şansım olduğunu düşündüğüm zamanlara. O zamanlar hâlâ umudum vardı. Burada, bu barda, bir tanrı olmuştum.

Pete'in yerinde eski güzel günlerden beri değişmeyen bir şey vardı. Barmen. Ragtag Rita hala burayı yönetiyordu ve

Beni gördüğünde elindeki bira bardağını neredeyse düşürüyordu. "Vay anasını! Gözlerim beni yanıltıyor mu, yoksa tüm D-Bag'lerin D-Bag'i karşımda mı?"

Gülümseyerek bara yanaştım ve bir tabureye oturdum. "Seni görmek çok güzel, Reets." *Kellan'dan bahsetmediğin için de teşekkür ederim.*

Nazikçe sorarsam iyi vakit geçireceğimi vaat eden boğucu bir sırıtışla, az önce doldurduğu birayı önüme koydu. Rita daha yaşlıydı, muhtemelen annem yaşındaydı, ama yine de onunla yatardım, ya da Anna'dan önce yatardım. Onda *gençliğimi geri kazanmak için çaresizce çabaladığım* bir hava vardı.

Barın üzerine eğilip bana göğüs dekoltesinin muhteşem manzarasını sunarak mırıldandı, "Ee, seksi şey, yalnız mı geldin, yoksa diğerleri de seninle mi geliyor?" Ön kapıları izlerken gözlerindeki parıltıdan Kellan'ın kapıdan girmesini beklediğini anladım.

Nereye gidersem gideyim ondan kaçamıyordum.

Birayı yudumlamaya başladım ve bitene kadar durmadım. Güçlü bir geçirmeyle bardağı bardağa çarptım ve ağzımı sildim. *İşte bu.* Tam da ihtiyacım olan şey buydu. "O pislikleri ait oldukları yerde, evde bıraktım. Biralar gelmeye devam etsin. Buradan bağırsaklarımı zor tutarak çıkmak istiyorum."

Boyalı bir kaşını kaldırdı. "Cennette sorun mu var?"

"Beni yeterince sarhoş edersen sana her şeyi anlatırım."

Başını sallayarak bir şişe Pendleton almak için arkasına döndü. "Biradan biraz daha sert bir şeye ihtiyacın var, bebeğim." Bir bardak aldı, içine birkaç parça buz koydu, sonra viskiyi bardağın yarısını geçecek şekilde üstüne döktü.

Evet, haklıydı, daha fazlasına ihtiyacım vardı. İşte bu yüzden buraya gelmeyi seviyordum. İnsanlar beni anlıyordu. "Teşekkürler, Reets. Buranın en güzel yanı sensin, biliyor musun?"

Bardağı geri yatırdığımda bana göz kırptı. "Tatlım, bunu yıllardır biliyorum."

Viskiden büyük bir yudum alırken bara baktım. Pazar günü olduğu için oldukça boştu. Sadece -yemin ederim ki- yağmur demeden her gece gelen birkaç müdavim vardı. Bakışlarını içkilerinden kaldırıp beni bara yaslanmış halde gördüklerinde bana yaklaşmaya başladılar. Sonra heyecanla sırtıma vurmaya ve içkilerimizi yudumlamaya başladılar. Tanrım, evde olmak çok güzeldi. Buraya neden daha sık gelmediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Sahneye yakın bir masada eski dostlarla hasret giderirken, bir grup kız öğrenci birliği üyesi kız içeri girdi. Bu noktaya kadar kıcımdan vızıldıyordum ve

Tanıdık bir çekim beni çok etkiledi. Artık her şey farklıydı ama onları fark etmeyeceğim ve onların da beni fark etmesini istemeyeceğim kadar farklı değildi. Kendimi biraz görünmez hissediyordum ve bu duygudan kurtulmak için biraz kadınsı teşvike ihtiyacım vardı. Anna'nın kızacağı bir şey değil, sadece biraz... tapınmak tek istediğim şeydi.

Sandalyemi kızların masasına doğru kaydırdım. "Hey, bayanlar!" diye bağırdım. Hepsi bana bakmak için döndüğünde, sikimi tuttum ve kendini beğenmiş bir gülümseme takındım. "Beğendiğiniz bir şey var mı?"

Hepsi bana kadınlardan görmeyi sevdiğim bakışı attı. Dehşet, tiksinti ve entrikanın bir ifadesiydi bu. Kıyafetlerim üzerimdeyken bu kadar yüz­süzsem, çıkarınca ne yapardım? Sadece bu merak bile bana sayamayacağım kadar çok hatun kazandırmıştı. Ama sonra yüz ifadeleri değişti. Teker teker benden D-Bags tapınağına baktılar, sonra tekrar bana döndüler. Kim olduğumu anladıklarında, bardaki herkesin onlara bakmasını sağlayacak kadar yüksek sesle bağırmaya başladılar.

"Aman Tanrım! Sen gruptasın! Sen D-Bag'lerden birisin!"

Bana doğru koştular, yüzleri ciddi bir ilgiyle parlıyordu. Sandalyemde geriye doğru kaydım ve rahatça elimi kaldırdım. "Evet, ben gruptayım." Rüya öldüren neşeli pislikler grubu. Gerçi bundan bahsetmemiştim.

Kızlar, avlarına konan akbabalar gibi etrafımda dönüyorlardı. Bazıları benim seviyeme inmek için diz çöktü, bir tanesi kucağımda kendini evinde hissetti. Damarlarımda dolaşan alkol bundan gerçekten hoşlanmıştı.

Ben kadınsı ilgiyi içime çekerken, kızlar bana sorular sormaya başladı. Söyledikleri şey kafama dank ettiğinde, varlıklarını daha az hoş buldum. "Yani, sürekli Kellan Kyle'ın etrafındasın... Nasıl biri? Gerçekten o kadar yakışıklı mı? Karısı dışında başka kızlarla oynuyor mu? Telefon numarasını alabilir miyiz? Ona bizimkini verebilir misin?" Kucağımdaki kız dramatik bir şekilde başını geriye doğru düşürdü. "Tanrım, bu adam muhteşem. Bana istediği her şeyi yapmasına kesinlikle izin verirdim..." Ellerini göğüslerinde gezdirmeye başladı ve işte o zaman canıma tak etti. Onu kucağımdan ittim ve bir gümbürtüyle yere düştü.

Arkadaşlarının hepsi irkilerek soluk soluğa kalırken, etrafımdaki erkekler kıkırdadı. Terk ettiğim kız, kesinlikle yeryüzündeki tüm kötü ruhları yönlendiren gözlerle bana baktı. "Ne oluyor lan? Pislik herif!"

Havamda değildim, elimi kaldırdım. "Öfkenizi umursayan birine saklayın."

Ayağa kalkarak kısa eteğini fırçaladı. Arkadaşları sanki bir kalkan oluşturunmuş gibi etrafına üşüştiler. Bir öfke kalkanı. "Ünlü olabilirsin ama sen de diğer erkekler gibi pisliğin tekisin."

"Kellan hariç, değil mi? Hâlâ ona numaranı vermemi istiyor musun?" Tereddüt etti, sanki bunu onun için yapacağımı düşünmüş gibiydi.

Kellan'a tapan bu kızlardan daha fazla bir şey istemediğim için sert bir kahkaha atarak arkamı döndüm. "Merak etme. Numaranı kabin kapısından alırım," diye kıs kıs güldüm. "Gidebilirsin."

Başımın arkasına ağır bir şey çarptı ve arkamı döndüğümde kızın öfkeyle titrerken çantasını göğsüne bastırdığını gördüm. Bana çantasıyla mı vurmuştu? Bu yeni bir şeydi. "Sen lanet olası bir pisliksin ve bunu tüm dünyanın bilmesini sağlayacağım."

Omuz silktim, sonra arkamı döndüm ve onu görmezden geldim. Deneyebilirdi ama zaten kimse beni gerçekten tanımıyordu. Hand Solo olarak geçirdiğim kısa süre bile geride kalmıştı. Kellan'ın devasa gölgesine geri dönmüştüm ve sonsuza dek orada kalmaya mahkûmdum. Hayatımı sikeyim.

Birçok müdavim evine gitti ama ben kaldım. Bu gece mekânı ; uzun zamandır bunu yapmamıştım. Ve ben de zil zurna sarhoştum. Gece ilerledikçe telefonum daha sık çalmaya başladı ama duymazdan geldim. Şu anda yükümlülüklerle uğraşmak istemiyordum, sadece kafayı bulmak istiyordum.

Saatler sonra, masamda yalnızdım, kusmak ya da bayılmak üzereydim ki tanımadığım bir adam karşıma oturdu. Takım elbise giymişti, kravatı da vardı ve buraya hiç yakışmıyordu. Ona defolup gitmesini söylemeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey garip bir homurtu oldu. Belki ayakkabılarını fırlatırsam mesajı alırdı.

Gecenin bu geç saati için fazla parlak bir gülümsemeyle elini masaya uzattı. "Merhaba, benim adım Harold Berk. Sen Griffin Hancock'sun, değil mi?"

Parmaklarına baktım ama ona dokunmadım. Tokalaşacak bir tip olmadığımı anlayınca kolunu geri çekti. "Evet, o benim. Kim bilmek ister?"

Kaşları konsantrasyonla birbirine yaklaştı ve konuşmamın o kadar bulanık çıktığını biliyordum ki sanki başka bir dil konuşuyordum. Yine de kendimi tekrar etmedim. Bırakayım o anlasın. "Dediğim gibi, benim adım Harold Berk. Iris Yapım Stüdyolarını temsil ediyorum."

Bu adamın neden bahsettiğini bilmiyordum ama "prodüksiyon" kelimesi kulaklarıma çarptığı anda Kellan'ın solo teklifi aklıma geldi. Adamı işaret ederek hırladım, "Çalıştığın o beyinsizlere söyle, onlar... beyinsiz... ve ne kaçırdıklarını bilmiyorlar. Kellan yetenekli...ha! Kellan'da uçuk var, onda olan bu! İhtimaller zaten yüksek... Adam bir fahişe." Dudaklarımdaki tükürükleri silerek sözümü şöyle bitirdim: "Savaş Robotları zaten berbat. Otuz ayak boyundaki robotlar sokaklarda canavarlarla savaşıyor... müthiş." Başımı sallayarak dünyayı dans ettirdim. "Yani... çok saçma."

Karşımdaki adamın adı her neyse, saçmalıklarım karşısında kafası daha da karışmış görünüyordu. "Savaş Robotları mı? Hayır, hayır ondan bahsetmiyorum. Ya da Kellan'dan. Buraya seninle konuşmaya geldim."

Merak, puslu beynimin içinden geçerek entrikanın ışık düğmesini yaktı. "Sen de kimsin?"

Adam iç çekti. "Adım Harold Berk, üçüncü kez söylüyorum ve Iris Production Studios'u temsil ediyorum. Size teklifte bulunmak için buradayım."

Hemen iki elimi havaya kaldırdım, yanlışlıkla bardağıma vurduğum ve masaya biraz viski döktüm. "Ben erkeklerle yatmam, o yüzden teklifini kendine sakla."

Adam... Arnold ya da onun gibi bir şey... gözlerini kapattı. "Ben... bu..." Yüzünde gergin bir ifadeyle gözlerini yeniden açtı. "Iris Studios şu anda bir TV şovu için pilot bölüm hazırlıyor. Gelecek vaat eden bir rock yıldızının, şov dünyasının karanlık ve keyifsiz tarafıyla mücadele ederek adını duyurmaya çalışmasını konu alıyor. *Sopranos'un Partridge Ailesi'yle* buluştuğunu düşünün. Doğal olarak, başrolü oynaması için müzikal açıdan yetenekli bir oyuncuya ihtiyacımız var. Dünyanın dört bir yanını aradık Bay Hancock, düzinelerce müzisyen seçtik, ama başka kimse olmaz, çünkü başka kimse siz değilsiniz..."

Söyleyiş tarzından, benden bir tür yanıt beklediği belliydi. Yine de ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne?" Arnold Berkanator'a söyledim. "Özür dilerim, dinlemiyordum. Bunu tekrarlayabilir misiniz?"

Önce bardağıma, sonra tekrar yüzüme baktı. "Belki daha sonra, ayık olduğunda konuşmalıyız."

Bana bir kartvizit uzattı ama almak yerine elimi ona doğru salladım. "Hayır, şimdi iyi. Kafam güzelken saçmalıkları daha iyi hatırlıyorum. Çocuklara sor. Bütün şarkılarımızı bok suratlıyken öğrendim."

Arnold ellerini başına götürdü ve kafatasına daireler çizmeye başladı. Kellan'ın yeterince seks yapamamaktan kaynaklanan baş ağrılarından muzdarip olmalıydı. Anlayış gösterirdim ama benim hiç böyle bir sorunum olmamıştı. "Dediğim gibi, gelecek vaat eden bir müzisyen hakkında bir TV programı çekmeni istiyoruz. Sen dizinin odak noktası, yıldızı olacaksın."

Kafamdaki bulanıklık onun sihirli sözleriyle anında buharlaştı-Sen... *yıldız olacaktın. Rock yıldızı, yıldız*. Elimi masaya vurdum. "Ben de varım! Nereye kaydolacağım?"

Arnold bu açıklamam karşısında daha az şaşkın görünmüyordu. "Şov hakkında, senin bu şovdaki rolün hakkında, vizyonumuz hakkında, şovu yayına sokmak için atmamız gereken adımlar hakkında daha fazla ayrıntı duymak ister misin?"

Viskimden uzun bir yudum aldım. Artık elma suyu kadar yumuşaktı. "Hayır. Umurumda değil. Beni yıldızda yakaladın."

Arnold başını sallayarak, "Pekâlâ... Gemide olduğunuzu duyduğuma sevindim. Bana numaranı verirsen, pilotla ilgili ayrıntılar için seni yarın ararım." Hemen elimi cebime attım ve ona telefonumu uzattım. Gözlerini kırıştırarak baktı, sonra nihayet aldı. "Bugünlerde bir programı yayına sokmak karmaşık bir süreç ve harika programlar bile bazen başarısız oluyor. Riskli bir iş olduğu için şu anda sadece pilot bölümün çekimlerini yaptığımızı söylemek zorundayım. Dizinin yayına alınacağını ya da alınırsa yayında kalacağını garantiyi yok. Piyasa çok rekabetçi, ancak sizin yüksek profilli statünüzle, dizinin büyük bir başarı elde edeceğinden hiç şüphem yok."

Viskimi bitirdikten sonra bardağı masaya vurdum. "Dostum, beni yakaladığına göre bu bokun altın olacağı garanti. Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle, orada olacağım." Bir an için sisli beynim önce çocuklarla mı yoksa Denny ile mi konuşmam gerektiğini düşünmeye başladı. Müdürümüz olarak onun da bu konuda bir fikri olabilirdi. Yine de bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım. O şerefsizler beni uzun zaman önce terk etmiş, gölgelerde çürümeye bırakmışlardı. Biraz güneş ışığı bulmaya çalıştığım için beni suçlayamazlardı. Ve eğer bu bir gün daha büyük bir şeye dönüşürse... o zaman sahip olduklarının kıymetini bilmedikleri için sadece kendilerini suçlayabilirlerdi.

Arnold numarayı almak için telefonumdan kendisini aradı, sonra bana geri verdi ve kalktı. Elini tekrar uzatarak resmen şöyle dedi

Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Hancock ve gelecekteki projelerimizi dört gözle bekliyorum."

Elini tutmak yerine onu selamladım. "Ben de yle."

Masadan kalkarken hâlâ şaşkın görünüyordu ve ben onun uzaklaşmasını izlerken içimde yavaş yavaş kaynayan bir heyecan kabarmaya başladı. *Yıldız sen olacaktın*. Kesinlikle ben olurdum.

Bölüm 9

Olmak ya da ... Harika

Kafamda bir yumrukla uyandım ve dün gece neler olduğunu ya hiç hatırlamıyordum ya da çok az hatırlıyordum. Anna'nın bana bağırması hiç yardımcı olmadı. "Onları ailenle bıraktın! Sonra da sabah dörde kadar eve gelmedin! Neredeydin lan sen?"

Biliyorsam ne olayım. Pete'in çöplüğünün yanında uyanmışım. Rita'nın bacağını okşadığını ve bana uyumamı söylediğini belli belirsiz hatırlıyordum... ama bu bir rüya olabilirdi. Gerçekten garip, berbat bir rüya. "Sana söyledim, biraz stres atmak için Pete'in yerine gittim ve bir yerde sızdım. Ama eve tek parça dönebildim ve önemli olan da bu."

Gözleri karanlık ve tehlikeli yarıklara dönüştü. Çok sıcaktı. "Evet, hayattayken seni öldürmek benim için çok daha kolay. Sana ailenin bebek bakıcısı olmasını istemediğimi söylemiştim. Jennifer'ı aramalıydın. Ve neden stres atma ihtiyacı duydun? Bana iyi olduğunu söylemiştin."

"Ve öyleyim, sayılır. Ben sadece... son zamanlarda erkeklerin bana yaptığı onca şeyden sonra... ihtiyacım vardı..." Kendimi durdurarak sinirli bir şekilde ofladım. Erkekleri düşünmekten ve onlar hakkında konuşmaktan çok yorulmuştum. Hayatım ne zaman *benim* etrafımda dönecekti ki? Beynimde sıkıcı bir uğultu başladı. Kafatasıma vuran viski baş ağrısından farklıydı. Sanki zonklama Mors alfabesiyle bir mesaj vermeye çalışıyor gibiydi. Dün gece önemli bir şey olmuştu, hatırlamam gereken... Yine de zihnim tamamen boştu.

Anna, midemi rahatsız eden endişeli bir bakış attı. Sanırım kalkıp gideceğimden ya da başka bir şeyden korkuyordu. Ama nereye gidebilirdim ki? Ben bile bir hiç uğruna her şeyi bir kenara atacak kadar aptal değildim. *Bak, Chelsey, ben biftekli köpek değilim. Bu hikaye benim için geçerli değil.*

"Eve gelmediğim için korktun mu? Çünkü tek başıma uyandım ve tüm kıyafetlerim hala üzerimdeydi, bu yüzden endişelenmene gerek yok." Barda bir grup kız olduğunu hayal meyal hatırlıyordum ama onları kendimden uzaklaştırdığımı da hatırlıyordum. Anna'nın bir şeyi yoktu. Benim sikim

sürekli onun amına çekiliyordu. Başka hiç kimse onun mükemmelliğine yaklaşamazdı bile.

Dolgun dudaklarını bana doğru büzdü, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onnika'yı beslediği için göğüsleri hâlâ normalde olduğundan daha büyüktü ve bu hareket onları daha da yukarı kaldırdı; neredeyse yüzüme doğru itiyordu. "Umarım endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktur. İkimiz de evlendiğimizde bu saçmalığa bir son vermeye karar verdik. Çocuklara iyi örnek olmak için falan. Ayrıca... arkamdan başkalarına kazık atıyor olsaydın çok kızardım. Çalışıyoruz çünkü dürüstüz. Acımasızca dürüstüz."

Şaşırtıcı bir iğrenme duygusu midemi bulandırdı. Sanki başka birini sikecekmişim gibi. Artık kulağa çekici bile gelmiyordu. Tek istediğim, tek ihtiyacım olan oydu. Krallığını incelerken, gözlerimin Anna'nın giydiği pijama şortunun üzerinde gezinmesine izin verdim; arka tarafının tamamını zar zor örtüyordu. Dışarı taşan tenine dokunmak istedim. Farklı bir zonklama beni ele geçirdi ve şaşırtıcı bir şekilde baş ağrım tamamen kayboldu. Seks. Gerçekten de her türlü ağrı ve acı için denenmiş ve gerçek bir tedaviydi.

Yatağın diğer tarafında durduğu yere doğru sürünerek elimi bacağına gezdirdim. Alçak, boğucu bir sesle ona, "Senden başka kimseyi istemiyorum. Evde mükemmel bir kadın varken neden daha azına razı olayım ki?"

Elim kısa şortunun içine girdiğinde dudakları seksi ve kızgın bir surat ifadesine büründü. "Kes şunu. Sana kızgıyım."

Parmağım iç çamaşırının içinde dolaştı ve gerçekten nasıl hissettiğini görmek için suları test ettim. Tahmin ettiğim gibi, parmağımı geri çektiğimde ıslanmıştı. Ağzı alçak, erotik bir nefesle açıldı ve ben de ona kendini beğenmiş bir sırıtış attım. "Hayır, değilsin."

Elimi kaydardım, böylece arka tarafını avuçlayabilecektim. Kahretsin, harika bir kıcı vardı. Kaya gibi sertleşmişim, gitmeye hazırdım ve ilk kez yatağımızda seks yapabilecektik. Annem Onnika'yı üst kata çıkarmıştı ve o hâlâ oradaydı. Başka bir bonus... Anna muhtemelen kesintisiz bir uykudan sonra tamamen dinlenmişti.

"Evet, öyleyim," diye inatla ısrar etti. Yine de gözlerindeki öfke kaybolmuştu, bu yüzden ona inanmadım. "Kızları ailenle bıraktın. Onnika hâlâ üst katta annenle birlikte. Onu besleyip beslemediğini nereden bileceğiz? Belki süt bitmiştir? Belki annenin uykusu ağırdır? Belki de o... Tanrım..."

Konuşması sırasında bir ara ona yaklaştım, şortunu ve iç çamaşırını kenara ittim ve dilimi amında gezdirdim. Kahretsin, tadı çok güzeldi. Eli anında başıma gitti ve beni yerimde tuttu. "Siktir, bu çok iyi hissettiriyor... Durma..."

Ben . Sırılsıklam olana, nefes nefese kalana ve daha fazlası için kıvrananana kadar ağzımla onu devam ettim. Ve tam da devam edersem patlayacağını bildiğim noktaya geldiğinde... Durdum.

Gülümseyerek yatağa uzandım. Hâlâ dün geceki kıyafetlerimi giyiyordum ve sikim kot pantolonumun kotunu zorluyordu. Neredeyse acı veriyordu ama Anna'nın iyileştikten sonra bana yardım edeceğini biliyordum.

Ben ona hizmet ederken başı geriye düşmüştü ve şimdi durduğumda bakışlarını benimkilere çevirdi. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı ve bir an için bana tıslayıp klitorisini emmeye devam etmemi emredeceğini düşündüm. Kahretsin, bunu yaparsa çok ateşli olurdu. Sadece bu düşünce bile ereksiyonumu ayarlamamı sağladı. Kahretsin, beni yakında serbest bırakmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

Sıradan bir omuz silkmeye odaya baktım. "Yani, çocuksuzuz, yatağımızdayız... etrafta kimse yok... ne yapmalıyız?" Gözlerimdeki masumiyetle bakışlarımı ona çevirdim. Sabahın erken saatlerinde hava serindi ve Anna'nın göğüs uçları hafif atletinden neredeyse patlamak üzereydi. Şimdi onları emecektim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Anna çıkardı. "Sikişeceğiz." Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı, sonra kot pantolonuma başladı. *Teşekkürler Tanrım.*

Anna ve ben günün büyük bir kısmını yatakta geçiriyor, birlikte olduğumuz ilk gecede olduğu gibi tekrar tekrar seks yapıyorduk. Ne zaman Onnika'ya süt pompalamak için odadan çıksa, geri döndüğünde beni pompalamak için çalışmaya başlıyordu. Sanırım birden fazla bebek bakıcısının ve boş bir yatak odasının lüksü sonunda onu etkilemişti. Akıl sağlığımız için ailenin yakında gitmesi gerektiğini biliyordum ama bugün özgürlüğün tadını çıkaracaktım.

Dördüncü ya da beşinci seferimizdeydik, Anna bana biniyordu, muhteşem göğüsleri tam yüzümün üzerinde sallanıyordu. Yüzündeki ifade coşkuluydu ve göğüs kaslarını sıkarken, tekrar kaybetmeye yakın olduğunu biliyordum. Onun sıcak ıslaklığının sonsuz bir mükemmellik ritmiyle sikimde aşağı yukarı hareket etmesinin hissinde kendimi kaybettim. Zonklama neredeyse acı verici bir şeye dönüşürken inledim.

Anna, "Tanrım, Griffin, evet... evet... siktir et evet..." diye haykırdı, sonra çıkardığı sesler beni çileden çıkaran hayvani seslere dönüştü. Kıçını kavrayıp onu içime çekerek vücudumu gerdim ve kısıtlama duvarının yıkılmasına izin verdim. Saf mutluluk sikimden patladı ve tüm vücuduma yayıldı. Çıkardığım sesler tutarlı kelimeler değildi ama Anna'nın adımı inletmesine neden oldular. "Evet... benim için gel, bebeğim..." diye inledi.

Tükendiğimizde bana doğru sarktı. "Boşaldığında çok ateşli oluyorsun," diye mırıldandı tenime karşı.

Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Biliyorum." Ve yaptım. Bir keresinde neye benzediğimi görmek için kendimi otuz bir çekerken filme almıştım ve söylemeliyim ki, bu oldukça şaşırtıcıydı. Anna şanslı bir kadındı.

Bir süre birlikte yattık, ben hala onun içindeydim, sonra Anna fısıldadı, "Griffin... seninle ve grupta her şey yolunda mı?"

Ona daha iyi bakabilmek için başımı düzelttim. En azından endişeliydi, en çok da korkmuştu. Ona nasıl cevap vereceğimden emin değildim, o yüzden duymak istediğini düşündüğüm şeyi söyledim. "Evet... tabii. Neden? Olmasaydı üzülür müydün?" Gözlerimi kısarak tepkisini inceledim.

Başını eğip bir an için bunu düşünürken ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Üzgün değilim. Sadece endişeliyim. Hayatımız... grup olmadan aynı olmazdı, anlıyor musun? Ayrıca... Kellan ve Kiera, Matt ve Rachel, Evan ve Jenny... onlar ailemiz." Bana küçük bir gülümseme verdi.

Öyle olduklarını sanıyordum ama bazen sürekli ailenin yanında olmak sağlıklı olmayabiliyordu. Örneğin şu anda evimizde yaşanan durumu ele alalım. Özgür olduğumuz günü hatırlayınca aletim sertleşmeye başladı. Anna farkı hissetti ve gözleri büyüdü. "Yine mi? Şimdiden mi?"

Konuyu değiştirdiğim için mutlu bir şekilde gülümsedim ve omuz silktim. "Canavarı serbest bıraktın, onu geri getiremezsin."

Kaşlarını çattı. "Yapabilir miyim bilmiyorum..." Onun içinde hareket etmeye başladığımda konuşmayı kesti, nazıkçe, yavaşça, sadece eğlenceli parçalarımızı birbirine sürüyordu, bizi iyi hissettirmekten başka gerçek bir amacı yoktu. "Oh... vay... bu gerçekten iyi hissettiriyor..."

Benimle birlikte hareket etmeye başladı, aynı şekilde nazıkçe, aynı şekilde yavaşça. Çok sıcaktı ve haklıydı, iyi hissettiriyordu... tüm dar noktalara aynı anda sırt masajı yapmak gibi. Birlikte hareket ettikçe gözleri kapanıyor ve nefes alış veriş hızlanıyordu. Onu izlemek sarhoş ediciydi ve bir kez olsun boşalıp boşalmamam umurunda değildi, sadece onun bunu yapmasını izlemek istiyordum. "Oh, Griff... Sanırım yapabilirim... Yine de daha hızlı gitme... Yavaş... ihtiyacım var..."

Hızımı değiştirmeyi planlamamıştım, bu yüzden yaptığım şeyi yapmaya devam ettim. Yavaş yavaş sakin ve memnun bir halden, tatmin olmamış bir arzuyla kıvranan bir hale geçti. Daha hızlı, daha sert gitmek, kendini sikime vurmak istediğini söyleyebilirdim, ama acele etmiyor, kendini kızdırıyordu. Kahretsin, bu erotik işkenceyi izlemek çok sıcaktı. Sonunda boşalabilirdim.

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı. Kim olduğu ya da beni neden aradıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Sesli mesaj alabilirdi. Ama sonra düşündüm... Daha önce hiç telefonda seks yapmamıştım... Bu gerçekten erotik olabilirdi. Anna'nın denemek istediğim her türlü sapıkça şeyi hoş karşılayacağını bildiğimden, ona "Buna cevap vereceğim ama durma. Ben telefondayken boşalmanı istiyorum bebeğim."

Bir tür onaylama homurdusu çıkardı ve ben de telefonumu açarken gülümsedim. Neredeyse "Tahmin et ne yapıyorum?" diye cevap verecektim ama bunun yerine standart "Evet?"i kullandım.

Anna tam zamanında inledi ve ben de dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Kahretsin, düşündüğüm kadar erotikti. Diğer uçtaki kişi duraksadı, sonra dedi ki, "Bay Hancock? Ben Harold Berk. Dün gece tanışmıştık?"

"Mmmmm, öyle mi?" Bu Harold denen adamın kim olduğu ya da cep telefonu numaramı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama karım bana sürtünüyordu ve o da istemeden buna tanık oluyordu ve bu müthiş bir şeydi.

"Evet, TV pilotu hakkında konuşmuştuk. Hatırladın mı?" Anna nefesini içine çekip tekrar inledi ve Harold yavaşça, "Kötü bir zaman mı? Daha sonra arayabilir miyim?"

Karımın yüzündeki ifadeye bakarak başımı salladım. "Hayır, zamanlaman daha mükemmel olamazdı."

"Tamam. İmzaladığınız proje hakkında daha fazla detayın üzerinden geçmek istedim."

Anna'nın yüzü hayal kırıklığına ve hızın onun için çok yavaş olduğunu biliyordum, kalçalarımı daha sert iterek ona yardım ettim. *Benim için gel, bebeğim. Bırak bu adam duysun.* Tepkisi muhteşemdi. "Tanrım, evet... orada... tam orada... durma..."

Boştaki elimle kalçasını tuttum ve ona bıraktım. Çığlıkları daha da yoğunlaştı ve adı her neyse ne olduğunu bilmeden duyabildiğini bilmek beni boşaltmak üzereydi. Evet.

"Bay Hancock, belki daha sonra tekrar aramalıyım?"

"Hayır, hayır, dinliyorum. Can kulağıyla. Bana şu televizyon olayını anlat. Şimdi. Şimdi yap..." Harold'la konuşuyordum ama Anna'yla konuşuyordum. Nefes nefese kalmaya başladı,

Sonra sertleşti ve olağanüstü müthiş bir salıverme çığlığı attı. Beklenmedik bir şekilde hemen arkasından boşaldım. Kahretsin, yapabileceğimi düşünmemiştim. Daha iyi bilmeliydim.

Biz orada nefes nefese yatarken, diğer hattaki kişi sessizce "Her şey... yolunda mı?" diye sordu.

"Siktir, evet." Geldiğim süre boyunca kulağımın dibinde konuşuyordu ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adını zar zor hatırlayabiliyordum. Harry miydi? Larry mi? Biliyorsam ne olayım. "tekrar eder misin, dinlemiyordum. Baştan başla."

Anna üzerimden yuvarlandı. Sırt üstü yatarken başını sallayarak güldü. Bazı kızların az önce yaptığım şeyle bir sorunu olabilirdi ama Anna'nın yoktu. O sadece bunu seksi buldu. O kadar muhteşemdi ki.

Telefondan gelen uzun bir iç çekiş kulağıma ulaştı. "Benim adım Harold Berk. Dün gece barda tanışmıştık. Sana TV pilotundan bahsetmiştim, bir rock yıldızı hakkındaki dramadan. Dizinin yıldızı olmakla ilgilendiğini iddia etmiştin. Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun? Biraz... keyifsizdin."

Sarhoştum ama konuşmanın anıları gözümün önüne geliyordu, özellikle de yıldız dedikten sonra. *Sen odak noktası olacaktın... yıldız.* Ama bir şeyler yanlış gibiydi. "Bekle... Adının Arnold olduğunu sanıyordum?"

"Hayır, efendim. Ben Harold." Sesinde şimdi kesin bir kızgınlık vardı. "Oh... yani tüm bu olanlar gerçek miydi? Rüya görmedim mi?"

Benden sıkılmış gibi iç çekti. Olmamalıydı. Ateşli bir kızın orgazmını dinlemesine izin vermiştim. Bana teşekkür etmeliydi. "Gerçektir ve teklif de gerçek. Bu öğleden sonra evrakları posta kutuna bırakabilirim. Tabii fikrini değiştirmediyse... Eğer öyleyse, sanırım listemdeki başka bir müzisyenle temasa geçmem gerekecek. Belki grup arkadaşlarınızdan biriyle?"

Başka bir D-Bag'in bu fırsatı da benden çalacağı düşünceyle hemen irkildim; zaten benden çok şey almışlardı. Kelimeler zihnimde dalgalandı: *Asla başrol oynamayacaksın. Bu gece değil, belki yarın. Yetenekli olan o.* Hayal kırıklığına uğramış cümleler midemin çukuruna yerleşti ve orada her zaman yanımda taşıdığım hoşnutsuzluk düğümüyle karıştı. Harold'ın sorusuna verdiğim cevap ağzımdan çıktığında güçle doluydu. "Hayır, asla olmaz. Ben hâlâ varım."

Anna bana sorgulayan bir bakış atıyordu ve ona ne söyleyeceğimi merak ediyordum. Eğer bu seri tutarsa, ki başrolde ben varım, kesinlikle tutacaktır, bir gün grupla yollarımı ayırmak ya da en azından zorunda kalabilirim. O

"ailemize" ara vermemden memnun olmazdı. Ama bunu bir hiç uğruna yapmayacaktım, başarılı bir aktör olmak için yapacaktım. Bu yanal bir hareketti. Hayır, bir basamak yukarı. Başrolde ben olacaktım. Bir kez olsun yıldız olacaktım. Olmam gerektiği gibi.

Gülümseyerek ona "Yüzde yüz on varım" dedim.

"Mükemmel!" diye haykırdı. E-posta adresimi istedi ve ben de memnuniyetle verdim: hornyhulk@dbags.com. "Pilot bölümün çekimleri önümüzdeki ay başlıyor. Los Angeles'a gelebilir misin?"

Anna'ya yan gözle bakarak burnumu çektim ve "Elbette, sorun değil" dedim. Bunu herkes çılgına dönmeden nasıl yapacaktım, hiçbir fikrim yoktu.

Telefonu kapattığımda Anna beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu. Daha o sormadan sorusunun ne olduğunu biliyordum. "Kimdi o?"

Omuz silkerek belirsiz bir şekilde geçiştirmeye çalıştım. "Sadece onunla küçük bir ek iş yapmamı isteyen bir adam. Önemli bir şey değil." *Henüz değil.*

Yüzüstü dönerken kaşları birbirine yaklaştı. Hayır. Belirsizlik bu sefer işe yaramayacaktı. "Neyi kabul ettin Griffin? Önce benimle konuşmadan düşüncesizce bir şey yapmayacağını söylemiştin hani?"

Elimi sırtında gezdirerek başımı salladım. Garip bir şekilde parmaklarım titriyordu. Bunun olmasını istiyordum, bana hayır demesini istemiyordum. "Evet dedim çünkü önemli bir şey değil. Sadece bir kerelik bir şey."

Dirseğinin üzerinde otururken, yüz ifadesi meraklı ve öfkeli arasında bir yerde tehlikeli bir şekilde dengelenmişti ve bir sonraki sorusuna nasıl cevap vereceğim konusunda çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. "Reklam gibi mi?"

Ona ne söyleyeceğimi düşünürken kalbim hızla çarpmaya başladı. Az önce dürüst, acımasızca dürüst olduğumuz için çalıştığımızı söylemişti ama şimdi ona gerçeği söylersem Los Angeles'a gitmeme asla izin vermezdi. Bana aptallık ettiğimi söyler, sonra da erkekleri de bu karara dahil ederdi... Beni geri çekerdi. Ve Anna'nın beni engellemesi fikrini gerçekten kaldıramazdım. Neyi desteklediğinin farkında olmasa bile onun desteğine ihtiyacım vardı.

Mide bulantısıyla birlikte baş ağrımın da geri geldiğini hissederek, "Evet, onun gibi bir şey. Ve... önümüzdeki ay çekiyorlar, bu yüzden Los Angeles'a uçmam gerekecek. Sadece birkaç günlüğüne, uzun süre kalmayacağım."

Siktir, siktir, siktir. *Bunu ona gerçekten söyledim mi?* Evet, söyledim. Karıma büyük bir yalan söyledim, sonsuza kadar saklayamayacağım bir yalan, ve o söylediğinde

gerçeği öğrenirse beni öldürecekti. Ama başka seçeneğim yoktu. Tüm detayları öğrenirse planımı suya düşürecekti ve ben D-Bag'lerin gölgesinde ölüyordum, kurtulmam gerekiyordu. Gösteri patladığında bunu görecekti. O zaman beni destekleyecek, bunu biliyordum. Doğru zaman geldiğinde ona karşı tamamen dürüst olacaktım.

Anna beni bir saniye daha inceledi ve poker suratımın yerinde kalması için dua ettim. Lanet olsun, terliyor muydum? Tam saçmaladığımı söyleyeceğini düşündüğüm anda, kocaman bir gülümseme onun ılık ifadesini kırdı. "Ah, bebeğim, bu harika! Reklam filmi benim de aklımda olan bir şeydi. Hem dikkat çekmeni sağlayacak hem de grupla arana girmeyecek. Tam bir kazan-kazan!" Eğilerek bana içten bir öpücük verdi. "Gördün mü, sana yeteneğinin yakında fark edileceğini ve takdir edileceğini söylemiştim."

Beni tekrar öpmek için eğildi ve boğazımdaki utanç yumrusunu yutmak zorunda kaldım; bu duygu bana ilk kez gerçekten dokunmuştu ve bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Muhtemelen bunu yapmamalıydım. Ama artık çok geçti... Ağımı çoktan örmüştüm ve yapabileceğim tek şey onu takip etmektir. Ama lanet olsun... Aldatmacamın diğer tarafında Vaat Edilmiş Topraklar vardı.

-Yıldız olduğum bir TV şovu! Kahretsin, evet! Bu harika olacaktı.

Sonraki birkaç hafta durmaksızın çocuklarla buluşmak ve yeni albüm üzerinde çalışmakla geçti. "Ek işim" konusunda sessiz kaldım ki bu benim için gerçekten zor bir şeydi. Bu kendimi daha da takdir etmemi sağladı. Demek istediğim, eğer çocuklar onların yanında her gün kullandığım kısıtlamayı anlasalardı, ciddi şekilde etkilenirlerdi.

Arnold, Harold ya da adı her neyse bana hemen uzun bir elektronik sözleşme gönderdi. Her şey bana yasal görüldüğü için, sonuna kadar okumadan imzaladım. Sözleşmeyi imzaladıktan iki hafta sonra bana pilot bölümün senaryosunu gönderdi. Neyse ki Anna görmeden önce paketi ele geçirdim ve senaryoyu hemen ofisime sakladım. Bana gönderilen kalın taslağı görürse karıma söylediğim yalan tamamen ortaya çıkacaktı - hiçbir reklamda bu kadar çok satır yoktu

-Ve eğer şimdi hata yaparsam, hayalim asla gerçekleşmeyecek. Umudumu canlı tutmak için Anna'yı karanlıkta tutmak zorundaydım, bu yüzden senaryoyu sadece yalnızken okudum.

Heyecanıma onu dahil etmemek garip bir şekilde korkunç hissettirdi. Ne kadar küçük olursa olsun ona her şeyi anlatmaya çok alışmıştım ve bu benim için çok büyük bir şeydi. Ondan uzak durmak kendimi eksik hissetmeme neden oluyordu, sanki sürekli bir şeyleri unutuyormuşum gibi. Ama Anna'ya gerçeği söylersem ne olacağını biliyordum ve bunu çok istediğim için yalanı sürdürdüm. Nasıl olsa geçiciydi. Dizi yayına girdiğinde, ona ve diğerlerine gerçeği açıklamak zorunda kalacaktım. Sessiz kalmam emredilse bile bunu içimde tutamazdım.

Çekimlere başlamak için sabırsızlanıyordum ve sık sık banyoda oyunculuk tekniğimi çalışıyordum. Ama senaryoyu ezberlemek düşündüğümünden daha zordu. Çekimler sırasında hile yapmama izin vermelerini, birinin replikleri kulağıma söylemesini ya da göz atabileceğim işaret kartları tutmalarını umuyordum. Bir şeyler.

Aralık ayının ilk yarısında D-Bags olarak üçüncü albümümüzün son rötuşlarını yapıyorduk. Matt çok heyecanlıydı, şimdiye kadarki en iyi albümümüz olduğunu söylüyordu. Fikirlerimin her birini geri çevirdikleri gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, vasattan öte bir şey olduğundan pek emin değildim. Çocukların beni dinlemeyi reddetmeleri, grubumuzu destansı bir hale getirmeme izin vermemeleri beni üzüyordu. Matt ve Kellan'ın sınırları zorlamakla ilgili tüm güzel sözlerine rağmen, statükoya bağlı kalıyorlardı. En hafif tabiriyle hayal kırıklığı yaratmıştı. Ama ufkumda daha büyük ve daha iyi şeyler vardı, bu yüzden ilk kez bu konuda endişelenmiyordum.

Albüm için endişelenmiyordum ama pilot filmi çekmek için Los Angeles'a uçma zamanı geldiğinde çocuklara ne söyleyeceğim konusunda biraz endişeliydim. Yokluğumu bir şekilde açıklamam gerekecekti ve ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Sizi bir süreliğine ekiyorum" muhtemelen pek iyi karşılanmazdı. Sonunda Harold'dan beklediğim telefonu aldığımda Aralık ortasında bir Cumartesi öğleden sonraydı.

"Bay Hancock, umarım harika bir öğleden sonra geçiriyorsunuzdur. Noel için her şey hazır mı?"

Beni görememesine rağmen omuz silktilim. "Evet, sanırım öyle." Anna kızlar için neredeyse hiç durmadan alışveriş yapıyordu. Yemin ederim evimizde altı tane Toys for Tots kamyonunu dolduracak kadar pembe ve mor hediye vardı. Çoğunun küçük şeyler olduğunu iddia ediyordu ama umurumda değildi. Çocuklar şımartılmalı, bunda bir sakınca yok.

Anna'ya verdiğim hediye, onun kızlar için aldığı her şeyden daha iyiydi. Onnika'nın vaftizinden kısa bir süre sonra, tüm akrabalarım için tek yön uçak bileti almış ve onları göndermiştim. Evimiz yeniden mutlu bir sessizliğe bürünmüştü. Ailem tatil için bir dönüş yolculuğu planlamaya başlamıştı ama onlara bir sonraki bebeğe kadar beklemek zorunda olduklarını söyledim. Tanrım, umarım Anna çok erken hamile kalmazdı. Beni öldürebilirdi.

"Bu harika!" Harold haykırdı. Onu kızdırmak ya da utandırmak için elimden geleni yaptığım zamanlarda bile ses tonu pek değişmezdi. Sanki ne olursa olsun her zaman harika bir ruh hali içindeydi. Sanırım ona tatillerde her şeyi bitirmeyi düşündüğümü söyleyebilirdim ve o da bana aynı şekilde cevap verirdi. Bana Jenny'yi hatırlatıyordu ama gerçekçi olmayan bir şekilde, sanki telefonu kapattığı anda bana sessizce küfrediyormuş gibi. Her neyse. Beni ünlü yaptığı sürece, hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

"İyi haber Bay Hancock, her şey hazır ve Pazartesi günü pilot bölümü çekmeye hazırız. Bavullarınızı toplayın, Los Angeles'a gelme zamanı."

"Harika... Orada olacağım." Her nasılsa.

"Mükemmel!" Nereye gideceğim ve oraya nasıl ulaşacağım konusunda bana bazı ipuçları verdi ve ardından, "Bu gösteriyle ilgili her şey birinci sınıf. Seti görmeniz için sabırsızlanıyorum. Pazartesi görüşürüz, Bay Hancock."

"Evet, görüşürüz o zaman." Kaşlarımı çatarak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Artık neredeyse omuzlarıma kadar uzanıyordu ve istersem kolayca atkuyruğu yapabilirdim. Yine de gevşek ve özgür olmasını seviyordum. Çocuklara ne söylemeliydim? Anna'ya söylediklerimin aynısını onlar da kabul eder miydi? Muhtemelen hayır, dahil edilmedikleri için şikayet ederlerdi. Onların yerinde olsaydım benim de şikayet edeceğimi haykıran beynimin sinir bozucu bölümünü görmezden geldim ve bunun yerine hikaye anlatma becerilerime odaklandım. Kahretsin, korkunç bir yalancıydım. Hmm, inandırıcı olması için biraz gerçekçi olmalıydı. Bir süreliğine ailemi ziyaret ettiğimi söyledim. Evet, bu kesinlikle işe yarardı.

O gece Kellan'ın kayıt stüdyosunda buluştuğumuzda çocuklara gideceğimi haber verdim. "Hey, ben bir süreliğine şehir dışına çıkıyorum... Aslında yarın gece gidiyorum." Matt, Evan ve Kellan dönüp bana baktılar. Son şarkının son geçişini yeni bitirmiştik ve herkes enstrümanlarını kaldırıyorlardı. Ben hâlâ benimkiyle oynuyordum, bu arada garip bir duygu karnımı parçalıyordu. Korku mu? Sinir mi? Suçluluk mu? Hayır, bu olamazdı. Yanlış bir şey yapmıyordum. Bunu hak etmiştim.

Matt kaşlarını çatı. "Albümü daha yeni bitirdik. Prodüksiyona başlayabilmeleri için plak şirketine göndermemiz gerekiyor. Yakında röportajlar başlayacak, tanıtım turları, gece yarısı TV konserleri... Şu anda ortadan kaybolamazsın Griffin. Yapacak işlerimiz var."

Saçmalamasını durdurmak için elimi kaldırdım. "Biliyorum. Sakin ol... Sadece birkaç günlüğüne ailemi ziyaret etmeyi düşünüyordum. Belki Chelsey'i kontrol ederim. Kocas hâlâ yurtdışında ve o kızları tek başına büyütüyor, biliyorsun değil mi?"

Kız kardeşimden söz etmek Matt'i yumuşattı. "Ah, evet, sorun değil. Sadece... ortadan kaybolma ya da başka bir şey yapma."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Ortadan kaybolmak yapmak istediğim son şeydi.

Bölüm 10

Awesometopia

Ertesi gece, tutacağından emin olduğum TV programımın pilot çekimini yapmak üzere Los Angeles'a gidiyordum. Anna bana eşlik etmek ve çekeceğimi düşündüğü reklam setini kontrol etmek için benimle gelmeyi teklif etmişti. Ancak onun orada olması yalanımı bozacaktı, bu yüzden başka bir yarım gerçek örmekten başka çarem yoktu, evde kalmak istemesini sağlayacak bir şey. "Sadece birkaç gün bebeğim ve oradayken ailemle kalacağım. Annem geç Şükran Günü/erken Noel mega tatili yapmak istiyor, bu yüzden herkes orada olacak. Çok gürültülü olacak."

Bir an için Anna'nın şenliklere katılma arzusunu yanlış hesapladığımı düşündüm ama gürültülü olacağını söylediğimde yüzünü buruşturdu. "Evet, tamam. Sadece birkaç gün sürecekse, sanırım burada kalacağım. Yine de seti göremeyeceğim için üzgünüm... Bu arada aklıma geldi, reklam ne içindi? Bana hiç söylemedin..."

Bana bakarken başını eğdi, sanki bu konuda hiç ayrıntıya girmemiş olmamın tuhaf olduğunu yeni fark ediyormuş gibiydi. Ve garipti. Ve zordu. Gösterinin her yönünü ona anlatma dürtüsüne direnmek yavaş yavaş ülser olmama neden oluyordu. Sır saklamak berbat bir şeydi. Yine de gerçek yakında ortaya çıkacaktı ve umarım ortaya çıktığında beni dinlemeyecek kadar öfkelenmezdi - ona anlatmak için can atıyordum.

"Oh, şey..." İlham almak için yatak odasının etrafına bakındım. Dünyaya ne satmakta iyi olabilirdim? Prezervatif mi? Tıraş losyonu? Bebek yapma suyu? Şifonyerimin üzerinde lezzetli bir şey görünce ona "Viski. Bu bir viski reklamı." dedim. Bir suçluluk duygusu midemi düğümlerken bile gülümsememi engelleyemedim. Bu iyi hazırlanmış bir yalandı. Benim bir viski sözcüsü olmam tamamen inandırıcıydı. Ve aslında, bu oldukça harika olurdu. Eğer bu fırsat beni o fırsata götürürse, epikliğimin çemberi tamamlanmış olacaktı.

Anna bana aletimin zonklamasına neden olan parlak bir sırtış attı. Eğer Onnika'yı tutuyor olmasaydı, onu yatağa fırlatır ve

Gitmeden önce benim süper özel bebek yapma suyumdan biraz içtim. "Bu senin için mükemmel, bebeğim. Bunu başaracaksın! Herkese söylemek için sabırsızlanıyorum."

Henüz bunu yapamayacağını bildiğimden, ona işi kabul ettiğimi söyledikten hemen sonra söylediğim bir şeyi kararlılıkla hatırlattım. "Planımızı unutma Anna. Bunu çocuklara açıklayan kişi ben olmalıyım, yoksa grup dışında bir şey yaptığım için mızızlanacaklar. Muhtemelen bunu Kellan'ın geçen ayki solo konserine benzetmeye çalışacaklardır ama öyle bir şey değil. Birincisi, bu oyunculuk, müzik değil, yani sayılmaz... ama o kıçlar bunu böyle görmeyecekler, bu yüzden her şey söylenip bitene kadar, karı kocanın kutsal anlaşmasına, *Sırlarım seninle ölür* bağına saygı duymanı ve tek kelime etmemeni istiyorum. Kiera'ya bile." Bunu sert bir parmakla yüzüne doğru kaldırarak söylemişim. Kız kardeşlik bağının evlilik bağımızın önüne geçmesi riskini göze alamazdım. Nedenini anlamasa bile bu konuda beni desteklemesine ihtiyacım vardı.

Anna bana gözlerini devirdi ama kabul etti. "Her neyse, Griffin. Reklam filminde oynamana nasıl kızarlar anlamıyorum ama gerçekten bir şey söylememi istemiyorsan söylemem." Sonra bana sevgiyle gülümsedi ve burnumu öptü. "Güvenli bir uçuş ve harika bir yolculuk geçir... ve ailene benden selam söyle."

Bana tatlı bir şekilde iyi dileklerini ilettikten sonra içimi bir pişmanlık dalgası kaplamıştı. Neredeyse o anda ona yalancı bir pislik olduğumu ve bir reklam filmi çekmek için bu şehre uçmadığımı söyleyecektim.

L.A. Ama istediğimi elde etmeye çok yaklaştım; sadece bir süre daha güçlü olmam gerekiyordu. Yüzündeki ifade aslında gerçeği saklamama yardımcı olmuştu. Çok harikaydı, çok güveniyordu. Gerçekte ne yaptığımı itiraf ederek bu güveni kırmayı hazmedemiyordum. Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Bir gün ona söylemek zorunda kalacağımı biliyordum ama bugün o gün değildi. Eylemlerimin sonuçlarıyla daha sonra, eylem benim için işe yaradığında ilgilenecektim. Bizim için.

Los Angeles'ta kalacağım süre için bir limuzin kiralamıştım ve havaalanına indiğimde şoför beni bekliyordu. Beni stüdyoların yakınındaki beş yıldızlı bir otele götürmesini istedim, orada beni bekleyen bir oda vardı. Anna'ya söylediğim gibi ailemle kalabilirdim ama bu çok riskliydi. Ailem Matt'in ailesiyle konuşacak, onlar da Matt'le konuşacaktı ve burada *gerçekten* ne yaptığımı öğrenirse, bunun sonunu asla duyamayacaktım.

Şoförüm ertesi sabah erkenden beni sete götürmek için aradı. *Gerçekten* ertesi sabah erkenden. Hava gözüme çarptığında gözbebeklerim acıdı ve neredeyse o herife daha uygun bir saatte gelmesini söyleyecektim. Ama sonra bugün ne olacağını hatırladım ve ayağa fırladım. Bugün bir TV yıldızı olduğum gündü.

O kadar heyecanlıydım ki arabaya doğru zıpladım ve çok erken bir saat olmasına rağmen hareket etmeye başladığımızda Anna'ya mesaj attım. *Neredeyse gösteri zamanı.*

Cevabı hızlıydı; muhtemelen Onnika ile erken kalkmıştı. *Daha sabahın sekizi bile olmadı... Ölüyor olmalısın.*

Evet, sayılır. O kadar heyecanlıydım ki saatin ne kadar erken olduğunu umursamadım. Mesajına göz kırpan bir suratla cevap verdim. Bunu istediği gibi yorumlayabilirdi.

Stüdyonun kapısına geldiğimizde kalbim heyecanla çarpmaya başladı; bu muhteşem bir şeydi. Anna burada olup bunu benimle paylaşırdı daha da iyi olurdu ama gelip kontrol etmesi için başka bir zaman olacaktı, bundan emindim. Şoförde kimlik bilgilerim vardı ve kapıdan kolayca geçtik. Yanaştığımızda Harold park yerinde bir golf arabasıyla bekliyordu. Şoförün kapımı açmasını beklerken gülümsedi. Arabadan indiğinde bana elini uzattı. "Bay Hancock, sizi tekrar görmek çok güzel. Uçuşunuz nasıldı?"

"Harika," dedim, elini sıkarken etrafıma bakındım. "Peki... önce nereye gidiyoruz?"

"Sorduğunuza sevindim. Size sette kısa bir tur attıracağım, ardından saç ve makyaja geçeceğiz. Ondan sonra seni oyuncuların geri kalanıyla tanıştıracam ve bir okuma yapacağız. Her şey yolunda giderse çekimler yarın başlayacak."

Arabaya bindiğimizde Harold bana yan gözle baktı. "Senaryoyu ezberleme şansın oldu mu?"

Sert koltukta arkama yaslanırken alay ettim. "Tabii ki dostum." Coğunlukla.

Yol boyunca, çeşitli kostümlü insanların dolaştığı depoların yanından geçtik. Zombilerle konuşan Romalı askerler, köpek kostümlü bir adamla kahve yudumlayan kaba ve sert kovboy tipleri ve sayamayacağım kadar çok ponpon kız gördüm. Az önce awesometopia'ya girmiştim.

Beş saat gibi gelen bir süreden sonra nihayet kullanacağımız depoya ulaştık; depo arazinin en arka köşesindeydi. Harold arabayı park etti, sonra dışarı çıktık. "Şimdi, bu depoyu birkaç başka paylaşıyoruz, bu yüzden ilk başta biraz sıkışık hissedeceksiniz." Bana bir

parlak, sevimsiz bir sırtış. "Ama seçilir seçilmez ve bir hit olduğumuzda, tüm bunlar değişir. Sadece senin için en iyisi." Sırtımı sıvazladı.

Gülümseyerek bir kolumu omuzlarına doladım. *Sadece benim için en iyisi...* işte şimdi konuşuyoruz.

Harold'ı çeşitli setlerin bulunduğu devasa bina boyunca takip ettim ve sonunda geçici olarak *Acing It* adını verdiğim gösterime geldiğimizde kalbim daha hızlı atmaya başladı. İşte bu kadar! Zafere ulaşma şansım.

İçinden geçtiğimiz ilk set, bir grup için sahne kurulmuş tipik bir bardı. Pete'inkine o kadar ürkütücü derecede benziyordu ki neredeyse Harold'ın ziyareti sırasında notlar alıp set tasarımcılarına verip vermediğini merak edecektim. Bu durum işimi daha da kolaylaştırdı; kendimi şimdiden evimde gibi hissediyordum. Harold bizi bar setinde gezdirirken, "Önce sizi gardıroba götüreceğiz. Kıyafetlerinizi hemen hemen hazırladılar ama test etmek isteyecekler. Sonra sizi provaya alacağız. İlk bölüm tamamlandığında, kanallarla alışverişe başlayacağım."

Harold bana baktı; yüzünde hâlâ kocaman bir sırtış vardı. "Ama siz o kısmı dert etmeyin Bay Hancock. Bu kolay bir satış olacak. Bu şeyin her yerinde kült klasik yazıyor." Başımı sallayarak onayladım. Bunu zaten biliyordum.

Bar setini kontrol ettikten sonra bir oturma odası ve yatak odası setine geçtik. Karakterim Ace Gunner'ın muhtemelen uyuduğu ince yatağa bakarken, dizide şansının yaver gidip merak ettim. Bu kadar havalı bir isimle, gerçekten de öyle olmalıydı. Ayrıca, o bir rock yıldızıydı ve deneyimlerimden rock yıldızı olmanın seks, seks ve daha fazla seks anlamına geldiğini biliyordum. Anna'nın seks sahnelerine katılıp katılmayacağını merak ettim, sonra katılacağına karar verdim. Birinin içine girecek falan değildim ya.

Sonunda kıyafetleri giydiğimizde neredeyse başım dönüyordu. Giyinmek bana çocuklarla klip çekmeyi hatırlattı. Burada yanımda olmamaları garipti... ama bir o kadar da güzeldi. Sadece benim üzerimde parlarsa kimse spot ışığımı çalamazdı.

Ace'in kıyafeti çoğunlukla yıpranmış kot pantolon, çivili kemer, V yaka tişört ve koyu kahverengi deri ceketten oluşuyordu. Boy aynasında kendimi incelerken biraz tahrik oldum; fena halde ateşliydim. Anna boks eldivenlerini çıkarsa iyi olur, çünkü kızlar benim için çıldıracaktı.

Lanet olsun. Bu çok harika olacaktı.

Gardıropta yumurtalıkları patlatan kıyafetimle bir sürü fotoğrafım çekildikten sonra Harold beni saç ve makyaja götürdü. Deneme yapıyorlardı.

Ace'in bugünkü görünümüyle. Mümkünse onu daha da seksi yapmak. Makyöz kız beni beş saniye kadar inceledikten sonra, "Sarışından kurtulmamız gerekiyor," dedi.

"Affedersiniz?" Ona söyledim. Kesinlikle yanlış duymuştum. Kızlar da erkekler kadar sarışınlardan hoşlanırdı.

"Sarışın olmaz," diye açıkça belirtti. "Karakteriniz koyu renk, saçınızın da koyu renk olması gerekiyor." Başını öne eğdi. "Siyah değil... ama koyu kahverengi."

Aynada kendime baktım ve kahverengi saçlı halimi hayal etmeye çalıştım. Oraya ulaşamadım. "Sanmıyorum," dedim ona.

Omuz silkti. "Senin fikrinin gerçekten bir önemi yok. İmzaladığın sözleşmede görünüşünle ilgili hakları devrettin. İsteseydim sana pembe bir Mohawk yapabilirdim. Ama yok, o yüzden minnettar olmalısın. Yine de o saç modelinin gitmesi gerekiyor..." Bana bakarken acı çekiyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Siktir et!" Saçımı minik bir at kuyruğu yaparak haykırdım. Bu kadar uzun olması çok zamanımı almıştı.

Gözlüklerini burnuna doğru iterek uzun bir nefes verdi. "Gerekirse seni sakinleştiririm ama o paspası keseceğim. Eğlenceli ve tüylü bir şey... Kellan Kyle gibi. Harika saçları var."

Gözlerimi kısarak tezgâhından bir makas aldım. "Eğer bana Kellan'ın saçını verirsen, seni keserim."

Tehdidimden pek de korkmuş görünmüyordu. "Muhtemelen sende işe yaramazdı zaten. Herkes bu tarzın altından kalkamaz. Şimdi otur." Sandalyesini işaret etti ve ben de reddederek surat astım. Parmaklarını şıklatarak, "Otur!" diye tekrarladı.

O zaman dediğini yaptım ama bundan mutlu olmadığımı bilmesini sağladım.

İki saat sonra kahverengi lanet saçlarım vardı. O da kestirmişti. Matt'inkinden uzun, Kellan'inkinden kısaydı, ikisinin arasında bir yerdeydi... Denny gibi. Hassiktir. Artık Denny'ye benziyordum. Anna bunu görünce çıldıracaktı.

Saçım tamamen berbat olduktan sonra Harold beni oyuncu kadrosunun geri kalanıyla tanıştırmaya götürdü. Grup arkadaşlarım olacak iki kız ve iki erkekle tokalaşırken içimi bir haklılık duygusu kapladı. Dördü de bana hayatlarında gördükleri en muhteşem şeymişim gibi bakıyordu. Kendimi şimdiden bir yıldız gibi hissediyordum ve henüz hiçbir şey kaydetmemiştik bile.

Birkaç deneme çekiminden sonra çekime başladık. Düşündüğümde çok daha zordu ama yönetmenin ve oyuncu arkadaşlarımın yardımıyla üstesinden geldim ve birkaç gün sonra pilot film hazırды ve ben de evime, eşimin yanına dönüyordum.

Ona araba kiralayacağımı söylememe rağmen beni havaalanından aldı. Onu bagaj tesliminde gördüğümde görülmeye değer bir manzaraydı, ama arkasından ne yaptığımı bilmek midemde bir düğüm oluşmasına neden oldu. Anna beni gördüğünde iki kere baktı ve çenesi düştü. Yine de bana doğru yürürken sırtıyordu. "Aman Tanrım... saçların..."

İç çekerek ona "Biliyorum... Denny'ye benziyorum, değil mi?" dedim.

Dudağını ısırarak başını salladı. "Hayır... Hala dünyanın en seksi erkeği gibi görünüyorsun ama bu sana biraz... sinirlilik veriyor. Sanki belalı biriymişsin gibi."

"Ben bir baş belasıyım," dedim ona, dudağım kıvrılıp sırıtarak. Ve onun övgüsü karşısında kendimi gerçekten bir baş belası gibi hissettim, ama sonra midemdeki düğüm sıkılaştı, içime bir suçluluk ve pişmanlık sarsıntısı gönderdi. Gülümsemem düştü. *Belki de ona şimdi söylemeli ve bu işi bitirmeliydim.* Yine de yıkılırdı ve beni gördüğü için çok mutluydu. Sonra söylerim. Ona sonra söyleyecektim.

Yüz ifademi yanlış yorumlayan Anna kollarını bana doladı. "Bebeğim, endişelenme. Bu hoşuma gitti! Hatta bence bir süre daha böyle kalmalısın." Yanaklarımdan tutarak, "Seninle gurur duyuyorum Griffin," dedi. Sonra da beni öpücüklere boğdu. İyi de oldu, çünkü bana bir an daha baksaydı, o büyük, güven dolu yeşil gözler beni kırabilirdi. Ama sonunda istemedenden de olsa seksapeliyle dikkatimi dağıttı ve ben de suçluluk duygusunu bir kenara bırakabildim. Nasıl olsa her şey bitmişti ve her şey yoluna girecekti. Bundan emindim.

Harold'ın diziyi kanallara pazarlamakla meşgul olduğunu biliyordum ama beni arayıp satıldığını söylemesini beklemek beni huzursuz ediyordu. Anna gerginliğimin baharda çıkacak yeni D-Bag albümü için olduğunu düşündü ve ona itiraf etmeye hazır olmadığım için böyle düşünmesine izin verdim. Ama

Harold bana yeşil ışık yaktığı anda, Anna'ya ve çocuklara haberi vermem gerekecekti ve onlara ne söyleyebileceğimi düşünmek içimi kemiriyordu. Her gün söyleyebileceğim şeyler üzerinde kafa yoruyordum ama hiçbir kulağa o kadar da hoş gelmiyordu. Los Angeles'a yaptığım geziyle ilgili olarak çocuklara söylediğim tek şey, saçımı kestirmek ve boyatmak için kıcıma bir böcek soktuğumdu. Onlar da

ve sarışınların daha eğlenceli olmadığına dair bir şaka yaptılar. tepki vermedim, çünkü gerçeği öğrendiklerinde ortalığın karışacağını biliyordum. Hem evde hem de işte. Anna'yı bilerek bu döngünün dışında tuttuğum gerçeğinden nefret etsem de, bunu yaptığım için memnundum. Matt ve çocuklar eski hayallerimi yerle bir ettiklerinden beri kendim için yeni hayaller kuruyordum.

Ne olduğunu anlamadan Şubat ayı gelmişti ve Harold'dan hâlâ bir haber alamamıştım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve bir miktar şüphe yeni hayalimi çevreleyen parlak umudu köreltmeye başladı. Yine de *kimsenin* pilotu istemediğini düşünemiyordum, bu yüzden bir teklif savaşı olmalı. Evet, olan şey bu olmalıydı. İyi haberi vermek için beni her an arayabilirdi, sadece sabırlı olmalıydım. Neyse ki aklımı dağıtacak zaman alıcı bir şeyim vardı.

D-Bags yeni albümden ilk single'ı tanıtmaya hazırdı. Gözlerim kapalı dinleyebileceğim romantik, kabarık bir saçmalıktı. Yine de ritmi bulaşıcıydı ve yakında viral olacağını hissediyordum. Seattle'da bizi sık sık tanıtan yerel bir radyo istasyonunda şarkıyı canlı olarak tanıtıyorduk. Ardından, birkaç hafta içinde her zaman dilimindeki tüm büyük metropollere ulaşan bir medya patlaması yapıyorduk. Kısa, eğlenceli ve çılgıncaydı ve sadece dördümüz vardık. Nişanlılar işlerinde, eşler de evde çocuklarla kalıyordu, çünkü bu koşuşturmayı iyi idare edemezlerdi.

Turdaki son durağımız New York'tu. Seattle ve Los Angeles'ı bir kenara bırakırsak, sanırım New York dünyadaki en sevdiğim yerdı. Burada çok fazla şey oluyordu. Sürekli bir kargaşa, koşuşturma, günün hangi saati olursa olsun her zaman gidilecek bir yer olması - benim gibi aşırı aktif bir tip için bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Bu şehirde kahveye bile ihtiyacım yoktu. Hayatın kaotik dalgalanması beni enerjik tutmaya yetiyordu.

Arabamız bizi otelimize götürürken Matt günün planlarını yaptı. "Tamam, bugün iki radyo konserimiz var, sonra da bu gece *Johnny'yle Live*." Sonuncusunu duyunca sinirli bir nefes aldım ve Matt bana ters ters baktı. "Aş artık bunu, Griffin. Bu büyük bir dinleyici kitlesi olan büyük bir program ve bizim de orada olmamız gerekiyor."

"Herif pislüğün teki. Onun için neden bir şey yapmamız gerektiğini anlamıyorum," diye mırıldandım.

Matt elini kısa saçlarında gezdirdi. Yemin ederim artık daha az saçı vardı. Grubu yönetmenin ve düğününü planlamanın stresi onu zorluyordu. I

üzülebilirdim ama Denny'ye bu işi ayarlayan oydu, o yüzden . Umarım tüm saçları . Johnny'nin yerine gitmemesi gerektiğini bilmeliydi. Adam "misafirlerine" pislik yapmasıyla ünlüydü. Ricky Gervais ve Simon Cowell'ın şeytani aşk çocuğu gibiydi. O programa katılan hiç kimse zarar görmeden çıkamazdı ama hepimizin hakarete uğramayı sorun etmememiz gerekiyordu. Denny'nin bana sık sık söylediği gibi bu "gösterinin bir parçasıydı". Her neyse. Adam hıyarın tekiydi; programa en son çıktığımızda diğerlerini görmezden gelmiş ve tüm zaman boyunca benimle uğraşmış, hakaret olduğundan bile emin olmadığım tuhaf şekillerde bana hakaret etmişti ama bundan hoşlanmadığımdan emindim. Ukala, hercai menekşe seven pislik.

"Çok iyi bir sunucu olmadığını biliyorum... ama biz bu programı *onun* için değil, *kendimiz* için yapıyoruz. Çok sadık, neredeyse kült gibi bir takipçisi var ve eğer 'Albümlerini satın alın' derse, o zaman yapacakları şey budur."

Gözlerimi devirerek, "Ve eğer 'Bu adamlar alettir, onlara gün yüzü göstermeyin' derse, yapacakları şey *budur*. Onu görmezden gelmeliyiz. Dışarıda bir sürü başka gece yarısı talk show'u var."

Matt koltuğunda geriye yaslandı. "Onunla konuşmak zorunda değilsin. Sadece arkana yaslan ve bırak işi biz yapalım. Bu konuda iyisin." Son kısmı gerçekten sessizdi ama yine de duydum. Matt tıpkı Johnny gibi konuşmaya başlamıştı. Pislikler.

Otelde kısa bir süre dinlendikten sonra radyo konserleri için yola çıktık. Her zamanki gibi, Kellan şovu çaldı. Tüm sorular ona yöneltildi ve tüm cevaplar ondan geldi. Arada sırada araya bir şeyler sokmaya çalışıyordum ama çoğu zaman görmezden geliniyordum. Ya da kibarca, "*Çok tatlısın ama lütfen sessiz ol ve gerçek yıldızla konuşmamıza izin ver*" diyen küçümseyici bir gülüşle *karşılaşıyordum*. İkinci konserden sonra röportajlardan bıkmıştım. Kellan hakkındaki röportajlardan. Kendim ve hâlâ gizli olan yeni projem hakkında konuşmaya fazlasıyla hazırdım. Yine de kimse sormadı ve ben de henüz gönüllü olarak bilgi veremedim. Tanrım, umarım Harold yakında iyi haberler alırdı.

O gece Johnny'nin stüdyosuna giderken Anna beni aradı. "Ee, nasıl gidiyor?"

"Aynı tas aynı hamam," dedim. "Hep Kellan, hep Kellan..." Kellan da telefonda konuşuyordu, muhtemelen Kiera'yla, o yüzden beni duymadı. Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve hayatının her yönünden gerçekten memnun görünüyordu. Belki de beni parmağının altında tutarak kafayı bulmuştu.

Anna iç çekti. Böyle şeyler söylememden nefret ederdi. "Sen de bir yıldızsın bebeğim. Gökyüzümdeki en parlak yıldız." Tekrar iç çekti. "Çabuk eve dön. Kızlar ve ben seni özledik."

Evdeki üç kızımın da beni özlediğini düşünmek içimde bir parıltının alevlenmesine neden oldu. Kellan iş yerinde şovu çalsa bile, ben *onların* dünyasının merkeziydim ve bu gerçekten rahatlatıcıydı. "Evet, ben de sizi özledim çocuklar. Bu akşam Johnny'nin gösterisini mutlaka izleyin, özellikle de Gibson'ı. Babasının evi salladığını görmesini istiyorum."

Anna güldü. "Bunu kaçırmayız. Ama tüm röportajı yine seni eleştirerek geçirirse, televizyona uzanıp onu boğmak zorunda kalabilirim."

Karım çok harikaydı. "Lütfen yap. O saksocudan nefret ediyorum." Anna düşünceme katıldıktan sonra, kızlara benim için bir öpücük vermesini söyledim. Yapacağını söyledi, sonra kapattık. Anna arkamı kolladığı için, yaklaşan performans ve röportaj hakkında biraz daha iyi hissediyordum. *Bırakın o herif beni aptal yerine koymaya çalışsın.* Ona meydan okudum.

Stüdyoya vardığımızda, arka taraftan içeri alındık ve kulaklıklılı ve panolu bir kız tarafından kibarca dünyadan gizlendik. Bizim için hangi olanakların mevcut olduğunu açıkladığı süre boyunca Kellan'a baktı.

Kellan'a parlak bir gülümseme verdi ve o teşekkür edene kadar gitmedi. Gözlerimi devirmeme neden oldu. *Biz dört kişiyiz, kızım.* Belki de bir şeye ihtiyacımız vardı. Etrafıma bakınarak çocuklara sordum: "Gidip buradaki gece hayatına bir göz atmak ister misiniz? Find-a-Skank'ta sizlerin kışını tekmelemeyeli uzun zaman oldu."

Hepsi başını salladı; Evan esnedi bile.

"Peki," diye mırıldandım. Grubumuz ne zaman kurallara bu kadar bağlı oldu? Eskiden asiydik. Rock yıldızlarıydık. Sorumluluktan kaçır ve düzenin yüzüne gülerdik. Hayatımızı kaos yönetirdi. O günleri özledim.

Saatler sonra, Kellan'ın gözleri parlayan asistanı geldi ve bize birazdan bir reklam arası verileceğini ve hazırlanmamız gerektiğini söyledi. Onu sahneye kadar takip ettik, reklamın başladığını gösteren ışığın değişmesini bekledik ve ardından enstrümanlarımızı almak için perdenin arkasından çıktık.

Kaydı izleyen kalabalık bizi görünce çılgına döndü. Johnny iki elini birden havaya kaldırdı ve "Kameraya saklayın millet!" diye bağırdı. Biraz sustular ama arada bir "Seni seviyorum Kellan!" sesleri onlarla aramızdaki boşlukta çınladı.

Johnny, soyadı olamayacak kadar müthiş adam, sahte bir gülümseme takınarak bize doğru ilerledi. Bize yaklaşırken çenemi sıktım. Douche ağır bir makyajla sıvanmıştı, bu da ona aslında sahip olmadığı bir bronzluk görüntüsü veriyordu. "Çocuklar! Geri döndüğünüze çok sevindim. Kellan, sen bizim bir numaralı sanatçımızsın." Elini Kellan'a uzattı ve Kellan da bir iyi niyet elçisi olarak elini sıktı.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. olmak benim için bir onur."

Kellan'ın sözlerini duyduktan sonra homurdandım. Kıçımın onuru. Bu bir zorunluluktan, başka bir şey değil. Alaycı sesim Johnny'nin dikkatini çekti. Tombul yüzü bana doğru döndü ve samimi gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüştü. "Yeni üye mi?" diye sordu. Elini bana doğru uzatarak, "Grubun bir parçası olduğun için çok heyecanlı . Ben Johnny, şovuma hoş geldiniz."

Adamın elini tutmadım. Kahverengi saçlı ya da değil, grubun orijinal bir üyesi olduğumu çok iyi biliyordu. "Isır beni, mısır deliği." Matt kaburgalarımın dirsek attı ama umurumda değildi. Yorumum sonunda Johnny'nin yüzündeki gülümsemeyi silmişti.

"Her zamanki gibi açık sözlü," dedi ve sonra o lanet gülümsemesi geri geldi. "Setten sonra görüşürüz çocuklar."

Matt dirseğimi tuttu. "Olay çıkarma," diye tısladı. "Sadece işini yap."

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Ben profesyonelden başka bir şey değilim... o yüzden çekil, kıçımın kenarı."

Matt elleriyle yüzünü ovaladı, sonra durdu ve derin bir temizleyici nefes aldı. Enstrümanına dönmeden önce kendi kendine, "Her Çey yoluna girecek," diye mırıldandı.

"Elbette öyle," diye yanıtladım onu basımı elime alırken. "Buradayım, değil mi?"

Hiçbiri benim cesaretlendirici yorumuma yanıt vermedi ama zaten verecek zamanları da yoktu. Reklam arası bitmek üzereydi. Ekran dışındaki bir ekip üyesi Johnny'ye geri sayım yapıyordu ve adam *sıfır* gösteri süresini imzaladığında yüzü sevimsiz bir sırıtışa dönüştü.

"Tekrar hoş geldiniz. Daha fazla uzatmadan, bayanlar ve baylar, karşınızda... D-Bag'ler!" Ellerini bize doğru salladı ve tam karşımızdaki kameralar açıldı. İyi eğitilmiş kalabalık bizi ilk gördüklerinden daha yüksek sesle çığlık attı.

Evan bizi başlatmak için bir ritim tuttu, sonra başladık. Son birkaç yıldır durmaksızın tanıtımını yaptığımız yeni single'ımızı çaldık.

Haftalarca. Bir süreliğine son kez oynadığımız için mutluydum. Bir molaya ihtiyacım vardı. Ya da en azından çeşitliliğe. Sürekli aynı şarkı beni öldürüyordu.

İşimiz bittiğinde neredeyse "Tanrıya şükür" diyecektim ama . Kısıtlama hızla yeni göbek adım haline geliyordu.

Johnny geldi ve bizi selamlamak için büyük bir gösteri yaptı. Elini Kellan'ın omzuna koyarak bizi masasının yanındaki dört sandalyeye götürdü.

Kellan'ın yanındaki koltuğa oturmaya çalıştım ama Evan benden önce davrandı. Matt aksiyondan en uzakta olan son koltuğa oturdu, ben de Evan'ın yanına oturdum. Matt yeşil görünüyordu. Her ne kadar böyle şeyler yapmamız gerektiği konusunda ısrar etse de, bundan nefret ediyordu. Bunu tuhaf buldum. Sahne ışıklarını severdim.

"Son single'ınız için tebrikler çocuklar. Albüm Mart ayında yayınlanacak, doğru mu?"

Kellan profesyonel vitesine geçti ve albüm ve müziğimizin yönü hakkındaki tüm sorularını yanıtladı. O kadar sıkılmışım ki neredeyse uyuyacaktım. Benim hakkımda ne zaman konuşacaktık? Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkarıp ekrana baktım. Matt bana dehşete düşmüş bir bakış attı, sanki bunu canlı yayında yaptığımı inanamıyormuş gibiydi. Ona sakın olmasını, seyircilerin beni izlemediğini, "Kellan ve Johnny Show "u dinlemekle meşgul olduklarını söylemek istedim.

Az önce Harold'dan bir mesaj aldım. Mesajı okuduğumda yüzümde bir gülümseme belirdi. *Umarım bunu okuduğunuzda oturuyorsunuzdur... çünkü yıldız olmak üzeresiniz! Acing It için altı bölümlük bir anlaşma imzaladım. Uçuşunuzu ayırtın, daha fazla bölüm üzerinde çalışmaya başlama zamanı! Doğal olarak yıldızımız olmadan pek bir şey yapamayız ama çekimlerin Pazartesi günü başlaması planlanıyor. Orada görüşmek dileğiyle, tebrikler!*

Evet! Ona mesaj , orada olacağım.

Johnny sanki az önce harika bir haber aldığımı biliyormuş gibi öne doğru eğildi ve "Seni canlı yayında single'ını tanıtmaktan daha önemli bir şeyden alıkoyuyor muyuz?" diye sordu.

Sırıtarak telefonumu tekrar cebime soktum. "Sayılır, ama ben hallettim."

Bunu bir şaka olarak söylemişim ama Johnny'nin eğlenmediği belliydi. Sıkı bir gülümsemeyle, "Bir dakikalığına uyuyacakmış gibi görünüyordun. Çok mu geç ? Bir rock yıldızının hayatını herkesin kaldıramayacağını duymuştum."

Yüz ifadesi ve ses tonu o kadar küçümseyiciydi ki neredeyse ona cehenneme gitmesini söyleyecektim. Bunun yerine, "Benim için endişelenme, ben hallederim" diye alay ettim.

Sanki söylediklerimle onu bir şekilde kaybetmişim gibi kaşlarını çatı. "Anladığım kadarıyla Kellan şarkı sözlerini yazıyor, Matt duyduğum en yetenekli gitaristlerden biri olmasının yanı sıra grubun menajerliğini ve tanıtımını yapıyor, Evan ise melodilerle ilgileniyor. Sen ne iş yapıyorsun?"

Sonunda kendimden bahsedebildiğim için hem memnun hem de bu adamın benim hiçbir değeri olmadığını ima etmesine sinirlenmiştim. Sorduğu soru aynı zamanda Matt'in benimle ilgili şikâyetlerine rahatsız edici derecede yakındı. Kellan saçma sapan bir bilgisayar cevabı vermeye başladı ama ben onun sözünü kestim. "Ben grubun kalbi ve ruhuyum. İnsanların sevgilisiyim. Kalabalığı memnun eden."

Johnny kaşlarını kaldırdı, sonra başını salladı. "Oh, sanırım bu mantıklı. Tecrübelerime göre, en az müzik yeteneği olan kişi genellikle sözcü rolüne itilir ve sen kesinlikle saatlerce gevezelik edebilecek bir tipe benziyorsun. Yine de tuhaf... Bunca zamandır neden bu kadar sessizdin? Kellan'ın liderlik etmesine izin mi verdin?"

Az önce beni aşağıladı mı? Ne dediğini tam olarak anlayamamıştım ama sanki beni övmüş ve aşağılamış gibiydi. "Sadece iyi bir soru bekliyordum," dedim ona.

Gözlerinde bir kıvılcım parladı ve kalabalık çok ama çok sessizleşti. Matt kolumu tutup çekiştirdi, sessiz bir mesaj vermeye çalışıyordu ama umurumda değildi. Bu adam tam bir ahmaktı.

"Kariyeriniz hakkında konuşmayı sıkıcı bulduysanız çok üzgünüm. Sizi bilinmezliğin derinliklerinden çekip çıkaran, o olmasaydı eminim sıradanlığa gömüleceğiniz işiniz hakkında konuşmayı tercih edeceğiniz bir şey mi?"

Yine onu takip edemedim. Eğer bana ezik diyecekse, bunu neden söylemiyordu ki? Kellan, "Senin için başka bir şarkı çalmaya ne dersin?" diye sordu ama Johnny de ben de onu duymazdan geldik.

Johnny olamayacağı için açık sözlü olmaya karar verdim. "Benimle derdin ne dostum?"

Johnny parmaklarını masasının üzerinde birleştirdi. "Sığır eti mi? Biftek yok. Sadece bir röportaj yapıyorum. Benim işim bu." Parmaklarını indirdi, böylece hepsi beni gösteriyordu. "Sadece ne iş yaptığını anlamaya çalışıyorum, hepsi bu. Dışarıdan bir gözlemciye gruba hiçbir şekilde katkıda bulunmuyormuşsun gibi görünebilir. Grup arkadaşlarınızın yeteneklerinin kuyruğuna takılmış gibi görünebilirsiniz. Gruptaki birine

Dışarıdan bakınca buraya ait değilmışsınız gibi görünebilir. Benim görevim size bunu çürütmeniz için bir fırsat vermek."

İşte o zaman öfkem alevlendi ve kendimi dizginleyemedim. Dick tepki görmeden bana değersiz diyemezdi. Telefonumu çıkarıp ekranı ona doğru tuttum. "Bunun ne olduğunu bilmek ister misin? Bir iş. Muhtemelen gezegendeki en ateşli TV şovunda başrol oyuncusu olacağım. Şimdi yeteneğim hakkında ne düşünüyorsun, pislik?"

Stüdyodaki herkes dönüp bana baktı. Hay aksi. Muhtemelen bunu burada söylememeliydim ama neyse. Artık bitmişti. Johnny'nin ağzı açık kaldı ve konuşabilmesi için tam beş saniye geçmesi gerekti. Yine de gözleri parlıyordu, sanki sadece onun için bir mega tatil yaratmıştım -Cadılar Bayramı, Noel ve doğum günü, hepsi tek bir parlak talk-show altın paketinde toplanmıştı. "Televizyon, ha? O konuda iyi şanslar. Peki ya grup? 'Başarılı' bir aktör olduktan sonra ne yapacaksın?"

Zihnim son zamanlarda yaşadığım sayısız ret ve hayal kırıklıklarına geri döndü. Kellan'ın sesi kulağımda çınladı: *Bu gece olmaz, belki yarın.* Matt'in kınaması aklımdan geçti: *Grup için gerçekten yaptığın tek bir şey bile düşünemiyorum.* Johnny'nin düşünceleri bile kafamda yankılandı: *Sen buraya ait değilsin.*

Tam çocuklara, eğer gösteri yeterince büyürse bir gün onlardan ayrılmak zorunda kalabileceğimi nasıl söyleyeceğimi düşünürken Matt ağzını açtı. "Aptallık etme Griffin. Şu anda bir oyunculuk işi alamazsın. Onları geri ara ve hayır de."

Öfke omurgamdan yukarı doğru akıyor, tenimi ısıtıyor ve vücudumdaki her bir tüyü diken diken ediyordu. Bana ne yapacağımı söylemesinden, beni geride tutmasından bıkmıştım. Hepsi beni geride tutuyordu. Ama artık değil. Bugünden itibaren dünyada kendi izimi bırakacaktım.

Ayağa kalkarak mikrofonu üzerimden çıkardım ve sandalyenin üzerine bıraktım. "Bırakıyorum. Bu röportajı bırakıyorum, bu grubu bırakıyorum, bu hayatı bırakıyorum. Hepinizin canı cehenneme." Ve bu sözlerle seti terk ettim.

Bölüm 11

Awesome, Awesome'ın Yapması Gerekeni Yapıyor

Sahneden bir metre uzaklaşmadan telefonum çalmaya başladı. O kadar sinirlenmişim ki görmezden gelmek istedim ama yapamadım; ekrana baktığımda arayanın Anna olduğunu gördüm. Lanet olsun. Öfkeden kuduruyor olsam da midemde bir korku düğümü büyümeye başladı. Bunu canlı yayında yapmamalıydım. Benden istediğini bildiğim gibi, önce onunla konuşana kadar içimde tutmalıydım. Kahretsin, şimdi ona yalan söylediğimi söylemek zorunda kalacaktım. Beni öldürecekti.

"Alo?"

"Az önce ulusal televizyonda ne halt ettin sen?" Sesi gergin ve sertti, erimiş lavla çalkalanan ve patlamayı bekleyen bir yanardağ gibiydi. Benim üzerimde. O çılgına dönmeden kendimi nasıl açıklayacaktım? Peki ne kadar ileri gidebilirdi? Hay sikeyim. Bunun benim anım olması gerekiyordu... Ona yanımda ihtiyacım vardı.

Beni durdurmak için ellerini havaya kaldıran insanların yanından geçerken, kendimden emin bir soğukkanlılıkla yaklaşmakta olduğunu hissettiğim öfkeyi savuşturmaya çalıştım. *Önemli bir şey değil.* "Sakin ol, her şey yolunda. Bu işe ihtiyacım yok. Çantada keklik bir televizyon işim var. Pazartesi günü çekimlere başlamak istiyorlar, o yüzden döner dönmez kızları alıp Los Angeles'a gidiyoruz." Yeşil odaya doğru yürüdüm, içeri girdim ve kapıyı kapattım. Karım patladığında yalnız kalmak istiyordum.

"L.A.? Bu da başka bir reklam mı?" diye sordu, açıkça kafası karışmıştı. Sonra sinirlendi. "Televizyonda alkol satmak için mi grubu bıraktın?"

Gözlerimi kapatarak ona her şeyi anlatma zamanının geldiğine karar verdim. Zaten kızgındı, daha ne kadar kötüleşebilirdi ki? *Lütfen daha kötüye gitmesine izin verme. Şu anda sakın karıma ihtiyacım var.* "Şey... Aslında oradayken bir reklam filmi çekmedim. Daha çok haftalık bir programın pilot çekimi gibiydi... ki bu bizim için harika. Popüler dizilerin oyuncularına ne kadar para ödediğine inanamazsın. Bu sayede D-Bag'lerin bana ödediği maaş asgari ücret gibi görünecek." İşte o zaman maaşımın ne kadar olduğunu merak ettim.

Sözleşmede neyi kabul ettiğimi hatırlayamıyordum. O zamanlar önemli görünmemişti.

"Para umurumda değil Griffin!" diye tersledi. "Grup... onlar ailemiz. Onları böylece bırakamazsın!"

Sesi artık aşırı ısınmıştı; yanardağ kül püskürtüyordu. Benim de içimde bir fırtına kopuyordu. Bakışlarım sahneyi gösteren televizyon ekranına kaydı. Çocuklar hissimla sahneden inerken Johnny masasında duruyor ve açıkça kalıp konuşmalarını istiyordu.

Ekрана kaşlarımı çatarak baktım ve o karanlık öfkenin beni geçirmesine izin verdim. "Evet, onlar ailem... benimle dalga geçen ailem, Anna. Beni dinlemiyorlar, beni ciddiye almıyorlar, bana hiç şans vermiyorlar. Tek yaptıkları beni geride tutmak. Bazen gerçekten uçmak için ailenizin kanatlarının altından çıkmanız gerekir." Kahretsin, bu iyiydi, neredeyse şiirseldi. *Bir de şarkı sözü yazamadığımı söylüyorlar.* Kendimden etkilendim ve ekledim: "Açıkçası bebeğim, bir süredir grubu bırakmayı düşünüyordum." Belki sadece bir dilek olarak ya da hiçbir yere varmayan geçici bir düşünce olarak, ama evet, bunu düşünüyordum. Ve şimdi bittiğine göre, bu konuda harika hissediyordum.

Anna'nın nefesi titriyordu, sanki aşırı nefes alıyormuş gibiydi ve yemin ederim telefonda bile kalbinin güm güm attığını duyabiliyordum. Panik atak geçiriyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Muhtemelen daha da kötüleştirmek dışında. "Griff, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Çocuklarla konuş, onlara şaka yaptığını söyle. Sonra eve döndüğünde oturup seçeneklerini tartışırız."

Şaka mı? Onlara şaka yaptığımı söylememi mi istedi? Siktir et. Hayatım boyunca bu kadar ciddi olmamıştım. Peki ya "seçeneklerimi tartışmak"? Başka bir deyişle, "beceriksizsin, o yüzden izin ver hayatını senin için planlayayım." Hayır, teşekkür ederim. Yanlış yoldan gitmiş olabilirim ama bu konuda haklıydım. Bunu iliklerime kadar hissettim. "Buna *ihtiyacım* var Anna ve senin de buna katılmana ihtiyacım var. Sen benim karımsın."

Bana cevap vermesi uzun zaman aldı ve cevap verdiğinde sesinde belirgin bir acı vardı. *Kahretsin, onu incitmiştim.* "Bir viski reklamı çektiğini söylemiştin. Bana *yalan söyledin.*"

Bunun nereye gittiğini görünce hemen araya girdim. "Bir *tür* reklam gibi olduğunu söyledim ve bir tür reklam gibi. Gerçekten uzun, karmaşık bir reklam... ve karakterim pilotta viski sipariş ediyor... yani bu gerçekten yalan değil." Ben bile saçmaladığımı biliyordum ama ona başka ne diyebilirdim ki? *Evet, elde etmek için tamamen yalan söyledim. Özür dilerim. O*

zaten acı çekiyordu. Gerçekte ne yaptığımı itiraf edersem, evin kilitlerini değiştirir ve bir avukat çağırırdı. Damarlarıma kısa süreli bir buzlu su doldu. Tanrım, umarım eve gelmeme izin vermeyecek kadar üzgün değildir.

Tuhaf bahaneme cevap verirken sesi daha da soğuktu. Aslında öfkelerini duymak beni rahatlatmıştı. Öfke acıdan daha iyiydi. "İyi o zaman. Sonra da sonuçları ne olursa olsun istediğini yapabilmek için gerçeğin etrafından dolandın. Bundan hoşlanmadım ve yaptığın şeyden de hoşlanmadım. Bu fırsat hakkında bana gerçeği söylemeliydin, böylece canlı yayında gruptan ayrılmadan önce bunu konuşabilirdik. Ugh! Berbatsın Griffin ve şu anda sana çok kızgınım! Neden bunu bana daha önce söylemedin?" Söylediği her şey tamamen doğrudu, tam da bu yüzden şu anda bunları duymak istemiyordum. Sadece ne olursa olsun yüzde 110 benimle olmasını istiyordum.

İçimdeki öfke yumağı ona bunun benim kariyerim olduğunu ve *hiçbir şeyi* ona danışmak zorunda olmadığımı söylemek istiyordu ama o anda bunu söylemeyecek kadar aklım başımdaydı. Gruptan bir dürtüyle ayrılmıştım ama ondan ayrılmak istemiyordum. Elimden geldiğince sakın bir şekilde sorusunu yanıtladım. Ve bunu itiraf etmek büyük bir irade gerektiriyordu. "Sorarsam hayır diyeceğini düşündüm, o yüzden sormadım. Ama artık bitti ve buna ihtiyacım var. Benimle misin?"

Telefonda yüksek sesle bir hayal kırıklığı homurtusu çıkardı, sonra da "Bunu eve döndüğünde konuşuruz!" diye havladı.

Bağlantıyı kesti ve ben telefonuma bakakaldım. Öfke ve suçluluk duygusu hâlâ sırayla içimi dövüyordu ama garip bir şekilde şu anda en çok hissettiğim şey rahatlamaydı. Artık ondan hiçbir şey saklamıyordum ve o da eve gelmeme izin veriyordu. Bu da bir şeydi.

Yeşil odanın kapısı patlayarak açıldığında, geçici rahatlamam kayboldu. "Bu da neydi böyle, Griffin?" Matt'in yüzü o kadar kızarmıştı ki güneş yanığı gibi görünüyordu.

Anna ile konuşurken hissettiğim tüm çelişkili duyguları bir araya getirerek göğsümü şişirdim ve öfkeme odaklandım. "*Bu* benim kendim için ayağa kalkmamdı. Hayatımın kontrolünü elime aldım." Ben konuşurken içimden haklı çıkma duygusu geçti. Bu büyüklük şansını hak etmişim; bu sefer elimden alamazlardı.

Matt ellerini havaya kaldırdı. "İnanılmaz." Evan'ın yanında duran Kellan'ı gösterdi. Her iki adam da Matt kadar üzgün görünüyordu ama henüz bana saldırmaya başlamamışlardı. "Yani, Kellan'ın ek iş yapmasına karşı çıktığında, bu sadece ikiyüzlü bir saçmalıktı. Değil mi? Geri kalanımız

'takımı' her şeyin önüne koysan iyi olur, ama sen ne halt istersen onu yapabilirsin! Değil mi?"

Haklıydı ama bunu kabul etmek istemiyordum. Bana pek çok kez haksızlık etmişlerdi; onlara küçük bir ödeşme borcum vardı. "İşte bu kadar. Biz hiçbir zaman bir takım olmadık! Bir siz vardınız, bir de ben. Bana hiç şans vermediniz, ben de kendi başıma bir şans yaratmak zorunda kaldım." Başparmağımla kendimi işaret ettim. "Artık *benim zamanım* geldi."

"Sen bir pisliksin!" Matt tersledi.

"Siktir git!" Ben de karşılık verdim. "Beni bir kutuya koydun ve boğuluyorum. Biraz hava almak istediğim için beni suçlayamazsın."

"Evet... yapabiliriz." Matt'in gözleri alev alev yanan yüzünde çelikten soğuk çakıl taşları gibiydi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Öfkeden eli titriyor olsa da, Evan onu yatıştırmak için elini Matt'in omzuna koydu. Kellan başını salladı. "Bunun gruba ne yapacağını hiç düşündün mü? Yarattığın medya sirkini. Albüm, turne, gelecek... Bunlardan herhangi biri aklına geldi mi? Yoksa ne kadar harika olduğunu düşünmekle meşgul olduğun için umursamadın mı?"

Kellan'a ters bir bakış attım. "Tüm dünya avucunun içindeyken aşırı yargılayıcı olmak gerçekten çok kolay. Hiç gölgenizde zorunda kalmadınız, bu yüzden nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikriniz yok."

Kellan ellerini kaldırdı. "Benimle bu konu hakkında konuşabilir miydin? Sen olmak yerine... şey, sen?"

"Bunun bir anlamı yok." Ceketimi kanepeden alıp omzuma attım ve gitmeye hazırlandım. "Olan oldu."

Evan kapıyı kapatıyordu. Taş suratına bakarak, "Yolumdan çekilmek ister misin?" diye takıldım.

Başını iki yana salladı. "Sen başından beri bu grubun bir parçasısın. Öylece kalkıp ."

Dudaklarım sıkıştı. Eğer kalmamı bu kadar çok istiyorlarsa, bana sinir bozucu biriymişim gibi davranmamalıydılar. Hepsinin katlandığı bir şey. "Kalacağıma asla yemin etmedim."

Matt, "Bir sözleşme imzaladın," diye karşı çıktı.

Ona bakarak başımı salladım. "Aynı şey değil. İkimiz de bundan kolayca kurtulabileceğimizi biliyoruz. İstedğim gibi gelip gitmekte özgürüm, hayatımı böyle yaşıyorum." Bana tekrar ne yapacağımı söylemesine meydan okuyarak çenemi kaldırdım.

Matt burnunu çekti, sonra kapıyı gösterdi. "Peki o zaman, elbette... git ve özgür ol."

Gözlerini benden kaçıran Evan, kapıyı açabilmem için kenara çekildi ve başka bir şey söylemeden D-Bag'leri geride bıraktım.

Uçağım Seattle'a indiği andan itibaren telefon ve sesli mesaj bombardımanına tutuldum. En az beş tanesi Denny'dendi. Mesajının özü *beni ara* idi. Aramayı planlamamıştım. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum: *Hata yapıyorsun, bunu bana danışmalıydın, söylediklerini kamuoyu önünde geri almalısın, falan filan*. Bunların hiçbirini duymak istemediğim için onu görmeye ya da onunla konuşmaya gerek duymadım.

Denny aynı fikirde değildi.

Evimin ön kapısını açtığımda, girişte durmuş beni bekliyordu. "Olamaz. Burada ne halt *ediyorsun*?" Yorgun ve sinirli bir şekilde sordum.

Denny yanındaki Anna'yı gösterdi; Anna da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu, iliklerine kadar yıpranmıştı, sanki gözünü bile kırpmamıştı. "Karın beni içeri aldı. Seninle konuşmamızın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyor gibiydi." Anna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dudaklarını sert ve düz bir çizgi haline getirmişti. *Onu dinlemek*, kulaklarımı ağrıtabilecek kadar yüksek sesle ondan yayınlanıyordu. Gerçi bu yapmak istediğim son şeydi.

Bir elimi kaldırdım. "Gerek yok. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve senin tavsiyene ya da fikrine ihtiyacım yok."

Denny bir adım öne çıktı. "TV programını biliyorum. Adam sana yaklaşmadan önce bana yaklaştı. Ben de hayır dedim. İyi bir anlaşma değildi, hâlâ da değil."

Çenem düştü. "Hayır mı dedin? Neden önce bize danışmadan böyle bir şey yaptın? Sana kazancımızın yarısını bizden bilgi sakla diye ödemiyoruz."

Denny iç geçirerek başını salladı. "Kaçınıcı kez söylüyorum, bana yüzde elli ödeme yapmıyorsunuz. Ama ne olursa olsun, bundan bahsetmişim. Bu konuda bir grup toplantısı yapmıştık. O konuşmayı hatırlamıyor musun?"

Ne hakkında konuştuğunu düşünmeye çalıştım ama jet-lag olmuştum, sinirliydim ve zihinsel olarak tükenmişim. Ayrıca, toplantıları her zaman çok sıkıcıydı. Genellikle ilk beş dakikadan sonra onu dinlemekten vazgeçerdim. "Bunu daha sonra yapabilir miyiz? Çok yorgunum." Çıkabilmesi için kapıyı açık bıraktım ama gitmedi.

Onun yerine, tedirgin karımın ayna görüntüsü gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. İnatçı herif.

"Peki," diye alay ettim. Kapıyı çarparak kapattım, çantalarımı girişe bıraktım ve ellerimi kaldırdım. "Devam et, dinliyorum. Ne söyle."

Denny önce Anna'ya, sonra bana baktı. "Anna bana Pete'in yerinde sana yaklaştığını söyledi. Menajerinle görüşmek yerine seninle bir barda tanışması sence de tuhaf değil mi?" Kaşlarımı çatmıştım ama buna bir şey demedim. Sanırım biraz garipti. Sessizliğimi onay olarak kabul eden Denny devam etti. "Önce *Kellan* için benimle temasa geçti, ben de onun için reddettim. Sonra Matt için tekrar aradı, sonra Evan için, en sonunda da senin için. *Bütün* erkekleri istedi, ben de her biriniz için reddettim. Programı satmak için bir isim aradığını anladığımda bir grup toplantısı yaptık. Bana sizin iyiliğinizi düşünmem için para ödüyorsunuz ve ben de *tam olarak* bunu yaptım."

Sözleri içimdeki karanlık bir şeyi gıdıkladı. *Önce* Kellan ve diğerlerini mi istediler? Ben son seçenek miydim? Hayır... Bu doğru olamaz. Beni istiyorlardı, sadece beni. Öyle demişti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun dostum. Farklı anlaşmalardan bahsediyor olmalıyız."

Denny içini çekti ve yüzünde bir yenilgi ifadesi belirdi. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyeceğini biliyorum, ama sana yalvarıyorum... hiç değilse ailenin iyiliği için... inan bana, bu bulaşman gereken bir şey değil. Bu bir adım aşağı ve büyük bir risk. Şovun bir yere gideceğinin garantisi yok ve ücreti de-"

Çenemi kaldırarak sözünü kestim. "Bu bir görüş. Benimki farklı. Bence bu büyük bir fırsat, değerimi göstermem için bir şans." İşte bu yüzden herkes bunu yapmamı istemiyordu.

Denny belki de daha önce denemediği bir bakış açısı görerek sözüne takıldı. "Bak, Kellan'ın şöhretinin çok güçlü olabileceğini biliyorum ama sen de önemlisin. Çocuklar-"

Hazırladığı saçma argümanı bitiremeden araya girdim. "Hayır, ben *de* önemli değilim, ben önemliyim. Ve bunu kanıtlayacağım. Bunu yapacağım. Sen ve çocuklar bunu kabullenip yolunuza devam etmelisiniz."

Ellerini havaya kaldıran Denny bir kez daha beni kendi istediği şekilde düşünmeye ikna etmeye çalıştı. "Tamam, gösteriyi yap... ama grubu bırakma. Bir tane al

Sabbatical, bakalım ne olacak... tüm bağları koparıp gitmene gerek yok."

Ama sadece buydu. Buna ihtiyacım vardı. D-Bag'lerle gidebildiğim yere kadar gitmiştim ve eğer onlarla kalırsam ne olacağını çok iyi biliyordum - giderek gölgelerin içine çekilecektim. Kanatlarımı kırpmışlardı ve ben uçmak için ölüyordum. "Hayır. Orada benim için hiçbir şey kalmadı. Gruptan ayrılmak istiyorum, kalıcı olarak. Bunu gerçekleştir."

Denny gözlerini kapadı ve neredeyse zihninde bana küfrettiğini görebiliyordum. "Tamam, grupta ilgini kesen bir belge hazırlatacağım." Zoraki bir gülümsemeyle elini uzattı. "İyi şanslar Griffin. Bence bir hata yapıyorsun, ama gerçekten bunun senin için işe yaramasını umuyorum."

İçten bir gülümsemeyle avucunu tuttum. "Benim. Elbette her şey yoluna girecek."

Başını sallayarak gitti ve o gittikten sonra giriş holü sessizlikle yankılandı. Anna'nın beni tekrar deşip deşmeyeceğini merak ederek ona dönüp baktım. Yine de kızgın görünmüyordu. Hayır, dehşete düşmüş görünüyordu. "Griffin... seni gruptan çıkarıyor. Yasal olarak. Bu gerçek, anlıyor musun? Bundan sonra bir D-Bag olamayacaksın."

Sözleri beynimin arkasında bir şeyleri gıdıkladı, soğuk ve acı verici bir şeyleri. Geçmişimle ilgili saçma bir duygu yüzünden ilerlememek yeni hayallerimle çelişiyordu. Başka bir kapıyı açabilmek için bir kapıyı kapatmalıydım. Öyle değil mi? "Bunu biliyorum Anna. Artık bir D-Bag olmamak benim için sorun değil." Bunu söylemek çok garipti.

Anna derin bir nefes aldı, sonra hasta hissediyormuş gibi ellerini karnına bastırdı. "Bu konuda aceleci olma Griffin. Bu televizyon işini denemek istiyorsan izin al ama grubu bırakma."

Herkesin seçimlerimi sorgulamayı bırakmasını dileyerek ve Anna'nın gelecekteki kariyerimi bir "şey" olarak adlandırmasına biraz sinirlenerek başımı salladım. "Hayır. Olmam gereken yol bu. Bunu hissedebiliyorum. D-Bag'ler bir sıçrama tahtasıydı ama artık onlara ihtiyacım yok." Bunu söylerken boğazımda bir kurbağa varmış da onu çıkarmak için üç kez yutkunmak zorunda kalmışım gibi hissettim. Yine de doğrudu. Onlara bir şans vermiştim. Bunu mahvettiler.

Anna bana doğru bir adım attı; gözleri parlıyordu. "Bir keresinde bana küçüklüğünden beri bir rock yıldızı olmak istediğini söylemiştin. Bunu başardın. Şu anda oradasın. Neden çocukluk hayalini bir kenara atmak isteyesin ki?"

Elimi yüzümde gezdirdim, yorgunluk her gözeneğimden sızıyordu, uzun bir iç çektim. "Bir rock grubunun *yıldızı* olmak istediğimi söyledim, kimsenin tanımadığı ya da umursamadığı dört numaralı grup üyesi değil." Ellerimi kaldırarak onun için aşikâr olması gereken şeyi işaret ettim. "Tek umursadıkları Kellan, ama çocuklar bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmama izin vermiyorlar. Hiçbir şey yapmama izin vermiyorlar. Bana engel oluyorlar. Tek istediğim lanet olası bir şarkıydı.

-Bir! Ve o şerefsizler bana onu bile vermediler. Onlarla hiçbir yere gidemem. Sıkıştım kaldım." Etrafıma ördükleri kutu gibi kafesi düşündükçe umutsuzluğa kapılmaya başladım. Doğruyu söylemek gerekirse, onlarla kalırdım... eğer beni bir yere götüreceğini düşünseydim. Ama asla olmayacaktı ve Anna'nın bunu kabul etmesi gerekiyordu. Eğer benim bir D-Bag olarak kalmamı bu kadar çok istiyorsa, o zaman bu konuşmayı onlarla yapmalıydı.

Anna ellerini göğsüme koyarak beni dinlemem için yalvardı. "Tamam, haklısın ama pes etmek çözüm değil. Onlarla *konus. Lütfen.*" Sesindeki mutlak çaresizliği duyabiliyordum ve bu beni çok korkuttu. Daha önce ondan hiç böyle bir şey duymamıştım. Anna yalvarmazdı, bu şekilde değil. Ama lanet olsun! Bu benim kurtulmak için tek şansımdı. Eğer bu fırsatı değerlendirmezsem, bir daha asla elime fırsat geçmeyecekti. Buna kesinlikle inanıyordum.

"Yaptım, Anna, birkaç kez. Bir fark yaratmadı ve asla yaratmayacak. Tek yol bu." *Lütfen bunu kabul et. Lütfen yine yanımda dur. Desteğiniz olmadan bunu atlatabileceğimden emin değilim.*

Dudakları tanıdık bir hayal kırıklığı ifadesiyle sıkıştı. "Bizim bir takım olmamız gerekiyordu. Neden aniden arkamdan anlaşmalar yapıyor ve bu aileye olan her şeye karar veriyorsun? Benim söz hakkım yok mu? Oy hakkım yok mu? Yani, en azından bu konuda müzakere edemez miyiz?" Bıkkın görünse de gözleri yalvarışla doluydu, tartışmayı kazanması için ona bir şans vereceğimi umuyordu. Yine de bunu göze alamazdım. Bu sefer olmazdı. Asılsız korkularını aşmasına yardımcı olmak için şovenist bir pislik olmam gerekecekti, ama her şey bitmeden önce bana teşekkür edecekti. Bundan daha da güçlenerek çıkacaktık. Bunu biliyordum.

tasladığımın farkında olarak başımı salladım ve kararlı bir şekilde, "Seattle'dan ayrılıyor, Anna. Bu gerçekleşiyor. Tartışma bitmiştir." Ağzını açtı ama ben kızlarımı bulmak için arkamı döndüm. Umarım benim için heyecanlanırlardı, çünkü başka kimse heyecanlanmıyordu.

Kellan'ın da tahmin ettiği gibi, gruptan alenen ayrılmamın ardından bir fırtına koptu. Sanırım medyanın her kolu beni aradı; bu müthiş bir şeydi. Sonunda konuşma fırsatı bulmuştum ve hepsine aynı şeyi söyledim: D-Bags ile bir duvara çarpmışım ve yeni bir şey denemek için ayrılıyordum, yıldız olabileceğim bir şey.

Bazı pislikler bana acele kararımın kıskançlıktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını sordu. O heriflere siktir olup gitmelerini söyledim. Kıskanç değildim, yorgundum. Zincirlenmekten ve kısıtlanmaktan yorulmuştum. Hulk için özgür olma zamanıydı.

"Yani babamın memleketine taşınacağız. Senin için sorun olur mu?" Gibson'a yarın uçağa bineceğimizi ve bir daha geri dönmeyebileceğimizi açıklıyordum. Bunu nasıl karşılayacağından emin değildim.

Sarı bukleli başını eğdi ve bana tamamen güven dolu bir bakış attı. Başparmağımı tamam anlamında uzattım ve o da kocaman bir sırıtışla beni taklit etti. "Tamam baba." En azından biri arkamı kolluyordu.

Başını okşadım, sonra ona bir öpücük verdim ve ayağa kalktım. Anna, Gibson ve beni izlerken Onnika'yı tutuyordu. "Hepimiz toparlandık ve gitmeye hazır mıyız?" Ona sordum. Sabah bizi ve bazı eşyalarımızı almak için bir araba gelecekti. Güneyde kalıcı bir yer bulduğumuzda geri kalan eşyalarımızı gönderecektik.

Anna cevap olarak başını salladı ama bunu yaptığı için mutlu görünmüyordu. Bir şeyler hakkında stres yapan biri değildi, bu yüzden duyuruma verdiği tepki beni endişelendiriyordu. Ona yalan söylediğim... ve onu planıma uymaya zorladığım gerçeğini aştığında... yüzde yüz katılacağını düşünmüştüm. Özellikle de şov büyüdüğünde hayatımızın ne kadar muhteşem olacağını anlattıktan sonra. Yine de yaklaşan muhteşemliğimizden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Huysuz, sinirli ve kuşkularla dolu görünüyordu, kendisinden çok kız kardeşine benziyordu. Annelik onun içindeki şefkatin bir kısmını emmişti.

Kollarını dirseklerinin hemen üzerinden kavradım. "İyi olacağız. Hatta iyiden de iyi. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok... Uçuşa yetişmek için zamanında kalkmamızı sağlamak dışında, çünkü biliyorsun bu tür konularda hiç güvenilmezim."

"Kahretsin." Gibson kıkırdadı.

Anna küçük alaycı kuşumuza bakarken içini çekti. Gözleri benimkilere döndüğünde, biraz cansızdı, sanki sadece hareketleri yapıyormuş gibiydi. Ona evleneceğimizi söylediğimden beri böyle görünüyordu.

Gidiyorum. "Merak etme... Ben işimi biliyorum. Sadece geç saatlere kadar dışarıda kalma, yoksa ne yaparsam yapayım seni uyandıramam."

Tanıdığım ve sevdiğim gülümsemeyi görmeyi umarak sırttım ve ona "Beni uyandırmak için her zaman yapabileceğin bir şey var..." dedim. Neden bahsettiğimi tam olarak anlaması için kaşlarımı oynattım. Beni kapıya doğru iterken alaycı bir gülümseme verdi ama hepsi bu kadardı. Önerimi kabul edeceğini umuyordum. Dün gece yatağım o kadar soğuktu ki, Antarktika'yı bile sıcak gösteriyordu. Bu beni biraz endişelendirmişti. Anna genellikle seyahatten döndüğümde bana saldırırdı ama ben onu ısırmaya başlayınca havasında olmadığını söyleyip yan dönmüştü. Beni neredeyse hiç geri çevirmedi. Ve itiraf etmeliyim ki reddedilmek biraz canımı yaktı.

Belki bir randevu gecesi onu neşelendirir diye düşünerek sordum, "Benimle çıkmak istemediğine emin misin? Kızlar için bir bakıcı tutabilir miyiz?"

Anna evimizi ezberlemiş gibi etrafına bakındı. "Hayır... Bu gece burada olmak istiyorum..."

Tartışmamızdan bu yana onun etrafında dolaşan hüznü gerçekten anlamıyordum. Öfke bekliyordum ama devam eden melankoliyi... Anlamamıştım. Yeni hayatımız için onun da benim kadar heyecanlı olmasını istiyordum. Belki de bunu atlatamayacak olması beni endişelendiriyordu... ama yarın Los Angeles'a gidiyorduk, yeni hayatımız bizi bekliyordu ve destansı olacaktı. *Griffin Şov: Hep Griff, hep Griff.*

Hummer'ıma atlayarak Seattle'da son bir kez daha buluşmak üzere evimden ayrıldım. Burayı gerçekten özleyecektim, özellikle de gideceğim yer olan Pete's'i. Los Angeles'ta büyümüş olmama rağmen, kendimi barda büyümüş gibi hissediyordum... tabiri caizse kendime gelmişim. Ne zaman döneceğimi bilmediğim için bu gece gitmem gereken tek yer orasıymış gibi hissediyordum. Otoparka girdiğimde, Anna'nın da benimle gelmeye karar vermiş olmasını diledim. Bu barda tanıştığımıza göre, birlikte vedalaşmamak yanlış olurdu. Pete'in yeri ilişkimiz için bir dönüm noktasıydı. Burada olmalıydı.

Bu dalgın düşüncüyü bir kenara iterek, Pete'in çift kapısını kırar gibi iterek açtım. Geldiğimi herkesin duymasını istiyordum. Cumartesi gecesi olduğu için mekân tıklım tıklımdı. Görkemli girişimi gören çok sayıda kafa döndü; gözleri beni yutarken tenim cızırdadı. *Evet... İlgi odağı olmayı seviyordum.*

İnsanlar beni tanıdığında barda bir tezahürat yükseldi. Pete's'in en güzel yanlarından biri de buydu; burada *her zaman* tanınırdım. Müdavimler tarafından,

Başka bir şey olmasa bile. Beklediğim gibi, hayranlar etrafımda toplanmaya, beni okşamaya ve sorular sormaya başladılar. Ancak soruları beklediğim türden değildi ve dokunuşları her zamankinden daha şiddetliydi. "Grubu nasıl dağıtırsın! Nasıl terk edersin! Seni bu kadar uzun süre desteklemişken neden bize bunu yapıyorsun!"

Seslerindeki sıcaklık beni şaşırttı. Hayranlarımdan tebrik dışında bir şey beklemiyordum. "Sen neden bahsediyorsun? Bir muhteşemliği başka bir muhteşemlikle değiştiriyorum, hepsi bu."

"Grubu *değiştiriyorsun!*" Kırmızı suratlı bir kız bana bağırdı. "Her şeyi mahvediyorsun! D-Bags'i mahvettiğini bilerek geceleri nasıl uyuyorsun!"

Şaşkınlıkla ona baktım. *Her şeyi mahvetmek mi?* Ben daha iyi yapıyordum. En azından benim için. Ve gayet iyi uyudum, çok teşekkür ederim. Tam bunu ona söyleyecektim ki barın ortasından gelen bir ses konuşmaları böldü.

"Evet, Griffin! Sana o çok kızdığın harika hayatı veren insanların canına okuduğunu bilerek nasıl uyuyorsun?"

Sesin bulana kadar etrafımdaki çeşitli kafalara baktım. Matt. Tahmin etmeliydim. Başka bir insan kümesinin yanında durmuş, elinde bir bira tutuyor ve sanki burada bulunarak bir günah işliyormuşum gibi bana bakıyordu. Rachel da yanındaydı ve onu desteklediğine bakılırsa, Matt'in kafasının iyi olduğunu anladım. Bu da patlamasını açıklıyordu. Matt genellikle dikkatleri üzerine çekmeyi sevmezdi.

Birkaç müşteriye yolumdan iterek ilerledim. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı kuzen?"

Matt parmağıyla çenesine vurdu. "Emin değilim... ama sanırım az önce söyledim." Rachel'a döndü. "Yüksek sesle konuşuyordum, değil mi?"

Rachel içini çekti, sonra sessizce bir şeyler söyledi ve kolunu çekti. Artık burada olmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Ben de aynı fikirdeydim ama gitmek için çok kızgındım. "Canın cehenneme Matt. Bunu yapıyorum çünkü bana başka seçenek bırakmadın."

Matt'in yüzü kırmızının daha da koyu bir tonuna büründü ve bana doğru hışımla yürümeye başladı; aramızdaki hayranlar çabucak yolumuzdan çekildi ve bardaki Rita uslu durmamızı yoksa polis çağırmaktan çekinmeyeceği konusunda bizi uyardı. Barın fedaisini çağırdığını görmek için ona baktım. Ama endişelenecek zamanım yoktu, çünkü Matt bana ulaşmıştı ve

Yeterince kızgın ve öfkeli olduğu için bana sözlü saldırıda bulunmaktan memnun değildi.

İki eliyle göğsüme bastırarak beni geriye doğru itti. Tökezledim ama kendimi tuttum. "Dostum! Rahatla biraz," diye tersledim.

Alaycı bir kahkaha attı. "Neşelenmek mi? Albümümüz çıkmadan üç hafta önce grubu siktin attın. Sen tanıdığım en bencil insansın. Senin bir pislik olduğunu hep biliyordum ama şu ana kadar nasıl bir pislik olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama biliyor musun, önemli değil. Kıçını değiştirip yolumuza devam edeceğiz. Olabildiğince kolay olacak; az önce çöpe attığın şeye sahip olmak isteyecek bir düzine adam tanıyorum."

Yüzüme bakıyor, sanki sağır olmuşum gibi bana bağıırıyordu. Sözleri içimdeki yangına atılan küçük odunlar gibiydi, beni parça parça körüklüyordu. Eğer o çenesini kapatmazsa, ben onun yerine kapatacaktım. "Sakin ol Matt. Seninle işim bitmek üzere."

Yüzü kuşkulu bir ifadeye büründü. "Hemen hemen mi? İşin bitti sanıyordum. Benim de öyle. Artık aile değiliz. Sen benim için öldün, pislik. Ve D- Bags sensiz daha iyi!"

İşte bu oldu. Zihnim daha ne olduğunu anlayamadan bedenim tepki verdi. Tüm kolum gerildi, parmaklarım sert bir top gibi kıvrıldı ve sonra sarmal gücü geri çekip serbest bıraktım. Yumruğum Matt'in çenesine çarptı ve yere yuvarlandı. Rachel anında onun yanındaydı.

Onun iyi olduğunu görünce dehşet dolu gözlerle bana baktı. "Aklını mı kaçırdın sen!" diye bağırdı.

Matt'in üzerine eğilerek başımı salladım. "Hayır. Sonunda onu buldum. Ve sonunda 'arkadaşımın' gerçek yüzünü görüyorum. Kanın sudan daha kalın olması buraya kadarmış." Matt'in yüzüne tükürmek istedim ama vazgeçtim. Tükürüğümü hak etmiyordu.

Barın fedaisi parmaklarını pazularıma doladı ve beni geri çekti. Başımı çevirerek tükürdüm, "Bırak beni, göt herif. Onu yumruklamaktan bıktım."

Sam'in ikizi olabilecek adam, "Dışarı çıktığında işin bitmiş olacak" diye homurdandı. Beni yuhalayan kalabalığın yanından beni ite kaka geçirdi. Beni yuhalıyorlardı. Neredeyse duyduklarımı anlayamayacaktım. Hepsi sarhoş muydu? Bu saçmalığı Matt başlatmıştı; ben sadece kendimi savunuyordum. Burada zorba olan oydu, ben değil.

Sürüklenerek götürülürken Matt'e bağırdım: "Bu arada adımı da yanımda götürüyorum. D-Bags'i kullanamazsın! O benimdi!"

Matt'in ayağa fırladığını gördüm. Bizi takip ederek, "Hayır, bu doğru değil. Senin fikrin Douchebags'ti. Kısaltmayı öneren bendim. Bu *benim* adım!"

Ona dudak büktüm; acıyan yumruğumun değdiği yerden ağzının kenarına doğru bir kan izi akıyordu. "Bırakalım da bunu avukatlar halletsin."

Matt elini omzuma koydu. Fedai ona geri çekilmesini söyledi ama Matt onu duymazdan geldi. "Zaten gruptan ayrılıyorsun... bir de onu öldürme."

Alaycı bir tavırla, "Benim adıma neden ihtiyacınız ki? Kendinize Kellan'ın Sürtükleri deyin, çünkü siz busunuz."

Matt bizimle birlikte hareket etmeyi bıraktı ve kalabalık kısa onu yuttu. Ama "Hollywood'un tadını çıkar, Griff" diye mırıldandığını duymadan önce değil.

"Planlıyorum," diye karşılık verdim, sonra Blockhead beni ön kapılardan kabaca dışarı itti. Acı dolu bir yığın halinde betonun üzerine düştüm.

"Bir daha gelme," diye emretti. "Resmi olarak binadan men edildiniz."

Ellerim sıyrılmış ve kanıyordu, dirseğim yanıyordu ama ağrılarımı aldırmadan ayağa fırladım. "Bu çöplüğe geri dönmem için bana para ," diye alay ettim.

Sadece gülümsedi ve sonra bara geri döndü. Öfkeli hayranlarımın dışarı çıkmasını, bana ne kadar kötü davranıldığını ve bir daha asla buraya gelmeyeceklerini anlatmalarını bekledim... ama kimse dışarı çıkmadı. Tek bir insan bile nasıl olduğumu kontrol etmedi. İtiraf etmek istemedim ama bu canımı yaktı.

Anna eve geldiğimde beni gördüğüne şaşırdı, çünkü gideli çok olmamıştı. Ona Pete'in öldüğünü ve pek bir şey kaçırmadığını söyledim. Tamamen yalan söylemiyordum. Pete's artık benim için ölmüştü; istesem de geri dönemezdim. Oraya hiç dönmek istemediğimden değil. Pete's'in canı cehenneme. Matt de artık benim için ölmüştü ama bundan ona da bahsetmedim. Anlamsızdı.

Buradan çoktan uzaklaşmış olmayı dileyerek uykuya daldım ve bizi havaalanına götürecek arabanın gelmesine bir saat kala uyandım. Anna nihayet uyandığında, birlikte seyahat ettiğimiz dağ gibi bavullar kapının önüne yığılmış, kahve demlenmiş ve elimde votkalı bir Red Bull vardı. Güne doğru başlamak iyi olabilirdi.

"Beni yendin. Benden önce uyandığını hiç sanmıyorum... yani, hiç." Bunu söyledikten sonra esnedi ve gerindi, ben de aynısını yaptım. Ondan önce uyanmış olabilirdim ama hâlâ çok erkendi.

O hıyarın beni betonun üzerine fırlattığı kalçam acıyordu. Anna'ya "Gideceğim için çok heyecanlıyım. Bu çok eğlenceli olacak. Göreceksin." Hazırlanmak için ayağa kalkmadan önce bana küçük, ikna olmamış bir gülümseme verdi.

Anna giyinmeyi bitirdiği sırada kapı zili çaldı. Gitme vakti gelmişti. Çocukları ve tüm eşyalarımızı toparlamak şaşırtıcı bir zaman aldı. Gibson ağladı ve mor odasından çıkmayı reddetti. Onnika'nın önce yemeğe, sonra bezinin değiştirilmesine, sonra da başka bir kıyafete ihtiyacı vardı. Nihayet havaalanına vardığımızda, bu yolculukla işim bitmişti. Şimdiden orada olamaz mıydık?

Tüm eşyalarımızı taşımak için iki arabaya ihtiyacımız vardı ve o zaman bile çantalarla boğulmuştum. Otomatik kapılar açıldığında, beni daha da geren bir şey fark ettim. Kellan ve Kiera buradaydı. Kellan bir şapka ve güneş gözlüğü takmıştı ama yine de etrafında bir grup hayranı vardı. Gülümsüyor, kâğıt parçalarını imzalıyor ve birkaç fotoğraf için poz veriyordu. Havaalanı güvenliği kalabalığın etrafında dolaşüyor ve biraz tedirgin görünüyordu. Üç saniye içinde buna bir son vereceklerini düşündüm.

Elimdeki araba koltuğunu, sırtımdaki bebek bezi çantasını ve arabanın üzerinde dengede duran bebek arabasını yeniden ayarlayarak Kellan'ın çevresine doğru ilerledim. Beni fark ettiğinde başını kaldırdı ve bana el salladı. Kalabalıktaki hayranlar bana doğru döndü ama beni tanıdıklarını belli etmediler.

Anna kız kardeşini fark ettiğinde ciyakladı. Kızlarımızı sıkıca kucaklayarak Kiera'nın Kellan'ın yanında durduğu yere doğru koştu. Sarıldılar ve Anna'nın gülümsemesi ona gideceğimizi söylediğimden beri gördüğüm en parlak gülümsemeydi.

Kellan bana ulaşmak için hayranlarının arasından kibarca sıyrıldı. Matt'in yaptığı gibi beni de azarlayıp azarlamayacağını merak ederek kaba bir şekilde "Sen de mi beni azarlamaya geldin?" diye sordum.

Kellan içini çekti, böylece Matt'le barda yaşadıkları olayı bildiğini anladım. "Hayır. Buraya veda etmeye geldim. Son olaylar ne olursa olsun... siz ailedensiniz ve sizi uğurlamadan gitmenize izin veremem."

Kellan'ın umursadığı gerçeğinden etkilenmek istemiyordum ama etkilendim. Bana elini uzattı. Tereddüt ettim ama sonunda aldım. Sırıttı

altında, az önce onlara evlenme etmiş gibi iç geçiren hayranları vardı. "İyi şanslar, Griffin. Ciddiyim."

Başımı sallayarak elini birkaç kez daha sıktım ve sonra bıraktım. "Teşekkürler." Cesaretlendirmesine ne kadar minnettar olduğuma dair özlü bir şeyler eklemem gerektiğini hissettim ama kelimeler ağızımdan çıkmadı. Aklımda tek duyduğum *bu gece değil, belki yarındı*. Yarın bugündü.

Anna'yı Kiera'dan ayırmak zorunda kaldım. Kız kardeşiyle son kez vedalaşırken gözleri dolmuştu. Parmakları nihayet ayrılırken ona "İndiğimde seni arayacağım," dedi.

Kiera gözlerini silerek, "İyi edersin," dedi.

Bu anın neden bu kadar gereksiz yere dramatikleştiğini anlamasam da yutkunmakta zorlanıyordum; sanki boğazım yapışmış gibiydi. Karımı check-in'e doğru yönlendirmeye başladım, sonra durdum ve Kellan'a dönüp baktım. "Hey, Kell," diye seslendim. Koyu renk güneş gözlüğü takmış olmasına rağmen gözlerinin benimkilere kilitlendiğini anlayabiliyordum. "Söyle..." *Matt ve Evan'a üzgün olduğumu söyle*. Yine de ağızımdan o kelimeler çıkmadı. "Bizi uğurladığınız için teşekkürler."

Kellan başını salladı, sonra da elini sallayarak havaya kaldırdı. Söyleyecek başka bir şey bulamayınca ona sırtımı döndüm ve Seattle'a gittim.

Bölüm 12

Muhteşemlik Başlasın

Anna uçakta neredeyse sessizdi. Onnika'yı kucağında tutarak, sonsuz bulut denizi sanki elinden bırakamadığı her şeyi kapsayan bir kitapmış gibi pencereden dışarı bakıyordu.

Ona ailemin bizi havaalanından alacağını söyledim ama tek yanıt başını sallamak oldu. Uçuş görevlisi bile Anna'ya bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda sözlü bir cevap alamadı. Sadece pencereden dışarı bakarken başını salladı. İçine düştüğü bunalım her neyse, hiç ona göre değildi. Bu durumdan kurtulamaması beni biraz korkutuyordu. Tüm tuhaflıklarına gözünü kırpmayan, cesur, kaygısız karımı özlemiştim. Tüm çılgınlıklarımı kabullenebilme yeteneği, bu kadar iyi çalışmamızın ana nedenlerinden biriydi. Şimdi bu yeteneğini kaybederse, bunun bizim için ne anlama gelebileceğinden emin değildim. Tanrım, umarım eski Anna'm yakında geri dönerdi. Heyecanımı yansıtabileceğim birine ihtiyacım vardı. Onun da bu konuda heyecanlanmasına ihtiyacım vardı.

Uçak Los Angeles'a indiğinde gitmek için sabırsızlanıyordum. Bu küçük, sıkışık kabinden bıkmıştım. Küçük, sıkışık hayatımdan bıkmıştım. Dünyaya istiyordum. İsmimi kırk fit yüksekte görmek. Kalabalıkların bana bir anlık bakışlarıyla kendilerini kaybettiklerini görmek. Yargılayıcı eleştirmenlerin nutkunun tutulduğunu görmek, çünkü muhteşemliğimi sadece kelimelerle anlatmak imkansızdı. Dünyanın yakında öğreneceği gibi, İngiliz dilindeki hiçbir şey beni doğru bir şekilde özetleyemezdi. Tek başıma sahne ışıkları için hazırdım. Tüm hayatım boyunca hazırdım.

Bagajların dönen banda inişini izlerken, kendime hâlâ D-Bag diyip diyemeyeceğimi merak ettim. O kadar uzun süredir öyleydim ki, kendimi başka bir şey olarak düşünmek tuhaftı. Ama Denny beni reddediyordu, yani teknik olarak... ben eski bir D-Bag'dim. Bu düşünce ruh halimi biraz kararttı; grubun benim için her şey olduğu zamanlar çok uzun zaman önce değildi. Ama belli ki onlar aynı şekilde hissetmemişti ve şimdi ben yeniden D-Bag olmuşum. *Hayır, ben her zaman bir dangalak olacağım.*

İçimden gelen şaka ruh halimi yeniden canlandırdı ve bir kahkaha attım. Anna bana doğru bir bakış fırlattı; gözlerindeki süregelen hüznün bir an için

dikenli bir öfkeye dönüştü. Onda herhangi bir ruh hali değişikliği gördüğüm için mutlu olsam da, bunu neyin tetiklediğini bilmek zorundaydım. "Ne oldu?" Belki de geçici düzenlememizden memnun olmadığını düşünerek ona, "Ailemle kaldığımız için kızgın mısın? Bu geçici bir durum bebeğim. Yerleşir yerleşmez bir ev aramaya başlayacağız. Söz veriyorum."

Gözlerini başka yöne çevirdi ve kısa süreli öfkeli yaşam kıvılcımı onu terk etti. Lanet olsun. Asık suratlı kadınlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu; hiç deneyimim yoktu. Eğer bir hatun huysuzlaşırsa, çekip giderdim. Ama Anna'yla bunu yapmak istemiyordum. O benim hayalimdeki kızdı.

Çantalarımızı aldıktan sonra babamla dışarıda buluştuk. Hepimiz minibüse doluştuğumuzda bitkin görünüyordu. "Bir şey mi oldu, baba?" diye sordum.

Bana bir bakış attıktan sonra içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Şöyle diyelim, ev şu anda biraz... meşgul. Bu uzun zamandır sahip olduğum en huzurlu ve sessiz an olabilir. Tanrım, kendi düşüncelerimi duyabilmeyi özlemişim."

Kalabalık havaalanına baktım, arabalar gelip gidiyor, insanlar bağılıyor, koşuşturuyor ve başka bir yere gitmek için çabalıyordu. Burası huzurlu muydu? Anna babamın açıklamasından sonra iç çekti. Kolumu omzuna atarak ona elimden geldiğince cesaret verici bir açıklama yaptım. "Bu benim ailem... Ne kadar kötü olabilir ki?"

Boş ifadesi bana bunun ne kadar korkunç olacağından emin olduğunu açıkça anlatıyordu. Ayrıca, eğer tekrar biriyle yatmak istiyorsam, bir an önce bir yer aramaya başlamam gerektiğini de söylüyordu. Minibüsteki ilanlar arasında gezinmeye başladım.

Havaalanı dikiz aynasından fark edilemez hale gelirken, orada hayranlarımdan hiçbirinin çıldırmadığını düşündüm. Kimse imza istememişti, kimse çılgılık atmamıştı, kimse gruptan ayrıldığım için söylenmemişti. Kimse beni tanımamıştı bile. *Bu da neydi böyle?* Ailemin grupla ilgili haberleri duyup duymadığını merak ederek babama sordum, "Ee... Beni *Live with Johnny*'de gördünüz mü?" O şişirilmiş ibne.

Babam kaşlarını çatı. "Hayır... Kaçırılmış olmalıyım. Hangi gecede ydın?"

Gözlerimi devirmiştim. Her zamanki gibi. Onlarca kez hatırlatmadığım sürece ailem yaptığım her şeyi kaçırırdı. Çocuk yapmak dışında. Bir bok yığınınına üşüşen sinekler gibi torunlara üşüşüyorlardı. "İyi bir şey kaçırdın. Gruptan ayrıldım."

Babam bakışlarını bana çevirdi; direksiyonu başıyla birlikte salladı, neredeyse bizi bir taksiyle çarpıştırıyordu. Belki de araba kullanmalıydım. "Ne halt etmeye

grubu bırakır mıydın?" Sanki ona cinsiyet değiştireceğimi söylemişim gibi bana baktı.

Kaşlarımı çatarak yolu gösterdim. İhtiyacım olan son şey, babam birine arkadan çarptığı için yüzüme zarar vermektir. Özellikle de şimdi, çünkü sırtımı dayayabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Bu muhteşem kupa benim tek gelir kaynağım olmak üzereydi. "Daha iyi bir şey buldum. TV programı mı? Hatırladın mı? Bu yüzden buradayız."

Babam gözlerini kapattı ve neredeyse koluna vuracaktım. Dikkatini ver, yaşlı dostum! "Griffin... TV şovları buralarda bir düzine, bunu biliyorsun. Çoğunun yayını bile yapılmıyor, yapılsa da en iyi ihtimalle bir sezon sürüyor. Bunu sen de biliyorsun. Bir film çektiğini söylediğinde, bunu boş zamanlarında eğlenmek için yaptığını düşünmüştüm. İşi bıraktığını fark etmemiştim..." Böyle embesil bir çocuk yetiştirdiğine inanamıyormuş gibi inledi.

Ellerim yumruk oldu. Neden beni ilk kınayan hep ailem oluyordu? "Bu seçiliyor, bu zaten tamamlanmış bir anlaşma. Ve çok büyük olacak, bu yüzden korkmayı bırakabilirsin." Arabanın etrafına baktım; Anna minibüsün orta kısmında, Gibson ve Onnika da iki yanında oturuyordu. Hâlâ yas tutuyormuş gibi donuk görünüyordu. "Herkes bırakabilir... ve bana biraz ." Ön tarafa dönerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bunun farklı olması gerekiyordu.

Anna içini çekti, sonra elini omzuma koydu. "Biliyoruz, Griff. İştiyoruz." Bu, Seattle'dan ayrıldığımızdan beri söylediği ilk sözlerdi. Gülümseyerek dikiz aynasında onunla göz göze geldim. Gergin görünüyordu ama o da gülümsüyordu. Onda olumlu bir duygu görmek beni neredeyse rahatlatıyordu. Tanrı'ya şükür, iyileşiyordu. Eğer hiç toparlanmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Sonra babam söylememesini dilediğim bir şey söyledi. "Saçının nesi var?" Pilot filmi çekerken yaptırdığım kısa kesim ve kahverengi boya hâlâ duruyordu ama sarı köklerim görünmeye başlamıştı. Tekrar çekime başlamadan önce hızlı bir düzeltmeye ihtiyacım olacaktı.

Tam ona cevap verecektim ki Anna'nın omzumdaki tutuşu sıkılaştı. Yavaşça dönüp onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım. "Reklam filmini çekerken saçını görmedi mi?" Ben açıklama yapamadan o kendi sorusuna cevap verdi. "Hayır... tabii ki görmedi. Çünkü sen gerçekten

sen buradayken ailenle. Beni uzak tutmak için yalan söyledin... böylece çektiğin şeyin aslında bir reklam filmi olmadığını öğrenmeyecektim."

Başını sallayarak koltuğunda geriye yaslandı ve camdan dışarı bakmak için döndü. Hay sikeyim. Tam da onunla bir yerlere varmaya başlamıştım. Babam kaşlarını çatarak bana baktı. "Kasabaya geldin ve selam vermedin mi? Marsha bundan hoşlanmayacak." Harika.

Babamın evine vardığımızda "meşgul" derken neyi kastettiğini hemen anladım. Annem Chelsey için ikizlere bakıcılık yapıyordu ve yaklaşık bir milyar akrabam ziyarete gelmişti; hem annem hem de babam çok büyük ailelerden geliyordu. Her zaman birileri uğruyordu. Ev kaostun vücut bulmuş haliydi. Liam da oradaydı, seçmeler için replik çalışıyordu.

Liam beni görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Vay canına, gerçekten yapmışsın.

Gruptan ayrıldın. Aptal mısın yoksa sadece aptal mı?"

Tam yorum yapacaktım ki Anna benden önce davrandı. "Griffin aptal değil. Kariyerinde bir değişiklik yaptı, hepsi bu. Bir planı var... ve her şey gidecek."

Son kısmı hem kendini hem de kardeşimi ikna istercesine söylemişti ama kararımı gerçekten savunmuş olmasından o kadar etkilenmişim ki gerçekten umursamadım.

Babam koridorun sonundaki bir odayı -eski yatak odamı- işaret etmeye başlayınca bakışlarımı Anna'dan ayırdım. "Dördünüz bir odayı paylaşmak zorunda kalacaksınız." Sanki bu konuda hiçbir şey yapılamamış gibi omuz silkti. Anna içini çekti ama geçici de olsa yeni evimize doğru koridorda yürürken beni takip etti.

Hâlâ KISS ve Poison posterleriyle harika bir şekilde dekore edilmiş olan eski yatak odama vardığımızda Anna'ya döndüm. "Bunun için teşekkürler."

"Ne için?" diye mırıldandı Onnika'yı yere yatırırken.

"Liam'a karşı arkamı kolladığın için. Bunu yaptığım için aptal olmadığımı söylediğin için."

Anna bana küçük bir gülümseme verdikten sonra Onnika'nın bezini kontrol etmeye başladı. "Bu konuda hâlâ ikna olmadım Griffin ve arkamdan bunu kabul ettiğin, defalarca yalan söylediğin ve kontrolcü bir pislik gibi 'tartışma bitmiştir' lafını ağzından kaçırdığın için hâlâ çok kızgıyım... ama söyledikleri hoşuma gitmedi." Bana bakarken minik sırtışı hafifçe genişledi. "Aptal olabilirsin ama sen benim aptalımsın."

Elini tutarak onu ayağa kaldırdım. Onnika'nın bezinin lastiğini bırakırken ciyakladı ve Onnika'nın gülümsemesine neden oldu. Koyu yeşil gözleri

Onnie'nin siyah saçları çok uzun olmasa da, şimdiden ikiz sayılırlardı.

Kollarımı Anna'nın beline dolayarak onu vücuduma çektim. "Yarın benimle gel."

Rahatlayarak kollarını boynuma doladı. "Sete mi?"

Başımı salladım. "Evet. Benimle gel ve bir göz at. Belki o zaman bu konuda heyecanlanırsın."

Dudağını çiğnedi ve sikim seğirdi. Çok seksiydi. "Belki... Tamam, seninle geleceğim. Eğlenceli olabilir." Dudağını dişlerinin arasında tutarken gülümsedi ve gözlerindeki o tanıdık şakacı ışıltının canlandığını gördüm. *İşte benim kızım.*

Tam Gibson'dan kız kardeşini yan odaya götürmesini isteyecektim ki annem kapımda belirdi. "Güzel, gelmişsin. Yemek yapmama yardım edebilirsin. Yardım etmekten kastım kışını kaldırıp mutfığa girmen." Gülümsemesi sıcaktı ama sözleri sertti. Mutfak görevi bir kez size verildiğinde bundan kaçış yoktu.

"Teşekkürler anne, bir dakikaya oradayım." Belki karımla hızlı bir sevişmeden sonra.

Annem uzaklaşmaya başladı, sonra durdu, bana doğru yürüdü ve kafama bir tokat attı. "Bu sen şehirdeyken ziyarete gelmediğin için. Saçın güzelmiş."

Odadan çıktı ve Anna gülmeye başladı. Başım ağrıyordu ama Anna'nın tekrar güldüğünü duymak beni rahatlatmıştı. "Hak ettiğini buldun. Karma sana yalan söyleme diyor, özellikle de karına." Gözleri buz gibi olmuştu ve her ne kadar unutmaya çalışsa da, beni aldattığı için hâlâ kızgın olduğunu biliyordum.

Omuzlarını tutarak gözlerinin içine baktım. "Özür dilerim, tamam mı? Ve bunu bir daha yapmayacağım." Zaten buradaydık, şimdi tekrar yalan söylemek için bir neden yoktu. Bundan sonrası sorunsuz geçecekti.

Kızgın ateş gözlerini parlattı. "Bana bir yalan söylemesen iyi edersin." Ona mahcup bir gülümseme vererek kalbimin üzerine bir X işareti yaptım.

Anna dudaklarını büzdü, sonra yavaşça başını salladı. "Tamam... O zaman neden bana şovundan bahsetmiyorsun, böylece yarın ne bekleyeceğimi bilebilirim."

Sonunda ona bunu anlatabildiğim için başım dönüyordu. Bunu içimde tutmak beni öldürüyordu ama sırrım açığa çıktığında ve bu konuda konuşabildiğimde beni dinlemek istemedi. Son birkaç gündür ona gösteriden her bahsetmeye çalıştığımda sessizce odayı terk ediyordu. "Başlangıç olarak... Ben bir rock yıldızıyım." Gözleri büyüdü ve ben de sııttım. "Evet, biliyorum, ironik,

Ha? Ve bir bakıma uygun. Hâlâ çocukluk hayalimi yaşıyorum, sadece her zamankinden daha büyük ve daha kötü."

Anna bana şakacı bir gülümsemeden çok cesaretlendirici küçük bir gülümseme verdi ve modum daha da yükseldi. Anna yanımdayken yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Bu kasabanın sahibi olacaktım, bu sadece bir zaman meselesiydi.

Ertesi sabah Anna ve ben babamın minivanıyla stüdyoya doğru yola çıktık. Onu kullanmak utanç vericiydi ama henüz bir araba kiralama şansımız olmamıştı. Oraya vardığımızda Harold'a mesaj attım ve bizi otoparkta, daha önce olduğu gibi bir golf arabasıyla karşıladı. Bana merhaba dedi, sonra şaşkın gözlerle karıma baktı. "Bayan Hancock... Sizinle tanışmak bir zevk. Ben Harold Berk, dizinin baş yapımcısıyım. Kocanızı aramızda görmekten büyük heyecan duyuyoruz." Selamlamak için elini uzattı.

Anna elini sıkarken ona kibarca gülümsedi. Onun bu konudaki görüşlerini tam olarak paylaşmıyordu. "Evet, sanırım sizi duymuştum. Kısaca." Sinirli gözleri bana doğru bir bakış fırlattı. Beni affetmiş olsa bile, bu olayın peşini asla bırakmayacaktı.

Harold onun yorumuna güldü ve elini bıraktı. Bakışları biraz fazla uzayınca Anna'nın önüne geçtim. *Evet, karım çok seksi. Aynı zamanda benim de karım, o yüzden devam et ve o pis düşünceni geri al. Bu asla olmayacak, kardeşim.*

"Yola çıkalım mı?" Ben sordum.

Harold gözlerini benimkilere çevirdi. "Evet! Atlayın, sizi evinizden uzaktaki yeni evinize götüreyim." Anna ve ben onun yanına geçerken bana, "Bilmenizi isterim ki Bay Hancock, burada kendi karavanı olan tek oyuncu sizsiniz. Kendinizi çok özel hissetmelisiniz."

Ona hararetli bir bakış attım. "Tabii ki yapmalıyım. Ben yıldızım. Hatırladın mı?" Denny'nin bana söylediklerinin doğru olup olmadığını sormayı düşündüm -bana yaklaşımdan önce diğer tüm grup üyelerinden bunu yapmalarını istemişti- ama yapmamaya karar verdim. Denny yanlış anlamıştı. Denny'yi düşününce Matt ve bardaki tartışmamız geldi. Bunun için bana hâlâ kızgın mıydı? Evet, muhtemelen. *"Benim için öldün"* yorumu için ona hâlâ kızgındım. Her neyse, sikik herif.

Harold bana cevap verirken gözlerini sokaktan ayırmadı. "Evet, evet. En önemli yıldız."

Anna'ya baktığımda kaşları çatılmıştı, ben de ona rahat bir gülümseme verdim. Bu harika olacaktı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Setin etrafında dolaşmak Anna'yı sıkışıp kaldığı korkusundan kurtarmaya yardımcı oldu ve uzun zamandır ilk kez yüzünde gerçek bir heyecan gördüm. Bunu görmek suçluluk duygusunun son kalıntılarını da yok etti. Yeterince zaman verilirse, bunu sorun etmeyecekti. Aslında, etrafta dolaşırken yüzünün aydınlanmasını izlemek bana eski sorumluluklar öncesi Anna'yı hatırlattı. Yüzündeki neşeyi görmek beni heyecanlandırdı.

Evlendiğim kız geri dönüyordu.

Anna bar setini gördüğünde ciyaktı. "Neredeyse Pete'inkine tıpatıp benziyor!" Onun tepkisine gülümsedim; ilk baktığımda ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Harold benzerliklerden rahatsız olmuş görünüyordu. "Hayır, hayır, bu genel bir bar... Sizi temin ederim."

Daha sonra bizi hızlıca oturma odası takımlarına götürdü. Anna parmağını yatağımın kenarında gezdirirken bana çarpık bir sırıtış attı. Haftalardır o lanet olası tanıtım turunda ondan uzak kaldığımdan ve son birkaç gündür de onun huysuz öfkesi ya da garip huysuz ruh hali yüzünden kendisinden koptuğumdan beri seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. Aletim canlanmaya başladı ve birden Anna'yı özel bir odaya götürmeyi bu aptal tura devam etmekten daha çok istedim.

Yine de yapmam gereken işler vardı. Bir kere saçıma rötuş yaptırmam gerekiyordu. Kahrolası kahverengi saçlar. Onu tekrar gördüğümde neredeyse kuaföre hırlayacaktım. Denny'ye benzemem onun suçuydu. Ve muhteşem sarışınlığımın tüm izlerini sildikten sonra, ona daha da çok benzedim.

Yine de Anna'nın hoşuna gitmiş gibiydi. Yalnız kaldığımızda, dudaklarında meraklı bir gülümsemeyle koyu renk bir saç telini parmakladı. "Biliyor musun, bu aslında tüm bunların hoşuma giden tek yönü. Karanlık görünümü çok iyi yakalamışsın bebeğim. Çok seksi..."

Gözlerindeki bakış bana gördüklerinden ne kadar hoşlandığını anlatıyordu. Kalçalarından tutarak onu kendime çektim. "Öyle mi? Ne kadar seksi? Seni ıslatıyor muyum, bebeğim?"

Bir elini gömleğinin altından geçirerek güzel göğüslerinin etli kıvrımlarını ortaya çıkardı. "Mmmm, biliyorsun yapıyorsun. Her zaman."

Anna'nın bu TV fikrine gittikçe daha fazla kapıldığını görmek beni onun vücudundan daha hızlı tahrik ediyordu. Onun desteği benim için her şey demekti ve şimdi

sonunda biraz olsun anlamaya başlamıştım, fiziksel olarak karşılık vermek istedim. Vücuduna tapmak, her şeyimi kabul ettiği için ona teşekkür etmek istedim. En azından bunu yapabilirdim. "Çok güzelsin," diye mırıldandım kulağına. "Bu şovdaki her kız senin kadar seksi görünmeyi dileyecek."

Başını geriye yatırıp boynunu ortaya çıkarırken yumuşak bir inilti çıkardı. Şahdamarına yumuşak bir öpücük kondurdum. İşteki ilk günümde sorumlu olduğuma dair tüm düşünceler anında beni terk etti. Bir saat kadar ortadan kaybolursam ne yapabilirlerdi ki? Ben yıldızdım, bu şovun fırlamasının sebebiydim. Destansı bir zafer için küçük bir gecikmeyi tolere edeceklerinden emindim.

Dışarı çıktığımızda, Anna'nın sırtını saç ve makyaj karavanına bastırdım ve vücutlarımız bir araya geldiğinde inledi. "Sana ne yapmamı istiyorsun bebeğim?" diye sordum. Elimini göğsüne götürerek parmağımla meme ucuna hafifçe dokundum. Bu hafif dokunuş onu çılgına çevirdi ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde hararetlendi.

Ellerini yeni koyu renk saçıma geçirdi. "Beni o yatak odası takımına geri götürmeni ve yeni yatağında becermeni istiyorum..."

Siktir et beni.

Etrafta rehberimizi aradım ama Harold beni makyaja götürdükten sonra ortadan kaybolmuştu. Beni provalara götürmek için geri geleceğini söylemişti ama bunun ne zaman olacağını kim bilebilirdi ki? Ve bana burada beklememi hiç söylememişti... Seti karımla tekrar gezersem beni bulabileceği kesindi. Haftalardır sıkmediğim ateşli, azgın karımla.

Elinden tutarak onu karavandan uzaklaştırdım ve yatak odası takımına götürdüm. Dünyadaki en özel yer değildi, çünkü kameraların kayıt yapabilmesi için duvarların çoğu eksikti. Bu özel set çoktan hazırlanmıştı, bu yüzden tesadüfen karşılaştığımızda etrafta kimse yoktu.

Gülerek kendimi yatağa attım ve onu da yanıma çektim. O da güldü, sonra sanki yıllardır böyle öpüşmemişiz gibi ağzıma saldırdı. Yıllar gibi gelmişti. Altı saniye içinde taş gibi olmuştum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye mırıldandı dudaklarımızın arasından.

"Sen de," diye tekrarladım, kışını kavradım ve kalçalarını kendime çektim. İkimiz de şimdiden nefes nefese kalmış ve inliyorduk, bunun kısa ama güçlü bir birleşme olacağını biliyordum. İyi de oldu, çünkü eninde sonunda biri şu ya da bu nedenle buraya gelecekti.

Neyse ki Anna bol bir etek giyyordu ve onu yukarı kaldırmak kolay oldu. Kulağıma kemirirken, bir parmağımla iç çamaşırının içine soktum. Sikeyim,

O kadar hazırды ki. Elime karşı sarsılırken ağzından erotik bir çığlık çıktı. "Evet, hoşuna gitti mi?"

"Evet...siktir, evet. Daha fazla, Griffin. Daha fazlasına ihtiyacım var..."

Kalçalarını döndürerek amını bana doğru sürttü. Boşalmak üzereydim, çok iyi hissettiriyordu. "Evet, bebeğim... Senin için hazırım."

Onu biraz geriye iterek kot pantolonumun fermuarını açtım ve kendimi serbest bıraktım. İstedğim kadar çıplak değildim ama başka bir şey için zamanım yoktu. Anna'nın iç çamaşırını bile çıkarmadım; içine girebilmek için sadece yana kaydırdım.

Kucağıma oturdu, başını geriye attı ve göğsünü gösterdi. Kahretsin... Bunu gerçekten kaydetmeliler. Dizinin açılış sahnesi olmalı.

"Tanrım, Griffin," diye bağırdı, bana doğru hareket ederek.

Kalçalarını tutarak onu üzerimde gezdirdim. "Ara beni, Ace," diye mırıldandım.

Zirve noktama istediğimden daha hızlı yaklaşıyordum. *Kahretsin, bu çok ateşliydi.*

Anna adımlarını yavaşlattı ve bana baktı, sonra bulunduğumuz yere baktı ve gülümsedi. Bulunduğumuz ortamın açıklığının onu da benim kadar heyecanlandırıp heyecanlandırmadığını merak ediyordum. Her an biri köşeyi dönüp bizi görebilirdi. Vücudumdaki her sinir ucu canlandı. Cızır cızır yanıyordum ve henüz boşalmamıştım bile.

Gözlerini kapatarak haykırdı, "Tanrım, Ace... çok iyi hissediyorsun. Daha fazlası... Daha fazlasına ihtiyacım var. Gelmene ihtiyacım var. Benimle gel."

Siktir, evet! Öfkeli bir yoğunlukla birlikte hareket ederken elim gömleğinin altına girdi. Sütyenini yırtarak meme ucunu parmaklarımın arasında döndürdüm. Anında etrafımda sıkıştı. "Evet, Ace, şimdi... şimdi," diye bağırdı doruğa ulaşırken.

"Oradayım bebeğim," diye çıktım sözümü bitirmeden hemen önce. Aman Tanrım... Aktör olmayı seviyordum.

Homurdanmalarımız, inlemelerimiz ve nefes alıp vermelerimiz sakinleştikten sonra göğsüme uzandı. Kıkırdayarak göğüs kaslarımın üzerinde bir daire çizdi. "Az önce bunu yaptığımıza inanamıyorum... Ace."

Kot pantolonum beni yıpratıyor olsa da umurumda değildi, bu harikaydı. Hâlâ elimde olan göğsünü sıkarak başımı salladım. "Bunu her gösteriden önce yapalım, tamam mı?"

Anna göğsüme vurdu, sonra kendini yukarı itti. Kendini dikkatlice benden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Tüm dünyanın görmesi için bitmiş aletimle orada yatmaya devam etmek istedim, ama Anna beni tekrar

iç çamaşırı. Yüzünde gizemli bir gülümsemeyle etrafına bakındı, sanki tanık olmadan bundan kurtulduğumuza inanamıyormuş gibiydi.

Anna yatağın üzerindeki örtüleri düzeltirken Harold bizi buldu. "Güzel, işte buradasın. Seni kaybettiğimi sanmıştım. Her şey... yolunda mı?" Anna'nın hareketlerini ve yanaklarındaki hoş kızarıklığı görünce kaşlarını çattı. Kızım rekorlar kitabına girecek bir orgazm yaşamıştı. Ama henüz tatmin olmadıysa onu domaltıp bir tane daha yapabilirdim. Son zamanlarda ona yaşattıklarından sonra bunu hak etmişti.

Anna, onu kucağıma oturtmak istememe neden olan büyüleyici ve baştan çıkarıcı bir şekilde kıkırdadı. "Oh evet... her şey yolunda." Daha parlak gülümseyerek bana döndü. "Hadi gidip rol arkadaşlarıyla tanışalım."

Sonunda onun da bu konuda benim kadar istekli olması bana sonsuz bir zevk verdi. Adımlarımızı hızlandırarak Harold'ı takip ettik. Her şey tam da umduğum gibi geliyordu. D-Bag'lerle bağlarımı kopararak doğru şeyi yaptığımı gerçeğini bir kez daha teyit ediyordu. Zamanı gelmişti.

Yolda Anna, Harold'a pilot bölüm hakkında sorular sordu. "Peki, diziyi kim ? Hangi kanal?"

Harold yürürken kravatıyla oynamaya başladı. "LMF."

Anna ve ben bakıştık. Bu ismi daha önce duymamıştım ve Anna'nın da duymadığı açıktı. "LMF MI? Adlarını hiç duymadım. Yasal olduklarına emin misin?"

Harold başıyla onayladı. "Evet, evet, biraz yeni sayılırlar ama gerçekten gelecek vaat eden bir şebeke. Yakında büyükleri sudan çıkaracaklar. Ve bu program için mükemmel bir araç... Gerçekten son teknoloji şeylere odaklanıyorlar. Ve senin için deli oluyorlar. Bu programın reklamını yapacaklar. Her yerde olacaksın!"

Gülümseyerek Anna'ya daha sıkı sarıldım. "Her yerde... Bunu sevdim. Peki, ne zaman yayınlanacak?"

Harold'ın gülümsemesi benimkiyle eşleşti. "Pazartesi gecesi, prime time."

Gülümsemem düştü. "Bekle... *Pazartesi Gecesi Futbolu* ile mi yarışacağım?" *Kahretsin, artık ben bile beni izlemeyebilirim.*

Harold endişemi eliyle sildi. "DVR'larla artık bunun pek bir önemi yok. Bizi pek etkilemeyecek, hatta kim bilir belki de yardımcı bile olabilir. Bu bizim için inanılmaz bir anlaşma, gerçekten kutlanacak bir şey!"

Sırıtarak, sette Anna'yı becerdiğimi hatırladım. Kesinlikle kutlama yapıyordum. Bu sonbaharda yayınları ben yönetecektim. *Alın bakalım, D-Bags.*

Oyuncuların geri kalanının beklediği odaya vardığımızda karımı tanıştırdım. "Anna, bu benim 'grubum' -Vicky, Elijah, Cole ve Christine. Scarlet, Crash, Stix ve Kiki'yi oynuyorlar. Çocuklar, bu benim karım Anna." Dizide, Vicky ve Christine'in karakterleri - Scarlet ve Kiki - beni tamamen isteyen sarışın, büyük memeli bebeklerdi... hatta pilot bölümde benim için saç saç kavga etmişlerdi. Müthişti. Sanırım Cole'un karakteri Stix de beni istiyordu ama henüz tam olarak emin değildim. Ama tüm oyuncularımın gözü şu anda karımın üzerindeydi. Sadece içinde bulunarak bile odaya hükmediyordu. *Evet, biliyorum. Devam edin ve kıskanın, çünkü önünüzde gördüğünüz bu seksilik tamamen bana ait.*

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Setinizi yeni gördüm. Oldukça şaşırtıcı." Bana göz kırptı ve aletim seğirdi. Kahretsin, onu tekrar Ace'in yatağına götürmeyi çok isterdim.

Harold bana bir senaryo verdi. "Başlasak iyi olur." Beni bölümü yönetecek olan adamla tanıştırdı; geçen seferkinden farklı biriydi.

Ben senaryoya göz gezdirirken, yönetmen arkadaş elini kaldırdı. "Tamam, bu bölümde ana hikaye Scarlet'in Ace'i unutmaya çalışmak için Stix'le takılması."

Beni işaret etti ve ben de Anna'yı kaburgalarından dürttüm. "Hiç şansı yok, ha? Eminim sonrasında ağlıyordur. Üzgünüm dostum," dedim Cole'a. Beni tersledi.

Anna gülerken Harold ona yaklaştı. "Affedersiniz Bayan Hancock, tamamlanan pilot bölümü izlemek ister misiniz? Bana kalırsa harika bir çalışma. Sonra da sizi eve bırakacak bir araç ayarlayabilirim. Uzun bir gün olacak ve oyuncuların odaklanması gerekiyor."

Buna sinirlendim, Anna'nın her şey için burada olmasını istemiştim, ama Anna huzur içinde çalışmama izin vermekten memnun görünüyordu. "Öldür onları, bebeğim. Akşama görüşürüz." Harold'la birlikte ayrılmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

O gittikten sonra ellerimi birbirine vurdum. "Pekala! Hadi şu boku öldürelim!"

Prova bittikten sonra eve döndüğümde kafam patlayacakmış gibi hissediyordum. Hatırlanması gereken çok şey vardı ve zaten kafamda dönüp duran D-Bags şarkı sözleri ve ritimleriyle çok fazla şey hatırladığımı hissediyordum. Artık ihtiyacım olmadığına göre bunları unutabilirim diye düşündüm.

artık. Bu düşünce göğsümün ağrmasına neden oldu, sanki bir fil kafesine basıyordu. Şu anda bu uğraşmak , *bunu* beynimin *daha sonra düşüneceğim* bölümüne ittim. Dolu bir bölümdü.

Annem ve babamın evi, akşam yemeği için ziyarete gelen yarım düzine akrabayla kaos içindeydi; bu çok sık oluyordu. Anna beni kapıda kucağında Onnika ile karşıladı; gülümsemesi zoraki gibiydi ve öğleden sonra ne olduğunu merak ettim. Benimle seti gezerken çok iyi bir ruh hali içindeydi. Onnie gülümsedi ve ben de onu kucağıma almak için uzandım. "Hey, bebeğim, seni özledim."

Anna tam bebeği bana uzatırken Gibson sinsice aramıza girdi ve Anna'yı benden uzaklaştırdı; Anna bu beklenmedik hareketle neredeyse Onnika'yı tutmaktan vazgeçiyordu. "Gibson!" diye bağırdı, "Az kalsın bebeği düşürüyordum. Dikkatli ol."

Onu görmezden gelen Gibson, sanki hayatımız boyunca ayrı kalmışız gibi kollarını bacaklarıma doladı. "Baba!" diye bağırdı.

"Hey, ufaklık," dedim elimi sırtına koyarak. "Kardeşine iyi davran... ve annenin sözünü dinle." Onnika'nın başını öperken Anna'nın gülümsemesi içten bir hal aldı. Onu desteklemem her zaman hoşuna giderdi.

Gibson'ı kaldırarak omuzlarıma binebilmesi için onu döndürdüm. Genelde bunu yaptığımda saçlarımı yakalar ve dizgin gibi kullanırdı ama artık çok daha az saçım vardı. "Bu çok garip. Eski saçlarını seviyorum," dedi bana. Denny-saçımı sanki onu ısırabilecek tuhaf bir hayvanmış gibi ürkekçe okşadı.

"Biliyorum," diye iç geçirdim.

Annem mutfaktan akşam yemeği için ona yardım etmemi emretti, ben de Gibson'la birlikte o tarafa yöneldim. Yürürken ona replikler okudum. "Kiki, bir zamanlar aramızda bir şeyler olduğunu biliyorum ama artık devam etme zamanı. Grup önce gelir." Gibson'ı işaret ettim. "Ama Ace... bas gitar dışında tek aşkım sensin."

"Ace bass." Kıkırdadı.

Omuz silktim. "Yeterince yakın."

Mutfağa gittiğimde annem bir kase patatesi işaret etti, ben de soymasına yardım etmek için tezgâha geçtim. Anna yanıma yaklaştı. "Ee... Harold bana pilotu gösterdi. Sen gördün mü?"

Başımı sallayarak ona "Hayır, o aptal albümün tanıtımıyla çok meşguldüm" dedim. Acı veren bir şey gözümün önüne geldi - o "aptal albüm"

yakında yayınlanacaktı. Bensiz. İçimde olmaması gereken duygulardan sıyrılmak için başımı daha sert salladım. D-Bag'lerin ne yaptığının bir önemi yoktu. Gibson kıkırdayarak kollarını başıma doladı ve bana sarıldı. "Neden? Harika mı?"

"Şey... şey..." Anna'ya baktığımda dudağını sıkıyordu. Bunu iyiye işaret olarak kabul etmedim. "Prime time için seçildi... yani iyi olmalı, değil mi? Yani, kötü bir programı yayına koymazlar." Bunu hem kendini ikna etmeye hem de beni cesaretlendirmeye çalışır gibi söyledi. İkisinde de başarısız oluyordu.

Burnumu çekerek bir soyacak kaptım ve soymaya başladım. "Hayır, yapmazlar. Ayrıca, benim dahil olduğum hiçbir şey kötü olarak değerlendirilemez. Bize bir bakın." Ona çekici bir gülümseme fırlattım, ama Anna bana sadece gönülsüz bir sırıtışla karşılık verdi.

Bölüm 13

Awesometown'a hoş geldiniz, Nüfus: Ben

Bütün bir hafta sürdü ama sonunda dördümüz de kiralayacak bir yer bulduk. Anna'ya her şeyin yolunda gideceğini göstermek için Seattle'daki evimizden bile daha büyük bir yer buldum. Emlakçı kızın söylediğine göre Spelling'lerden birininmiş; son derece lüks bir yermiş ve aylık fiyatı ortalama bir insanın bir yılda kazandığına yakınmış. Bu çok saçmaydı, bunu ben bile kabul edebilirdim ama yapmam gereken bir açıklamaydı. Büyüklüğe doğru gidiyorduk.

Anna o kadar emin değildi. "Bu çok fazla Griffin, bizim için bile." Geniş gözlerle yeni fuayemize baktı - her şey mermerdi. "Ve sadece buranın bakımı için yarım düzine insan tutmamız gerekecek..."

"Zaten halledildi," dedim ona gülümseyerek. "Her kat için bir tane olmak üzere üç hizmetçimiz, iki aşçımız, bir uşağımız var... uşakların yaptığı her şeyi yapmak için... üç bahçe görevlisi, bir havuz görevlisi ve iki şoförümüz var. Oh, ve iki dadı, her kız için bir tane." Ona bir şey değil anlamında göz kırptım. Parmağını bile oynatmasına gerek kalmayacaktı. Bir kez daha harika koca statüsüne geri dönmüştüm.

Sıralamamdan düşündüğüm kadar memnun görünmüyordu. "O kadar insanı karşılayamayız Griffin. Ve evin etrafında bir şeyler yapmaktan çekinmiyorum."

"Evet, yapabiliriz. Biz zenginiz, bebeğim. Ve evde hiçbir şey yapmak zorunda kalmamalısın. Zengin olmanın faydası bu."

Sakinleştirici bir nefes aldı. "İki D-Bag albümüyle iyi iş çıkardık ve umarım üçüncüsünü de çıkarırız, ama eğer biz-"

Elimi sallayarak, "Hayır, Denny bana kağıtları verdiğinde üçüncüyü imzaladım. Bundan hiçbir şey almayacağım."

Anna şaşkına dönmüştü; bir kalp atışı içinde derisi tüm rengini kaybetmiş gibiydi. "Sen... ne? Ama o albümün yaratılmasında senin de payın vardı, bir payı hak ediyorsun. Bunu nasıl imzalayabilirsin? Ve neden senden bunu yapmanı istediler? Bu doğru değil."

Anna, adamların beni nasıl böyle aldatabildiğini merak ederken, kızgın öfke yüz hatlarını çarpıttı. Ama yanlış anlamıştı. Adamlar

sordu. Sordum. Denny ve Abby, D-Bag'lerden tek kuruş bile istemediğimi söylediğimde benden pek memnun olmamışlardı ama onlara daha fazla para verdiğime ve grubun adının onlarda kalmasına izin verdiğime göre, söz konusu ben olunca hiçbir şeyden şikâyet etmemeleri gerekirdi. "Onlar istemedi. Denny'ye bunu evraklara eklemesini söyledim. Onların lanet parasını istemiyorum... ve ona ihtiyacım yok."

İlk iki albümden kalan gelirleri de imzalamıştım ama bundan bahsetmek için doğru zaman olduğunu düşünmüyordum. Anna gerçekten kalp krizi geçirebilirdi. Abby ve Denny beni kararımdan vazgeçirmek için bir saatten fazla uğraşmışlardı ama söyledikleri hiçbir şey Matt'in bana şeyi silememiştii: *Benim için öldün*. Belki acele verilmiş bir karardı ama eğer ölmüşsem, o zaman bana ödeme yapılmamalıydı. Bu kadar basit. Ve eğer oybirliğiyle karar verdikleri gibi gruba katkıda bulunmadıysam, o zaman bana ödeme yapılmamalıydı. Belki inatçı ve gururlu davranıyordum ama sözleri içimde derin yaralar açmıştı, parayla doldurulamayacak yaralar. Ayrıca, onların acıma çeklerine de ihtiyacım yoktu; çok daha büyük bir çekten para kazanmak üzereydim.

Anna'nın gruba duyduğu öfke buharlaştı ve yerini arsız bir korku aldı. Gözlerinde dehşetle yeni evimize baktı. "Griffin... programdan ne kadar kazanıyorsun?"

Kulaklarımda çalan uyarı zillerini duymayacak kadar aptal değildim. Anna destekleyici olmaya çalışıyordu, evet, ama pilot bölümü izlediğinden beri ruh hali karamsarlaşmıştı. Şahsen ben bunda yanlış olan bir şey görmüyordum. İzlemiştim ve hepimizin harika göründüğünü düşünmüştüm. *Ben* harika görünüyordum. Oyuncularım biraz kuruydu ve senaryo 1960'ların korku filmlerinden daha bayattı ama neyse. Diziyi başarıya taşıyacaktım.

"Yeter," dedim ona, kasıtlı olarak belirsiz davranarak. Gerçek şu ki, ne kazandığımdan emin değildim. Banka hesabımda birkaç küçük mevduat görmüştüm, ama bunlar ev hakkında yazacak bir şey değildi. Anlaşmanın ne olduğunu anlamak için sözleşmeyi okumaya çalıştım ama hukuk diliyle yazılmıştı. Bulabildiğim tek şey, tüm oyuncuların dizi tam bir sezon için kabul edilene kadar sadece temel bir maaş alacağı, daha sonra her iki taraf da uygun görürse başrol oyuncularının sözleşmelerini yeniden müzakere edebileceği ile ilgili bir şeydi. LMF sadece altı bölüm sipariş etmişti... Bunun tam bir sezon sayılmadığından oldukça emindim. Bunu Anna'ya nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sessiz kaldım. Ve teknik olarak yalan söylemiyordum; ne yaparsak yapalım yeterli olacaktı. Olmak zorundaydı.

Anna içgüdüsel olarak ona her şeyi anlatmadığımı biliyor gibiydi. Panikle irileşmiş gözlerle çantasını açtı ve cep telefonunu çıkardı. "Grubu ara ve özür dile," dedi ve telefonu bana uzattı. "Buna bir son vermenin zamanı geldi. Geleceğimizi düşün Griffin. Kızların geleceğini düşün."

Onun desteğinin başladığını görmek içime bir korku saldı. Ne olursa olsun kararımın arkasında olmasını istiyordum; bu konuda heyecanlı olan tek kişi olmaya geri dönmek istemiyordum. Bir an için neredeyse telefona uzanacaktım ama sonra Matt'in sözleri beynimi parçaladı. *Biz artık aile değiliz*. Hayır. Matt'in ayaklarına kapanmaktansa bu iş için heyecan duyan tek kişi olmayı tercih ederim.

Aklım başımda, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayır, bu işin peşini bırakmayacağım Anna ve bu harika olacak. Ben bir yıldız olacağım, şov hit olacak ve Matt sözlerinde boğulacak." Son kısımda kafası karışmış görünüyordu ama açıklama zahmetine girmedim. Ona doğru eğilerek, "O pislığe sürünerek geri dönmektense her şeyi kaybetmeyi tercih ederim," diye tısladım.

Ağzı açık kaldı. "Griffin..."

Başımı sallayarak tekrarladım: "Hayır, bunu ben yapıyorum ve senin de bana destek olman gerekiyor. Biz bir takımız, unuttun mu?" Otoriter davrandığımı biliyordum ama bu benim için önemliydi. Ona yanımda ihtiyacım vardı.

Parmakları telefonunun etrafında kıvrıldı. "Ben hatırlıyorum... Peki ya sen?" Etrafındaki gösterişli evi işaret etti. "Bu bir ekip kararı değildi, bunların hiçbiri değildi. Tüm bunlara benimle konuşmadan bizim adımıza karar verdin. Bunu ben istemedim. Seattle'dan, kız kardeşimden, evimden ayrılmak istemedim. Seninle sadece bir *takım* olduğumuz için geldim... ama eğer gerçekten bir takımsak, o zaman sen kaptansın ve kızlar ve ben sadece senin... amigo kızlarıyız." Sesi buz gibi ve acıydı. Gözlerinden yeşim ateşi parlıyordu ve yanaklarında kırmızı bir kızarıklık vardı.

İnce bir buz üzerinde yürüdüğümü ve onun haklı olduğunu biliyordum ama benim de haklı olduğum bir nokta vardı. Bu *benim* kariyerim, *benim* paramdı ve sonuçta onunla ne yapacağım *benim* seçimimdi. "İşime gelince, o zaman... evet, sanırım kaptan benim. Ama sana ve kızlara bakan benim, bu da bana terfi hakkı veriyor. Ebeveynlik gibi şeylere gelince, kaptan sen olabilirsin, tamam mı? Ama fark etmez, çünkü hepimiz aynı takımdayız. Ve Hancock Takımı'nın D-Bag'lere ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyacımız yok. Kendi başımıza hayatta kalacağız. Güven bana, Anna... lütfen?" Benim

Sesi gergin ve yalvarır gibiydi. Bunu bu şekilde duymak benim için tuhaftı. Cinsel iyilikler dışında, yalvaran biri değildim.

"İstiyorum, Griffin, ama..." Kendini durdurarak birkaç sessiz saniye boyunca gözlerimin içine baktı. Bakışlarını sabit tuttum. Kendime güveniyordum. Ben bu gelecekte korkmuyordum, o da korkmamalıydı. Nihayet uzun bir süre sonra başını salladı. "Tamam Griff, bu konuda liderliği sana bırakıyorum ve... her şeyin yolunda gideceğine inanıyorum." Evin etrafına bakındı. "Ama bir temizlikçi, çimci ve şoföre kadar inebilir miyiz? Yoksa çok ."

Rahatlamış bir şekilde eğildim ve ona uzun bir öpücük verdim. "Eğer istediğin buysa, elbette."

Dudaklarımız ayrıldığında başını salladı, sonra yumuşak, hüzünlü bir iç çekti. İsteddiği şey buradan binlerce kilometre kuzeydeydi, ama en azından şimdilik buna razı olmuştu. Umuyordum.

Daha sonra ailem gelip ürünlerimizi kontrol ettiğinde Castle Cock'tan çok etkilendikleri belliydi. Babam, "Vay be oğlum, kendini aşmışsın," dedi.

"Biliyorum," dedim göğsüm gururla kabarak. "Harika değil mi?"

Liam da onlarla birlikte gelmişti ve yüzündeki etkilenmemişlik ifadesi açıkça zorlamaydı; şu anda aklı başından gitmişti. "Bana sorarsan, bir şeyleri fazla abarttığını söyleyebilirim," dedi kendinden daha kutsal bir sesle.

"İyi ki kimse sana sormadı o zaman," diye karşılık verdim.

Chelsey de gelmişti ve onaylamak için sırtımı sıvazladı. "Bence bu harika, Griffin. İyi iş çıkardın."

Gülümsemem o kadar genişledi ki yanaklarım acıdı. *Evet, gerçekten iyi işti.* Ve dizinin önermesinin ne kadar harika olduğunu düşünürsek, muhtemelen yakın gelecekte bunun gibi üç eve daha sahip olabilirdim. Hayatım boyunca hazır olacaktım. Sadece dünyanın benim ne kadar inanılmaz olduğumu anlaması gerekiyordu ve bu da yakında olacaktı. Yeterince yakında değil ama yakında.

Gruba bakarak, "Bu uzun bir tur olacak. Başlamadan önce bir şeyler içmek ister misiniz?"

Babam başını salladı. "Bir bira harika olur."

Kulağımdaki kulaklıkta bir düğmeye bastım. "Alfred, ben ve misafirlerim için oturma odasına altı bira getirebilir misin lütfen?"

Kulağıma cevabı anında geldi. "Evet, efendim."

Liam'ın çenesi düştü. "Bir hizmetçiniz mi var? Adı Alfred mi?"

Başımı salladım. "Hayır, onun adı Carl ama ben ona Alfred demeyi daha çok seviyorum." Anna başını salladı. Kâhyayı tuttuğumda pek heyecanlanmamıştı ama hadi ama... lanet olası bir kâhya mı? Evet, kalıyordu.

Üçüncü biramızı içip beşinci tuvalete baktığımızda, annem içten bir konuşma yapma zamanının geldiğine karar verdi. "Billy amcan geçen gece bize geldi. Bana Matt'le Seattle'dan ayrılmadan önce nasıl kavga ettiğinizi anlattı. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Burnumu çekerek başımı salladım. "Anlatacak pek bir şey yok. Ona işi bıraktığımı söyledim, bana pislik dedi, onun için öldüğümü ve artık aile olmadığını söyledi." Biradan bir yudum aldım. "Oh, ve bana grubun bensiz daha iyi olacağını söyledi." *Pislik.*

Annem birasından bir yudum aldı. Herkes jakuziyi öve öve bitiremiyordu ama annemin gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bu ona yumruk atmadan önce miydi, sonra mı?" diye sordu.

İç çekerek ona baktım. "Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum. Ama her iki durumda da, o pislik dudağına yumruğumu istiyordu."

"Eminim öyledir." Uzun bir nefes verdi. "Hancock erkekleri gururlu, bencil yaratıklardır. Ama bunun altına baktığınızda sevimlidirler."

Beni aşağıladığını mı yoksa bana iltifat mı ettiğini merak ederek sessiz kaldım. Benden babama bakarken gülümsedi. "Gregory ve Billy kedi köpek gibi kavga ederlerdi. Kedi köpekten de beter. Biri eve her zaman morarmış gözlerle gelir ve falancayı bir daha görmek istemediğini söylerdi. Sonra zaman geçerdi ve kavga ettikleri konu her neyse onu aşarlardı ve birdenbire yeniden çok iyi arkadaş olurlardı." Gözleri benimkilere döndü. "Sen ve Matt her zaman ikisinin aynası oldunuz. Bunu atlatacaksın ve iyi olacaksın. Merak etme, tatlım."

Yorumuna sinirlendim. "Endişelenmedim. Hayatımın bir parçası olmayı kaçırmak istiyorsa, bu onun kaybı." Ayrılığımızın kalıcı olduğunu düşündüğümde midemde karanlık ve çirkin bir şey düğümlendi ama onu bir kenara ittim.

Annem bana hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra sırtımı sıvazladı. "Elbette canım."

İki hafta sonra, hala aynı lanet bölümü çekiyordum. Çocuklarla aynı şarkıları tekrar tekrar prova etmenin kötü olduğunu düşünüyorsam, sahneleri canlandırmak daha da kötüydü! Aynı bölümü tekrar tekrar yaptık. Beynim monotonluktan kızarıyordu ve neden

Kamera elemanı on beş bin kez "Tabii Crash, nasıl istersen" dediğimi çekmeliydi. Çok saçmaydı.

Ve oyuncuların geri kalanı. Onlara hiç girmeyeyim bile. Her zaman içlerinden birinin bir sorunu vardı. Biri akşamdan kalmaydı, biri repliklerini hatırlayamıyordu, biri birine kızgındı, biri geç kalmıştı. Her şey birbiri ardına gelirdi ve bunların hepsi günü daha da yavaşlatırdı. Ve geçmişte genellikle eden ben olduğum için, çalışkan olan olmak zorunda kalmak sistem için bir şoktu.

Ancak oyuncular ne kadar can sıkıcı olsalar da, onların kavgaları perde arkasında yaşanan kaostan yanında hiçbir şeydi. Yazarlar, yönetmenler ve stüdyo yöneticileri arasında her zaman birilerinin yaptığımız işle ilgili bir sorunu vardı. Sanki her iki saatte bir elime revize edilmiş bir senaryo veriliyordu. Neyi hatırlamam gerektiğini ve neyi unutmam gerektiğini hatırlamak "hüsran" kelimesine yeni bir anlam kazandırıyor. Bu hızla gidersek, bırakın LMF'nin sipariş ettiği altı bölümü, bir bölümün çekimini bile nasıl bitirebileceğimizi bilmiyordum.

Ve eğer altı bölümü bitiremezsek, o zaman asla tam bir sezon için alınmayacaktık ve asla düzgün bir maaş çeki göremeyecektim. Bu konuda endişelenmek istemiyordum, çünkü para konusunda endişelenecek biri değildim, ama içimi kemirmeye başlamıştı. Anna'dan bana güvenmesini istemiştım... Bunu yerine getirmem gerekiyordu.

Günün büyük bir kısmını sahnede şarkı çalıyormuş gibi yaparken filme alınmaktan başka bir şey yapmadan geçirdikten sonra bitkin düşmüştüm. Şoförüm beni eve bırakırken cep telefonumu çıkardım ve ona baktım.

Albüm bugün çıkıyordu.

Matt muhtemelen tam anlamıyla çıldırma modundaydı. Gergindi, terliyordu, erken eleştiriler için endişeyle göz gezdiriyordu. Her şeyi çok ciddiye alıyordu, sanki kişisel olarak yargılanıyormuş gibi. Kendini erken bir mezara sokmadan önce rahatlaması gerekiyordu. Belki evli olmak yardımcı olabilirdi. Arayıp düğünün ne zaman olduğunu öğrenmeliyim. Evan'ın da. Şu anda aramızda saçmalıklar olsa da, kesinlikle davetliler listesindeydim.

Anlık bir kararla telefonumda Matt'in adını buldum ve cep telefonunu aradım. Çalmadı bile, doğrudan sesli mesaja geçti. Garipti. Belki de telefonu kapalıydı. Mesaj bırakmak istemediğim için bağlantıyı kestim ve onun yerine başka birini aradım. Gerçekten de açtı.

"Evan, dostum... Ne ?"

Bir şey söylemeden önce uzun bir duraklama oldu ve söylediğinde de sadece benim adımı söyledi. "Griffin." Söyleyiş tarzından bunun bir ifade mi yoksa bir lanet mi olduğunu anlayamadım.

"Ah, evet." Başımı eğerek onun da benimle bir sorunu olup olmadığını merak ettim. Varsa bile karşılıklıydı; bana hiç veda etmemişti. Aklımda taze olduğu için ona bunu sordum. "Neden beni havaalanından uğurlamadın? Kell uğurladı."

"Sanırım Kellan benden daha büyük bir adam." Evan uzun bir nefes verdikten sonra bana saldırmaya başladı. "Ne düşünüyorsun Griffin? Bir *TV programı* için grubu mu bıraktın? Bir yere varabilecek ya da varamayacak bir program için mi? Delirdin mi sen?" Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama ben daha cevap veremeden beni ezip geçti. "Peki Matt'le aranızda ne oldu? Gelmememin gerçek nedenini biliyor musun? Sen onu yere serdikten sonra Matt uğradı ve ben de sonraki üç günü onu sakinleştirmekle geçirdim."

"Şey, o-"

Evan daha hararetli sözlerle sözümü kesti. "Ve sen grubun adını almakla tehdit ettin. *Grubun* adını. Yıllardır bir anlam ifade etmesi için uğraştığımız ismi bizden çalmakla mı tehdit ediyorsun? Bu ne cüret!"

Şimdi sinirlenmeye başlamıştım. "Ben almadım. Sizde izin verdim."

"Ama yine de onu almakla tehdit ettin... sanki bizi cezalandırmak istiyormuşsun gibi. Söyle bana Griff, herhangi birimiz sana ne yaptı?"

Artık kulaklarımdan buhar çıkıyordu. Onu aramak bir hataydı. Grubu önemsemek bir hataydı. Tüm bağları koparmak herkes için en iyisiydi. Matt bana *D-Bags'in sensiz daha iyi olacağını* söylemişti. Bundan şüpheliydim ama sanırım görecektik. Ben bitmişim.

"Biliyor musun Evan, neden sen, Matt ve Kellan atlarınıza binip birlikte gün batımına doğru yola çıkmıyorsunuz? Hiçbirinizin beni anlamadığı ve hiçbirinizin de anlamayacağı çok açık." Beni daha fazla hırpalamadan telefonu kapattım. Kığım yeterince ağrıyordu.

Şoförüm dikiz aynasından bana bakıyordu. Havamda değildim, "Ne?" diye bağırdım. Gözleri yola döndü ve sonunda kendimi biraz kontrol altında hissederek ona "Daha hızlı sür. Uçuyormuş gibi hissetmek istiyorum." Hepsinin canı cehenneme.

Eve döndüğümde daha fazla saçmalıkla uğraşacak havada değildim. Sadece karımı alıp saunaya götürmek ve terimizi birbirine karıştırmak istiyordum. Diğer sivilarla birlikte. Anna yerde

Onnika'yı oturma odasında buldum. Gibson Onnika'ya blok fırlatıyordu ve Anna onu azarlıyordu. "Kes şunu Gibson! Onun gözüne vuracaksın."

Gibson umursuyormuş gibi görünmüyordu. Ama beni fark edince yüzü parladı. Koşarak yanıma geldi ve bir çığlık atarak kollarıma atladı. Anna dönüp bana gülümsedi. "Selam bebeğim. İş nasıldı? Akşam yemeği yirmi dakikaya kadar hazır olur." Yüzüstü uzanırken ayaklarını birbirine vuruyordu. Kıçını neredeyse açıkta bırakan kısa bir şort giymişti. Aletim onayını belli etti. Ona ihtiyacım vardı. Bu beni daha iyi hissettirecekti.

Ona elimi uzatarak, "Seninle konuşmam gerek" dedim.

Çatık kaşlarıyla onu ayağa kaldırmama izin verdi. "Her şey yolunda mı?"

Neredeyse tam zamanında, Carl elinde bir şişe bira olan bir tepsiyle oturma odasında belirdi. Eve gelir gelmez ne içmek istediğimi biliyordu. Bugün hariç. Bugün daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona dönerek, "Alfred, bir dakika çocuklara göz kulak olur musun?" dedim.

Gibson kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratını astı. "Hayır, baba. Kal."

Saçlarını karıştırdım. "Annemle bir dakika konuşmam gerekiyor. Hemen döneceğiz."

Anna ile odadan çıkmadan önce onu üzerimden çekip almak zorunda kaldım. Hızlı adımlarla yürüyerek kısa sürede sauna odasına ulaştık. Tüm odayı saran bir bank vardı; Anna'yı üzerine yaymak istedim.

Onu içeri çekerek kapıyı hızla kapattım. "Griff? Burada ne işimiz var? Daha az terli bir yerde konuşamaz mıyız?" diye sordu, ben ocağı açarken. Hazır olduğunda, kayalara biraz su ekledim ve güzel, rahatlatıcı bir buhar püskürttüm.

"Griff?" Anna tekrar sordu. "Ne oldu?"

Üst dudağında bir damla nem belirdi ve onu emdim. "Soyun. Şimdi soyun." Kıyafetlerini çekiştirmeye başladım, kremi tenini daha fazla ortaya çıkardım. Evet... bu günümü mahvedecekti.

Gömleğini çıkarmama izin verdi, sonra da şortunun düğmelerini çözdü. O da beni öpüyor olsa da yüzünde bir soru vardı. "Her şey... yolunda mı?" diye sordu, sadece sütyeni ve külotuyla kaldığında. Teninde boncuk boncuk biriken nem, onu karşı konulmaz bir cazibe haline getiriyordu. Vücutlarımızın birbirine kaymasını sabırsızlıkla bekliyordum.

Kot pantolonum üzerinde çalışmaya başlarken sıcak havayı keskin çekişlerle emdim. "Evet. Sadece seni becermem gerek." *O zaman her şey mükemmel olacak.* "Yap beni

Gel, bebeğim. Her tarafına boşalmamı sağla."

Müstehcen sözlerim karşısında gözleri parladı. Dizlerinin üzerine çökerken kot pantolonumu aşağı çekti. "Bebeğim, seni öyle bir boşaltacağım ki bir daha yapabilmen için bir hafta geçmesi gerekecek."

Sözlerine güldüm, sonra ağzı üzerimdeydi ve kafamdaki tüm düşünceler yok oldu. *Evet, hepsini al. İstemiyorum.* Sonunda içine girmeden önce yirmi dakika boyunca vücudunu keşfettim. Sıcak ve ter neredeyse midemi bulandırıyor ama bu sadece boşalmamı hızlandırdı. Orgazmlarımız odanın içinde yankılanıyor, mekanın ortasında buharlaşan kayalar kadar yüksek sesle cızırdıyordu.

Kahretsin, evet, ihtiyacım olan şey buydu.

Tükendiğimde onun üzerinden kalktım ve bankın üzerine uzandım. Gözlerimi kapatıp, kolumu üzerlerine uzattım. Şimdi biraz kestirmem gerekiyordu. Anna'nın ayağa kalkıp üzerime geldiğini hissettim. "Bebeğim?" Tutarsız bir cevap mırıldandım. Sadece boşlukta bir süre daha kalmak istiyordum. Anna iç çekti ve giysilerini topladığını duydum. "Ben gidip durulanacağım ve kızları kontrol edeceğim. Gibson muhtemelen Onnika'ya sataşıyordur... O da muhtemelen gittiğim için çıldırıyor... Yemek de muhtemelen bitmiştir, çok geç kalma, tamam mı?"

Başparmağımı kaldırdım ve odadan çıkmadan önce şefkatle alnımdan öptü. Dışarıdaki havanın ani soğuğu üzerime vurduğunda titredim. Dışarı çıkmalıydım ama henüz hareket etmek istemiyordum... *D-Bag'ler sensiz daha iyi.*

Ve onlarsız daha iyiydim.

Sonunda tembel ve rahat kıcımlı kaldırıp akşam yemeği için aileye katıldığımda, Anna'nın benim kadar dinç fark ettim. "Ne var yok?" Alfred bir tabak biftek ve patates koyarken ona sordum. Evet. Seks, biftek ve nişasta... Her gün böyle bitmeli.

Önüme daha küçük bir tabak konduğunda Anna içini çekti. "Sadece... Uzun süredir burada olmadığımızı biliyorum ama... buradaki insanlar o kadar sahte ki, şimdiden beni deli ediyor. Kimin benden hoşlandığı için, kimin benden bir şey istediği için bana iyi davrandığını anlayamıyorum. Ve buralarda birlikte takılabileceğim birinin olmaması çok kötü." Kızlara doğru baktı. "Günün her dakikasında kız kardeşine sataşmayan ya da her beş saniyede bir benden bir şey istemeyen bir yetişkin..." Bana bakarken tekrar iç çekti. "Bu bana evi özletiyor."

Yüzünde sinirli bir ifade vardı ve ben bile sözlerinin ardındaki gerçek anlamı anlamıştım. "ve yeni arkadaşlar edineceğiz,

Anna. Neredeyse benim kadar başarılı olan aktör arkadaşlar. Bizi hiçbir şey için kullanmayacaklar. Tamamen yasal olacak. Sadece zaman ver." *Seattle'a geri dönmüyoruz.*

Sessiz eklentimi duymuş gibi Anna kaşlarını çatı ve küçük bir iç çekti. Buradan bilerek mi nefret etmeye çalıştığından emin değildim ama Los Angeles hayatına girmeyi reddediyordu. Sanırım çocuklarımız olmadan önce, biraz daha vahşi ve kaygısız olduğu zamanlarda bunu yapabilirdi, ama şimdi her şey onu rahatsız ediyor gibiydi. Neredeyse sürekli güneşli hava bile. Birkaç kez iç çekip "Yağmuru özledim" dediğini duymuştum. Bu bana garip geliyordu. Kim yağmuru gerçekten özler ki?

"Arkadaş olarak aktörler," diye mırıldandı. "Evet, her zaman tamamen gerçek olacaklarından eminim. Sahte hiçbir şey yok..." Ben mükemmel pişmiş bifteğini keserken o pencereden dışarı bakıyordu. Yanımdaki Gibson parmaklarıyla parçaları toplarken, Onnika da bebek yulaf ezmesine yardım ediyordu. Anna dışında herkes memnundu.

Harika sauna seksi işe yaramadığına göre onu neyin canlandırabileceğini merak ederek, "Birkaç arkadaşımızı davet edebiliriz. Belki..." Anna'nın arkadaş listesini gözden geçirirken sesim kesildi. Jenny değil, Evan'ı getirecekti. Rachel değil, Matt'i getirecekti. Kiera değil, Kellan'ı getirecekti. Neden Anna'nın en iyi arkadaşlarının hepsi benim en iyi arkadaşlarımla ilişkisi içinde olmak zorundaydı ki! Yani, eski en iyi arkadaşlarımla. Sinirlenerek, "Troy ve Rita?" diye bitirdim.

Anna bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Troy ve Rita mı? Bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

Omuz silktim. "Hooters'daki arkadaşlarından bazıları o zaman. Umurumda değil, kimi istersen davet et. Kız kıza bir hafta sonu geçir."

Anna düşünceliydi, bu yüzden bunu düşündüğünü biliyordum. Güzel. Belki de hücre hapsinde bir yaşam olmadığını fark ederse burayı daha çok sevebilirdi. Her şeyi gerçekleştirebilecek imkânlara sahiptik. Şimdilik. Tanrım, umarım tüm sezon yakında başlar. Anna asgari ücretle ya da ona yakın bir ücretle çalıştığını öğrenirse çıldırır.

Tam o anda, Onnika oyun oynamanın yemek yemekten daha eğlenceli olduğuna karar verdi. Ağzı yulaf ezmesiyle doluyken, suratına doğru bir ahududu üfledi. Yapışkan, yarısı yenmiş bok her tarafıma bulaştı. "Lanet olsun, Onnie." Ben yüzümdeki yulaf ezmesi çamurunu silerken o güldü. Anna da onunla birlikte güldü. "Çok komik," dedim ikisine de.

Anna'ya kaşığı uzatarak yüzüme bir havlu almak için tezgâha doğru yürüdüm. Ve saçıma. Ve kulağımın arkasına. Nasıl oldu da oraya geldi? Ben çalışırken Anna, "Tamam Griff... Teklifini kabul edeceğim ve bu hafta sonu birkaç kız çağıracağım. Birkaç saatliğine yapacak bir şeyler bulabilir misin?"

Ona bir başparmak işareti yaptım. Bir gece için kendimi idare edebilirdim ve ayrıca Anna'nın buna gerçekten ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

O Cuma gecesi Elijah'ın evinde oyuncularla takılmak için ayrıldığımda Anna'nın yüzü gülüyordu. Bu kadar kısa sürede kimi emin değildim. Kate olabilir mi? Muhtemelen Justin'i görmek için gelmiştir.

Çocuklara iyi geceler diledikten sonra -tabii ki ikimiz de taç takarken Gibson'a bir prenses hikâyesi okudum ve Onnika'ya ninni söyledim- Anna'ya uzun, lezzetli bir öpücük verdim. "Seni sonra becereceğim," diye mırıldandım kulağına, "kız arkadaşın olsun ya da olmasın."

Dudağını ısırdı ve kalçalarımız buluşana kadar kot pantolonumun bel bandını çekti. "Evet, yapacaksın," dedi kesin bir ifadeyle.

Sikerim koşmayı. Neden bu parti bir an önce bitmiyor?

Elijah çılgın bir alkol bağımlısıydı ve şoförüm beni eve götürdüğünde kafam bir milyondur. Ayrıca fena halde azmıştım. Anna'ya hazır olabilmek için arabada soyunmaya başladım. Şoför dikiz aynasından bana baktı ve boğazını temizledi ama tek kelime etmedi. Adam zamanın yüzde 99'unda taş gibi sessizdi. Bunu takdir ettim.

Arabayı garaj yolunda durdurup beni dışarı çıkardığında üzerimde doğum günü kıyafetim vardı. Evimin anahtarlarını aldım ama geri kalan eşyalarımı arabada bıraktım. Alfred'in onları daha sonra alması gerekecekti. Gece esintisi çıplak tenimde serindi ama beni daha da sertleştirdi. Kahretsin, karımın ırzına geçmek için sabırsızlanıyordum. Ön kapının kilidini açarken sikimi okşadım. Beş, dört, üç... içinde taşaklarıma kadar onun içinde olacaktım.

Kapıyı açıp içeri adımımı attığımda, puslu beynim Anna'yanında şehir dışından gelen misafirleri olduğunu hatırladı. Belki de benim gürültülü ve sarhoş bir şekilde kapıyı açmaya çalışmamdan etkilenmişlerdi, içlerinden biri giriştiydi. "Aman Tanrım, Griffin!"

Arkası bana dönük olacak şekilde döndü ama ben onu zaten görmüştüm. Ve onu tanıdım. "Kiera? Burada ne halt ediyorsun? Kellan seninle mi?"

Omzunun üzerinden kekeleyerek, "Neden çıplaksın? Çıplak mı çıktın?"
Sikimi bırakarak başımı kaşıdım. "Hayır... Sanmıyorum..." "Üzerine bir
şeyler giy lütfen."

Işıklar kapalı olmasına rağmen yanaklarının kızardığını biliyordum. Kız her
küçük şeyde kızarırdı. Yakınlardaki bir vazoyu kaparak çiçekleri ve suyu dış
basamağa döktüm, sonra kapıyı kapatıp üzerimi örttüm. "İşte, terbiyeliyim."

Kiera yavaşça arkasını döndü ama benim derme çatma örtümle daha rahat
görünmüyordu. Sikim hâlâ vazonun içinde kaya gibi sertti ve hiçbir yerim
yanlara değmiyordu. Piercingim neredeyse dibe değiyordu. Vazonun
gerçekten Anna olduğunu hayal etmek neredeyse boşalmama neden oluyordu.
Bahse girerim *bu* Kiera'nın gerçekten kızarmasına neden olurdu.

"Dediğim gibi... burada ne halt ediyorsun?"

Kaşlarını çattı. O kadar sarhoştum ki bu harekette Anna'yı görmek çok
kolaydı. Onun soluk bir taklidiydi, evet, ama ereksiyonumu zonklatacak kadar
yakındı. "Seni görmek de güzel, Griffin. Saçını hâlâ unutamadım. Neredeyse
şey gibi görünüyorsun..." Başını eğdi ve beni eski sevgilisiyle kıyasladığını
görebiliyordum.

Elimi kaldırdım; bunu duymak istemiyordum. "Daha koyu ve kısa saçlı
halime benziyorum. Önemli değil. Kell seninle mi?" İki koridora da bakmak
için yer değiştirdim ama onu göremedim.

"Hayır, sadece ben, Jenny ve Rachel. Anna bir kız arkadaş hafta sonuna
ihtiyacı olduğunu söyledi, işte buradayız."

Harika, muhtemelen benden en çok nefret eden üç kadın Anna'nın davet
ettiği kişilerdi. Müthiş. Tek söyleyebildiğim "Oh" oldu.

Kiera kapıyı gösterdi. "Sadece bir ses duydum ve ne olduğunu görmek
istedim. Fark etmemiştim..." İçini çekti ve birkaç misafir odasının bulunduğu
koridoru işaret etti. "Ben yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz. Umarım
üzerinde kıyafetlerle..."

Ondan sonra hızla uzaklaştı. Vazoyu sikimden çıkarıp el salladım. "Belki.
Bunu tekrar takabilirim!"

İnlediğini duyduğuma emindim.

Hafta sonunun geri kalanını üç ziyaretçiyi görmezden gelerek geçirdim.
Onları görmezden geliyormuş gibi yaptım. Özellikle D-Bag'ler hakkında
konuştuklarında her sözlerini dikkatle dinledim. İstedğimden değil.

Adamların neyin peşinde olduğunu bilmiyordum... ama eğer gittiğim için ağlıyorlarsa, bunu bilmek umurumda olmazdı.

Oturduğum yerden Kiera'nın şöyle dediğini duydum: "Üçüncü albüm iyi gidiyor ama çocuklar tamamlanmamış gibi hissediyor, anlıyor musunuz? Yani turneye çıkamıyorlar, klip çekemiyorlar, tanıtımını yapamıyorlar. Bence Griffin'in etrafındaki tüm o heyecan olmasaydı bu kadar iyi olmazdı... Kendisi oldukça iyi bir çıkış yaptı."

Bir an sessizlik oldu, sonra Anna sordu: "Turne için başka birini getiremezler mi? Yani, bu fikirden nefret ediyorum ama tanıtım yapmaları gerekiyor. Eminim Griffin anlayışla karşılayacaktır." Elbette anlıyordum. Başka birini gölgede bırakacaklardı. Umarım o da karanlığı seviyordur.

"Matt bu işi bırakıp yeni bir başlangıç yapmaları gerektiğini düşünüyor. Bu hafta sonu onun yerine geçmek için seçmeler yapacaklar..."

Anlayabildiğim kadarıyla bu Rachel'in sesiydi. Kızlar arka bahçedeki havuzun etrafında takılıyor, ayaklarını suya sokuyorlardı. Ben oturma odasıydım ve kapılar açıktı. Temiz hava almak için tabii.

Jenny'nin sesi sessizliği bozdu. "Bu sahip oldukları ikinci kişi. Şimdiye kadar kimse uygun olmadı. En azından Evan öyle diyor. Bence çocuklar hayatlarına devam etmeye hazır değiller. Umut etmeye devam ediyorlar..."

Bir duraklama daha, sonra Kiera, "Griffin gerçekten bunu yapacak mı, Anna?" diye sordu.

Havuzun ön tarafındaki saksı bitkilerinin üzerinden başlarının üst kısmını görebildiğim yere kadar baktım. Anna'nın kız kardeşine nasıl cevap vereceğinden emin değildim ama umarım ona yankılanan bir evet cevabı verirdi! Bunu kesinlikle yapacaktım; çocuklar bunu sineye çekmeli... ve yollarına devam etmeliydiler. Bunu düşünürken bile midemde kafa karıştırıcı bir endişe düğümü oluşmaya başladı.

Anna'nın tepkisi o kadar sessizdi ki, Gibson'ın izlediği televizyon programına eşlik ederken söylediği şarkıyı duyabilmek için kendimi zorlamam gerekti. "Şışt, Gibby," diye tersledim.

Durdu ve bana öyle bir baktı ki Anna'nın şöyle dediğini duydum: "Gösterisi için çok heyecanlı. Gruptan daha büyük ve daha iyi olacağını söylüyor, yani evet... gerçekten bunu yapacak."

Ondan sonra mırıltılar azaldı ve Gibson'ın sesi yükseldi, bu yüzden daha fazlasını duymadım. Yine de asıl önemli kısmı duymuştum, henüz kimseyi bulamamışlardı.

Anna, kızlar Pazar sabahı ayrıldıktan sonra hüznü bir ruh hali içindeydi. Öğle yemeği sırasında topladığı tüm önemli bilgileri aktardı. "Jenny ve Evan çocuklardan bahsetmeye başladılar, bu da düğün planlarından bahsetmeye başladıkları anlamına geliyor... ama Evan galeriyle gerçekten meşgul, bu yüzden hala aceleleri yok."

Ona kısa bir gülümsemeyle karşılık verdim, o da bunu "*Lütfen, daha fazlasını anlat!*" olarak algıladı. "Rachel Matt'le olan planları konusunda çok sessizdi ama eminim yakında evlenirler. Belki bir kış düğünü... eğlenceli olurdu." İçini çekti ve ben de merak etmeden duramadım... Matt ve Rachel gerçekten evlenirlerse, ben de davet edilecek miyim? *Benim için öldün sen.*

Başımı sallayarak dikkatimi Anna'nın saçmalıklarına yönelttim. "Kellan ve Kiera aktif olarak başka bir bebek için uğraşıyorlar, yani bunun ne anlama geldiğini biliyorsun..." Kıkırdadı ve dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Evet, bu Kellan'ın çok geldiği anlamına geliyordu. Hayatlarının özetini dinlemektense aynısını yapmayı tercih ederdim. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyorlar.*

Mısır gevreği kaşığı yere bırakarak ona, "Belki de başka bir bebek denememizin zamanı gelmiştir? Neden aldığın Kama Sutra kitabındaki bazı şeyleri denemiyoruz?"

Anna'nın gözleri parladı ve hangi fikri daha çok sevdiğinden emin değildim - sapıkça seks mi yoksa başka bir bebek mi? "Başka bir maraton seansına gidebilir miyiz? Sanırım rekorumuzu kırmaya çalışmamızın zamanı geldi."

Ayağa kalkarak ona elimi uzattım. "O zaman başlayalım. Ben suyu getireyim... İçimden bir ses bunun için iyi su içmem gerektiğini söylüyor." Omzumun üzerinden, "Alfred, kızlara biraz göz kulak ol." diye seslendim. Anna onu yanımdan çekerken gülüyordu ve ona kız kıza bir hafta sonu geçirmeyi önerdiğim için memnundum. Karımı mutlu etmek için ara sıra D-Bags'in Sürtükleri'nin ziyaretlerine katlanmak zorunda kalabilirdim.

Bölüm 14 Awesomesauce.

En İyi Sonuçlar İçin Beni Ekleyin

Çekimler, provalar ve doğru çıkmayan ses kayıtları arasında bir yandan da röportajlar yapıyordum. Herkes hala grubun dağılması yüzünden çıldırılmış durumdaydı. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum ama bu konu hakkında konuşmak bana programım hakkında konuşma şansı veriyordu ve ben de *bunu* konuşmak istiyordum.

Karavanımda uzanarak, tekrar sete çağrılmayı beklerken bir anlık huzur ve sessizliğin tadını çıkardım. Bu işte çok fazla ayakta durma ve bekleme vardı. Bunu beklemiyordum. Sinirli yönetmenlerin bir maymunu insan olduğuma ikna edemeyeceğimi söylemesi gibi pek çok şeyi beklemiyordum. Ona penisinin bir erkekten çok bir meyve sineğine uygun büyüklükte olduğunu söyledikten sonra beni "sakinleşmem" için karavanıma göndermişti. Hatta ona dostça bir tüyo bile vermiştim, o pislige pansuman yaparsam daha büyük görüneceğini söylemiştim, ama düşüncemi takdir etmemişti. Her neyse. Mola yine de güzeldi. Ayaklarım ağrıyordu.

Tam bir bira açmayı düşünüyordum ki karavanımın kapısı çalındı. Dönme vakti gelmiş miydi? Henüz yapamadım. Belki onları görmezden gelirim, gelen her kimse giderdi. Öyle bir şansım yoktu. Kapı daha da yüksek sesle çalındı. Lanet olsun.

"Bay Hancock? misiniz?"

Harold'ın sesini tanıyınca gülümsedim ve birayı almak için ayağa kalktım. Sete geri dönmem için beni toplayan o olmayacaktı. Zamanım vardı. "Evet. İçeri gel Harry."

Kapıyı açıp karavanıma girerken kaşlarını çattı. "Keşke bana böyle hitap etmeseydin." Her zamanki gibi takım elbise giymişti ve bütün gün kravat takmasını gerektirecek ne yaptığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Evrenin senin tarafında işler nasıl gidiyor?" Ona sordum.

Normalde ben konuşurken gözlerini devirirdi, ama bugün bana sadece sıkı bir gülümseme verdi. "Her şey yolunda dostum," dedi ve kanepede yerini aldı. "Çekimler nasıl gidiyor?"

Bu hafta başında sondan ikinci bölümü çekmeye başlamıştık ve şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı. Sahnelerimin çoğunda başkaları konuşurken ben odada duruyormuşum gibi görünüyordu. Bana sorarsanız bu yeteneğimin boşa harcanmasıydı. Ama senaristler sessizliğimin konuşmalarımı daha etkili kıldığını söylediler. Her neyse.

"Gidiyor," diye mırıldandım. Bir bira açtım, dudaklarıma götürdüm, sonra fikrimi değiştirdim ve şişeyi Harold'a uzattım. Ne de olsa az önce bana arkadaşım demişti. Yüzünü buruşturarak başını salladı ve şişeyi geri çevirdi. Sonra ifadesi isteksizliğe dönüştü. Belli belirsizdi ama ben gördüm. "Bir şeyler mi oluyor?" Kanepenin diğer ucuna oturarak sordum.

"Önemli bir şey değil, ancak size söylemek zorunda hissediyorum... LMF sonbahar programında farklı bir yöne gitmeye karar verdi, ancak endişelenmeyin, *Acing It'in* sezon ortasında değiştirilmesi planlanıyor. Bu aslında bizim için iyi bir haber. Tarihteki en iyi dizilerden bazıları yedek olarak başladı." Yüzündeki gülümsemeden piyangoyu kazandığımızı düşünebilirsiniz. Ben o kadar emin değildim.

"Bizi geri mi itiyorlar? Bunun nedeni yazarlar arasındaki saçmalıklar falan olamaz, değil mi?"

Harold bunu bilmeme şaşırmış görünüyordu. Yine de yüzü hemen kaygısız bir ifadeye büründü. "Hayır, tabii ki hayır. Tüm televizyon programlarının perde arkasında dram vardır. Bu, kamera önünde yaşanan dramı körüklemeye yardımcı olur. Ama korkmayın Bay Hancock, dizi mükemmel bir şekilde ilerliyor. Dünyanın zirvesine çıkmanız an meselesi."

"Tamam...güzel." Bunu söylerken bile, D-Bag'lerle dünyanın zirvesinde olduğumu düşünmekten kendimi alamıyordum... ama aslında öyle değildi. Zirvedeydim ama arka koltuktaydım. Şimdi şoför bendim.

LMF'nin sipariş ettiği altı bölümün çekimlerini tamamladıktan sonra - ki bunun gerçekleşeceğinden birden fazla kez şüphe duymuştum - asıl eğlence başladı. Partiler, partiler ve daha fazla parti. Eğlence hakkında ne dersiniz deyin, şarap içmeyi ve yemek yemeyi çok iyi biliyorlar. İnsanların ağzından çıkan kabarık gevezelikler, içeri giren alkol kadar tutarlıydı. Ve tanıştığım herkes bana ne kadar inanılmaz olduğumu ve bu gösterinin ne kadar harika olacağını söyledi. Cennetteydim.

Anna bundan benim kadar zevk almıyordu. "Yine mi? Bu, bu haftaki dördüncü parti. İyi vakit geçirmekten yanayım, ama biraz daha

Ailemle de akşamları." Dolabındaki kıyafetleri karıştırıyor, henüz giymediği bir parti elbisesi arıyordu. Yüzündeki ifadeden geleceğinde bir alışveriş gezisi olduğunu anlayabiliyordum. Şahsen, şu anda giydiği şeyi giymesi gerektiğini düşünüyordum - siyah ve pembe bir sütyen ve ona uygun bir erkek şortu. Kahretsin, sigara içiyordu. Belki de bu sefer oturup beklemekte haklıydı.

Bu düşünceleri aklımdan silkeleyerek ona, "Kanal gitmemizi istiyor. Dizi için iyi olur... sanırım. Neden orada olmamız gerektiğini bilsem neyse. Tek bildiğim açık bir bar olduğu."

İç çekerek, "Her zaman öyledir" diye mırıldandı. Omzunun üzerinden bana dönerek sordu: "Bu gece çocuklara Chelsey bakacak, değil mi? Carl'ı ne kadar sevsem de... o bir bebek bakıcısı değil."

Devasa dolabımız uzun bir şifonyer sırasıyla ortadan ikiye bölünmüştü. Bu gece için birkaç kıyafet çıkarmak üzere bir çekmeceyi açtığımda, Anna'yı üstlerine yatırdığımı ve ayrılmadan önce onunla biraz eğlendiğimi hayal ettim. Belki başka bir zaman. "Evet, Chelsey birazdan burada olur."

Anna kıyafetlerine geri döndü. "Güzel. Ona Gibson'ı Onnika'dan uzak tutmasını hatırlat." Uzun bir nefes vererek başını salladı. "Kız kardeşiyle sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Doktora sordum ama sadece kardeş rekabeti olduğunu söyledi." Dar, siyah bir elbise çıkarıp dolgun dudaklarını büzerek bana döndü. "Bundan daha fazlası var gibi görünüyor. Daha geçen gün Gibson'ı ailemizin resmini çizerken yakaladım."

Durakladı, sanki bunun benim için bir anlamı olmalıydı. "Evet. Ve?"

"Her fotoğrafta Onnika'nın üzerini çizdi." Bir kaşını kaldırarak ifadesine açıklık getirdi. "Onu eklemeyi unutmakla kalmadı, hepimiz için küçük çubuk insanlar yaptı, sonra da Onnika'yı karaladı. Hem de sertçe. Bir keçeli kalemle." Başını iki yana salladı. "Bana rekabetten daha derin görünüyor."

Omuz silktim. "Bunu atlatacaktır."

Anna ellerini kalçalarına koydu... kıvrımlı, tatlı kalçalarına. "Belki onunla konuşabilirsin."

"O daha iki buçuk yaşında. Beni anlamayacak."

Anna'nın kolları göğsünde kavuşturulmuştu, aralarında çekici bir elbise vardı. "Düşündüğünden daha fazlasını anlıyor. Akıllı bir kız... Kiera'ya çekmiş." Kız kardeşinin adını söylerken sesi hüzünlü bir hal almıştı. Anna Kiera'yla olabildiğince sık konuşuyordu ama onu görmeyi özliyordu. Bunu ben bile biliyordum. Muhtemelen başka bir kız kızı hafta sonu geçirme zamanı gelmişti.

Kiera'yı, Kellan'ı ya da diğerlerini düşünmek istemediğim için başımı öyle sert salladım ki görüşüm bulanıklaştı. "Tamam. Ben onunla konuşurum."

Anna kıyafetlerini rafa geri koyup gardırobunu taramaya devam ederken ben de son moda kıyafetlerimi alıp giyindim. İşim bittiğinde aynada kendimi inceledim. Kahretsin, çok seksiydim.

Aynada kendime iki el ateş ettikten sonra yatak odasına yöneldim. Onnika oturmasına, zıplamasına, bir şeyleri kemirmesine ve dönmesine izin veren bir düzeneğin içindeydi. Keşke bu oyuncağı yetişkin boyutunda yapsalardı... ve iki kişilik yeri olsaydı. Böyle bir şeyin içinde çok eğlenebilirdim.

Dolaba baktım ama Anna hâlâ kendisini olduğundan daha da inanılmaz bir şeyler arıyordu; eğer gerçekten kriteri buysa uzun süre arayacaktı. Mükemmelliği nasıl yenebilirsin?

Onnika'nın önünde diz çökerek bir oyuncağı yüzüne doğru salladım; üzerindeki zil hoşuna giden bir ses çıkarıyordu. Öttü, güldü ve kirli elini oyuncağa dolamaya çalıştı. Her geçen gün annesine daha çok benziyordu. tam bir afet olacaktı. Hay sikeyim. Bir sürü genç pisliğin kıcını tekmelemem gerekecekti. Birkaç yetişkini de. Bu kızlarla olan işim asla bitmeyecekti.

Parmağımı alnında gezdirdim; teni o kadar yumuşaktı ki, herhangi bir şeyin bu kadar ipeksi olabilmesi aklımı başımdan aldı. Bu bende onu kucağıma alıp sarılma isteği uyandırdı, bu da bana Anna'nın haklı olabileceğini ve bu sefer oturup beklememiz gerektiğini düşündürdü.

"Gibby sana sataşır mı, Onnie? Muhtemelen bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsundur. Bir gün onu haklayacak kadar büyüyeceksin. Hepsini haklayacaksın, Onnie. Kimsenin seni engellemesine izin verme, ailenin bile." Aptal bir yumru nefes yolumu tıkadı ve yutkunmak zorunda kaldım. Tanrım, kadınlarla çok uzun zamandır takılıyordum.

Ben yanağını öperken Onnika gülümsedi ve kahkaha attı. "Chelsey için iyi olacaksın, tamam mı?" Ayağa kalkarak ona söyledim. Bana bir ahududu patlattı. Bunun *Will do* mu yoksa *Fuck you* mu anlamına geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her ikisi de benim için sorun değildi.

Arkamı dönerek büyük kızımı bulmak için oturma odasına doğru ilerledim. Odanın ortasında Carl/Alfred ile birlikte durmuş, onu atçılık oynamaya ikna etmeye çalışıyordu. Alfred orada öylece duruyordu, ağırbaşlı ve mesafeli görünüyordu ve Anna'nın onun iyi bir bebek bakıcısı olmadığı konusunda ne demek istediğini hemen anladım. Alfred kendisinden istediğimiz her şeyi , ama eğer bu görev onun altında olduğunu düşündüğü bir görevse, bunu tedirgin bir şekilde dönmesinden anladınız.

Dudağının kenarı ve bir şeyleri toplamak için sadece baş ve işaret parmağını kullanması.

Gibson ona bir atlama ipi uzatıyor ve "Horsey!" diyordu.

Alfred, profesyonel kalmaya çalışarak ona, "Ne dediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok Bayan Hancock, ama ipinizi atlamak isterseniz, memnuniyetle sizinle verandaya kadar yürüyebilirim," dedi.

Yılmayan Gibson ipi daha yukarı kaldırdı. "Bin bakalım atçık." Ses tonu, "*Dediğimi hemen yap, lanet olsun!*" gibi bir şey söylüyordu. Benim kız hayır denmesinden hoşlanmazdı.

Alfred'in sırtına bir tokat atarak, "Binmek istiyor, A-Man," dedim ve ellerimin ve ayaklarımın üzerine çöküp uzun bir kişnemeyle birlikte homurdanarak kafa salladım. Gibson gösterime kıkırdadı, sonra sırtıma tırmandı. İpi koltuk altlarımdan geçirip göğsümün etrafına dolmasına yardım ettim. Bu oyunu ilk oynadığımızda, "dizgin "i ağızıma sokmuştum. Büyük hataydı.

Dizginleri sallayan Gibson, "Yaw!" diye bağırdı.

Biraz şaha kalktım, sonra da mecburen onu odanın içinde gezdirdim. İşimiz bittiğinde onu kanepeye yatırdım. Histeriye kapıldı ve hemen bir tur daha istedi. Göz göze gelecek şekilde kanepeye çömelip bir parmağımı kaldırdım. "Bir dakika içinde. Önce biraz konuşmamız lazım küçük hanım. Neden Onnika'ya sataşıyorsun?"

Bana sadece boş bir bakış attı, ben de farklı bir yaklaşım denedim. "Kız kardeşini seviyor musun?"

Suratımı astım. "O çok kaba."

"Kaba mı? Nasıl kötü olabilir ki? Tek yaptığı uyumak ve sıçmak. Eee, kaka." Etrafıma bakındım ama Alfred gitmişti ve Anna hâlâ hazırlanıyordu. Güzel.

Gibson sadece kaşlarını çatı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Beni anlayıp anlamadığından emin değildim ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bana ne hissettiğini söylemesini nasıl sağlayacağımı gerçekten bilmiyordum ve bunu yapmak da istemiyordum. Tüm bu duygusal saçmalıklar beni rahatsız ediyordu. Anna bunu gerçekten halletmeli.

"Eminim kötü davranmaya çalışmıyordur, tatlım," diye onu rahatlattım. İşte. Ebeveynlik bu gecelik bitti.

"Paylaşmıyor," dedi, teşvikimden etkilenmemiştir.

Gibson genellikle Onnika'dan bir şeyler çalan kişiydi, bu yüzden neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Neyi paylaşmak? Bir oyuncağı mı? Onu buraya getir ve bana göster."

Bana en sevdiği bebeğini ya da başka bir şeyi getireceğinden emindim ama getirmedi. Parmağını göğsüme soktu ve işte böyle... Anladım. Kıskanmıştı. "Oh...şey..." *Kahretsin, keşke bunu yapan Anna olsaydı.* "Bu gerçekten Onnika'nın hatası değil, o sadece küçük ve daha fazla bire bir bakıma ihtiyacı var, ama bu seni daha az önemseydiğimiz anlamına gelmez. . Sen bizim ilk çocuğumuzsun ve annenle baban seni Plüton'a kadar seviyor, çünkü o en uzak gezegen... ya da ay, kaya, artık ne diyorlarsa."

Gibson başını eğdi ve onu kaybettiğimi anladım. Parmağımı yanağına dokundurarak kendimi şöyle demeye zorladım: "Seni de Onnika'yı sevdiğimiz kadar seviyoruz ve bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Söz konusu aile olduğunda her zaman yetecek kadar vardır. Tamam mı?"

Başını salladı ve sarılmak için kollarını uzattı. Onu kucaklarken, Anna'nın odanın diğer tarafında durduğunu ve kıvrımlarını saran dar mavi elbisesiyle bizi izlediğini fark ettim. Gülümsüyordu, ben de iyi bir iş çıkardığımı düşündüm. Güzeldi. Yakın zamanda tekrar duygusal olmak zorunda kalmak istemiyordum.

Hazırlanmayı bitirmek, Chelsey çocuklarıyla geldiğinde onu hazırlamak ve kapıdan çıkarken birdenbire gitmemizi istemeyen ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Gibson'a veda etmek iki saat sürdü. Anna arabada endişeli görünüyordu, bu yüzden Chelsey beni arayıp Gibson'ın iyi olduğunu ve saçlarını ördüğünü bildirdiğinde, mesajı ona ilettim.

"Bu iyi," diye mırıldandı, rahatlamış görünmüyordu.

"Bir şey mi oldu?" Elimi dizine koyarak sordum. Pürüzsüz teni benimkini karıncalandırdı. Belki de bunu es geçip bir otel bulmalıyız. Kendi küçük özel partimizi vermeliyiz.

"Ben sadece..." Tereddüt etti, sonra arka koltukta onunla birlikte oturan bana döndü. "Neden benimle hiç böyle konuşmuyorsun?"

Onu beyaz çarşafarla dolu bir denizin üzerinde hayal ettiğimden beri, noktaları birleştirmek için biraz yardıma ihtiyacım vardı. "Ne gibi?"

"Gibson'a yaptığın gibi. Yani, bana beni sevdiğini en son ne zaman söylediğini bile hatırlamıyorum. Evlenmeden önce sadece bir kez söylemiş olabilirsin..."

Geçmiş konuşmalarımızı düşünmeye çalıştım ama ben de hatırlayamadım ve hemen vazgeçtim. Zaten bir önemi yoktu. Sadece bir kelimeydi. "Sade ve tahmin edilebilir olmayı sevmediğimi biliyorsun. Zaten çok fazla kullanılıyor."

Bunu düşündü, sonra omuz silkti. "Evet, biliyorum ama arada bir senin için ne ifade ettiğimi bilmek güzel olurdu. Seks gerçekten de nelerden hoşlandığın konusunda sesini yükselttiğin tek zaman." Ukala, şakacı bir yarım gülümsemeyle sırttı.

Elimi daha yukarıya, kalçasına doğru götürdüm. Belki de burada yapabiliydik. Bu ilk kez olmazdı. "Seks sırasında övülecek çok şey var, özellikle de seninle yaparken."

Gülümsemesi tam ve hınzır bir hal aldı, sonra kaşlarını çattı. "Eh, boş zamanlarda da biraz 'övgü' duymak güzel olurdu."

Odağımı yola çevirerek seçeneklerimi değerlendirdim. Düşünürken onları söyledim. "Kellan'ın yaptığı gibi *seni seviyorum, beni tamamlıyorsun* saçmalığını yapmayacağım. Bu mide bulandırıcı. Ama... 'Bebeğim, sen arının dizlerisin' dediğimde, gerçekten ne demek istediğimi anlayacaksın."

Kaşlarını kaldırdı. "Arı dizleri mi? 1920'lerden mi geliyorsun?"

Ona bakarak kaşlarımı oynattım. "Başka bir şey mi tercih ederdin? Kaplan memeleri mi? Panda'nın amını mı? Kunduzun... kunduzunu mu?"

Başını sallayarak güldü. "Kesinlikle saçmalıyorsun."

Kalçasını bırakarak elini tuttum ve arkasından öptüm. "Ve sen de gorilin üzümлерisin, seksi kız."

Oraya vardığımızda Anna daha iyi bir ruh halinde görünüyordu, geceyi benimle geçirme fikrine çok daha sıcak bakıyordu. Belki de tatlı konuşmamla onu tahrik etmiştim. Bunu daha sık denemeliyim. Balla daha çok sinek yakalarsın derler. Yoksa viski miydi? Bana sorarsanız ikisi de doğrudur.

Parti, sektörde herkesle çalışan bir adamın özel konutunda düzenleniyordu, bu yüzden herkes onun partilerine geliyordu. Harold'ın bana söylediğine göre, partide birkaç ünlü de olacaktı ve onlarla ne kadar çok kaynaşırsak o kadar iyi olacaktı. Şoförümüz arabayı durdurdu, sonra koşarak Anna'nın kapısına gitti ve bizi dışarı çıkardı. Parlak sarı bir Hummer ile gelen tek kişi olmamız beni gülümsetti; neredeyse tankımı Seattle'dan getirtmiştim. Biz Gerekirse tüm bu limuzinleri ve sedanları ezip geçebiliriz.

Şoföre gitmeye hazır olduğumuzda ona mesaj atacağımı söyledim, sonra Anna'ya kırmızı halıyla kaplı bir kaldırımdan aşağıya kadar eşlik ettim. O kadar Hollywood'du ki biraz kusmak istedim ama sadece gözlerimi devirdim ve yürürken ayakkabılarımın altını temizledim. Umarım köpek pisliğine basmışımdır da bu sevimsiz halı rulosuna biraz tat katabilirim.

Ön kapıya vardığımızda smokinli bir uşak orada duruyordu. Elinde bir tepsi şampanya vardı ama bir çift almak için uzandığımda geri çekildi ve sert bir şekilde "Biletler lütfen" dedi. Kahretsin... biletler... Onları postayla göndermişlerdi ve Harold onları almam için beni uyarmıştı. Altın varakla kaplı bir kâğıda basılmışlardı... halıdan bile daha sevimsizlerdi. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu, muhtemelen çöpteydiler.

Tam adama Griffin Hancock'un partiye girmek için kimlik kartına ihtiyacı olmadığını söyleyecektim ki Anna elini çantasına sokup kimlik kartını çıkardı. Dudağını emmek istememe neden olan büyüleyici bir gülümsemeyle uşağa uzattı. Onlara şöyle bir baktıktan sonra içki tepsisini uzattı. "Buyurun, içeride daha çok var."

Sırf yapabildiğim için dört tane aldım. Kapıdan çıkarken Anna'ya iki tanesini uzattım. "Teşekkürler bebeğim. Boku yediğimizi sanmıştım. Böyle şeyleri hatırlamana sevindim. Sen olmasaydın taşaklarımı kaybederdim."

İki eliyle birer yivli bardak tutan Anna yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Biliyorum." Benim kızım hak ettiği bir iltifat karşısında uysalca geri adım atmazdı. Onunla ilgili sevdiğim bir başka şey daha.

Çift yumruk yaparak insanlarla dolu odaya girdik. En azından yarısını bir dizi ya da filmde tanıyordum. Burada beklediğimden çok daha fazla ünlü vardı ve birdenbire ait olduğum yerde, yıldızların arasında olduğumu anladım.

Yarım düzine içkiden sonra, yükseklerde uçuyordum ve hiç acı hissetmiyordum. Hollywood suareleri harikaydı! Parti başlasın! Herkese Cristal! Harold omzuma dokunduğunda, Anna ve ben dış terasta dans ediyor, suç dizilerinden birindeki bir aktöre kıcımlı sürttüğüm bir fotoğraf çekmeye çalışıyorduk.

"Bay Hancock, iyi vakit geçiriyor musunuz?" diye sordu. Kravatı mor karelerin değişik tonlarından oluşan renkli bir desendi. Bu bir partiydi... Kravata ne gerek vardı ki? Gömleğim tamamen açıktı, bu yüzden altın pezevenk zincirim ortaya çıkmıştı. Ah, evet.

Ona kocaman sarıldım. "Arnold! Nasılsın lan?" Birkaç partilinin gözlerini bana dikmesine yetecek kadar yüksek bir sesle bağırdım.

"Ben Harold, unuttun mu?" dedi ve kendini dikkatlice elimden kurtardı.

Şakacı bir şekilde karnına yumruk atarak homurdandım, "Evet, biliyorum. Sadece sana bok veriyordum."

Harold bana zoraki olduğu belli olan bir gülümseme verdi. "Evet, eğlendiğinizi gördüğüme sevindim. Ünlülerle olabildiğince çok fotoğraf çektirmeyi unutma. Ünlülerle ne kadar çok birlikte olursan, o kadar çok fark edilirsin."

Anna telefonunu kaldırdı ve ben de onu işaret ettim. "Endişelenmeyin. Buranın her yerindeydik."

Harold'ın gülümsemesi gerçek oldu. "Harika." Etrafına bakınarak eğildi ve eve doğru işaret etti. "Eğer daha sessiz bir yere gidebilirsek, sana çok ilginç bulacağını düşündüğüm bir teklifim var."

Harold her zaman onun fikirlerinin harika olduğunu düşünürdü ama benim de kafam fena halde güzeldi, bu yüzden sırtına bir tokat attım. "Tabii. Gidelim, kardeşim."

Anna'nın elini tutarak, Harold dönüp kalabalığın arasından geçerek eve doğru ilerlerken onu takip ettim. Omzumun üzerinden bakarak altımızdaki şehrin panoramik manzarasını seyrettim. Geceleri ve biraz sarhoş olduğumda Los Angeles çok güzeldi.

Eve girdiğimizde Harold bizi kimsenin olmadığı bir ofise götürdü. Ben ofis olduğunu sanıyordum. Ya öyleydi ya da golf için bir tapınaktı. Harold kapıyı kapatırken elime bir sopa aldım ve vuruşumu çalıştım.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim sürekli partiler bir süre sonra yıpratıcı olmaya başlamıştır."

Onun yorumuyla alay ettim. "Hayır, bu boku seviyorum. En azından sevgilimle sevişmeyi seviyorum. Gevezelik kısmı olmadan da yapabiliirdim." Harold kendimi herkese tanıtmamı istemişti ama aslında tek söylediğim, "Hey, ben bir gösterideyim, sen de bir gösteridesin... Bir selfie'ye ne dersin?" olmuştu.

Harold'ın gülümsemesi sempatikti, sanki anlıyormuş gibiydi. "Evet, bu kısım biraz... yorucu olabiliyor. Ama her neyse, size vereceğim haber tüm bu karışıklığa değecek." Ellerini birbirine kenetleyerek beklenti dolu bir gülümsemeyle Anna ve bana baktı. Ben hâlâ *bu* kadar önemli olan şeyin ne olduğunu anlamadığımdan, elimle sinirli bir hareket yapmak için vuruşuma ara verdim. "Geçmiş deneyimlerimizden de bildiğiniz gibi VMA'lar yaklaşıyor. Sana bir davetiye ayarlayabildim ve kırmızı halıda görünmeni sağladım. Gerçek kırmızı halıda," dedi başparmağını evin önüne doğru sallayarak.

"Video Müzik Ödülleri mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bunun bizim TV programımızla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey," diye itiraf etti. "Ama sen gelecek vaat eden bir ünlüsün ve şov sadece müzikal olanları değil, her türden konuğu çekiyor."

Alkolün etkisiyle zihnim allak bullak olmuştu ve sözlerini algılamakta zorlanıyordum. Tek bildiğim bana televizyonda yayınlanan bir ödül programına çıkacağımı söylediği idi. Kulağa eğlenceli geliyordu. Anna daha çabuk kavradı ve hemen görmem gereken bir şeyi fark etti. "D-Bags orada olacak."

Bunu söyledikten sonra gülümsemesi o kadar parlaktı ki, hala dışarıda olsaydık geçen uçakların onu göreceğinden emindim. Benim yüz ifadem o kadar neşeli değildi. Golf sopasını bırakarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "D-Bag'ler orada olacak," diye tekrarladım, gözlerim sadece

Harold'daydı. Bizimle sözleşme bunu biliyor olmalıydı. *O* adamların olabileceği hiçbir yerde istemiyordum. Harold daha cevap veremeden Anna dirseğimi tuttu. "Griff, böyle yapma. Belki de bu iyi bir şeydir, aramızdaki

uçurumu onarmanın bir yoludur.

herkes arasında. Onları özlediğini biliyorum, onlar da seni özleyiyor..."

Bu yorum kaşlarımı çatmama neden oldu. "O şerefsizler beni özlemiyorlar, umurlarında bile değilim. Beni sildiler. Onların gideceği hiçbir yere gitmiyorum."

"Onları görmek ya da onlarla birlikte görünmek zorunda değilsiniz," diye araya girdi Harold. "Ama D-Bag'lerle aynı törende olmanız şova ekstra heyecan katacaktır. Herkes bunun hakkında konuşacak ve ne kadar çok görünürseniz o kadar iyi."

Bunu yutturmaca için planlamış olması dudaklarımı büzmeme neden oldu. "Peki ya buluşursak ve biri dayak yerse?"

Harold'ın yüzünde tek taraflı bir sırıtma belirdi. "Ne kadar çok görünürsen o kadar iyi. Bir yıldız olmak istiyorsun, değil mi? Ayrıca, bu senin daha hızlı yayına girmene yardımcı olabilir."

Sinirli bir huff dudaklarımdan kaçtı. İfadesine evet, isteğine hayır demek istiyordum ama bunu gerçekten yapamazdım. Anna yine itirazını dile getirmedi ama kolumu sıkarak sessizce evet dememi istedi. "Peki. Siz kazanırsınız. Ben de o aptal ödül törenine gideceğim."

Gülümsemesi genişledi ve omzumu sıvazladı. "Harika! Şimdi şovunu tanıtmaya devam et. O odadaki herkes senin kim olduğunu bilmeli ve seni tanıdıkları için heyecan duymalı."

şışırerek Anna'nın elini tuttum. "Evet, evet yapmalılar."

Harold kapıları açtı ve gitti. Onu takip etmek üzereydim ki Anna elimi tutarak beni geri çekti. "Bebeğim... hızlı bir soru."

Kaşlarını kaldırarak ona baktım. "Öyle mi?"

"Biraz sarhoşum, o yüzden belki yanlış anladım ama... VMA'ların sizi daha hızlı yayına sokabileceğini söylediğinde... ne demek istedi? Senin programın Eylül'de yayınlanmıyor mu?"

Bu ona bilerek bahsetmediğimi hatırlayarak, onu kızdırmayacak bir şeyler söylemeye çalıştım. Gösterinin bir süredir ertelendiğini bildiğimi öğrenirse bana yine yalancı diyebilirdi. "Evet... bu garipti, değil mi? Bir dahaki görüşmemizde Harolda bunu soracağım. Belki de ilk gösterimini Ağustos'ta falan yapacaklarını söylemiştir." Hay sikeyim. Ona bir daha yalan söylemememe hedefim suya düşmüştü. Yine de dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı ve bu bana onu kötü habere hazırlamak için zaman verdi. Harika bir eş olduğu gibi, ona sattığım saçmalıkları tamamen ... bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. *İtiraf etmeliydim ama bu onu endişelendirirdi ve şu anda çok iyi vakit geçiriyor. Sonra yaparım.*

"Oh, tamam... peki, oraya geri dönmeli miyiz? Biraz dalga yapalım mı?"

Bunu kıkırdayarak ve kalçalarını sallayarak söyledi ve aniden o partiye geri dönmek yapmak istediğim son şey oldu. Anna'yı yerinde tutarak ofis kapısına baktım. Harold kapıyı aralık bırakmıştı ama aklımdaki şey için yeterince kapalıydı.

Kalçalarının üst kısmı odadaki devasa masaya dayanana kadar onu geriye doğru ittim. Ellerimi iki yanına koyarak, onu artık iyice kullanılmaya başlanan mobilyaya yasladım. "Bu elbisenin içinde kalamayacak kadar ateşlisin." Bana odaklanması bir saniye sürdü ve onun da en az benim kadar heyecanlandığını .

"Ah evet... Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu. Parmağı yakasının derin V kısmı boyunca ilerleyerek emmek istediğim göğüslerini vurguladı.

Fermuarına ulaşabilmek için onu çevirdim. Fermuarı indirirken kulağına fısıldadım, "Üzerinden çıkaracağım, sonra seni bu masanın üzerine yatıracağım ve öyle bir boşalmanı sağlayacağım ki partideki herkes seni duyacak. Ve daha fazlası için çığlık attığını duyduklarında, onların gözünde bir tanrı olacağım." Fermuar elbisenin içine kadar girdi ve aşağıya indiğimde elbise neredeyse üzerinden düşecekti.

Gözlerinde sıcaklık, bana doğru döndü. "Sen zaten bir tanrısın. Bu yüzden seni içimde düşünmek bile bunu yapıyor..." Elimi tuttu ve iç çamaşırının içine soktu. Beni ne kadar istediğini hissedebilmek için elimi anında büküm. Ben ona doğru kayarken erotik bir inilti çıkardı.

"Kahretsin, Anna... Çok ıslaksın..." Elimi çekerek kalçalarını kavradım. "Arkana yaslan... Seni tatmak istiyorum."

Masaya öylece oturmadı. Hayır... *Maxim* ya da *Playboy* için fotoğraf çekimi yapar gibi masanın üzerine uzandı. Sırtını dikleştirdi, kollarını başının üzerine indirdi ve bir ayağını masanın üzerine koyarak sahip olduğu her şeyi ön plana çıkardı. "Tanrım," diye mırıldandım, "çok seksisin."

Anna'nın telefonu hâlâ elindeydi, ben de uzanıp onu aldım. Bu olayın belgelenmesi gerekiyordu. Masanın üzerinde yayılırken birkaç fotoğrafını çektim. Şikayet etmedi ya da durmamı istemedi, sadece ellerini vücudunda gezdirdi ve her çekimi daha da erotik hale getirdi. Sikim zonkluyor, kıyafetlerime doğru zorlanıyordu. Onu serbest bıraktım, sonra da fotoğrafını çektim. Odadaki tek erotik şey Anna değildi.

İç çamaşırını çıkardım, birkaç fotoğrafını çektim, sonra söz verdiğim gibi tadına baktım. Başımı yerinde tutarken haykırdı ve ben de telefonu fotoğraftan videoya çevirdim. Az önce çıkardığı o sesin kaydedilmesi gerekiyordu. Klitorisini emerken, yüzünü çekmek için kamerayı hareket ettirdim. Bu genellikle göremediğim bir şeydi ve daha sonra tekrar oynatmak için sabırsızlanıyordum. Ondan sonra, onu yalarken çekmeye çalıştım. Kahretsin, bunu da görmek için sabırsızlanıyordum.

Tamamen kızıştığında, benim için hazır olduğunda, elimi kendime uzun bir vuruş yaparken filme aldım. Anna'ya bakarak, "Bu çok ateşli, bunu görmek için sabırsızlanıyorum" diye nefes aldım.

Masanın üzerinde kıvranarak inledi, "Sadece yap. Sana içimde ihtiyacım var." Sonra kalçalarını masadan aşağı indirdi, böylece ben onun içine girerken ayakta durabildim.

Lanet olsun. Umarım dayanabilirdim. Eğer kendimi üç pompa yaparken filme alırsam bu gerçekten berbat olurdu. Kameranın iyi bir açı yakaladığından emin olduktan sonra ona hafifçe sokuldum. Partiden gelen sesler odaya yayılıyordu ve kameranın bu sesleri almasına bayılıyordum. Bu hafif seslerin yerini kısa sürede Anna'nın gırtlaktan gelen inlemeleri aldı. Evet.

Yavaş bir tempoda tutmaya çalıştım, böylece kamera sikimin onun içine girip çıkmasını tam olarak görebilecekti... ama bu çok iyi hissettiriyordu. Ona vurmam çok uzun sürmedi. Sabit durmak için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı, ama bununla bile sırtı tahtada yukarı ve aşağı kayıyordu; hiç bu kadar ateşli görünmemişti ve o anı sonsuza dek yakaladığım için çok mutluydum.

Cep telefonuyla çekim yaparken seks yapmak zordu ama bir elimle kalçasını tutarken diğer elimle telefonu tuttum. Anna'nın çığlıkları yoğunlaştı ve yakın olduğunu biliyordum. Tanrıya şükür... Boşalmayı çok istiyordum. Bıraktığında sırtını kamburlaştırdı ve yüksek sesle adımı inledi. Sadece bir saniye arkasındaydım. "Siktir...evet...kahretsin...Anna..." Zevk patlaması nefesimi ve sesimi çaldığı için neredeyse telefonu düşürüyordum. Geriye sadece tutarsız inlemeler kalmıştı. Lanet olsun, karımla seks yapmayı seviyordum.

Tükendiğimizde ve artık ayakta zor durduğumda kaydı kapattım. Yanakları kızarmış, gülümsemesi ışıldayan Anna dirseklerinin üzerinde doğrulup oturdu. "Her şeyi kaydettin mi?"

Göz kırparak telefonu ona geri uzattım. "Ah, evet."

Anna dudağını ısırırken gözleri muzipti. "Eve gittiğimizde izleyelim."

Kendimi ondan uzaklaştırarak başımı salladım. "Boş ver, eve *giderken* arabada izleyelim." Anna güldü ve arka koltukta izleyeceğimizden kesinlikle emindim.

Sonunda ofisten çıktığımızda, seks sonrası endorfinlerle zıplayıp, saraya giren bir kral ve kraliçe gibi partiye geri döndük. Anna elini uzatıp tanıştıırken çekici ve baştan çıkarıcıydı. Ciddi olmaktansa dalga geçmeyi tercih etsem de onu örnek almaya çalıştım.

"Merhaba, ben Griffin Hancock, *Acing It*'in yıldızıyım." Karşımdaki ünlü beni hâlâ tanımıyor gibiydi, ben de açıklığa kavuşturmak için biraz geçmişten bahsettim. "Eskiden D-Bags'in bas gitaristiydim."

Tanıdıklık içine sızarken gözleri genişledi. "Evet, D-Bag'ler, onlara bayılıyorum! Seni tanıdığımı sandım. İstifa ettiğinde seni *Live with Johnny*'de görmüştüm... oldukça cesurdun. Tüm bunları geride bıraktığına göre yeni şovun inanılmaz olmalı."

Eğilerek ona sııttım. "Hiçbir fikrin yok."

Gülerek, başarılarının bir özgeçmişi gibi gelen şeylere başladı - Broadway dışı oyunlar, reklamlar, modellik çekimleri. Olumlu yönlerini sıralamayı bitirdiğinde telefonunu çıkardı. "Öğle yemeğinde buluşup programınız hakkında daha fazla konuşmalıyız. Numaralarımızı değişelim..."

Gecenin geri kalanında da bu şekilde devam etti; telefonumdaki kişileri neredeyse iki katına çıkardım. Ne zaman şovu anlatsam, ve ben

Popülerliğimizin zirvesindeyken çekip giden D-Bag'lerin bir üyesi olarak insanlar benimle konuşmaktan heyecan duyuyor ve yeni şovumun neyle ilgili olduğunu görmek için can atıyorlardı. Hepsi başarımdan dolayı heyecanlıydı ve gelecekte benimle çalışmak için bir şans istiyorlardı. Gecenin sonunda odadaki en popüler kişi bendim.

Artık beni durduracak bir şey yoktu.

Bölüm 15 Dehşet

Saldırdığında

Birkaç hafta sonra, Ağustos ayının sonlarına doğru, korktuğum an nihayet gelmişti - lanet olası VMA'lar. Tüm yakın ailem evdeydi, Anna ve benim hazırlanmamıza yardım ediyorlardı, ayrıca bir grup geniş aile de vardı. Sanırım Anna'nın saç ve makyajına yardım ederlerse kendilerinin de gidebileceğini düşünmüşlerdi. Anna hem yardımları için minnettardı hem de onların bu kadar kalabalık olmasından rahatsızdı. Mutfakta çok fazla aşçı olduğunu söyleyerek Chelsey hariç herkesi oturma odasına gönderdi.

Şık koyu gri takımımınla gitmeye hazırdım. Koyu renk saçlarıma jöle bile sürmüştüm; Jack Nicholson gibi geriye doğru taranmışlardı.

Anna'yı beklerken sehpanın üzerinde duran dedikodu dergisini karıştırdım. Beni kesinlikle şok eden bir şey bulmam uzun sürmedi ve göğsüm buz gibi bir korkuyla buz kesti. "Ne oluyor lan? Bu saçmalık doğru mu?"

"Ne doğru mu?" Liam sordu. Hiçbir fikri olmayacağını bildiğimden, az önce okuduğum saçmalığa açıklık getirebilecek evdeki tek kişiyi bulmak için fırladım.

"Anna!" Yatak odamızın kapısından içeri dalarak bağırdım. Makyaj masasında oturmuş, Chelsey'nin saçlarını kıvrmasını izliyordu. Sıkı beyaz elbisesi içinde bir milyon dolar gibi görünüyordu, ama gerçekten umursamayacak kadar alevlenmişim. Bununla birlikte, gösterdiği geniş göğüs dekoltesine gizlice bir göz attım.

"Bunu gördün mü?" Dergiyi yüzüne doğru iterek söyledim.

Ona odaklanabilmek için geri çekildi. "Neyi gördün mü?" Chelsey saçını kıvrımayı bıraktı ve iki kız da az önce aklımı başımdan alan makaleyi inceledi. Okurken Anna'nın ağzı açık kaldı. Bitirdiğinde bana baktı. "Bu doğru mu?"

"Senin bildiğini umuyordum," dedim ona. "Kiera, Jenny... Rachel'la konuştun mu?" *Ya da çocuklarla?* Yine de son kısmı sormadım. İsimlerini söylemek *istemiyordum*, özellikle de bu haber doğruysa. "Peki ya geçen ay Kiera ziyaret ettiğinde? Bununla ilgili bir şey söyledi mi?" Duymak istemediğim için

Grup hakkında daha fazla dedikodu çıkmaması için, Kiera Anna ile kalırken ben tüm hafta sonunu ailemin evinde geçirdim.

Anna dergiyi bana geri verirken ne yapacağını şaşırılmış gibi görünüyordu. "Hayır... Hiçbir şeyden bahsetmedi ve bir haftadır konuşmadık. Hepsi çok meşguldü ve bu gece görüşeceğimizi biliyordum... Bunun doğru olmasına imkân yok," diye karar verdi birden, yüzü sertleşmişti. "İçlerinden biri beni arardı."

O kadar emin görünüyordu ki bir an için ona inandım. Ama sonra Matt'in sözleri kafamdan süzüldü: *Benim için öldün*. "Ben o kadar emin olmazdım. Matt sorabilirdi..." Öfke midemi doldurdu ve dergiyi yatağın üzerine fırlattım. "Orospu çocuğu! Kaçtığına ve beni davet etmediğine inanamıyorum!"

Dergi söz konusu makalenin üzerine geldi. Matt'in ilgili iki sayfalık bir haberdi. Düğün fotoğrafı yoktu ama zaten fotoğraf da olmayacaktı. Çiftin sadece yakın arkadaşları ve ailelerinin katıldığı doğaçlama bir gizli düğün yaptığı yazıyordu. *Yakın arkadaşlar ve aile*. Makale daha sonra benim davet edilmediğim gerçeğine dikkat çekmeye devam etti. Ya da istenmediğimi. Hatta bilgilendirilmediğime. Şahsen ve alenen küçümsenmişim. Beni gerçekten evlatlıktan reddetmişti. Hepsi...

Anna ayağa kalkarak yüzüme baktı, sonra Chelsey'ye, "Bize bir dakika izin ver lütfen," dedi.

Küfrederek ve öfkeyle yatağın yanında volta attım. Chelsey kapıyı arkasından kapatmadan önce sırtıma sempatik bir şaplak attı. Yine de cevap veremeyecek kadar öfkeliydim. Az önce çıktıkları kapıyı işaret ederek bağırdım, "O da sinirlenmeli! O da benim gibi aileden ve o onu da dışladı! Ve seni de! Seni devre dışı bıraktı ve arkadaşların bile onun planına uydu. Kızmadın mı?"

Başımın tepesinden buhar yükseliyormuş gibi hissediyordum ve yanaklarım sanki biri üzerlerine asit dökmüş gibi hissediyordu. Anna bana doğru yaklaşırken sakindi. İki elini kollarıma koyarak, "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz," dedi.

Ellerimi yumruk haline getirdim; onları duvara çarpacakmış gibi hissediyordum. "Evet, biliyoruz. Bu tam da onun yapacağı türden boktan bir ödeşme. Bizi küçümsedi, Anna. *Beni küçümsedi*." İçimde nefretten başka bir şey daha kabarmaya başladı. Dikenli ve acı vericiydi ve ona dokunmak ya da onu hissetmek istemiyordum; onu içmek istiyordum.

Anna'nın gözleri sulanmaya başladı, bu da içimdeki hissi daha da rahatsız edici hale getirdi. "Alkole ihtiyacım var," diye mırıldandım onu iterek.

Dirseğimi tuttu. "Bekle, bunun hakkında konuşalım. Gruptan ayrılma konusunda ne hissettiğin hakkında hiç konuşmadık. Peki... nasıl hissediyorsun?" Bunu söylerken o da en az benim duyduğum kadar rahatsız görünüyordu.

Dirseğimi çekerek çenemi kaldırdım ve canlanmaya çalışan kargaşayı kendimden uzaklaştırdım. *Ben Griffin Hancock'um... Hiçbir şey beni rahatsız edemez. Hiçbir şey bana dokunamaz bile.* "Ben iyiyim. O şerefsizlerden ayrılmak verdiğim en iyi karardı ve bu kararı verdiğimden beri bir kez bile arkama bakmadım."

Anna dudaklarını büzdü. "Griffin... Bunun doğru olmadığını biliyorum. Bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Ellerimi kaldırarak sözünü kestim. "Beni rahatsız eden tek şey alkolün dışarıda olması ve benim hala burada olmam. Ama bu kolayca düzeltebileceğim bir şey." Başka bir şey söylemeden döndüm ve çıktım.

Inglewood'a gidişimiz biraz uzun sürdü ve tüm yolculuk boyunca sessiz kaldım. Şık bir şekilde gidebilmek için limuzin kiralamıştım ama hiç hoşuma gitmiyordu. Minibar dışında hiçbir şeyden zevk almıyordum.

"Biraz yavaşlamak isteyebilirsin bebeğim. Kırmızı halıda kusmak Harold'ın aklındaki teşhir türü olmayabilir."

Anna kıvrılmış ve tutturulmuş saçları, dolgun dudaklarını ve için için yanan gözlerini vurgulayan makyajıyla harika görünüyordu. Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, tüm kıyafetlerini çıkarır ve onu burada arka koltukta götürürdüm. Saçı ve makyajı mahvolduğu için çok kızardı ama bunu yapmama izin verirdi ve haliye kadar yeni sikilmiş görüntüsünü korurdu. Ama keyfim yerinde değildi, o yüzden sikim de yerinde değildi. Hayatımı sikeyim.

İfadesini görmezden gelerek Hennessy'mi yudumladım. Başım güzel ve bulanıktı ama baygın olmayı tercih ederdim. Anna iç çekti ve bacaklarını yeniden birleştirdi. Bir daha durmamı istemedi ve ben de mekâna varıp arabanın kapısı açılana kadar durmadım. "Gösteri zamanı," diye mırıldandım.

Şoför Anna'nın çıkmasına yardım etti, sonra da benim. Ayağa kalktığımda neredeyse devriliyordum. Çok abartmıştım ama umurumda değildi. Bir kolumu Anna'nın omuzlarına attım ve tökezleyerek halıdan yukarı çıktım. Anna düz yürümeme yardım etmek zorunda kaldı ve ağırlığımla biraz mücadele etti ama Harold'ın istediği gibi gülümsüyor ve el sallıyordum.

Süslü püslü giysiler içinde şık bir hatun elinde mikrofonla bana yaklaştı. "Merhaba," diye söze başladı. Yine de bitirmesine izin vermedim. Mikrofonu elinden alıp arkasında duran kameramana döndüm. "Ben Griffin Hancock! Ne oluyor lan, dünya!"

Kadın mikrofonu geri almaya çalıştı ve "Bunu televizyonda söyleyemezsin!" diye bağırdı.

Mikrofonu benden alamaması için dönerek kamerayı işaret ettim. "Yeni programım *Acing It için* gözünüzü dört açın. Aklınızı başınızdan alacak!"

Sonunda mikrofonu eline aldı ve benden uzaklaştırdı. Ben gülerken o "Pislik!" diye bağırdı. Anna uzun bir iç çekişle beni uzaklaştırdı.

Nihayet halının sonuna geldiğimizde Anna maraton koşmuş gibi oflayıp pufluyordu. Ben tamamen iyiydim, her yerim vızıldıyordu. Görünüşe göre havamdaydım. Kapıdan içeri girerken Anna'ya dedim ki, "Hadi sahne arkasında bir yere gidip sevişelim. Ya da sahnede. Biliyorsun hep sahnede yapmak istemişimdir."

Anna kaburgalarımın dirsek attı. "Bayılmaktan başka bir şey yapabilecek durumda olduğumu sanmıyorum. Hadi gidip koltuklarımızı bulalım."

"Peki," diye mırıldandım, "ama önce işemem lazım."

Bir tuvalet bulduğumuzda, insanların arasına karıştığımızda ve onlarla sohbet ettiğimizde gösteri başlamak üzereydi. Anna beni sıramıza götürdü, sonra oraya vardığımızda kısa bir süre durdu. "Siktir," dedi nefesinin altında.

Heyecanlanarak gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. "Öyle mi? Burada mı yapmak istiyorsun? Kalabalığın önünde mi? Bana uyar!"

Elini benimkinin üzerine vurarak beni durdurdu. "Griff..." Başını sıradaki iki boş koltuğa doğru eğdi. Neden endişeli göründüğünü anlamamıştım, ta ki dolu koltuklarda kimlerin oturduğunu fark edene kadar. Tüm D- Bags ve sürtükleri.

"Siktir, hayır." Salonda etrafıma bakındım ve bunu ayarlayan sümüklü yapımcıyı aradım. "Harold hangi cehennemde? Onu öldüreceğim! Burada oturmamın imkanı yok! Hayatta olmaz!"

Çılgınlıklarım eski grup arkadaşlarım da dahil olmak üzere çevremizdeki herkesin dikkatini çekti. Kellan beni gördüğüne şaşırmış, Evan ise kafası karışmış görünüyordu. Matt sadece kızgın görünüyordu. Rachel'in elini daha sıkı sıkarak gözlerini bana . "Burada ne işin var senin? Artık grupta değilsin, unuttun mu?"

Rachel'inkini tutan eline baktım ve yeterince eminim, etrafında parlak bir altın bant vardı. Şerefsiz gerçekten de bensiz evlenmişti. "Bu doğru, değil mi? Gerçekten düğümü attınız mı? Davet için teşekkürler, göt herif."

Matt'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Sadece yakın arkadaşlar ve aileydi. Artık ikiniz de değilsiniz."

Bu beni sinirlendirdi ve bir adım öne çıktım. "Seni lanet olası pislik!"

Kellan ayağa kalktı ve ellerini omuzlarıma koydu. Alçıya alınmış olsam da kameralı telefonların tıkırtılarını fark ettim. Harold bir gösteri istemişti ve işte ben de ona bir gösteri sunuyordum. "Sakin ol Griffin. Öyle bir şey değildi. Anlık bir şeydi. Hadi lobiye gidelim ve bunu konuşalım."

Onu kendimden uzaklaştırdım. Onun nezaketi de Matt'in küçümsemesi kadar sinir bozucuydu; sempatiye ihtiyacım yoktu. "Bana iyilik yapma, Kell. Artık ona ihtiyacım olmadığı ve beni kontrol edemediği için kızgın. Artık hiçbirinize ihtiyacım yok. Benim kendi işim var ve bu sizinle yaptığım her şeyden daha büyük ve daha iyi. Hepiniz kıskançsınız ve hepinizin canı cehenneme!"

Arkamı döndüm ve hışımla çıktım. "Griffin, bekle!" Kellan seslendi.

Matt'in "Kendine sakla Kell, peşinden koşmaya değmez. Gitmek istiyorsa, bırak gitsin."

Anna'nın elini tutarak onu koridora doğru çektim. Gösteride çalışan bir asistan bizi çalıştı. "Işıklar yanıp sönüyor efendim, bu da yerlerinizi bulmak için otuz saniyeniz olduğu anlamına geliyor."

"O zaman yolumdan çekilmen için yirmi saniyen var." diye tersledim. Oditoryumun ön tarafını, eskiden koltuklarımızın olduğu yeri işaret ettim. "Oraya oturmayacağım. Eve gidiyorum." Harold'ı siktir et. Ortaya çıkmıştım. Benden istenen tek şey buydu.

Asistan ellerini kaldırdı. "Size farklı koltuklar ayarlayabilirim. Eminim arkada oturan biri sizinle yer değiştirmekten mutluluk duyacaktır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Her neyse." Artık kalmam ya da gitmemiz gerçekten umurumda değildi. Sadece bu gecenin bitmesini istiyordum.

O aptal ödül töreni boyunca gruba bakmamaya çalıştım, ancak yeni koltuğum öyle bir şekilde konumlandırılmıştı ki sahneye bakmak istediğimde başlarının üzerinden bakmam gerekiyordu. İstemesem de onları fark ettim: Evan ve Jenny aptalca bir şakaya gülüyorlardı; Kellan ve

Kiera öpüşüyordu, her zaman öpüşüyorlardı; Matt ve Rachel birbirlerine tatlı sözler fısıldıyorlardı. Her neyse.

Ve ödül vermek için sahneye çıktıklarında onları görmezden gelmek gerçekten zordu. Büyük olanı, Yılın Videosu. Her neyse. Seyirciler onları daha önce hiç görmemiş gibi bağırıp çağırdılar. Ben yuhaladım. Birinin yapması gerekiyordu. Sadece olumlu geri bildirimler duymak egoları şişirirdi ve onlarınki de yeterince şişmişti.

Gösteriden sonra Anna bana erkeklerle tekrar konuşmayı denemek isteyip istemediğimi sordu. Yüzümdeki boş ifade onun için yeterli bir cevaptı. Gözleri dolmuş bir halde başparmağını, kazanan grupta sohbet eden çocukların durduğu yere doğru salladı. "Sadece Kiera ve kızlara merhaba demek istiyorum... nasıl olduklarını görmek istiyorum."

Kaşlarımı çatarak sürtüklerin çantalarına sarıldıkları yere baktım. "Bizden sır saklamakla çok iyi vakit geçiriyorlar, işte böyle yapıyorlar. Belli ki bizi etraflarında istemiyorlar, o yüzden siktir et diyorum."

İç çekti. "Bir dakika sürer." Döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Pekala. Hancock Takımı için çok fazla. Sanırım bu tek başımaydım. Burada öylece durup onu bekleyecek olsaydım sikerdim. Yapacak daha iyi işlerim vardı, şovumu pazarlamak gibi. Etrafımda dönerek bir grup kıza doğru ilerledim. Gıdıklamalarından müzisyen değil hayran olduklarını anladım. Mükemmel.

"Selam, bayanlar. Ben Griffin Hancock. Tüm hayallerinizi gerçeğe dönüştürmek üzereyim, her hafta, ne zaman berbat bir program iptal edilirse..." Anna'nın bunu söylediğimi duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Dizinin sezon ortasında değiştirildiğini hâlâ bilmiyordu.

"Ooooh, Griffin... D-Bag'lerden, değil mi?"

İçimden bir inilti geldi. Bir gün insanlar beni önce başka bir şeyle ilişkilendireceklerdi. Daha büyük, daha iyi, daha kötü ve daha cesur bir şey ve ben sabırsızlanıyordum.

Odadaki işimi bitirdiğimde Anna ve D-Bag'ler gitmişti. Gece için onlarla birlikte ayrılmadığını umarak arabalara doğru ilerledim. Anna'yı orada şoförümüzü beklerken buldum. Donuk görünüyordu. Eve dönerken gözlerindeki buz daha da arttı. Sonunda daha fazla dayanamadım.

"Ne?" Ben sordum.

Bana d6nerek 6fkesinin t6m hiddetini serbest bıraktı. "En azından grupla barışmayı deneyeceğini düşünmüştüm."

Ona başımı meraklı bir şekilde eğdim. "Denemek istediğimi nereden çıkardın? Yüzüğü görmedin mi? Bizi küçümsediler, Anna. Onlara zaman ayırmana şaşırdım."

Yanakları kızardı. "Biliyorum... ve bu konuda mutlu değilim, ama bu kavga yeterince uzadı. Birinin daha büyük insan olması gerekiyor."

Koltuğumda geriye yaslanarak başımı pencereye doğru çevirdim. "Ben olmayacağım. Ben olduğum yerde mutluyum. Eğer barış istiyorlarsa, kışlarını kaldırıp evime gelsinler. Ön kışımı öpebilirler."

Derin bir nefes aldı, sonra araba sessizleşti.

Eve vardığımızda, doğruca odamıza gitti ve kapıyı çarparak kapattı. Her neyse. Bu olay yüzünden bana kızabilirdi, sorun değildi. Çocuklardan özür dilemek için gururumu ayaklar altına almıyordum. Özür dilememe gerek yoktu. Hatalı olan onlardı, ben değil. Beni kullandılar, istismar ettiler ve sonra da dışladılar. Cehenneme kadar yolları vardı. Beni daha büyük ve daha iyi şeyler bekliyordu.

Bölüm 16

Doğru Duydunuz, Ben O Kadar Müthişim

Anna'nın VMA'lardan sonra sakinleşmesi birkaç gün sürdü. Sonunda tekrar gülümsemeye başladığında, bunu aştığını biliyordum. Ya da atlatmıştı. D-Bag ailemle barışmamı istiyordu ama bu olmayacaktı. Çok ileri gitmişlerdi. Ama sanırım kızlarını biraz rahat bırakabilirdim ya da en azından onlar ziyarete geldiklerinde saklanabilirdim. Anna'nın onların arkadaşlığına ihtiyacı var gibiydi. Her neyse. Onları davet etmesini önerdiğimde bu onu mutlu ediyordu, bu yüzden onları aramasını söyledim. Rachel I'm-Married-to-a-Duchebag Hancock bile gelebilirdi... tabii ben onun lanet olası nikâhını duymak için etrafta olmadığım sürece. Göt herif.

Anna planlarını yaparken, ben de programla ilgili bir haber olup olmadığına bakmak için ofisime gittim. Telefonu kaptığım gibi Harold'ı aradım. "Selam Harry. Benim için iyi haberlerin var mı? Tam sezon için seçildik mi? Çünkü para almayı çok isterim. Ya da belki daha erken bir başlangıç duymuşsundur? Gecikmeyi karımdan saklamak zorunda kaldım, bu yüzden Eylül ya da Ekim'de başlayabilirsek hayatımı çok daha kolaylaştırmış olursun." Anna'yı aradım ama aşağıda cep telefonuyla Kiera'yla konuşuyordu ya da onu son gördüğümde öyleydi.

Harold'ın sesi net ve profesyoneldi. "Üzgünüm Bay Hancock, ne yazık ki hayatınızı kolaylaştırabileceğimi sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Harold bir an durakladıktan sonra şöyle dedi: "Öncelikle bu projeye ayırdığınız zaman ve enerji için size teşekkür etmek istiyorum. Gösterinin başarılı olması için gösterdiğiniz heves ve arzu yaptığınız her şeyde kendini belli ediyordu."

"Tamam," dedim başımı kaşıyarak. "Övgülerin için teşekkürler ama neler oluyor? Neredeyse veda ediyormuş gibi konuşuyorsun. Beni terk mi ediyorsun, Harold?"

Sesi hala sertti, sanki gerçek bir insan değil de bir kayıtmış gibi devam etti. "Ne yazık ki, LMF ve yaratıcısı yollarını ayırmaya karar verdi. İlgili tüm taraflar başka projelere geçtiği için dizi rafa kaldırılıyor ve tüm oyuncuların sözleşmeleri feshediliyor."

Çok üzgünüm ama çekilen birkaç bölüm büyük olasılıkla hiçbir zaman gösterilmeyecek."

"Sen neden bahsediyorsun Harold?" Birden kendimi okula geri dönmüş gibi hissettim ve öğretmen herkesin yapabileceği kadar kolay bir konuyu anlatıyordu. Ben hariç herkes. Ve tıpkı okuldaki gibi, açık olması gereken bir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissettim. Bu sadece kafamı daha da karıştırdı.

Harold, öğrenebilmem için bir şeyi "basitleştirmek" zorunda kaldıklarında okuldaki öğretmenlerime benzer şekilde sinirli bir homurtu çıkardı. "*Acing It* iptal edildi, Griffin. Zamanın ve enerjin için teşekkürler, ancak artık hizmetlerine ihtiyaç yok."

Sanki şehri büyük bir deprem vurmuş gibi, ayakta durma yeteneğimi kaybettim. Neyse ki yakınlarda bir kanepe vardı. Bir gümbürtüyle üzerine düştüm. "Ne oldu?" Sersemlemiş bir halde fısıldadım. "İptal mi edildi? İptal edilemez, henüz yayınlanmadı bile. Söyledikleriniz hiç mantıklı değil..."

"Evet, açıkça söylemek gerekirse, stüdyo ve yaratıcı artık bunun zamanlarına ve enerjilerine değmeyeceğine karar verdiler ve sonuçta bu onların seçimi."

"Ama... yayınlanmadan önce buna nasıl karar verebilirler? Çok büyük olacak, biraz daha dayanmaları gerek!" Şimdi telefona bağıryordum ama ses tonum Harold'inkini değiştirmedim.

"Bunu size söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Bu konuda çok umutluydum." Bunu her zaman yapıyormuş gibi söyledi. Yapmadım. Bu gösteri sahip olduğum tek şeydi.

"Bu saçmalık!" Ayağa kalkarak volta atmaya başladım. "Başka bir yere gideceğiz, insanların daha vizyon sahibi olduğu bir yere."

"Yapamayız, Bay Hancock."

"Neden ?" Telefona doğru bağırdım.

Harold içini çekti. "Şov bize ait değil, yaratıcısına ait ve o da farklı bir yöne gitmek istediğine karar verdi. Ayrıca... diziyi başka kimse istemedi. LMF bizim tek şansımızdı."

Buna verecek zekice bir cevabım yoktu. Her şeyi açıklığa kavuşturacak bir zeka parıltısı da yoktu. Tek sahip olduğum şey karnımda kaynayan ve kusacakmışım gibi hissettiren bir hazımsızlık düğümüydü. "Ama... Ben bunun için her şeyden vazgeçtim..." Fısıldadım. Anna'ya ne söyleyecektim ki?

Harold burnunu çekti. "Evet, bu talihsiz bir durum ama böyle şeyler olur. Sadece tozunu alıp tekrar denemelisin. Bir gün çok başarılı olacağınıza eminim. İyi şanslar Bay Hancock."

Ben cevap veremedi hattı kapattı. Bir süre telefona baktım, sonra onu kanepenin üzerine bıraktım. Bir gün büyük bir başarı mı elde edecektim? Bunlar onun bana veda sözleri miydi? Ama ben zaten ondan önce başarılı olmuşum... çocuklarla... ve bunu yapmak için grubu bırakmışım. Çünkü bunun bana daha da büyük bir başarı getirmesi gerekiyordu. Ama şimdi... daha başlamamıştı bile ve bitmişti, grup da bitmişti ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Karnımdaki gerginlik düğümü kontrolsüzce çoğalmaya başladı ve eğilip başımı dizlerimin arasına koymak zorunda kaldım. Derin nefesler alarak görüşümü odaklamaya çalıştım; sürekli gidip geliyordu. Her şeyimi bu kumara yatırmışım, gruptaki yerimden vazgeçmişim, normalde kusursuz olan evliliğimde gerginlik yaratmışım ve bunların hepsi gösterinin bir kumar olduğunu düşünmediğim içindi. Kesin bir şey olması gerekiyordu. Ve şimdi gitmişti. *Tanrım... Şimdi ne yapacağım?*

Üç saat sonra hâlâ ofisimdeydim, duvarları kaplayan altın plaklara bakıyor, hayalimi canlı ve evliliğimin dağılmasını engellemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Anna her şeyin bir hiç uğruna olduğunu bilseydi... aramızdaki çatlak gerçekten çirkin bir şeye dönüşebilirdi. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Umutsuz hissediyordum. Yenilmiş hissettim. *Bu şekilde sonuçlanmaması gerekiyordu.*

Kapının çekingen bir şekilde çalınması dikkatimi çekti. Çıplak bir bacak kapıdan içeri girip çerçeveye dolandı ve Anna dudaklarında parlak bir gülümsemeyle vücudunu odanın içinde döndürdü. Kapı çerçevesine bir striptiz direği gibi sarılıyordu. Başka bir gün olsa bu manzara beni anında erekte ederdi ama tahrik olamayacak kadar şoktaydım. *Planım kusursuzdu... Ne olmuştu?*

"İşte buradasın. Az önce Kiera ile konuştum. O ve kızlar önümüzdeki hafta sonu geliyorlar." Gülümsemesi parlak ve kaygısızdı, sonra şakacı bir hal aldı. "Burada porno mu izliyordun? Bensiz mi?"

Kıkırdadı ve kısa bir gülümseme yüzümü aydınlattı. Gerçekliğin ağırlığı üzerime bu gülümseme anında kayboldu. Hay sikeyim. Ona başarısız olduğumu nasıl söyledim? Ondan bana güvenmesini istemişim. Her şeyin yoluna gireceğine dair ona güvence vermişim. Gerçeği öğrenirse onun gözünde ezik biri olurum. Onun gözünde harika olmaktan başka bir şey olma düşüncesini kaldıramazdım. *Seninle gurur duyuyorum, Griffin.* Lanet olsun.

Yüz ifademi gören Anna kapının pervazını bıraktı ve odaya girdi. "Neler oluyor? Diziyle ilgili bir şey mi duydun? Ne zaman yayınlanacak? Bence sana söylememeleri çok garip. Ve henüz programda yok... Sadece birkaç hafta mı kaldı?"

Buz gibi korku uzuvlarımı dondururken, asit gibi şüphe midemde delikler açıyordu. *Ona ne kadar berbat biri olduğumu nasıl söyleyecektim?* Yüksek maaşlı işimden vazgeçtiğimi, onu evinden, ailesinden ve arkadaşlarından kopardığımı, ona yalan söylediğimi, güvenini kırdığımı... bir hiç uğruna. Buraya gelmek istememişti, bunu yapmamı istememişti ama bir takım olduğumuz ve bana inandığı için bunu kabul etmişti. Ve ben de ona erkekler olmadan da bir yıldız olabileceğimi kanıtlamak için sahip olduğum tek umudu kaybetmiştim. Ona şovun iptal edildiğini söyleseydim, çıldırırdı. Bunu yapmak için her şeyi bir kenara attığım için öfkelenirdi. Hayır, öfkelenmekten de öte giderdi... Seattle'a geri döner ve beni burada çürümeye terk ederdi. Ya da onunla gelmemi isterdi, ama oraya geri dönemezdim. Gidemezdim. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış bir başarısız olarak değil.

Bu beni daha da hasta hissettirdi ama ona gerçeği söyleyemedim. Tam olarak değil. Henüz söyleyemedim. Gerçeği ona yavaş yavaş, parça parça söylemeliydim ki paniğe kapılmasın ve bir yedek plan düşünmek için zamanım olsun. Bunu aklımda tutarak, ona bir süre önce söylemem gereken bir şeyi söylemeye karar verdim. Üzülecekti ama olması gerektiği kadar üzülmeyecekti. "Uh... Harold aradı... Kötü haberlerim var." Boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kaldım. Lanet olsun. İstedğim her şeye sahip olmaya çok yaklaştım.

Anna'nın yüzü düştü ve parmaklarını göğsünün üzerine koydu, sanki kalbi çarpıyordu ve organı çalışıyordu. "Ne? Gösteriyle ilgili bir sorun mu var?"

Yüzümde gerçekçi görünmesini umduğum bir gülümsemeyi zorlayarak başımı salladım. "Hayır, hayır... Sadece ertelendi. Onu sezon ortasında bir yedek olarak kullanacaklar. Bilirsiniz, diğer dizilerden biri başarısız olduğunda. Harold endişelenmememi, tonlarca başarılı dizinin bu şekilde başladığını söyledi. Bu bir şey ifade etmiyor." Ama dizinin iptal edilmesi bir şey ifade ediyor. Hay sikeyim.

Anna bunu nasıl karşılayacağını bilmiyor gibiydi. Endişeli görünüyordu ama endişelenmesi gerekip gerekmediğini de bilmiyordu. "Oh... peki... sana hala aynı ödemeyi mi yapıyorlar? Gösteri ertelenmiş olsa bile mi?"

Yani, bana hala neredeyse hiç ödeme yapmıyorlar mı? Ve bu McMansion'ı kiralayarak bana ödedikleri azıcık parayı da tükettik mi? Evet. "Oh evet, biz iyiyiz bebeğim. Endişelenme." Kahretsin. Boku yemiştım.

Anna derin ve temiz bir nefes aldı. Bıraktıktan sonra mırıldandı: "Her şey yoluna girecek, her şey yoluna girecek, her şey yoluna girecek..." Söyleyiş tarzından bunun sık sık tekrarladığı bir ilahi olduğu anlaşılıyordu. Başka bir şey söylemeden ayrıldı.

ve o gittiğinde içimi acı bir umutsuzluk kapladı. *Ne halt ettim ben? Ben ne yaptım? Bunu nasıl düzeltebilirim?*

Bunun için kolay bir cevabım yoktu. Aslında, bulabildiğim tek cevap... başka bir şova katılmaya çalışmaktı. Anna'ya işsiz olduğumu ve seçmelere katıldığımı söylersem çıldırırdı ve zaten pamuk ipliğine olduğunu söyleyebilirim. Onun için zaten çok fazla şeyi mahvetmişim ve ana planımın nasıl bir felaket olduğunu ve bu plana uygun bir yedeğim olmadığı gerçeğini kabul edemezdim. Yüzümü ve evliliğimi kurtarmak için gerçekten korkunç bir şey yaptım. Karıma düpedüz, hiçbir şekilde inkar edemeyeceğim, aldatıcı, korkunç, utanç verici bir şekilde yalan söyledim. *Bizi* kurtarmak için ona yalan söyledim çünkü yalan söylemezsem her şeyin biteceğini biliyordum. Ve bittiğimizi anlayamıyordum. Beni terk edip gittiği düşüncesi bile bir avuç cam kırığı solumuşum gibi hissetmeme neden oluyordu; her nefes acı veriyordu.

Kiera gittikten sonraki Pazartesi günü, Anna neşeli ve şarj olmuş bir haldeyken ona "iyi haberi" verdim. Belinden tutarak onu sıkıca kendime çektim ve bir daha yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir şeyi yapmaya hazırlandım. "Hey, ilk senin bilmeni istedim... dizi tam sezon için kabul edildi! Bugün gidip kalan bölümleri çekmeye başlayacağım." *Lütfen bunun için beni affet.*

Anna'nın çenesi şaşkınlıkla düştü. "Vay canına bebeğim, bu harika!" Yüzündeki gurur, mide bulantısı ve pişmanlığın geri dönmesine neden oldu. Bu şovun benim için büyük bir fırsat olması gerekiyordu. Şimdi bana bak.

Beni sıkıca kavradı, ki bu iyi bir şeydi çünkü şu anda oldukça suçlu görüldüğümünden emindim. Geri çekilerek, "Peki gösteri ne zaman başlayacak?" diye sordu.

Onunla göz göze gelemeden elimi salladım ve montumu aradım. "Ocak sanırım. Henüz bilmiyorum... Gitmeliyim bebeğim." Evden çıkarken midem bulanıyordu, hatta garaj yolunda kuru ter dökmüştüm ama başka seçeneğim yoktu. Zamana ihtiyacım vardı ve şimdi Ocak ayına kadar vaktim vardı. Umarım o zamana kadar daha iyi bir iş bulmuş olurdum.

Seçmeler düşündüğümünden daha ve birkaçına katıldıktan sonra kardeşim Liam'a hak vermek zorunda kaldım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu seçmeleri yöneten insanlar için gün gibi ortadaydı. Aslında, Harold bana Ace'in rolünü verir miydi diye merak etmeye başlamıştım.

beni seçmeye çağırdı. Neredeyse her gün parçalandığım için bundan şüpheliydim.

Her geçen gün daha da sinirleniyordum. Ve her gün karımdan olabildiğince kaçıyordum. Sabah erkenden "işime" gidiyor ve eve olabildiğince geç dönüyordum. Evde olmamak için hafta sonları bile "içeri" giriyordum. Ailemin yanındayken midemde hissettiğim duyguyla baş edemiyordum. Sanki karnım jilette kaplanmış gibiydi ve bana gözlerinde gururla her baktıklarında kaslarım kasılıyor ve o bıçaklar beni kesip açıyordu. Buna dayanamıyordum, bu yüzden etrafta olmadığımın emin oldum.

Aslında bir işim olmadığından ve günün tüm saatlerini seçmelerle dolduramadığımdan, çok fazla takıldım. Barlara, striptiz kulüplerine, her şeyi yiyebileceğiniz büfelere... saatlerce takılabileceğim her yere gittim. Bir ya da iki kez Vegas'a bile gittim. Günümü meşgul edecek herhangi bir şey. Bazen alışveriş yapıyordum ve sonra ben "çalışırken" bulmaları için Anna ve kızlara evin etrafında ıvır zıvır bırakıyordum. Bu küçük jestler suçluluk duygumu hafifletmeye yardımcı oluyordu ve Anna onları bulduktan sonra bana her zaman gülümseyen ve öpücükler gönderen mesajlar atıyordu ama bu kadar çok gitmemden hoşlanmıyordu.

"Artık seni hiç görmüyorum. Yaptığın şeyin önemli olduğunu biliyorum... ama arada bir eve gelmene izin verecekler, değil mi?"

Birami yudumlarırken telefona doğru iç çektim. Tam bir sık kafalıyım. "İş önce gelir bebeğim, bunu biliyorsun. Ama merak etme... tatil için bana izin verecekler." Tanrım, yılın dallaması kategorisinde Matt'in eline su dökmeye başlamıştım.

Anna da iç çekti. "Yani iki ay sonra seni görecekmiyim?" "Milfums... bu geçici bir durum, biliyorsun."

"Biliyorum... Dulfums. Bugün öldür onu, tamam mı? Sonra da hemen eve, yanıma gel. burada çok sıkıldım. Carl bazen eğlenceli olabiliyor ama o sen değilsin." Onun bu yorumuna gülmek için kendimi zor tuttum. "Evet, olmadığını biliyorum... kimse değil. bebeğim, sete çağırıyorum." Anna veda edip telefonu kapatırken içim burkuldu. Barmen bana kaşlarını kaldırarak baktı ama neyse ki bariz yalanım hakkında yorum yapmadı. Sekiz saat daha gidecek yerim olmadığı için bir bira daha söyledim. Lanet olsun. Daha ne kadar

Hayatımdan kaçıp duruyor muyum?

Gece yarısına doğru eve geldim. Kapıdan içeri girdiğimde kendimi bok gibi hissediyordum. Bu berbattı. Büyüklük için hazırdım ve artık hayatımın bir yönü yoktu. Önümdeki tek şey yaklaşan bir

son teslim tarihiydi ve ben son teslim tarihleri konusunda her zaman berbat olmuşumdur. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve bu duyguya alışık değildim.

Çocukluğumdan beri kaderimin ne olduğunu hep biliyordum-şöhret. Ve D-Bags'i bulduğumda hayatımı ya da yolu sorgulamadım. Başarıya giden bir yolda olduğumu biliyordum ve tek yapmam gereken bu yolda . Ama sonra oraya ulaştım ve bunun düşündüğüm gibi olmadığını fark ettim. Sanki yolum istediğim yola paraleldi ve ben de o yoldan ayrılmıştım. Ve şimdi o yoldan çıktığıma göre, ilk kez seçimlerimi sorguluyordum ve o orijinal yola bakışımın çarpık olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Belki de her şeye rağmen o kadar da kötü değildi. Belki hala üzerine tırmanabilirim? Tek ihtiyacım olan bana yardım edecek bir eldi.

Bir an bile kendimi sorgulamama izin vermeden mutfağa yöneldim ve arama yapmak için telefonu elime aldım. Yıllardır çevirmediğim bir numarayı çevirdim ve tanıdık bir ses cevap verdiğinde boğazımı tıkayan düğümü yutmak zorunda kaldım. Sonra kendimi soğukkanlılık zırhına sardım. Önemli bir şey değildi. *Evet, önemliydi.* "Selam Matt... Uyandığına sevindim. Benim, Griffin." Telefonun diğer ucunda o kadar uzun bir sessizlik oldu ki, neredeyse telefonu yüzüme kapattığını düşünecektim. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet, hâlâ buradayım. Gerçi nedenini merak ediyorum. Hemen kapatmalı ve numaranı engellemeliyim."

Sesindeki soğukluk beni rahatsız etti ama görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Seni kandırdığım için bana hâlâ kızgın mısın? Bu yüzden mi düğününde beni küçümsedin? Hadi ama dostum. Bu çok uzun zaman önceydi."

"Beni kandırmak mı? Sence ben... için mi kızgınlım?" Derin bir nefes aldım, sonra uzun bir nefes verdim. "Ne istiyorsun, Griffin?"

Gözlerimi kapatıp hızlıca *"Bırak çalışsın"* diye dua ettim. "Henüz bir başçı bulup bulmadığınızı merak ediyordum. Öldürmek için biraz zamanım var... eğer birine ihtiyacınız varsa..." *Lütfen beni geri götür.*

Matt alay etti. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Öldürecek vaktin var, o yüzden geri dönmek istiyorsun... Çu anda yapacak daha iyi bir Geyin olmadığı için mi? İnanılır gibi değil." Mizahsız bir kahkaha attı. "Şovuna ne oldu? Görünüşe göre başarılı bir grupta yer almak senin için yeterince şöhretli değilmiş."

Gerçeği söylemek çok korkunçtu, bu yüzden yaratıcı bir yalan söyledim. "Yeniden yapılandırıyorlar ve yayına girmesi biraz zaman alabilir."

"Yeniden yapılandırma mı? Stüdyonun işi bıraktığını duydum. O kadar kötü, ha?" Yine alaycı olmayan bir attı. Yine de yorumu beni şaşırttı. Bu haberin dışarıda olduğunu fark etmemiştim. Kahretsin, eğer Anna bunu duyduysa...

"Beni mi kontrol ediyorsun?" Korkum beni savunmaya ittiği için sordum.

"Hayır, sadece birisi bana çöktüğünü ve

Yandın ve beni arayıp eski işini geri almak için yalvardığına göre, sanırım o söylenti doğrudu. Yayına bile giremediğine göre çok kötü bir şey olmalı." Sesi o kadar küçümseyiciydi ki, öfkemden tüylerim diken diken oldu. Kibirli pislik.

"İşimi geri almak için aramadım, ahmak, sadece sizinle ilgili bilgi almak için aradım."

"Doğru. Sadece nasıl görmek için bizi mi gözetliyorsun?"

"Aynen öyle. Rakiplerimi merak ediyorum." Bunu söylerken bile yolumun beni başından beri buraya yönlendirdiğini biliyordum. Ben sahnede olmak için doğmuştum, gümbür gümbür müzik ve parlayan ışıklarla çevriliydim. Filmler ve televizyon benim kaderim değildi. Rock yıldızı olmaktı. Bunu hep biliyordum, sadece bir iki an için unutmuştum.

Matt cevap verirken sesi kuşkuluydu. "Rekabet mi? Bir albüm mü çıkaracaksın?" Gülmeye başladı ve bu kez içinde mizah vardı. Çok fazla mizah. Bu sadece kararımı doğruladı. Evet, bu her şeyi düzeltecekti.

"Albüm yapmak hakkında ne biliyorsun Griffin? Aslında, müzik hakkında ne biliyorsun ki? Yaptığımız hiçbir şeye dikkat etmedin. Asla! Bizimle olan tüm kariyerin, tüm işi bizim yapmamız üzerine kuruluydu, böylece sen de kafana göre takılabiliyordun."

Sözleri gerçeklerle doluydu ama yine de beni öfkeliendirdi. "Birinin havayı yumuşatması gerekiyordu. Tüm o kara kara düşünceler, melankoli ve ciddiyet varken... İnsanların bizi sevmesinin ve konserlerimize gelmesinin sebebi bendim. Çünkü nasıl eğleneceğini bilen tek kişi bendim! Ve müzik hakkında çok şey biliyorum. Sen sadece izle, kuzen. Çünkü seni çok etkileyeceğim."

Bana saçma sapan bir yanıt veremedi telefon kapattım. Günler sonra ilk kez gülümseyerek şarkı sözlerini yazmaya başlamak üzere ofisime yöneldim. Siktir et onları. Hepsinin canı cehenneme. Harold'ın dediğini yapacaktım, tozumu alacak ve devam edecektim. Ve eğer o piçlere katılamazsam, onları yenecektim.

Bölüm 17 Müthiş

Geri Dönüyor

Gün içinde "çalışırken" küçük bir amacımın olması umudumun ve neşemin bir kısmının geri gelmesini sağladı. Barlarda ya da lokantalarda vakit öldürürken şarkı sözleri yazmaya başladım. Bir avuç dolusu harika şarkıya sahip olmamın çok uzun sürmeyeceğini düşündüm. Demek istediğim, Kellan her zaman bu şarkılarla gelirdi. Büyük bir parçam Anna'ya haberlerimi söylemek istiyordu, her gün *Acing It'i* çekme maskaralığını bırakıp ondan fikirler almaya başlamak istiyordu ama henüz yapamıyordum. Onu öyle büyük bir şekilde kandırdığımı söyleyemezdik ki, ona pilot bölümle ilgili söylediğim yalan şimdi masum bir beyaz yalan gibi görünüyordu. Bir plak şirketiyle sözleşme yapana kadar ona hiçbir şey . Tüm endişelerini giderecek müthiş bir sözleşme. Güvenini tekrar kırdığım için bana yine kızacaktı ama belki o zaman beni öldürmezdi.

Şarkı yazmak düşündüğümünden daha fazla zaman alan bir işti ve Anna ve kızlarla evde olduğum nadir zamanlarda bile kendimi sürekli şarkı yazarken buluyordum. Mesela bir Cumartesi öğleden sonrası, ofisimde ilgi çekici ve düşündürücü dizeler bulmaya çalışıyordum. Gerçi yazdığım şey beşinci sınıf şiirine daha yakındı. Pis beşinci sınıf şiiri. "Güller kırmızı, menekşeler mavi, hadi şu kıyafetleri çıkaralım da seni becereyim." Direkt ve nokta atışı. Bana iyi geldi. Kırmızı daire içine aldım.

Öğleden sonra akşama doğru eridiğinde, bütün bir şarkıya yetecek kadar saklayıcım vardı. Ha! Kellan şarkı sözü bulmanın zor olduğunu söylüyordu ama bu o kadar da zor değildi. Aklımdan, gırtlığımdan aşağı bira gibi kolayca akıyordu... gırtlak her ne haltsa. Artık bir içki istediğim için omzumun üzerinden bağırdım, "Alfred! Bira ver bana!"

"Evet, efendim," diye cevap verdi. Yaklaştığını biliyordum.

Ben daha fazla başyapıt karalarken Alfred geri döndü. Şişeyi masamın üzerine koydu ve ben de hemen parmaklarımı soğuk bardağa doladım. Yine de kendime doğru çekemedim çünkü hâlâ bardağı . "Dostum, eğer bir teşekkür bekliyorsan, tekrar düşün. Ben insanlara teşekkür etmem.

öde." Kafamı kaldırdım ama karşımda duran Anna'ydı ve içkimi rehin tutuyordu.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Ve hala yapman gerektiğini düşünüyorum. Onlara müstehcen miktarda para ödüyor olsanız bile, yapılacak en doğru şey bu."

Sandalyemde doğrulup ona dedim ki, "Ben hiçbir zaman düzgün biri olmadım. Bunu biliyorsun."

Küçük bir gülümseme attı, sonra masama baktı. "Bütün gün burada ne yapıyordun?"

Tüm iyi şarkı sözlerimi bir sayfaya aktarıyordum. Bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ederek sayfayı ona uzattım. "Bir şarkı yazıyordum."

Yüzü bir anda meraktan neredeyse coşkuya dönüştü. "Oh, Griffin, bu harika bir haber. Grup için mi? Kellan'ı ya da Matt'i aradın mı? Aranızı düzelttiniz mi?"

Kâğıt parçası hâlâ havadayken donup kaldım. Kahretsin. Böyle bir sonuca varmasını beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ona şarkı yazmak için bir neden vermem gerektiğini düşünmemiştim. Projeme dalmışken Anna'nın pek çok şeyden habersiz olduğunu unutmuştum. Peki, ona ne söylemeliydim? Gerçeği mi? Kendime ait bir albüm anlaşması yapmak için çalıştığımı mı? Hayır, nedenini anlayamazdı, çünkü şovun hâlâ devam ettiğini sanıyordu. Ve kontrat olmadan gerçeği söyleyemezdim ama... şov bir rock yıldızı hakkındaydı. Kaderin elime mükemmel bir yalan tutuşturduğunu bilerek ona dedim ki, "Hayır... Bu dizi için. Ace'in eşyalarını yazmama izin veriyorlar. Oldukça harika, değil mi?" *Hay sikeyim.*

Dudaklarını büzdü ama sonra gülümsedi. Masamın etrafından dolanarak kucağıma oturdu ve kollarını boynuma doladı. Eğildi ve göğüslerini yüzüme doğru bastırdı. "Ben de grupla tekrar bir araya geleceğinizi umuyordum. Ama bu da güzel. Herkesin çok stresli oldu... Sanki annemle babam boşanmış gibi. Kiera ve kızlar ziyarete geldiğinde artık eve bile gelmiyorsun."

Yüzüne bakabilmek için kendimden uzaklaştım. "Onlarla tekrar bir araya gelmeyeceğim, Anna. Asla. Bu şarkıyı kendim için yazdım. Grubum için." Bunu çok fazla anlamasını istemediğimden, "Benim TV grubum, her neyse." diye değiştirdim.

Gülümsemesi düştü. "Evet, televizyon grubunuz." Başını iki yana salladı. "Griff, bu şov için heyecanlı olduğunu biliyorum ama neden onlara geri dönmüyorsun?"

Kiera bana henüz yerlerine birini bulamadıklarını ve Matt'in de son albümün beklendiği kadar iyi olmaması nedeniyle yeni bir albüme başlamak için can attığını söyledi. Eminim onu arayıp özür dilersem... Belki ikisini de yapabilirsin? Gösteri ve grup?"

Onun önerisiyle içim daralmaya başladı. *Bunu denedim.* Ama Matt beni reddetti, küçümsedi. Hayır, geri dönmek artık bir seçenek değildi. "Özür dilemek mi? Ne için? Ben yanlış bir şey yapmadım. O pislikler beni bir kutuya taktılar ve çıkmaya çalıştığımda da kilitlemeye çalıştılar. Ama bu saçmalık bende işe yaramıyor. Özgürlüğe ihtiyacım var."

Ağzını öyle bir kenetledi ki çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum. Yorumumu kişisel olarak mı algılamıştı yoksa hâlâ bunu düşünmediğim için üzgün müydü emin değildim. Tam onu kastetmediğimi söyleyecektim ki başını salladı ve "Tamam, yani... program şarkı yazmana izin verecek mi? Belki sana yardım edebilirim?" Şarkı sözlerime tekrar baktı, bu sefer onları okuyordu. Kaşlarını çattı. "Lütfen bana bunun onlardan biri olmadığını söyle."

Kâğıdı bıraktım ve masaya doğru süzülmesine izin verdim. "Bu şarkının nesi var? Müthiş bir şey."

Gözleri çarşafın üzerinde gezindi. "Seni nemlendireceğim, çok lezzetli olacaksın." Başını iki yana salladı. "Bir... bu iğrenç. İki, kafiyeli bile değil. Üç... Bunu televizyonda yayınlamayacaklarına eminim."

Kollarımı göğsümün üzerinde meydan okurcasına kavuşturmak istercesine omuz silktim. "Şarkıyı seviyorum, eğer çalmazlarsa aptallar demektir."

Anna gözlerini kapatarak başını ellerinin arasına aldı ve sallamaya başladı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Umarım senden şarkı sözü yazmanı istediklerinde ne istediklerini biliyorlardır." Tek gözünü bana doğru açtı. "Bu arada her şey nasıl gidiyor? Şovda yani."

Gözlerindeki şüpheli bakış vücudumun saldırıya uğrayacakmışım gibi kaskatı kesilmesine neden oldu. Bir şey mi biliyordu? Hayır, bir şey biliyor olsaydı çok daha öfkeli olurdu. "İyi... harika."

İki gözünü de açtı ve kaşlarını çattı. "Emin misiniz? Çünkü internette gösterinin iptal edildiğine dair söylentiler dolaşıyor. Çok sıkı çalıştığın için pek itibar etmedim ama sürekli karşıma çıkıyor. Ve diziyle ilgili haberlere baktığımda bulabildiğim tek şey kötü şeyler." Gözlerini kıstı ve tepkimde gerçeği arıyormuş gibi yüzümü taradı. Lanet olsun. Lanet olası internet.

Kalbim güm güm atıyordu ama yüz ifademi mümkün olduğunca boş tutmayı başardım. *Hiçbir şey bilmiyorum.* "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum bebeğim. Haberler berbat. Ama inan bana, şov hâlâ devam ediyor, hepimiz çok çalışıyoruz ve her şey yolunda. Sadece iyi." *Ya da en azından bir albüm anlaşması yaptığında ve artık sana yalan söylemek zorunda kalmadığında öyle olacak. Sana yalan söylemekten gerçekten nefret ediyorum. Ama seni hayal kırıklığına uğratmaktan daha çok nefret ediyorum.*

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Belki de küçülmeyi düşünmeliyiz... en azından dizi yayınlanana kadar."

Malikâneme şöyle bir baktım ve başımı salladım. "Hayır, sen bir kraliçesin ve öyle yaşamalısın. Ayrıca ben de çok büyük olacağım, yüzden öyle davranmalıyım. Eğer bu işe korkakça ve ürkek bir şekilde girersem, asla bir yere gelemem. Hayır... daha büyük ve daha iyi... belki de burada çalıştırmak için daha fazla insan işe alırım, tüm çiçekleri yeşilin farklı tonlarına boyamak gibi aptalca şeyler yapmaları için..." En azından onu hayattaki en güzel şeylerle çevrili tutabilirdim. O bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Anna hemen ellerini göğsüme koydu. "Lütfen yapma. Biz böyle iyiyiz."

Bir an onu inceledim, sonra kabul ettim. Henüz bir kontratım olmadığını düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir tavsiyeydi. Ama bir kez yaptığında, tüm bahisler kapandı. Onu şımartıyordum. "Tamam, ama yeterince cömert davrandüşündüğüm an, üzerine titremesi için birini tutacağım."

Baştan çıkarıcı bir yarım gülümsemeyle tırnağını yanağımda gezdirdi. "Ama benimle ilgilenmesini istediğim tek kişi sensin... ve o kadar sık gidiyorsun ki, bu artık pek olmuyor. Çok yalnızım."

Sözlerini eğlence için yeşil ışık olarak algılayan sikim anında canlandı. Onu daha sıkı bir şekilde kucağıma çektim ve bunu hissetmesine izin verdim. "Artık buradayım bebeğim ve bütün gece üzerine titreyebilirim. Sen sadece bana ne istediğini söyle."

"Bütün kıyafetlerimi çıkarmanı, beni tekrar masanın üzerine yatırmanı ve beni öyle bir istiyorum ki ayakta duramıyorum." Sözleri üzerine sikim başladı. Ama bu, bir sonraki sözleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi... "Ama tüm bunları yapmadan önce... Bu sefer *seni* tatmak istiyorum." Bununla birlikte ayağa kalktı, döner sandalyemi kaydırды ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Kahretsin, evet," dedim kot pantolonumu olabildiğince hızlı bir şekilde çıkararak. Muhtemelen bunu yapmamalıydım, çünkü ezik bir pislik gibi davranıyor ve ondan çok şey saklıyordum, ama kahretsin, buna onun da ihtiyacı vardı. Tıpkı söylediği gibi, yalnızdı. Onu geri çevirmek bizi daha da berbat ederdi.

Pantolonum ayak bileklerime kadar indiğinde sikim dimdik ve gururluydu, tepesindeki piercing masamdaki lambanın parlak ışığında parlıyordu. Anna parmağını metalin üzerinde gezdirirken mırıltılı bir ses çıkardı; piercingin bana sürtündüğü yerde aletimdeki her sinir ucu zevkle cızırdadı.

"Çok ateşli," dedi gırtlaktan nefes verirken. "Seni içime almak için sabırsızlanıyorum." Ağzını mı yoksa amını mı kastettiğini bilmiyordum. İkisi de benim için sorun değildi.

Dudakları etrafımı sararak beni ağzına aldı ve derinlerime kadar emdi. Beni okşarken nefes nefese bir inilti kaçtı; ellerini kullanmasına bile gerek yoktu. Onun yerine taşaklarımla oynadı ve ben de sandalyemin kolçaklarına tutunmak zorunda kaldım. Zonklayan, karıncalanan, yakıcı ağrı o kadar lezzetliydi ki, tüm vücudum elektrik çarpmış gibi sarsılıyordu. Tekrar tekrar, ağzının ritmiyle beni daha da derine çekiyordu.

Başımı geriye atarak erotik hazzın tadını çıkardım. "Siktir, evet, Anna. Aynen böyle... Durma."

İnledi ve tenimdeki titreşimler beni neredeyse çözüyordu. Kalçalarımı oynatmaya başladım, dudaklarını itiş kakış karşılıyordum. Bitirmeme izin verip vermeyeceğini bilmiyordum ama öyle umuyordum ve "Durma..." diye tekrarlardım. *Bırak geleyim.*

Bana karşı daha sert hareket etti ve bırakmayacağını biliyordum. Birikimin yaklaştığını hissedebiliyordum ve bu hissi durdurmak için hiçbir şey yapmadım. *Kahretsin, bunu çok istiyordum.* Neredeyse yükselen arzumu hissediyormuş gibi, Anna beni uçurumun kenarına göndermek için tam doğru anda taşaklarımı sıktı. "Siktir... evet..." Boşalırken inledim. Hem ağzı hem de eli zorlamak yerine yatıştırıcı oldu ve orgazmımı uzattı. *Tanrım, lanet olsun.*

Sonunda çekip gittiğinde, beni bitkin, soluk soluğa ve artık zevk dalgalarıyla karıncalanarak bıraktığında, gülümsemesi şeytaniydi. "Benim sıram bebeğim," dedi eteğini sıyrarak.

İç çamaşırını indirmeye başladı ama onu durdurmak için uzandım. "Hayır. Kıyafetlerini çıkarmamı sen istedin." Kalçalarındaki az miktardaki kumaşı tutarak zayıf bacaklarından aşağı çektim. İstedğim şeyi görünce sikim canlanmaya başladı. Üstünü yırttım, ardından sütyenini çıkardım, sonra da güçlü bir hamleyle masamdaki her şeyi yere serdim. Onu masanın üzerine yatırdıktan sonra arkasına yaslanmasını söyledim, sonra bacaklarını omuzlarımin üzerine koydum ve beni ne kadar istediğini tatmak için içine daldım.

Başımı tuttu ve erotik bir çılgılık odanın içinde yankılanırken beni orada tuttu. "Tanrım, Griffin... evet, evet, lanet olsun evet, bu çok iyi hissettiriyor!" Ondan gelen her inilti ile sikim sertleşti ve parçalandığında daha fazlası için hazırdım. Bitirmesine izin verdim, çünkü kısasa kısasa inanan biriydim, ama orgazmı hızlandığı anda, içine girebilmek için ağzımı çektim.

girdiğimde nefesi kesildi. "Evet, hala... oh, siktir, evet... sik beni!"

Onun orgazmı sonsuza kadar sürdü ve nihayet sona erdiğinde, benimki tekrar patladı. Onun üzerine yığıldım, iyice tatmin olmuşum. Başımı göğsüne bastırdı, bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlıydı. Nefeslerimiz normale dönerken, başının yanındaki dökülmüş birayı fark ettim. Kahretsin, şu anda gerçekten bir içki içebilirdim. Çok susamıştım. Merakla bağırdım, "Alfred! Bana bir bira daha lazım!"

Cevabı anında ve açık kapının hemen dışından geldi. "Evet, efendim."

Anna güldü, sonra kaburgalarımı dürttü. Ne istediğini tahmin ederek bağırdım, "Şunu iki yap Alfred. Bayanlar da susuzluktan kavruluyor."

"Nasıl isterseniz efendim," diye sakın bir cevap verdi.

Anna'nın göğsüne yeniden yerleşirken güldüm. Bir uşağım olmasını çok seviyordum. Ama Alfred'e sahip olmak karımı mutlu etmenin yanında hiçbir şeydi. Sadece onu bu şekilde tutabileceğimi umuyor ve her şeyle yakında bir anlaşma yapmam için dua ediyordum.

G. Hancock'un orijinali olmaya layık bir şarkı bulduğumda, plak şirketlerine kendimi pazarlamaya başlayabilmek için bir demo kaydetmem gerekiyordu. Başka nereye gideceğimi bilmediğim için, ilk D-Bags albümünün kaydedildiği eski kayıt stüdyomu ziyaret ettim. Mekânı bir saatliğine kullanmak için istenen ücret çok komikti ama ödedim ve gelmek için bir zaman ayarladım. Şöhret söz konusu olduğunda paranın önemi yoktu.

Ben gittiğimde tüm orijinal elemanlar hâlâ orada çalışıyordu -adı neydi ve şu adam. Stüdyo ilk albümümüz için bazı özel yetenekler getirdiği için ses miksajını yapan adam farklıydı ama çalışan adam ne yapacağımı bulmama yardımcı oldu, bunu takdir ettim.

Yukarı çıkma sırası bana geldiğinde, Anna'nın burun kıvırdığı şarkıyı kaydettim. Kaydetmek zorundaydım. Harika ile kaplanmış harikaydı ve gelen en iyi şeydi. Herhangi bir ritmim yoktu, bu yüzden sadece

kendi seslerim-beatbox tarzı. Yine de şarkıyla tamamen uyumlu oldu. Hatta o kadar güzeldi ki son albümde kullanmaya karar verdim.

Elime birkaç kopya geçtikten sonra bunları plak şirketlerine postalamaya başladım. Arayıp isteyip istemediklerini bile sormadım. Sadece internetten adreslerini buldum ve bir kopyasını postaladım. Sonra arkama yaslandım ve tekliflerin gelmesini bekledim.

Seçeneklerim konusunda kendimi çok iyi hissettiğim için, Denny'ye beni temsil etme konusunda ilk şansı vermek için bir kopyasını hızlıca postaladım. Yanında da şöyle bir not gönderdim: "Bu iş için bir düzine teklif almak üzereyim ama eğer milyonlarıma ortak olmak istiyorsan, bana diğer her şeyi gölgede bırakacak bir anlaşma bul. Bunu yaparsan sana yüzde kırk ödeyebilirim - çünkü sana yüzde elli ödememin imkanı yok!"

Bakım paketimi alır almaz beni aradı. "Griffin... Az önce bana ne gönderdin?"

"Oh, hey, Denny. Bu benim solo albümümün demosu. Douchebags'in yanı sıra beni de temsil etmenin bir tür çıkar çatışması olduğuna eminim, ama sana bir kemik atıyorum. Kim bilir, belki benim için onları bırakmak istersin. Şahsen ben daha iyisini yapacağımı düşünüyorum. Ya da belki sen onları temsil etmeye devam edersin ve ben de Abby'yi alırım." Denny'nin karısının beni el pençe divan beklediğini düşünerek kısıp bir kahkaha attım. "Evet... Bu fikri sevdim."

"Az önce karımla ilgili aklımdan geçen her neyse, ben oraya uçup onu senden temizlemeden önce aklımdan çıkar."

"Sakin ol dostum. Sadece bir öneriydi. Matt'in etrafında çok fazla takılıyorsun. Hepiniz... gergin ve boksansınız."

İç çekti. "Son zamanlarda işler pek yolunda gitmiyor. Umurunda olduğundan değil, ama giderken arkada bir çeşit karmaşa bıraktın."

Dudağımı çiğneyerek, neden bahsettiğini bilmek isteyip istemediğimi merak ettim. Merak beni ele geçirdi. "Ne gibi?"

"Eğlence haberlerini hiç takip , değil mi?"

Beni göremese de omuz silktim. İnsanlar gruptan ayrıldığım için bana bok atarken, sonra TV şovu hakkında ortalıkta dolaşan tüm söylentiler - şu anda uğraşmak istemediğim söylentiler - her şeyden kaçınıp gibiydim. Bu benim için garipti, çünkü tüm bunlardan önce adımı her gün Google'da aratıyordum. "Hayır."

Denny tekrar iç çekti. "Şöyle diyelim, Matt ve hayranlar arasında, yeni bir başp bulmak oldukça zor oldu. Bu gidişle başka bir albüm çıkmayabilir."

Şaşkınlık üzerime çöktü, hemen ardından da karnımda bir bıçağın dönüp durmasına benzeyen rahatsız edici bir his geldi. Bu hissi beynimin en arka köşesine ittim. Onların sorunları benim sorunlarım değildi ve üzerinde duracak zamanım yoktu. Midemi sertleştirerek ona dedim ki, "İyi, güzel. O zaman beni temsil etmek için daha fazla zamanın olacak."

Cevabımla alay etti. "Tüm söyleyeceğin bu mu? İyi mi? Bocalıyorlar ve sen umursamıyor musun? Bu adamlar ilk günden *beri* senin arkadaşın, *ailen* oldu Griffin."

Matt'in sözleri beynimde yankılandı: *Benim için öldün*. "Hayır. Artık öyle değiliz ve artık umurumda da değil. Beni temsil edecek misin, etmeyecek misin?"

Cevabı sessiz ama kararlıydı. "Hayır... Abby ve ben seni temsil etmeyeceğiz, Griffin. Kendi başınasın."

"Peki," dedim ve telefonu kapattım. Zaten tek başıma olmayı tercih ederdim.

O akşam Anna ve ben yatak odamızda akşam yemeği için hazırlanıyorduk; annemler Chelsey ve kızlarla birlikte bize geleceklerdi. Anna dantelli bir tayt çekiyordu, ben ise hala çıplak bir şekilde yatağımızda oturuyordum. Anna'nın üzerime atlamadan bana nasıl bakabildiği etkileyiciydi. Ben olsam yıllar önce teslim olurum.

"Ee," dedi bana nazlı bir bakış atarak. "Seni rahatsız etmek istemem ama bugün şovla ilgili başka bir söylenti duydum... ve bu kez oyuncuların birinden geldi. Cole, sanırım? Söylentiye göre şu anda bir film üzerinde çalışıyormuş... Fotoğraflarını bile gördüm." Şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Kaslarım kasıldı ve yüzüm yanıyor gibiydi, sanki biri üzerime bir meşale tutmuştu; Anna ne zaman diziden bahsetse, içinde boğulmak üzere olduğum devasa yalan bana hatırlatıldığında böyle oluyordum, o kadar derindi ki etrafımda. Neye inanacaktı ki? "Evet, o herif birkaç hafta önce ayrıldı. Karakterini öldürdüler... O bölüm insanların aklını başından alacak." Yalan söylemekteki becerim aklımı başımdan alıyor, midemi bulandırıyor. Ama sadece biraz daha zaman vardı ve sonra itiraf edebilirdim. Başarısız olma ihtimalim olmadan yeniden başarıya giden yola sağlam bir şekilde girdiğimde ona her şeyi anlatabilirdim.

Taytını parlak kırmızı iç çamaşırının üzerine çekerek, eteğini düzeltmeden önce bana kışını gösterdi. Anında kendimi biraz daha iyi hissettim. *Bunu tekrar yap.* "Huh... başka bir işte çalıştığının şimdiden ortaya çıkması biraz garip. *Acing It* hala Ocak'ta, değil mi?"

O dayanıksız kırmızı kumaşın içinde kışının aldığı şekil zihnimde tekrar tekrar canlandı. Anna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. Dinlemem gereken bir şey söylemiş olmalıydı. "Ne dedin bebeğim? Dikkatim dağılmıştı."

Büyüyen tombulluğumu işaret etti. "Evet, görüyorum." İç çekerek kırmızı, yapışkan bir üst giydi. *Evet, babacığım sevdi.* "Ben sadece... endişeleniyordum. Yani, sana ne zaman ödeme yapacaklar?" Yüzünde endişeli bir ifadeyle büyük yatak odamıza baktı. "Banka hesaplarını kontrol ediyordum ve son zamanlarda pek bir şey gelmedi... ama *çok* şey gidiyor. Burada sonsuza kadar böyle kalamayız Griff. Onlar bize ödeme yapana kadar olmaz. Her ay banka hesabımız o kadar küçülüyor ki..."

İfadesine bakılırsa, bu bir süredir endişelendiği bir şeydi. Benim de aklımdan bir iki kez geçmişti ama her seferinde bu düşünceyi bir kenara itmiştim. Bir kontratım olduğunda ve albümüm yayınlandığında, bu işi hemen üçe katlardım. Oyunculuk asla bana göre değildi... müzik benim gerçek gücümdü. Artık bunu biliyordum. Denny gitmeme izin verdiği için aptalın tekiydi. "En azından altı ay yetecek kadar paramız var bebeğim, o zamana kadar şov çok başarılı olacak. Sorun değil."

Bakışlarını benimkilere çevirdi. "Hayır, altı ay daha dayanamayız Griff. Bu ev, Seattle'daki evimiz, faturalar, , işe aldığın tüm insanlar... dizi yayınlanmadan çok önce meteliksiz kalacağız. Akıllı davranıp işleri şimdiden yoluna koyarsak belki bahara kadar dayanabiliriz." Aşırı tepki veriyordu. Para konusunda iyi değildim ama hâlâ bol miktarda paramız emindim. Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm ve kollarını tuttum. Ona masaj yaparak yatıştırıcı bir şekilde, "İyi olacağız, ama eğer kendini daha iyi , paramız konusunda daha dikkatli olmaya başlayacağım. Belki birazını personel gider."

Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi ama neredeyse anında kayboldu. "Rahatsız edici bir şey fark ettim." Kalbim anında göğsümde çarpmaya başladı. Hayır... Yalan söylediğimi öğrenmesine henüz hazır değildim. Bu gerçekleşmeden önce bir sözleşmeye ihtiyacım vardı, bir kalkana. Beni affetmesinin tek yolu buydu. Anna bir saniye yüzümü inceledi, sonra yavaşça, "Biz

gruptan herhangi bir telif hakkı almıyorum. Hiçbir şey. Neredeyse Denny'yi arayacaktım ama... neden kesildiğimizi biliyor musun?"

Başımı kaşıdım. Harika, bunu keşfedeceğini tahmin etmemiştim. Beni öldürmeden ya da doğrulamak için Denny'yi aramadan nasıl cevap verecektim? Lanet olsun. Ona ne yaptığımı söylemeliydim. Lanet olsun. "Evet... um... grupla anlaştığımda... *her şeyi* imzaladım."

Gözleri insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha geniş açıldı. Kahretsin, işte başlıyoruz. "Her şey...? Griffin mi? Bunu neden yaptın ki? Yani, son albümde bunu yapmak yeterince kötüydü, ama her şey? Delirdin mi sen?"

Haklı olduğunu biliyordum, bunun oldukça aptalca, ani bir tepki olduğunu biliyordum ama şimdi bunu ona itiraf edecek değildim. Denny'nin beni idare etmeyi reddetmesi kulaklarımda çınlarken olmazdı. "Hayır, sadece onlardan hiçbir şey istemiyorum. Onlar benim için ölü," diye bağırdım. Duymak için burada olmasa bile Matt'in sözlerini ona karşı kullanmak iyi hissettiriyordu.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açtığında biraz daha sakindi. Yine de çok değil. "Ailenin ve seni idol olarak gören o iki küçük kızın iyiliği için... oyalanmayı bırak ve bu işi düzelt. Denny'yi ara, Harold'ı ara ve biraz para getirmeye başla. Yoksa ben yaparım ve bunu yapma şeklimden hoşlanmayacaksın."

Bununla birlikte, botlarını kaptı ve hışımla odadan çıktı.

Tanrım. Para falan için endişelendiğini biliyordum ama bana daha çok inanması gerekirdi. Ben onun kocasıydım, bana inanmalıydı. Ölüm bizi ayırana kadar falan. Beynimin küçük bir kısmı daha dürüst olursam bana daha çok inanacağını söylüyordu ama o kısmına susması için bağırdım. Bunu duymama gerek yoktu. Zaten yeterince kötü hissediyordum.

Bölüm 18

Muhteşemliğin Bedeli

İki ay sonra, yıl sonu yaklaşırken, yalanımın ve ipimin sonu da yaklaşıyordu. Neredeyse uzakta sallandığını görebiliyordum, istediğim ama elde edemediğim her şeyle benimle alay ediyordu. Hiçbir plak şirketi beni kabul etmedi. Çoğu benimle konuşmuyordu bile, ama konuşanlar da hep aynı şeyi söylüyordu: *Hayır*. Bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

Yıllardır bir müzik grubunda olmama rağmen, müzik yapma konusunda nasıl ilerleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir avuç tamamlanmış şarkım vardı, bir de benim harika arka plan seslerimden başka hiçbir müziği olmayan, hızla üretilmiş demom. En sevdiğim şarkının adı *Cocknado*'ydu. İnanılmazdı ama bu gidişle kimse onu dinleyemeyecekti.

Aklıma gelen herkesin peşine düştüm, Justin'in bile. "Ne oluyor, kardeşim? Beni şirketine alacağını sanıyordum."

Hattın diğer ucundan uzun bir iç çekiş sesi geldi. "Ben öyle bir şey demedim. Siz sorduğunuzda, onlara vereceğimi söyledim ve verdim de. Hayır demeleri benim suçum değil. Yapabileceğim çok şey var Griffin." Sesindeki sakinlik açıkça zorlamaydı.

"Sanırım arkadaş olmak bu şehirde sandığım kadar ileri gitmiyor." O cevap vermeden telefonu kapattım, sonra da telefonu duvara fırlattım. Yere çarptığında pil takımının üzerindeki kapak kırıldı. Lanet olsun.

Kapının pervazına küçük bir vuruşun ardından "Griffin? İyi misin?"

Anna'nın orada durduğunu ve Onnika'yı kalçasından desteklediğini görmek için baktım. Kendimi gülümsemeye zorladım. Tanrım, umarım bunların hiçbirini duymamıştır. "Elbette. Benim ne sorunum olabilir ki? Ne de olsa ben muhteşemliğin timsaliyim."

Bir kaşını kaldırdı, sonra kırık telefona baktı. "Emin misin? Dizi mi bu? Sana yayın tarihi verdiler mi?"

Yüzünde bir umut kıvılcımı parladı, ardından şaşkınlık geldi. Stüdyonun beni neden karanlıkta tuttuğunu anlamıyordu. Anlamıyordu çünkü her gün kıcıımı yırtarak yalan söylediğimi bilmiyordu; hatta onu mümkün olduğunca habersiz tutmak için saçlarımı hâlâ kahverengiye boyuyordum. Gerçi bu sadece onu stresten kurtarmak içindi. İşsiz olduğumu ve her ay binlerce dolar kan kaybettiğimizi bilse kalp krizi geçirebilirdi... Kahretsin, bunu düzeltmem gerekiyordu. Çabuk. "Tam olarak değil. Ama yakında, eminim."

Dudaklarını büzdü ve yüzündeki cesaretsizlik ve hayal kırıklığı benim gibi kalın kafalı biri için bile açıkça görülebiliyordu. "Peki, onları aramaya devam et. Sana ödeme yapmamazlık edemezler. Bu doğru değil."

Ona biraz daha asılsız cesaret vermek için ağzımı açtım, ama ben yapamadan döndü ve gitti. Telefona doğru bir adım atarak onu tekrar duvara fırlattım. Lanet olsun. Ne halt edecektim ben? Eğer hiçbir şirket beni kabul etmezse ve ben de yeniden para akışını sağlayamazsam... Anna ve ben birkaç ay içinde beş parasız kalacaktık. Ve beni terk ederdi. Yalan söylediğim için beni terk ederdi, onu aşağı çektiğim için beni terk ederdi, ona bakıcı olma rolümü yerine getirmediğim için beni terk ederdi. Onu ya da kızları bir daha asla göremeyecektim. Hay sikeyim.

Çaresizlik içimi kapladı ve yerde parçalanmış telefona bakarken kısa bir an için D-Bag'leri aramayı düşündüm. Belki yeterince yalvarırsam Matt beni geri alırdı. Ya da onun yerine Kellan'a gidersem. Bu çok onun grubuydu. Evet. Kellan'a gidip Matt'i tamamen atlayabilirdim.

Ama bunu yapma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Saatlerce azarlanmaya katlanmak zorunda kalacaktım: *Bir TV programı yapmaya çalıştığın ama tam bir fiyasko olduğu ve hiç yayınlanmadığı zamanı hatırlıyor musun? Bir albüm yapmaya çalıştığın ama kimsenin seni kabul etmediği zamanı hatırlıyor musun? Bize ihtiyacın yokmuş gibi kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Biz olmadan hayatta kalabileceğini düşünmen ne kadar saçma. Senin bocalayan bir bok parçası olmamanın sebebi biziz ve bunu sakın unutma. Şimdi ayakkabılarımızı parlat.*

Hayır, teşekkürler. Kendimi buna maruz bırakmaktansa bocalamayı tercih ederim. Kıcıımı öpebilirler. Eğer hiçbir şirket beni kabul etmezse, o zaman kendiminkini yapardım. Bir heyecan kıvılcımı o anki endişemi yok etti. Evet, yapacağım şey tam olarak buydu - kendi plak şirketimi kurmak, kendi albümümü yapmak.

Bilgisayarımı açarak internetteki Sarı Sayfalar'a girdim ve sektördeki insanları bulmaya başladım. Herkesle iletişime geçtiğimde

İhtiyacım olabileceğini düşündüm, bordromda en az bir düzine yeni insan vardı. Bu banka hesabımı Anna'nın bile tahmin ettiğinden çok daha hızlı küçültecekti ama bu işe yarayacak bir kumardı. İşe yaramak zorundaydı.

Ama bunu başlatmak için paraya ihtiyacım var. Hem de çok paraya. Şatomun etrafına bakarken yavaş yavaş zor bir sonuca vardım... Anna haklıydı. Küçülmenin zamanı gelmişti. Bunu kabul edeceğini biliyordum ama neden birdenbire kabul ettiğimi ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Gerçek tek seçeneğim gibi görünüyordu.

Gerçeğin belirsiz, puslu bir versiyonu. Onu ne kadar uzun süre karanlıkta tutabilirsem o kadar iyiydi.

O akşam, kızları yatırdıktan sonra ona yaklaştım. Yüzümdeki ifadeden bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Ne?" diye sordu, sesi çekingendi.

Avuçlarım terlemişti ve onları kotuma silip duruyordum. Kahretsin, buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "İtiraf etmem gereken bir şey var." Lanet olsun. Ona her şeyi anlatmalıyım. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu - her şeyi berbat eden bir pislikle evlendiğini. Yine de çok kızardı... hışımla çıkıp giderdi ve onu bir daha asla göremezdim. Bu ihtimali kaldıramazdım. Hayır, geri çekilmek için çok derindeydim. Tek yapabileceğim ilerlemeye devam etmek ve bu albümün tüm hatalarımı düzeltmesini ummaktı.

Gözleri kocaman, yanakları solgun, yatağa oturdu ve ellerini kucağına koydu. "Tamam... Ne?" Gözlerinde korkuyla bana baktı ve ne söyleyeceğimi düşündüğünü merak ettim. Gerçeklerden mi şüpheleniyordu? Yoksa bunun aldatmak kadar basit bir şey olduğunu mu düşünüyordu? Neredeyse ona başka bir kadınla bir şeyler yaptığımı söyleyebilmeyi dileyecektim. Bunu itiraf etmek, yalancı, başarısız bir pislik olduğumu itiraf etmekten daha kolay olurdu. Ama hayır... Bu gece bunu itiraf etmeyecektim. Bu bilgiyi erteliyordum. Tekrar söylüyorum.

"Ah... bugün erken saatlerde... telefonu odanın öbür ucuna fırlattığımda... bir şey olmadı." Bir iç geçirdim ve boğazımda safra birikmeye başladı. Onu hak etmemiştim. "Stüdyo aradı. Gösteriyi yine ertelediler. Önümüzdeki sonbahara kadar çıkmayacağız artık..." Sikeyim. Deliğim şimdi ne kadar derindi? Kendimi içine gömecek kadar derin olduğuna emindim.

Anna yataktan fırladı. "Ne? Ciddi misin sen? Bunu neden yapsınlar ki?" Volta atmaya ve ellerini birbirine vurmaya başladı. "Sana ödeme yapmak için gelecek sonbahara kadar beklemeyecekler, değil mi? Çünkü o kadar uzun süre bekleyemeyiz Griffin. Burada batıyoruz."

Keşke ne kadar çok olduğunu bilseydi. "Evet... öyle. Sanırım sözleşmede yazıyordu ama ben fark etmemiştim. Dizi yayınlanana kadar maaşımın büyük kısmını alamıyorum." Bu kulağa inandırıcı geliyordu, benim yapacağım bir şey gibi ve aslında sözleşmedeki tüm sezon şartıyla, yaptığım şeye yakındı. Bir illüzyon için hayatımı bir kenara atmıştım. Ama şimdi geri alıyordum. Kahretsin, bu işe yaramalıydı.

Anna yüzünü bana döndü ve şimdi gözlerinde ateş yanıyordu. "Fark etmedin mi? Tamamen sikildiğimi nasıl fark etmezsin? Bu kesinlikle çok saçma. Telefonu bana ver, Harold'ı arayacağım." Elini uzattı ama bu hareketi görmezden geldim.

"Bir sözleşme imzaladım, Anna... Çoktan bitti." *Gösteri çoktan bitti.*
"Özür dilerim." *Şu an sana söylediğim tüm yalanlar için. Her şey için.*

Ellerini yumruk yapmış, konuşurken sesi titriyordu. "Üzgün müsün? Üzgün müsün?" Bir parmağı beni işaret etmek için kıvrıldı; öfkesinden titriyordu. "Bunun işe yarayacağını söylemiştin. Her şeyin yolunda gideceğine dair bana güvence vermiştin. Geçim kaynağımızı bir hiç uğruna çöpe atmayacağımızı söylediğinde sana güvenmiştim!"

Çenemi kaldırarak gözlerinin içine baktım. Eğer kendimden emin görünürsem, belki bu onu her şeyin yolunda olduğuna ikna edebilirdi. "Boşuna değildi." Boşuna olmadığını umuyordum. Hayır, boşuna olmaması için *dua ettim.*

Yüzündeki ifade panik, korku ve umut arasında gidip geliyordu. "Oynadığın şey bizim geleceğimiz Griffin. Bizim geleceğimiz ve kızlarımızın geleceği. Bir planımız olmalı. Planımız ne?"

İç çekerek göğsümdeki ağırlığın daha da arttığını hissettim. Bazı kaburgalarımın bu yük altında çatırdadığına yemin edebilirdim. "Bu işi hâlâ başarabilirim, Anna." *diye düşündüm.* "Sadece gösterinin başlamasını beklerken biraz nakit akışı sağlamam gerekiyor."

"Nasıl?" diye sordu kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Şey... artık dizinin tüm bölümleri tamamlandığına ve daha fazla zamanım olduğuna göre..." *Bir sürü zaman.* "Bir albüm yapmayı düşünüyordum." Ona albümü tamamen kendim finanse edeceğimi söylemeyi... hayatımın en azından bir alanında ona gerçeği söylemeyi düşündüm ama yeşil gözlerindeki çelik bakış beni yapmamam konusunda uyardı. Gerçeğin etrafında dolanmalıydım, yoksa onun üzerindeki kırılgan etkimi kaybedecektim. Elimden geldiğince iyimser bir sesle, "Kendime bir plak sözleşmesi ayarlayacağım, böylece önümüzdeki sonbahara kadar bizi temiz tutacak kadar paramız olacak," dedim. *Ve umarım o zamana kadar tanınmış bir isim olurum ve siz de gösteriyi unutmuş olursunuz.*

Anna ağzını öyle sıkıca kapattı ki dudakları bembeyaz oldu. Konuşabilecek kadar sakinleşmesi tam bir dakika sürdü. "Yani... arada D-Bag'lere geri dönmek yerine, ki bu arada hala bir başıları yok... kendi grubunu mu kurmak istiyorsun? Bunu sadece onlara günlerini göstermek için mi yapıyorsun? Onlara gerçekten bu kadar kızgın mısın?"

Sözleri omurgamda acı bir sıcaklığın parlamasına neden oldu. Evet, öyleydin. Sanırım bırakıp gitmek pek de iyi olduğum bir şey değildi. "Hayır, benim yapmam gereken buydu. Yine bir grup işi yapmayacağım. Yalnız gideceğim. Sadece ben olacağım, dünyayı sallayacağım." Ona dikkatle yaklaşarak bir kolumu beline doladım. "Bu konuda ne düşünüyorsun, bebeğim? Tüm zamanların en ateşli solo sanatçısıyla evli olacaksın."

Bu açıklama karşısında olması gerektiği kadar şaşırmış görünmüyordu. "Aşağılayıcı görünmek istemem ama... bir albümün nasıl bir araya getirileceğini biliyor musun?"

Hayır, pek sayılmaz. Şüphelerimi gizlemek için gülümsedim. "Bu işe yarayacak ve harika olacak." Hâlâ ikna olmuş görünmeyince ekledim: "Yardım alacağım, tamam mı? Ne kadar yardıma ihtiyacım olursa. Hatta yarın ilk iş plak şirketlerini aramaya başlayacağım. Geri kalan her şey yerine oturacak. Göreceksin."

Anna bana bir kaşını kaldırdı. Hâlâ tehlikeli bir bölgede olduğumu hissediyordum, bu yüzden söyleyebileceğim en dürüst şeyi söyledim. "Haklıydın. Bir rock yıldızı olmak her zaman hayalim olmuştur. Ve sanırım D-Bags'ten ayrıldığımdan beri müzik aklımın bir köşesinde. Sahneyi özledim, performans sergilemeyi özledim." *Çocukları özliyorum.* Bu hatalı düşünceden sıyrılarak ona, "Şimdi bu konuda bir şeyler yapmak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor, çünkü zamanım var..." dedim. Gözlerini kıstı, ben de hemen konuyu değiştirdim. "Sanırım ev ve harcamalarımız konusunda . Sanırım küçülmemiz gerekiyor."

Konuşmamız başladığından beri ilk kez yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu kesinlikle kabul edebilirim." Kollarını boynuma dolayarak zengin yatak odamıza baktı. "Bu ev çok büyük."

Evet... Yine de özleyecektim. Ama zor zamanlar zor kararlar gerektirir. Karımı sürekli gerçeğin iki adım gerisinde tutmak gibi.

Birkaç hafta sonra, ev neredeyse toparlanmıştı ve kiralamak istediğimiz yeri daraltıyorduk. Ben zaten ekibi işe almıştım.

Destansı solo albüm şaheserimi yaratıyordum ve her biri beklediğimden on kat daha pahalıya mal oluyordu. Matematik dehası değildim ama finansal bir kara deliği gördüğümde anlardım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama daha da sert kesintiler zamanı gelmişti, bu da... karımla konuşmam gerektiği anlamına geliyordu. Tekrar.

Anna kızlarla birlikte oturma odasındaydı ve onlar bebekleriyle oynarken onlara göz kulak oluyordu. Gibson bebeği Onnika'yımış gibi davranıyordu. Onu iplikle bağlamış ve bir tren setinin üzerine yatırmıştı. Tren raylarda hızla ilerliyordu ve Gibson küçük kız kardeşinin kopyasını kurtarmak için hiçbir hareket yapmıyordu.

Tam Gibson'la bir kez daha konuşmam gerektiğini düşünürken, Onnika kendini kurtarmaya karar verdi. Sıkıntılı minyatürüne doğru paytak paytak yürüdü ve tren ona çarpmadan hemen önce onu kucağına aldı. En küçük kızıma bağlandığımı hissettirdi. *Kesinlikle, Onnie. Hayat seni mahvettiğinde, bazen kendi süper kahramanın olmak zorunda kalırsın.*

Gibson aynı şeyi hissetmiyordu. Onnika'yı geriye, tumbul bezinin üzerine doğru itti. Düşüşün onu incittiğini sanmıyorum ama ani hareket onu kesinlikle korkuttu.

Anna ve ben aynı anda Gibson'a çıktık. İkimizi de üzgün görmek onu ağlattı, bu da Onnika'yı ağlattı.

Kızlar. En küçük şeyler onları histerik hale getirirdi.

Anna Gibson'la samimi bir konuşma yaparken ben Onnika'yı kucağıma aldım. Kucağımızda ağlayan çocuklarla karımla konuşmak zordu. Ya da belki de değildi. Kızımızı sakinleştirmeye çalışırken beni öldüremezdi. "Bugün bir emlakçıyı aradım. Belki de Seattle'daki evi satışa çıkarmanın zamanı gelmiştir diye düşündüm."

Anna sarılmanın ortasında durdu ve ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Sen...? Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Evet, sanırım yapmalıyız. Boş bir evin ödemelerini yapmak para israfı gibi görünüyor. Ve biz de tasarruf etmeye çalışıyoruz, biliyorsun değil mi?"

"Oh, sanırım bu mantıklı" dedi, şaşırmış ama memnun görünüyordu. "Tamam, evet, bunu gerçekleştir." Ne kadar fiyat vermemiz gerektiğini sormadı ve ben de buna minnettar oldum. Emlakçının söylediğine göre anlaşılmadan zarar edecektik; satın alırken çok fazla para ödemiştik.

Ona bu haberi er ya da geç vermem gerektiğini bildiğimden derin bir nefes aldım ve aceleyle, "Aslında düşünüyordum da... Şu anda bir ev kiralamak için para harcamak aptalca. Biriktirebildiğimiz kadar biriktirmeliyiz.

Sonbaharda dizi başlayana kadar yapabiliriz. Annemle babamı aradım ve yanlarına taşınabileceğimizi söylediler. Ben de onlara gelecek ay taşınacağımızı söyledim."

Anna yavaşça gözlerini kapattı, sonra başını salladı. "Başlangıçta mütevazı bir şey alsaydık..." dedi. Sakin kalmaya çalışırken sesi titriyordu.

Onnika'yı yere bırakıp ona doğru yürüdüm. Gibson'ı yolumdan çektikten sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüne baktım. Varlığını hissedenden Anna gözlerini açtı. Hayran olduğum yeşil taşlar öncekinden biraz daha sönüktü. Bu benim hatamdı. Onu buraya sürüklemenin stresi, ona yalan söylemenin stresi, son zamanlarda yaptığım her şey onu değiştirmişti. Beni de değiştirmişti. Çoğu gün içten dışa doğru yıpranmış hissediyordum. Sadece *bir şeylerin* planladığım gibi gitmesine ihtiyacım vardı.

"Biliyorum. Berbat ettim." *Pek çok konuda.* "Ama albüm bizi sonbahara kadar idare edecek. Ve sonra her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Söz veriyorum her şey yoluna girecek, Anna." Olmak zorundaydı, çünkü başka yedek plan yoktu.

Gözleri büyüdü ve gözlerindeki korku çok açıldı. "Sen söz vermezsin."

Başımı sallayarak ona dedim ki, "Kesinlikle. Ama bu konuda... öyleyim. Sadece benden vazgeçme. Tamam mı?" *Lütfen bunu benimle birlikte hallet.*

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, çılgın maskaralıklarımın sonunda ona fazla geldiğini ve buradan gittiğini söyleyeceğinden emindim. Tanrım, bunu söylememesini gerçekten umuyordum. O yanımda olmadan hayatımın aniden belirsizleşmesini kaldıramazdım, bu yüzden bencilce gerçeği ona parça parça . Ona ne kadar berbat durumda olduğumuzu söyleseydim, gitmiş olurdu.

Anna bir dakika daha beni inceledikten sonra, "Tamam Griffin. Ailenle yaşayabilirsiniz. Sonbahara kadar."

Ani rahatlama başımı döndürdü. Tanrı'ya şükür. Yarattığım bu devasa çukurdan çıkmak için en azından sonbahara kadar vaktim vardı. Umarım bu yeterli bir süreydi.

Anna'yı ev eşyalarımızı tasfiye etmemiz gerektiğine ikna etmek çok uzun sürmedi, böylece gösteri başlayana kadar bir güvenlik ağıımız oldu. Benim muhteşem Hummer'ım ve Anna'nın mücevherlerinin bir kısmı gibi yüksek fiyatlı eşyaların çoğunu sattık. Geri kalan her şeyi depoya kaldırdık. Bir süreliğine sade yaşayacaktık.

Bu herkes için berbat bir durumdu ama sadece geçiciydi. Her şeyi geri alacaktım, hatta daha fazlasını.

Her birimizin sadece bir haftalık kıyafeti ve kızların bir avuç oyuncakıyla ailemin evine taşındık. Tüm eşyalarımız babamın minibüsüne doldurduğum dört kutuya sığıdı, çünkü tüm arabalarım gitmişti. Gerçek değeri olan çoğu şey gitmişti. Ama şaşırtıcı bir şekilde, Alfred benim için ayrılması en zor olan şeydi. Her isteğimi yerine getirecek birinin yanımda olmasına bağlanmışım. Hatta belki de ona en çok ihtiyaç duyduğum anda bir anda ortaya çıkan sessiz, itaatkâr hayalet adamın kendisine bile düşkün olmuştum. Ona artık hizmetlerine ihtiyacım olmadığını söylediğimde gözlerim yaşardı. Tek tepkisi başını sallayarak veda etmek oldu. Kötü şansıma lanet olsun. Ve kötü seçimlerime.

Son kutularımız da çocukluk odama yerleştirildikten sonra Anna yatağa oturdu ve iç çekti. Gibson yatağın üzerinde zıplarken ve Onnika odanın içinde duraklayan adımlar atarken, ben Anna'nın yanındaki yatağa oturdum. Kolumu omzuna dolayarak ona "Daha kötüsü de olabilirdi" dedim.

Çocuklar kutunun içinden çıkan bir oyuncak için kavga etmeye başladıklarında Anna soru sorarcasına başını bana doğru eğdi. "Gerçekten mi? Nasıl yani?"

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama ben cevap veremedim Onnika kutunun içindeki her şeyin üzerine kustu. *Bu olabilir.*

Ya da gerçekten ne kadar berbat olduğumuzu öğrenebilirsiniz.

Bölüm 19 O

Kadar da Harika

Değil

Neredeyse her gün birileri benden daha fazla para istiyor gibiydi - söz yazarım, yapımcım, albüm kapağını tasarlayan adam, kayıt stüdyosu ve hatta ailem. Hepsi beni hortumluyordu. Seattle'daki ev sonunda satıldı, ama hala borçlu olduğum parayla birlikte banka hesabım dört haneli rakamların ortalarında geziniyordu. Bu şehirde uzun sürmezdi.

Fiyatını bir kez daha artırdığında söz yazarıma "Ne demek beş bin daha lazım?" diye sordum.

"Müzikal düzenleme için cebimden ödeme yapmak zorunda kaldım. Sadece hakkınız olan masrafların bana geri ödenmesini istiyorum."

Elimi yüzümde gezdirdim, cesaretim kırılmıştı. Eğer ona beş bin dolar ödersem, cebimde bozuk paradan başka bir şey kalmayacaktı. "Müzikal düzenleme mi? Bunun için *sana* para ödediğimi sanıyordum. Neden başkasına ödemek zorundayım?"

Sanki bunu bana defalarca açıklamış gibi iç geçirdi. Anlatıp anlatmadığından emin değildim. Adamın Shakespeare gibi konuşma eğilimi vardı. "Daha önce de söylediğim gibi, benim deham kelimeleri hayatla parlayan ve sesle titreşen akıcı sanat formlarında birleştirmektir. Ama kelimeleri uçurmak için bir ortağa ihtiyacım var. Ve beş bin dolar. Şarkı başına."

"Şarkı başına mı? Kafan mı güzel senin?" Cevap vermeyince homurdandım, "Tamam. Sana lanet olası parayı getireceğim."

Telefonu kapatırken küfrettim ve duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Babamın ahizesini de kıramazdım. "Peki, harika. Şimdi ne yapacağım ben?" Ayaklarımın dibinde duran Onnika'ya sordum. Sadece kara gözleriyle bana baktı ve diş dolu bir gülümseme verdi. "Sevimli olmanın bir faydası olmaz." Ona söyledim.

Gözlerimi kapatarak inledim ve seçeneklerimi değerlendirdim. Ailem mi? Erkek ya da kız kardeşim? Çocuklar mı? Hayır, bunların hiçbirisi mümkün değildi. İhtiyacım olan parayı bulabilmek için aptalca bir şey yapmam gerekiyordu. Çünkü Anna'nın ne kadar berbat durumda olduğumuzu bilmesine izin veremezdim. Hâlâ bu işin içinde olmasının tek nedeni televizyon programıydı. Son kozumuzdu, ya da o öyle sanıyordu.

Çok fazla düşünmeden bunu yapmaya karar vererek kredi kartı şirketimi aradım ve limitimi yükseltmelerini istedim. Sonra bankayı aradım ve kredi almak için bir randevu ayarladım. Buna mecburdum. Albüm bitmezse bu karmaşadan asla kurtulamazdım. Ve eğer bitiremezsem, evliliğim bitecekti. Bunu biliyordum.

Telefonu yatağın üzerine atarak kızıma uzandım. Ev bir değişiklik olarak garip bir şekilde sessizdi; huzur güzeldi. Onnika, kucağa alınmak istemediği, sadece özgür olmak istediği o yoğun dönemdeydi. Birden boynuma bir tasma geçirildiğini hissettiğimde anladım ve istediğini yapabilmesi için onu serbest bıraktım. Yatağın üzerindeki telefona doğru koşturarak telefonu aldı ve adımı söyleyerek tuşlara basmaya başladı.

"Yataktan düşmesine izin verme, bebeğim." Kapı aralığında beliren Anna, Onnika'yı işaret etti.

Bana doğru yürüyen Anna kendini kucağıma oturttu. Aletim anında heyecanla seğirmeye başladı. Çocuklarla aynı odayı paylaştığımızdan beri seks hayatımız biraz azalmıştı. Duşta seks yapmak için gizlice kaçmak harika olsa da, yıpranmaya başlamıştı. Tek istediğim, karımı kral boy bir yatağın üzerinde, hiçbir çocuğun duyamayacağı şekilde becermektir. Tanrım, o günleri özlemişim.

Kollarını boynuma dolayan Anna, "Yapımcıdan haber aldın mı? İlk şarkıyı dinleyebilir miyim?"

İçime öyle hızlı bir suçluluk duygusu doldu ki, anında uyarılmamı engelledi. Albümü kaydetmek için sürekli evden ayrıldığım konusunda yalan söylemek istememiştim, bu yüzden ailemin yanına taşındıktan birkaç gün sonra Anna'ya yarı yalan söylemişim - bir plak şirketi beni işe almıştı. Bunu duyunca heyecanlanmış ve gururlanmıştı, bu da beni oldukça boktan hissettirmişti. Dürüst olmak gerekirse, hala boktan hissediyorum. Ama ufukta bir umut olması Anna'nın ruh halini ve zihnini rahatlatmıştı, bu yüzden yalan neredeyse pişmanlığa değerdi. Neredeyse.

Merak ettiği şarkı ilk single'dı. Geçen hafta kaydetmiştim ama tuttuğum adamlar hâlâ üzerinde çalışıyorlardı. Buna ihtiyaç bana garip gelmişti. Bir D-Bags şarkısı bir kez kaydedildiğinde, üzerinde değişiklik yapılmasına gerek kalmazdı. Ama single'ın ham halini dinlemiştim ve yapımcımla aynı fikirdeydim. Bir şeylere ihtiyacı vardı.

Kaşlarımı çatarak ona "Hayır, henüz değil... Yeterince iyi değil" dedim.

Anna'nın yüzündeki ifadeden, bunu itiraf ettiğimi duyunca şok olduğu belliydi. Nedenini anlayabiliyordum. Genelde yaptığım her şeyi severdim. Ama

O sıralar kendimden pek hoşlanmıyordum ve üzerimde büyük bir baskı vardı. Bu albümün *mükemmel* olması gerekiyordu. "Yeterince iyi değil mi? Her zaman her şeyin harika olduğunu düşünüyorsun."

Evet, ama buna her zamankinden çok daha fazla bağlıyım. Tüm dünyam o CD'ye bağlı... Sadece bunu bilmiyorsun. Gülümseyerek omuz silktilim. "Beni yanlış anlama, muhteşem bir şey ama henüz o kadar da muhteşem değil." Poposunu çimdikledim. "Sadece beklemek zorundasın."

Kıkırdayarak kucağımda kıvrandı, ruh halimi hafifletti ve aletimi tekrar sertleştirdi. Sonra Onnika güldü ve ben tamamen kendimi kaybettim. Lanet olsun. Eğer buradan çıkamazsak, bir daha asla seks yapamayabilirdim.

Anna parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken uzun bir iç geçirdi. Hüzünlüydü ve onun da benimle seks yapmayı özleyip özlemediğini merak etmekten kendimi alamadım. Sırtını okşayarak mırıldandım, "Belki annemle babam bu gece çocuklara bakabilir ve biz de arabayı ödünç alabiliriz? Güzel ve sakın bir yere gideriz... arka koltukta çılgınca sevişiriz?" Kaşlarımı oynattım ve o da sırıttı.

"Ailenin arabasını ödünç almak ve bir gözetleme noktasında öpüşmek istiyorsun." Gözlerini kapatarak başını salladı. "Sanki yeniden on beş yaşındayım."

Ses tonundaki espriyi görmezden gelerek, "Sadece bir fikir. Beni becermek istiyor gibiydin, hepsi bu."

Bir kez daha hüzünlü bir iç geçirdi. "Hayır... düşündüğüm şey bu değildi." Ona tuhaf bir bakış attığımda gülümsedi ve ifadesini değiştirdi. "Evet, seninle yatmak istiyorum, sadece kilerde saklanmak değil, ama..." Tekrar iç çekti. "Kiera bu sabah aradı. Hamileymiş..."

Bunu söyleme şeklinden ve telefonu yatağa vuran Onnika'ya bakışından, onun da yeniden hamile kalmak istediği anlaşılıyordu. "Bir tane daha denemek ister misin bebeğim? Çünkü Onnie'yi uyutabilir, Gibson'ı bulabilir ve..." Anna'nın omzunun üzerinden bakarak büyük kızımı dinledim. "Gibson nerede bu arada?"

Anna başını salladı ve ilk soruma cevap verdi. "Şu anda başka bir bebeği karşılayamayız Griffin. Gösteri başlayana kadar olmaz." Söyleyiş tarzına bakılırsa, bu olasılığa sanki bir can simidiymiş gibi tutunuyordu. Sanki albümün iyi gitmesini umuyordu ama gösteri onun gerçek kurtuluşuydu. İçimde korkunç bir his kabardı - pil asidi gibi aşındırıcıydı ve milyonuncu kez ona gerçeği söylemem gerektiğini düşündüm. Tam bunu yapmak için ağzımı açmışım ki Gibson elinde bir ayak uzunluğunda bir yılanla odaya koştu.

"Bak, anne! Kıvranıyor!"

Gibson güldü. Anna çığlık attı. Ve gerçek dudaklarımdan hiç geçmedi.

Krediler ve kredi kartları sayesinde borçlu olduğum herkese ödeme yapabildim ve albümümü bitirebildim. Bunu yapmak çok uzun iki ay daha sürdü ama sonunda tam ve bitmiş bir albümüm oldu. Albümü kaydederken duyduğum en iyi şey olmasına rağmen, son ürünü duyduğumda gerildim, hatta korktum. Bu benim için garip bir duyguydu. Ben hiç gergin olmadım. Hiçbir şey için. Belki de ailemle yaşamamın stresiydi. Belki de bu albüm tutmazsa geri ödeyemeyeceğim bir sürü para borcum olduğu gerçeğiydi. Belki de üzerimde daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir baskı vardı. Ya da belki de bunu tek başıma, Anna yüzde yüz yanımda olmadan yapıyordum, çünkü o tüm hikayeyi bilmiyordu. Bundan nefret ediyordum. D-Bag'lerle birlikteyken hayat birçok açıdan çok daha kolaydı.

Albümün ön siparişe açıldığı gece, herkesin dinlemesi için bir kopyasını eve getirdim. Annem aileyi akşam yemeğine davet etti ve dünyaca ünlü lazanyasından bir parti yaptı. Neredeyse yapmamasını dileyecektim, çünkü bu CD için çıldırmak üzereydim - kelimenin tam anlamıyla sahip olduğum her şey bu albüme bağlıydı - ama en çok değer verdiğim insanların açılış için orada olmasının uygun olduğunu düşündüm. İyi olsa iyi olur. Muhteşemden daha azını kaldıramazdım.

Yemek pişerken herkesi oturma odasına oturttum. Avuçlarım terliyordu, çok gergindim. , nemli ellerden nefret ederdim. Bu benim zafer anımdı. Yükseklerde uçuyor olmalıydım, o kadar güven doluydum ki kibir sınırındaydım. Başka zaman olsa öyle olurdu ama bu küçük, dayanıksız disk beni ya uçuracak ya da düşürecekti. Hay sikeyim.

Düz CD kutusunu kaptığım gibi aileme gösterdim. "Bu aklınızı başınızdan alacak." Gerçekten hissetmediğim için bu güvenceye inandıklarını umuyordum.

Liam öne doğru eğilerek, "Figfrin Hancock kim?" diye sordu.

Liam'ın neden bahsettiğini merak ederek CD kutusuna baktım. CD'nin üzerinde kalın bir Sharpie kalemle "Figfrin Hancock Demo" yazıyordu. Ne oluyor lan? "Aptal yapımcı yanlış yazmış, hepsi bu."

Liam homurdandı. "Vay canına, senin adını bile doğru söyleyemiyorsa, bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimle onu delip geçerek kutuyu açtım ve CD'yi çıkardım. Midem, daha da şüpheli bir yemek kamyonundan şüpheli bir taco yemiş gibi hissediyordu. Eğer antiasitlerim olsaydı, onları şeker gibi yutuyor olurdum. Keşke elimde bir içki olsaydı diye düşündüm. Ya da birkaç tane. *Lütfen bu iyi olsun.*

CD çalmaya başladı ama garip bir şekilde müzik setinden gelen müzik değildi. Yapımcıya şikayet eden bendim. "Çalıyor mu? Müziği duyamıyorum. Müziği duyabilmeli miyim? Yoksa şarkının neresinde olduğumuzu tahmin etmem mi gerekiyor? Oh, bekle... işte başlıyoruz. Şimdi duyuyorum. Hadi yapalım şu işi!" Sonra sert bir ritim başladı. Bunu şarkıda tutması garipti ama sanırım işe yaradı. İşe yaramayan şey geç gelmemdi. Ritmin bir ritim gerisinde kaldığımı ben bile duyabiliyordum. Chelsey ve annemin kaşları çatılmıştı, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyorlardı. Ne oluyor be? Belki rap bölümüne geçince düzelir diye düşündüm ama düzelmedi. Aksine, daha da kötü oldu.

Rap montajım sırasında Liam kahkaha krizine girdi. "Bekle... Şarküteri etleri hakkında mı rap yapıyorsun? Aman Tanrım, yapıyorsun."

Sinirlenerek atlama düğmesine bastım. Sıradaki şarkı bir baladdı. Bunlar popülerdi ve berbat edilmesi imkânsızdı, bu yüzden iyi olma ihtimali konusunda kendimi daha iyi hissediyordum. Ta ki kendi sesimi duyana kadar. "Bu hurda yığınının nesi var böyle?" Yanlış ayarlanmış bir kol var mı diye müzik setini incelerken sordum. Sesim, hayatını kurtarmak için nota tutamayan bir teneke kutudan şarkı söyleyen bir robotmuşum gibi geliyordu.

"Um, bebeğim," dedi Anna'nın sessiz sesi, "bunun müzik seti olduğunu sanmıyorum. Sanırım bu şekilde kaydedildi."

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve tekrar atlamaya başladım. Ama her şarkı daha da kötüye gidiyordu.

Bittiğinde, oda sessizdi. Çocuklar bile suskun bir şekilde bakıyorlardı. Chelsey boğazını temizledi. "Griffin, hepsi kötü değildi... belki birkaçı temizlenebilir ya da yeniden kaydedilebilir..."

Buz gibi panik damarlarıma hücum ederken ellerimi saçlarımda gezdirdim. *Hayır.* Bunun destansı olması gerekiyordu. Her şeyi düzeltmesi gerekiyordu... her şeyi daha da kötüleştirilmesi değil. "Yapamam. Çoktan dağıtıma çıktılar. Bu son ürün ve zaten düzeltmek için hiç param kalmadı. Elimdeki her kuruşu buna harcadım, tüm kredi kartlarımda limitini doldurdum. Beş parasızım!"

Bu boku yakmak için kibrit almak üzere bir banka kredisi daha çekmem gerekecek!" Boş CD kutusunu yere fırlattım, çerçevesi çatladı ve menteşesi kırıldı.

Anna kanepedeki yerinden kalktı; yüzü hayalet gibi bembeyazdı. "Sen neden bahsediyorsun Griffin? Her kuruşunu harcadım da ne demek? Plak anlaşması yaptığını söylemiştin."

Kalbimin çarpmaya, başımın dönmeye başladığını hissederek boğazımdaki buz gibi utanç yumrusunu yutmaya çalıştım. Kıpırdamadı. Yaptığım şeyi onaylamasına imkân yoktu. Hele şimdi, elimde gösterecek iyi bir şey yokken. Boku yemiştım. Boku yemiştık. Ve hepsi benim hatamdı.

"Denedim, Anna. Aklıma gelen her şeyi yaptım ama hiçbir plak şirketi beni kabul etmedi. Albümü yapabilmemin tek yolu kendim yapmaktı. Çok pahalıydı, düşündüğümde çok daha fazlaydı ama bir yerden para bulmam gerekiyordu. Bulmak *zorundaydım*. Yarım bırakamazdım." *Çünkü bu sahip olduğum tek şanstı. Ve şimdi gitti.*

Anna daha ağır nefes almaya başladı; aşırı nefes almanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Onu rahatlatmak istedim ama şu anda ona dokunmanın iyi bir fikir olmayacağını biliyordum. Arkasında Gibson korku dolu gözlerle bizi izliyordu. Kahretsin, en çok değer verdiğim iki insanı incitiyordum. Kaçmak istedim ama gidecek hiçbir yer yoktu.

"Yalan söyledin... yine. Yine arkamdan iş çevirdin. Neden? Bunu neden yaptın? Dürüst olmamız gerekiyor, Griffin! Her şeyi konuşarak gerekiyordu!" Anna'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu; gözlerindeki acı beni öldürüyordu. Tam bir aptaldım. "Beni de dahil etmek istemen gerekirdi. Beni önemsemen gerekirdi." Gözyaşları yanaklarına düştü. Düşen her bir damla göğsüme inen bir balyoz gibi hissettirdi.

Gibson artık ağlıyordu; annem onu sessizce odadan çıkardı. "Umursuyorum... Umursuyorum." Sesim zayıf ve cızırtılı çıkıyordu. Bundan nefret ediyordum. Tüm bunları onun için yapmıştım... Ama o bunu bilmiyordu. "Başka seçeneğim yoktu, Anna. Albüm tek yoldu..." Gözlerimi ovmak için durakladım; o kadar çok yanıyorlardı ki zar zor görebiliyordum. "Her şey buna bağlıydı ve şimdi... boku yedik."

Anna yanaklarını kurularak sordu: "Borcumuz ne kadar Griffin? Ne kadar borcumuz var?"

"Elli," diye fısıldadım. En azından son baktığımda bu kadardı.

Anna şaşkın görünüyordu. "Elli... dolar mı?"

Suçluluk, pişmanlık ve korku içimde kabarak onun gözlerinin içine bakmamı imkânsız hale getirdi. Ona anlatmalıydım. Onunla konuşmalıydım. Her şeyi berbat etmemeliydim. Başından beri dürüst olmalıydım. Onun bakışlarından kaçarak yerdeki paramparça çantaya baktım. Kırılmıştı. Tıpkı hayallerimin her biri gibi. "Elli bin," diye itiraf ettim sonunda.

Odadakiler şaşkınlık içinde soluk soluğa kaldılar. Kafamı kaldırdığımda, Anna'nın ağzı bir karış açık orada durduğunu gördüm. Yanakları öfkeyle kızarmıştı ve sanki bir şeye vurmak istiyormuş gibi parmaklarını çıtlatıyordu. *Bana* vurmak istiyordu.

"Şovun varken neden bize bir albüm için elli bin dolar borçlanıyorsun ki..." Ve bir anda ışık yandı. Ellerini ağzına götürdü, sonra yavaşça indirdi. "Gösteri yok... değil mi?"

Ona doğru bir adım atarken göğsümün patlayacağını hissettim. "Anna..." *Lütfen anla, bunu senin için, kızlar için, geleceğimiz için yaptım.* Sikeyim. Hayır, yapmadım. Kendim için yaptım.

Onu yatıştırmaya yönelik acınası girişimimi durdurmak için elini kaldırdı. "Bunca zaman gerçekler gözümün önündeydi, ama onlara inanmak istemedim, çünkü her gün yüzüme karşı yalan söylediğine inanmak istemedim." Öfkesinden titremeye başladı. "Böyle mi oldu? Bana yalan mı söylüyordun? Aylardır!"

Odadaki tüm oksijen çekiliyormuş gibi hissediyordum. Kendimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, ona ne kadar korktuğumu, onu karanlıkta bırakmanın beni ne kadar perişan ettiğini, düzeltilemeyecek bir şeyi düzeltmeye çalışırken ne kadar yalnız hissettiğimi nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Ama kalbini kırmak... inancını ve desteğini kaybetmek... Yalan söylemek bunu yapmaktan kaçınmanın bir yoluydu ve tembel, bencil bir pislik gibi kolay seçeneği seçtim. "Çok özür dilerim. Sana söylemek istedim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Program iptal edildi ve paniğe kapıldım... Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim." *Lütfen anla,* diye sessizce yalvardım. *Sen her zaman çok anlayışlısın. Bu yüzden çalışıyoruz.*

Tüm rengi yanaklarından süzüldü ama gözlerinde alevlendi. "Tanrım... Ne zamandır bana yalan söylüyorsun? Ne kadar zamandır karanlıktayım?"

Kalbim küt küt atıyordu. Tam bir aptaldım. Belki başlangıçta onu ikna edebilirdim ama şimdi beni anlamasının ve desteklemesinin hiçbir yolu yoktu. Hiçbir şekilde. Sahtekârlık sona ermişti. "Gösteri iptal edildi... VMA'lardan hemen sonra."

Gözleri tekrar şok içinde açıldı ve ağzını açıp kapadı ama hiçbir kelime çıkmadı. Parlayan gözlerle sessiz odaya baktı, sonra döndü ve hışımla yatak odasına gitti. Ben de cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde onu takip ettim. Odamıza vardığında kapıyı çarptı. Hareketin rüzgârı yüzümü tokatlamış gibi hissettim. "Anna?" Cevap vermeyince kapıyı tekrar çaldım. "Anna? Bir gün benimle konuşmak zorunda kalacaksın. Bu şimdi de olabilir." *Lütfen beni dışlama.*

Kapı o kadar hızlı açıldı ki yine esintiyi hissettim. "Seninle konuşmak mı? Seninle neden konuşayım ki? Benimle konuşma nezaketini göstermiyorsun. Ya da bana gerçeği söyleme! Tüm bu planları arkamdan yapıyorsun, sonra da değiştirmek için çok geç olduğunda beni bilgilendiriyorsun!" Koluma bir yumruk indirdi. "Bana aylarca yalan mı söyledin? Ve sahip olduğumuz her şeyi kaybettin! Aklından ne geçiyordu?"

Odaya girip kapıyı kapatmaya çalıştım, böylece bizi dinleyen herkesle aramıza en azından küçük bir tampon koyabilecektim ama Anna içeri girmeme izin vermediği için bu çok zordu. Sonunda içeri girmeyi ve kapıyı arkamdan kapatmayı başardım. "Bunu düzelteceğim, Anna. Yemin ederim." Nasıl, hiçbir fikrim yoktu.

Anna düşüncelerimi yineledi. "Bunu nasıl düzelteceksin Griffin? Hiçbir şeyimiz yok ve elli bin dolar borcumuz var ve bunu senin çok tutacağı kesin olan programından elde ettiğin gelirle geri ödeme şansımız yok. Yayınlanana kadar sana ödeme yapmayacaklarını söylediğin anda bunun saçmalık olduğunu anlamalıydım. Tanrım, ne kadar aptalım."

Çılgınca sakinleşmeye çalışıyormuş gibi volta atarken takıntılı bir şekilde saçlarını düzeltmeye başladı. Yüz ifadesinden bunun işe yaramadığını anlayabiliyordum. Gözleri acıdan sulanmış ama yanakları öfkeden kızarmıştı. Ondak uzak tutmaya çalıştığım tüm azap bir anda yüzüne vuruyordu. Mücadelesini izlemek beni boğuyordu ama sonucunu tahmin etmek midemi bulandırıyordu.

"Hayır, değilsin," dedim boğuk bir fısıltıyla. *Öyleyim.* Yenilgi zehirli bir bulut gibi etrafıma çökmüş, sahip olduğum son umut kırıntılarını da boğuyordu. "Böyle olmaması gerekiyordu. Albümün her şeyi düzeltilmesi gerekiyordu. Harika olması gerekiyordu..."

"Şey, bu inanılmaz bir bok parçası." Gözlerimi onunkilere diktim ve o da omuz silkti. "Bunu ballandıra ballandıra anlatamam Griffin. İyi üretilmemiş, iyi yazılmamış, hiçbir şeyi iyi değil. Berbat bir şey ve yayınlandığında alay konusu olacaksın."

Acımasız dürüstlüğü karşısında o kadar şaşırmıştım ki ne bilemedim. Söylediğim şey muhtemelen aylar önce söylemem gereken bir şeydi. "Tamam... Peki şimdi ne yapmamı öneriyorsun?"

Anna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çocukları ara ve işini geri almak için yalvar."

Acı sıcaklık, beni boğan suçluluk dağını geçici olarak örttü. Çenemi kaldırarak kararlı bir şekilde "Hayır" dedim. Yalvarmak bir seçenek değildi.

Anna başını sallarken gözlerini kıstı. "Tabii ki cevabın bu," diye alay etti, sesi öfke ve acıyla titriyordu. "Sen ve senin lanet olası gururun."

Tam önümde durup bana baktı. Yeşil gözlerinde altın rengi benekler vardı ve bana güneş kadar parlak bakıyorlardı. "Bundan bıktım. İnsanlardan, şehirden, *ben senden daha iyiyim* tavırlarından bıktım. Havadan bile bıktım ve bunun nasıl mümkün olduğundan bile emin değilim." Ellerini hayal kırıklığı içinde kaldırdı, sonra uzun bir nefes vererek bıraktı. "Ve bu çok garip, çünkü Los Angeles beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Dürüst olmak gerekirse, sanırım buradan nefret etmemin asıl nedeni olmamız gereken yerin burası olmaması. Evde olmalıydık... Seattle'da."

Anna tüm gücü tükenmiş gibi yatağa yığıldı. "Seattle'dan ayrılmanın benim için neden bu kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Omuz silktim. Bu noktada bir şey bildiğimden emin değildim. "Kız kardeşin mi?"

Anna hüzünlü bir iç çekişle başını salladı. "Kısmen. Ama bundan çok fazlasıydı. Hayatımda ilk kez, sonunda hayatımın her yönünü sevdim. Olduğum yerde ve olduğum kişiyle tamamen mutluydum ve daha fazlasını arzulamıyordum. Sadece memnundum. Sonra sen beni severek büyüdüğüm her şeyden kopardın ve o tamamen tatmin olma hissini asla geri alamayacağımı hissettim. Ama yine de sevgi dolu, destekleyici bir eş olmaya çalıştım, çünkü yapmam gerekenin bu olduğunu hissettim... ama sadakatim için ne teşekkür aldım?" Yataktan fırladı ve parmağını göğsüme soktu. "Bana yalan söyledin! Defalarca! Sırf istediğin şeyi yapmaya devam edebilmek için. Artık bunu yapamam ve artık burada olmak istemiyorum. Burası benim evim değil. Evim Seattle. *D- Bags* evim." Adlarını yavaşça ve kasıtlı olarak söyledi, sanki bunun içine işlemesini istiyordu.

Bu konuşmadan nefret ediyordum, mutsuz olmasından nefret ediyordum ve bana zaten bildiğim şeyi -bütün bunların benim hatam olduğunu- söylemesinden nefret ediyordum.

Meydan okurcasına kollarımı göğsümde kavuşturdum ve içimdeki karanlığın utancımı bir kalkana dönüştürmesine izin verdim. "Ben onlarla birlikteyken yüklüydük diye mi? Bu yüzden mi bu kadar 'memnundun'?" Bunu söylediğim için kendimi tokatlamak istedim. Anna bir servet avcısı değildi, bunu biliyordum ama aşağılanmış ve korkmuştum ve savunmaya geçmek, düşerken tekmelenmekten daha kolaydı.

Dudakları sert, ince bir çizgi halinde düzleşirken gözleri hançer gibi daraldı. Bu bakışı bilirdim. Hedeften o kadar uzaklaşmışım ki, sözlü bir tokatla hedefe geri dönmek üzereydim. "Hayır, bunun parayla ilgili olmadığını biliyorsun," diye başladı, sesi buz gibiydi. "Berbat bir dairede yaşarken ve Hooters'ta çalışırken bile, o süslü malikanede oturmaktan, el pençe divan durmaktan daha iyiydi. Eğer benden isteseydin o hayata anında geri dönerdim. Ama yenilgiyi kabul edip Washington'a dönmek yerine bana yalan söyledin. Sırf fantezini yaşamaya devam edebilmek için işe gidiyormuş *gibi* yaptın. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu görmüyor musun?"

Daha uzun, daha gururlu duruyordu ve benden daha küçük olmasına rağmen, aniden onun varlığı karşısında cüce gibi hissettim. "Bunların hiçbirini istemedim. Ailemizi bir arada tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama artık yapamıyorum. Tüm ailemiz *bir arada değil* ve burada olmak bize mutsuzluktan başka bir şey getirmedi. Seattle'a geri dönmek istiyorum." Elini koluma koydu. "Çocukları ara Griffin. Onlara durumunu anlat. Özür dile."

Öfke ve ihanet içimde savaş açtı ve kolumu ondan çektim. "Özür dilemek mi? Ne için? Ben o pisliklere hiçbir şey yapmadım." Dönmek istediğim son yer olan Washington'ı işaret ettim. "Beni mahvedenler onlar. Özür dilemesi gereken onlar. Yalvarması gereken onlar! Ben değil!" *Beni bir kenara attılar. Geri dönemem.*

Gözleri tekrar sulanmaya başladı ve elleri sinirli yumruklar halinde kıvrıldı. "Her zaman seni tutanların erkekler olduğunu söylüyorsun ama o kadar körsün ki."

"Bu da ne demek oluyor?" Meydan okudum. Yaptığım onca şeyden sonra ona saldırmak istemiyordum ama erkekler bir seçenek değildi. O köprü uzun zaman önce yanmıştı.

Yüzünü sertleştirerek bana şöyle dedi: "Seni aşağı çeken sensin. Gururun, egon, daha derine inmeyi ve zor olanı yapmayı reddetmen. Seni aşağıda tutan şey bu. Burada suçlayabileceğin tek kişi Griffin. Ve ben seni suçlamayacağım.

bu aileyi daha fazla aşağı çekmene izin vermeyeceğim. Sen bizi uçurumdan aşağı atmadan önce dizginleri ele alıyorum... eğer henüz atmadıysan."

Ayaklarımızın arasındaki boşluğu işaret ederek caizse kumda bir çizgi çizdi. "Artık bu takımın kaptanı benim. Ve kaptan olarak diyorum ki, bir kez olsun doğru kararı veriyoruz ve Seattle'a geri dönüyoruz. Eski işimi geri alacağım ve kızlara bakacağım... gerekirse tek başıma. Şimdi... bizimle geliyor musun yoksa burada kalıp boğulacak mısınız?" Ellerini uzattı, açıkça bana geri adım atıp isteğini kabul etmem ya da çizgiyi aşmam için bir şans sunuyordu.

Göğsümde acı veren bir şey dışarı doğru genişlemeye başladı. O kadar acıyordu ki, bir beyzbol sopası alıp göğüs kafesime birkaç kez vurmasını diledim. Bu sonsuz derecede daha iyi hissettirirdi. Nefes almak zordu. Ayakta durmak zordu. Bu odada olmak zordu. Lanet olsun. İşte tam da bu yüzden ilişkiye girmiyordum. Çünkü bu mengenenin etrafımı sardığını hissetmek berbatı. *Ne yapmalıyım?*

Zihnimi temizleyerek aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "İşim bitmedi... Gidemem." *Bitiremem.*

Anna iç çekti ama şaşırılmış görünmüyordu. "Hayır... gitmeyeceksin. Gururun senin sonun olacak, Griffin."

Kapıya ulaşmak için etrafımda dolaşmaya başladı. İçimi bir panik dalgası kapladı ve kollarından tuttum. "Babamın garajda pinpon seti var. Kazanmak için oynayalım. Pazarlık edelim."

Anna sakın bir şekilde parmaklarımı onun kollarından çekti. "Bu bir oyun değil Griffin. Ve bu sefer pazarlık yapmayacağım. Bana yalan söyledin, beni karanlıkta bıraktın. Bana ve ilişkimize saygısızlık ettin ve ben artık yokum. Eve gidiyorum. Tartışma bitmiştir."

Elini kapı koluna koydu, ben de avucumu kapıya dayadım. "Anna... hadi."

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki yorgun yenilgiyi gördüm. Bu işle gerçekten işi bitmişti... benimle işi bitmişti. Panik kabarması dehşete dönüştü. *Beni bırakamazdı.* O ve kızlar benim tüm dünyamdı. Eli yanağıma geldi; teninin yumuşaklığı boşluk hissini daha da kötüleştirdi. Gerçekten veda etmesinin imkanı yoktu. Bana göre değil. *Biz bir takımdık.*

"Umarım senin için iyi olur, Griffin. Gerçekten umuyorum." Gözünden bir damla yaş düştü ve yanağına sıçradı.

Boğazım düğümlendi, gözlerim acıdı ve midemde öyle bir acı dalgası dolaşıyordu ki kusacakmışım gibi hissettim. Böyle boktan duygulardan nefret ederdim. Böyle hissetmekten *kaçınırdım*. İçimde yükselen acıyı bastırarak yüzümü sertleştirdim, kalbimi sertleştirdim ve ruhumu sertleştirdim.

Kapıdan uzaklaşıp kayıtsızlık zırhımı giydim. *Bana zarar veremezsin.* "Peki, tamam. Git. Her neyse. Nasıl olsa bir hafta içinde geri döneceğini ." Aletimi tuttum. "Yani, seni benim kadar başka kim sikebilir ki?"

Yanağındaki gözyaşı izini silerken Anna'nın ifadesi buza dönüştü.

"Teşekkür ," dedi, sesi soğuktu. "Bunu çok daha kolay hale getirdin." Kapıyı açtı ve çarparak kapattı. Artık bizi koyu renkli ahşap bir panel olduğu için, "Beni gerçekten terk etmeyeceksin,

Anna! Yapmayacağını biliyorum!"

Cevap vermeyince, nefes nefese kalmaya başladım. *Kahretsin... Beni terk ediyordu... ve ben onun gitmesine izin veriyordum. Ne halt ediyordum ben?*

Evde bir koşuşturma, telaş ve konuşma telaşı vardı, ama onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Gibson'ın adımı söylediğini ve Anna'nın onu susturduğunu duyduğumda bunu yapmak zorlaştı. Yatağa oturup ellerimle kulaklarımı kapatarak ileri geri sallandım. İçime doğru ilerleyen acı saldırısına karşı tek savunmam, *"Önemli değil, önemli değil, önemli , değil"* diye tekrarlamaktı. *Bunların hiçbirinin önemi yok.*

Saatler sonra, bedenim iyi ya da kötü tüm duygulardan arındığında, nihayet yatak odasının kapısını açtım. Robotik adımlarla mutfığa doğru ilerledim. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Umarım bana hayatımla ilgili her şeyi unutturacak kadar güçlü bir içkiye.

Annem ve babam birlikte fısıldaşıyorlardı. Odaya girdiğim anda sustular. Elimde sigara, annem "Nasılsın?" diye sordu.

"Harika. Buralarda ne içiyoruz?" Sesim o kadar monoton çıkıyordu ki, kendim gibi konuşmuyordum. Bunun kalıcı olup olmadığını merak ettim. Belki de sonsuza dek cansız bir ceset gibi konuşacaktım. Böyle iyiydim. Kendimi öyle hissediyordum.

Annem uzun bir beyaz duman üfleyerek babama, "Ona iyi maldan getir," dedi.

Babam hemen, ben çocukken her zaman kilitli olan bir dolabı karıştırmaya başladı. Artık kilitli değildi. Bu da iyi bir şey. Ben

Eğer öyle olsaydı muhtemelen kırılırdı. Yarısı buz dolu bir bardağa viski doldurmaya başladı.

Şişeyi bana uzattıktan sonra teşekkür ettim ve oturma odasına doğru yürümeye başladım. Annem ve babam birbirlerine endişeli bakışlar attıktan sonra beni takip ettiler; babamın elinde hâlâ viski şişesi vardı.

"Oğlum... herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin?" Babamın sesi tereddütlüydü. Ailemdeki çoğu erkek gibi o da "konuşmak", "hissetmek" ya da bu tür kızsalsı şeylerle . Annem omzuna vurmasaydı bana sormayacaktı bile. Ama konuşmaya ihtiyacım yoktu. Bana viski lazımdı, o da benim için elinden geleni yapmıştı zaten.

"Konuşacak bir şey yok," dedim.

Onlara bakarken içimi yudumladım. Bana berbat bir bilim deneyiymişim gibi bakmayı kesmelerini isteyerek sakince sordum, "Ne? Yüzümde bir şey mi var?"

Annem beni açık bir sandalyeye doğru yönlendirdi. "Neden oturmuyorsun? Lazanya için salata yapacağım. Bir süredir yapıyor..." Beni oturmaya zorladıktan sonra gitmeye başladı. Başka bir kadının bana sırtını döndüğünü görmek, içimde karanlık bir şeyin yüzeye doğru kıpırdanmaya başlamasına neden oldu. Onu uzun bir viski yudumuyla gömdüm.

Annem odadan çıkmadan önce bana döndü. "Merak ediyorsan söyleyeyim, Anna ve kızlar Chelsey'de kalıyor. Dustin hâlâ yok, o yüzden onun odası var..."

Ona çenesini kapatmasını, Anna'nın ne yapıp ne yapmadığının umurumda olmadığını söylemek istedim ama o benim annemdi ve bunu ona söyleyemezdim. Ayrıca, hayatımın ne kadar boktan olduğunu kabul etmek şu anda yapmak istemediğim bir şeydi. Tek istediğim uyuşukluktu. Cevap olarak kadehimi kaldırdım. *Seni duyuyorum ve anlıyorum, o yüzden konuşmayı kes.*

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. O ve Liam birbirlerine bakarken babam viskimi yeniden doldurdu. Sanki hiçbirinin istemediği bir görev için birbirlerine gönüllü olmuşlar gibi hareket ediyorlardı.

Yüzü sanki biri ölmüş gibi kederli olan Liam sonunda, "Üzgünüm dostum," dedi.

Onun için yeterince iyi olmadığını biliyordum, ya da sanırım bu konuda ben kazandım, ya da artık senin işin bittiğine göre onunla çıkmamın bir sakıncası var mı gibi aşağılayıcı bir şey söylemesini bekledim. Bu son düşünce parmaklarımın bardağıma öyle bir sıkmasına neden oldu ki, paramparça olacağından emindim. Eğer biri karıma dokunursa, kardeş olsun olmasın onu öldürürdüm.

"Bu kadar mı? İğneleyici bir şaka yok mu? Esprili bir yorum yok mu? Bir aşağılama bile yok mu?"

Artık donuk ve cansız olmayan ses tonumla Liam'ın sinirleneceğini düşünmüştüm ama sadece başını salladı. "Hayır, sadece... özür dilerim."

Boğazım o kadar daraldı ki kafatasımın arkasında hissedebiliyordum. Ona başımı sallarken, keşke aptalca bir yorum yapsaydı diye düşündüm. Samimiyeti acı vericiydi.

Önemli değil, önemli değil, değil. Bunların hiçbirinin önemi yok.

Yalnız kalmak isteyerek viskiyi babamdan aldım ve odama geri döndüm. İçeri girer girmez kapıyı kapattım ve doğrudan şişeden uzun uzun çekmeye başladım. Oda hala Anna gibi kokuyordu ve her yerde onun eşyaları vardı - burada bir gömlek, orada bir sütyen. Büyük kaybımın küçük . Ya da *onun* kaybının. Havlu atıp pes eden oydu. Burada pes eden oydu, ben değil.

Onun ve kızların bulabildiğim her şeyini yırtıp attım ve hepsini yatağın altına, beni rahatsız edemeyecekleri bir yere tıktım. Gözden ırak, gönülden ırak. Gibson'ın bebeği son şeydi. Onu karanlığa itmeden önce donuk gözlerini inceledim. Onlar da benim hissettiğim kadar cansızdı.

Gece ilerledikçe ve alkol şişem azaldıkça oda dönmeye başladı. Her an kusabilir ya da bayılabilirdim. Düşünmeyi bırakabildiğim sürece her ikisi de benim için sorun değildi.

Dönen tavanı inceleyip nefesime konsantre olurken cep telefonum çaldı. Ekranda Chelsey'nin adını gördüğümde sesli mesaja yönlendirmeyi düşündüm. Merak ya da belki de alkol beni telefonu açmaya zorladı. "Ne?" Homurdandım.

"Hey... nasılsın?" Chelsey'nin sesi yumuşak, tatlı... ve gıcırtilıydı.

"Karım beni terk etti, ne halt ettiğimi sanıyorsun?"

İç çekti. "Onu yanıma aldığım için kızgın değilsin, değil mi? Çünkü gidecek başka bir yeri yoktu... belki Liam'ınki hariç ve onu benim almamdan daha çok hoşlanacağını düşündüm."

Ellerim telefonumun etrafında kenetlendi. Hayır, Anna'yı teselli edenin Liam olduğunu düşünerek geceyi asla atlatamazdım. Tabii teselliye ihtiyacı varsa. "Hayır, kızgın değilim. Hiçbir şey değilim. Sarhoş olmam dışında. Kesinlikle öyleyim. Hem de fazlasıyla." Chelsey tekrar iç çektikten sonra sessizce sordum, "Nasıl...? Çocuklarım nasıl?"

Chelsey aslında ne sormak istediğimi biliyor gibiydi ve verdiği cevap pek çok şeyi kapsıyordu. "Herkes iyi durumda. Harika değil ama iyi."

Telefona homurdanarak bir ses çıkardım. Anna beni terk etmeyi kabul etmişti. *Harika.*

Chelsey boğazını temizledi. "Bak Griffin, bilmeni isterim ki... Anna yarın sabah için uçak bileti aldı, onu ve kızları havaalanına ben götüreceğim. Eğer onu görmek istiyorsan, bu son şansın."

Cevap olarak telefonu kapattım. Beni terk etti. Onu uğurlayacaksam ne olayım.

Bölüm 20

Şimdi Ne

Olacak?

Ne zaman bayıldığımdan emin değilim ama uyandığımda öğleden sonraydı. Başım zonkluyordu ama göğsümde hissettiğim yırtılma hissinin yanında bu hiçbir şeydi. *O gitmişti. Hepsi gitmişti.* Muhtemelen şimdiye Seattle'a dönmüşlerdir. Belki de Kellan'a gitmişlerdir? Anna'nın yardım için Kiera'yı aramış olması mantıklı. Ama Jenny'yi, Rachel'ı ya da Hooters'daki arkadaşlarından birini de arayabilirdi. Her yerde olabilirdi. Kesin olarak bildiğim tek şey artık burada olmadığıydı. Yalnızdım.

Ona mesaj atmayı düşündüm. Onsuz turneye çıktığımda sık sık yaptığımız bir şeydi bu. Ona mesaj atardım, *"Günaydın, tatlı kış, seni düşünerek ereksiyonla uyandım.* O da bana *"Günaydın seksi şey, burada olsaydın senin için hallederdim"* diye mesaj atardı. Sonra da bana tam olarak ne yapacağını tarif ederdi.

Çoğu zaman onun sözleri beni tahrik ederdi ve ben de ona mastürbasyon yaparken çekilmiş bir fotoğrafımı gönderirdim. Bazen de video. Bu onu çok heyecanlandırırdı ve binlerce kilometre uzakta olsak da bir anımızı paylaşırdık. Eskiden birbirimize gönderdiğimiz ateşli şeyleri düşündükçe tombullaşıyordum... ama artık her şey farklıydı ve bugün ona mesaj atsam cevap vermezdi. Bundan emindim. Bu, bir daha asla yapamayacağım uzun listedeki şeylerden sadece biriydi.

Berbattı.

Yatağa oturduğumda kafamdaki zonklama sanki biri kafatasıma çekiçle vuruyormuş gibi hissediyordum ama burada yatıp karımı düşünmek hiçbir işe yaramıyordu. Hay sikeyim. Hâlâ karım mıydı? Yoksa ayrılmıştık ve boşanma yolunda hızla ilerliyor muyduk? Hiçbir fikrim yoktu ve bu beni çok korkutuyordu.

Geleceğim bana hep çok net görünmüştü, sanki tropik sularda yüzyormuşum gibi. Önüme çıkacak her olasılık çakılını, her rahatlık mercanını, her şöhret balığını görebiliyordum. Ama şimdi su o kadar bulanıktı ki, elimi yüzümün önünde göremiyordum.

Ve buz tutmuştı. Ve betonla kaplıydı. Dalgaların derinliklerine gömülü hazine artık benim için o kadar ulaşılmazdı ki, bir zamanlar parmaklarımın altının derinliklerine gömülü olması bana saçma geliyordu. Her şeye sahiptim ama şimdi hiçbir şeyim yoktu.

Siktir et onu. Dünyam boka dönerken burada oturup kendime acıyacak değildim. Bunu düzeltmek için zamanım vardı, yani tam olarak yapacağım şey buydu.

Yerden ceketimi kaptığım gibi kasıla kasıla odamdan çıktım. Hak ettiğimi alacak, sonra da karımı ve çocuklarımı geri alacaktım. Anna'nın gülümsemesi beynimde parladı, hemen ardından Gibson'ın kahkahası ve Onnika'nın bukleleri geldi. Lanet olsun, onları şimdiden o kadar çok özlemiştim ki, işlevimi yerine getirmekte zorlanıyordum. Yine de yapmam gereken bir iş vardı.

Kötü bir durumun en iyisiyle yetinmem gerektiğine karar verdim. Evet, albüm berbattı... ama ailem dışında kimse bunu bilmiyordu. Dünyayı bir şekilde bunun muhteşemliğe batırılmış bir muhteşemlik olduğuna ikna edebilirsem, belki borcumu ödeyecek kadar ön sipariş toplayabilirdim. Beynimin küçük bir kısmı ön siparişlerin daha sonra iade edilebileceği konusunda beni uyardı, ancak bu kısmı görmezden geldim. Albümü başarılı kılmaya *çalışmalıyım*. Paramın bir kısmını geri kazanmaya *çalışmalıyım*. Elimde kalan tek seçenek buydu.

Sonraki ay boyunca, bir organizatör olarak nasıl yapılacağını bildiğim her şeyi yaptım. Şehirdeki tüm TV programlarına, radyo istasyonlarına, kulüplere ve gazetelere giderek beni göstermeleri için yalvardım. Ama kimse yanaşmıyordu. Dikkat çekmek için çabalarken aklımı Anna ve kızlardan uzak tutmaya çalıştım ama bunu yapmak imkansızdı; yirmi dört/yedi aklımdaydılar. Sonunda dayanamadım ve Anna'yı aradım. Numarasını çevirdiğimde ellerim terden kayganlaşmıştı ve telefonu kulağıma götürdüğümde parmaklarım titriyordu. Karımla konuşurken hiç bu kadar gergin olmamıştım, hatta başlangıçta, sadece becermek istediğim ateşli bir piliçken bile. Ama şimdi... Aramızda o kadar çok şey vardı ki, kaybedebileceğim o kadar çok şey tehlikedeydi ki, eğer henüz kaybetmemişsem. Ben enkaz halindeydim ve o daha açmamıştı bile.

Telefona cevap verdiğinde sesi soğuk ve mesafeliydi. "Hiç aramayacağını düşünmeye başlamıştım," dedi, sesi düz ve cansızdı.

Onu ne kadar özlediğimi, onunla konuşmak için ne kadar gergin olduğumu, geleceğimden, *geleceğimizden* ne kadar korktuğumu söylemek yerine, etrafımı saran kabuğun sertleşmesine izin verdim; kelimeleri tek yolu buydu. "I

kızları kontrol etmek istedim. Onlar iyi mi? Siz nerede kalıyorsunuz?"

Uzun, kontrollü bir nefes veriş kulağıma ulaştı, sanki kendi duygusal savaşını veriyor gibiydi. Cevap verip vermeyeceğinden emin değildim ama bir süre sonra nihayet cevap verdi. "Şimdilik Kellan ve Kiera'larda kalıyoruz. Gibson... her gün seni soruyor ama sanırım o iyi."

Boğazımdaki o lanet yumru geri geldi. Küçük kızımın istediği bir şeyden mahrum bırakılması düşüncesinden nefret ediyordum. Her şeye sahip olmalıydı, güzel pembe bir kurdeleyle sarılmalıydı. Tanrım, onu çok özlemiştim. "Yakınlarda mı? Onunla konuşabilir miyim?" Sesim sanki zımpara kağıdı yutmuşum gibi cızırtılı çıkıyordu.

"Elbette," diye fısıldadı Anna. Onun sesi de sertti. Hat bir dakika sessiz kaldı, sonra tatlı, tanıdık bir ses geldi. "Babacığım? Neredesin? Eve ne zaman geleceksin?"

İçimden öyle güçlü bir şey geçti ki, onu bir arada tutmak için parmak eklemimi ısırarak zorunda kaldım. "Yakında, bebeğim. Yakında." Boğazım düğümlendi, konuşamadım. Neyse ki Gibson'ın bana söyleyecek çok şeyi vardı, o yüzden konuşmama gerek kalmadı.

"Onnika bana vurdu! Ve Ryder oyuncağımı kırdı! Bir kedicik buldum ve annem onu almama izin verdi. Adı Kitty Sunshine..."

Hayatıyla ilgili kaçırdığım tüm detayları anlatmaya devam etti. Her cümlesinde boğazımdaki acı hafifliyor ama göğsümdeki sızı daha da büyüyordu. Orada olmalıydım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde eve gitmeli, tüm hatalarımı itiraf etmeli ve Anna'ya beni geri alması için yalvarmalıydım. Daha iyi bir koca, daha iyi bir baba olmalıydım... onların tüm ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarımdan üstün tutmalıydım... çünkü zaten gerçekten uğruna yaşadığım tek şey onlardı. Ama yine de, henüz ayrılamazdım. Yenilgiyi kabul edemezdim. Bu albümün beni ve dolayısıyla ailemi kurtarma ihtimaline karşı sonuna kadar gitmeliydim. Tabii bu hâlâ mümkünse. Umarım öyledir. Bunun Anna'nın ve benim hikâyemin sonu olmasını hazmedemiyordum. O istediğim, ihtiyacım olan her şeydi.

Peki neden gitmesine izin verdim?

Albümün çıktığı sabah oturma odasında volta atıyordum. Chelsey'nin bir gözü bende, bir gözü dizüstü bilgisayarının ekranındaydı. "Hiç eleştiri var mı?" Ona bilmem kaçınıcı kez sordum.

Yenile tuşuna bastı, sonra başını salladı. "Hayır. Ama önceden kopya vermedik, yani bu beklenen bir şey."

Başımı salladım ama volta atmaya devam ettim. Albümün reklamını yapmak için aklıma gelen her şeyi yapmıştım. *Guess My Claim to Fame* adlı bir yarışma programına bile katılmıştım. Her saniyesinden nefret etmiştim; yapımcılar şöhret iddiamın popülerliklerinin zirvesindeyken gezegendeki en ateşli gruptan ayrılmak olduğuna karar vermişlerdi. Yüzüme yapıştırılmış bir gülümsemeyle orada oturup hayat tercihlerimi aşağılamalarına, alay etmelerine ve dalga geçmelerine izin verdim. İnsanların albümü satın alması için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Ve bugün, yaptığım her şeyin buna değip değmediğini öğreneceğim gündü. Lanet olsun, değmeliydi. Bunun için her şeyden vazgeçmiştim. Gerçekten her şeyden. Albüm işe yaramazsa, borçtan kurtulamazsam ve Anna'ya değerimi gösteremezsem... Onu geri kazanmak için ne yapacağımı bilmiyordum. Ve onsuz bir hayat yaşamak anlamsız geliyordu.

"Şimdi mi?" Chelsey'e sordum. Sadece bir yorumun ortaya çıkmasını istiyordum ki diğerlerinden ne bekleyeceğimi bileyim. Ama dürüst olmak gerekirse, ne bekleyeceğimi biliyordum. Albüm bok gibiydi ve ben boku yemiştim.

Chelsey içini çekti ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Belki de gidip bir şeyler yapmalıyız... sinemaya mı gitsek?"

"Hayır... ama teşekkürler." Takdir etmek için ona yarım bir gülümseme verdim. Sonra bilgisayarını işaret ettim. "Tekrar kontrol edebilir misin?"

Sonunda bir eleştiri geldi. Bir yıldızdı ve başlığında şöyle yazıyordu: "KEŞKE BUNA NEGATİF YILDIZLAR VEREBİLSEYDİM!" Bundan sonra eleştiriler yağmaya başladı ve hiçbiri iyi değildi. "Şimdiye kadar yapılmış en kötü albüm!" "Klavyemle daha iyisini yapabilirdim!" "Kulaklarım kanıyor!" "Hayatımın iki saatini geri istiyorum." "Sanırım bunu dinledikten sonra IQ'm düştü." "D-Bags'in onsuz daha iyi olacağı çok açık!" Tek olumlu eleştiri ve en yüksek puana sahip olanı - tam üç yıldız - şöyle diyordu: "Bu beni o kadar güldürdü ki işedim! Uzun zamandır dinlediğim en iyi komedi albümü."

Chelsey usulca bilgisayarını kapatırken ben kanepeye uzandım. Tekrar kontrol etmesini istemedim. Gerek de yoktu zaten. Gerçekler açıktı. Ben bir şakaydım.

Chelsey elini dizime koydu. "Çok üzgünüm, Griffin. Denediğini biliyorum..."

Hiçbir şeye bakmadan başımı salladım. "Yeterince zor değil. Hiçbir şeyi yeterince zorlamadığımı düşünmeye başlıyorum..."

Ayağa kalktım, kız kardeşimi kanepede bıraktım ve odama gittim. Yalnız kalmak istiyordum ve yeterince uygun bir şekilde, şu anda tam olarak olduğum şey buydu. Tamamen yalnız.

Ertesi sabah babam elini omzuma koydu. "Chelsey bana albümün fiyasko söyledi. Üzgünüm, oğlum."

Yaltaklanarak ona baktım. *Beni nazikçe kırdığın için teşekkürler baba.* "Evet, şey, ben hala..." Sesim kesildi. Hâlâ ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Başarısız TV programım peşimi bırakmıyordu, o şaka gibi albüm yüzünden eleştirmenler peşimi bırakmıyordu, hiç param yoktu, ödeyemeyeceğim büyük bir borcum vardı ve iki kızımızı büyütmek için bana ihtiyacı olan bir karım vardı. Ama banka hesabımdan fazla para çekilmişti ve elimde kalan tek şey cebimdeki bozuk paraydı. Berbat olmanın o kadar ötesindeydim ki, bunun için uygun terimin ne olduğundan bile emin değildim.

Onun yerine kahve fincanımın etrafında kıvrılmış parmaklarıma baktım. Çünkü bu yapabileceğim bir şey gibi görünüyordu.

Babam yanıma oturdu. "Bak, olmayı düşündüğün yerde olmadığını anlıyorum ama hayat bu evlat. Dayak yersin, yumruk yersin, sonra ayağa kalkıp siktir git hayat dersin ve yoluna devam edersin... ta ki sonunda kadar."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Vay canına... Kulağa harika geliyor. Başlaması için sabırsızlanıyorum."

Omzumu okşadı. "Bence çoktan oldu bile. Ama hayal kırıklığıyla nasıl başa çıkacağın hâlâ senin seçimin. Kendini sekse verebilirsin, kendini işe verebilirsin, zar zor hava almaya çıkabilirsin, senden daha iyi durumda olan herkesi küçümseyip kendini daha iyi göstermeye çalışabilirsin ya da her gece kendini unutturacak kadar içebilirsin." Babam omuz silkti. "Ya da içinde bulunduğun durumu en iyi şekilde değerlendirebilir, başını bulutların arasından çıkarabilir, sorumlu ve güvenilir olabilir, burnunu taşa dayayabilir ve ihtiyacı olanlara yardım edebilirsin. Ve bunu yaparken, bunu *neden* yaptığını hatırlamaya çalışırsın, böylece her günü mümkün olduğunca akıl sağlığın bozulmadan atlatmaya çalışabilirsin."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

Gülümsedi. "Sorduğuna çok sevindim. Emekli olduğum, yirmi sekiz yıl boyunca canımı dişime takarak çalıştığım yer işe alım yapıyor. Ustabaşıyla konuştum ve sana bir şans vermek istiyor. Giriş seviyesinde bir pozisyon, angarya bir iş ve zor olacak ama iyi kötü geçinirsin. Geçinirsin."

Babam birkaç yıl önce emekli olana kadar hayatının büyük bir bölümünde şu ya da bu fabrikada çalışmıştı. Çalıştığı fabrika

Kansas'taki işyeri kapandı ve ailemiz Billy Amca'nın yanına Los Angeles'a taşındı. Babam başka makineler yapan makineler üreten bir yerde işe girdi. Tüylerimi diken diken eden, tekrara dayalı, zihnimi uyuşturan bir işti. Ama babam haklıydı, annemin biz çocuklarla evde kalmasına yetecek kadar iyi bir gelir elde etmişti. Sorun şuydu ki, ben "iyi" bir hayat istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

İç çekerek ona, "Teşekkürler baba, ama senin çalıştığın yerde çalışmak istemiyorum. O yer senin hayatını emdi. Ve ben geçinmek istemiyorum... *Yaşamak* istiyorum. En iyi arkadaşlarımla dünyayı sallamak istiyorum. Hayallerimin kadını, en iyi arkadaşım tekrar yanımda olsun istiyorum. Vazgeçtiğim her şeyi istiyorum."

Ayağa kalkan babam omuz silkti. "Onu bir sebepten ötürü bıraktın Griffin. Ama öyle bile olsa, bunun bir önemi yok. Seçeneklerin eskisi gibi değil ve artık büyüme zamanının geldi. Tyler'a Pazartesi sabahı tam yedide orada olacağını söyledim."

Başımı masaya yasladığımda bir inilti duydum. Sabahın yedisi verimli bir şey yapmak için çok erken bir saatti. Ama yine de babam haklıydı. Benim için büyüme zamanıydı.

Kız kardeşim Chelsey ziyarete geldiğinde hâlâ başım masada, kahvem çoktan soğumuş, sürekli monotonluk içindeki geleceğimi düşünüyordum. Mutfaka daldı ve ona bakmasam da ısıltılı enerjisini hissedebiliyordum. Annem bulaşıkları yıkıyordu ve Chelsey "Harika haber!" diye bağırınca durdu. Dün gece Dustin'le konuştum. Pazartesi eve geliyor! Bu sefer kesin!"

O ciyakladı, ben de inledim. Onun hayatı Pazartesi günü rayına otururken, benimki daha da gerilere düşüyordu. Bu bana nasıl olmuştu? Dünyanın zirvesindeydim... şimdi hiçbir şeydim. Bir şakaydım. Gülünüp geçilen, sonra da bir kenara atılan.

İnleme sesi çıkardım ve Chelsey'nin anneme "O... iyi mi?" diye sorduğunu duydum.

Annem ağzındaki sigaradan bir nefes çekti. "Sabahtan beri böyle. Babam ona bir iş buldu. O... emici."

Yine inledim. Dünyanın en büyük grubundaydım, gerçek iş sayılabilecek hiçbir şey yapmıyordum ve şimdi günde on saat, haftada altı gün, yılda elli bir hafta cıvata sıkıyor olacaktım. Hiç tatil yapmazsam daha da fazla.

Siktir. Benim. Hayatım.

Chelsey'nin yanımda oturduğunu hissederek başımı kaldırdım; sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum ve masadan dolayı düz bir yerim olduğundan emindim. "Hey," diye mırıldandım.

Gülümsemesi parlaktı ve gözleri ama neşesini dizginlemeye çalıştığı belliydi. "Hey, sen. Nasıl gidiyor?"

"Annemin dediği gibi, artık bir işim var... yani her şey harika gidiyor..." Yüzünde buruşuk, üzgünüm ama kaşlarımı çatmak için çok hevesliyim ifadesi vardı. "Dustin eve geliyor, ha?" diye sordum.

Yüzünde süpernova gibi bir gülümseme belirdi ve başını öyle bir salladı ki saçındaki tokadan sarı bir bukle düştü. "Pazartesi."

"Bu harika, kardeşim. Mutlu sonu hak ediyorsun." Birimizin olmalı.

Sessiz somurtkanlığımı duymuş gibi bir elini koluma koydu. "Sen de biliyorsun, Griff. O kadar da kötü bir adam değilsin, biliyor musun? Belki biraz bencilsin ama hepimiz bir dereceye kadar öyleyiz."

Başımı sallayarak onaylamama rağmen, onun değerlendirmesine tam olarak katılmıyordum. O şimdiye kadar tanıdığım en özverili insandı. Ve ben... Eve gidip erkeklerle yüzleşmektense nefret edeceğimi bildiğim sıradan bir işi kabul etmeyi tercih ederdim. Ve karımla. Lanet bir korkaktım, havlu atamayacak kadar gururluydum. Ama en azından burada kalıp bu işi kabul edersem aileme yardım edebilecektim. Bu parlak bir noktaydı sanırım.

Chelsey başını eğerek beni değerlendiren gözlerle süzdü. "Bir şey öğrendin mi?"

Fikirlerimin boktan olduğunu ve kendi tavsiyelerimi asla dikkate almamam gerektiğini mi? Evet, sanırım bu sonunda dank etmişti. Yarım bir gülümsemeyle ona "Evet, asla internetten birini işe alma" dedim.

Chelsey güldü ama sonra durdu. Gerçekten komik değildi. Sahip olduğum her şeyi o değersiz albüme harcamıştım. Masaya bakarak iç çektim. "Sanırım sonunda neden bahsettiğini anladım..."

Kolumu sıktı. "Ne demek istiyorsun?"

Ona bakarken göğsümün daha da sıkıştığını hissettim. Belki de kalp krizi geçiriyordum. Ya da belki de çaresizlik böyle hissettiriyordu. "Köpek ve biftek. Sanırım ne demek istediğini anladım. Ve sen haklıydın... Çok geç anladım. Biftek çoktan gitti..."

Bakışlarımı anneme çevirerek onun babamla olan ilişkisini düşündüm. Annem on sekiz, babam yirmi sekiz yaşından beri birlikteydiler. Birlikteliklerinde pek çok iniş çıkış yaşamışlardı.

evlilik, ama onlar hala bir takımdı. Birleştiler. Nerede bu kadar yanlış yapmıştım? Takımım neden dağılmıştı? Gerçi bunun cevabını biliyordum. Anna ve ben ayrı düştük çünkü bir takımımız gibi davranmayı bıraktım. Onu karanlıkta tuttum, tüm seçimleri yaptım ve sonra da kışkımdan yalan söyledim. Buradaki tek sürpriz, beni daha önce terk etmemiş olmasıydı.

"O benim en iyi arkadaşım," diye fısıldadım. "Hepsi öyleydi... ve ben daha çok ihtiyacım olduğunu düşündüğüm bir şey için onları bir kenara attım. Ben tam bir moronum." Kız kardeşime dönüp baktığımda gözleri sulanmıştı; benimkiler de aynıydı. "Şimdi ne yapacağım, Chelse?"

Bana o kadar uzun süre baktı ki rahatsız olmaya başladım. Az önce göğsümü yarıp iç organlarımı ortaya çıkarmış gibi hissediyordum ve eğer bir şey söylemezse kan kaybından ölecektim. Tam sorumu tekrarlayacaktım ki, çünkü sessizlik beni öldürüyordu, konuştu. "Hiç sahip olmadığın şeyleri unutursun... ve kaybettiğin şeylerin peşinden gidersin... bunu yapmak için çamurda sürünmen gerekse bile."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Telefonu elime alıp çocuklara her konuda yanıldığımı söyleme düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Ve Anna... Onunla nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Bunu nasıl yapabilirdim? Pişmanlık duymak için gerekli becerilere sahip olduğumdan bile emin değildim. "Bunu nasıl yapabilirim?" Yenilmiş hissederek mırıldandım. Bu şekilde hissetmekten gerçekten nefret etmeye başlamıştım.

Artık onun gözlerine bakmamak için başımı hareket ettirmiştim ama o, bakışlarıyla buluşmaktan başka çarem kalmayana kadar kendi gözlerini hareket ettirdi. "O çok sıkı tutunduğun gururunu al ve derin, karanlık bir deliğe sok. Onlara gerçek bir şey göster. İnsan ol. Yanılabilir ol. Esnek ol. Alçakgönüllü olun."

Bunların hiçbirisi kulağa kolay gelmiyor. Ya da benim gibi. Ben tüm bunların tam tersi olma eğilimindeydim. Yanlış yapmayan muhteşem bir tanrı olmak daha kolaydı. Çünkü... yanıldığımı kabul etmek... tam bir işkenceydi. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. "Yani... topal olmamı mı istiyorsun, bunu mu söylüyorsun?"

Gülümseyerek sırtımı sıvazladı. "Bu tamamen isteğe bağlı, ama yardımcı olabilir."

İçimden küçük bir kıkırtı kaçtı ve onu serbest bırakmak iyi hissettirdi. Sanki yıllardır gülmemiş gibiydim. Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman olmuştu. Grupla yollarımı ayırdığımdan beri içten bir kahkaha attığımı sanmıyorum. İşte o zaman benim için her şey tepetaklak olmuştu ve şimdi o kadar aşağıdaydım ki, tekrar yukarı çıkmanın yolunu görmek zordu.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Her şey için. Sanırım umurunda olan tek kişi sensin."

Chelsey sırtımı okşadı. "Hayır, düşündüğünden çok daha fazla insan seni önemsiyor. Ama... egonuz sanki bir güç alanı gibi... insanları içeri almak yerine geri itiyor. Kendini şu olasılığa açarsan dünyayı daha farklı görürsün..."

Bana bakarken dudağını ısırdı ve bu hareketin içinde büyüyen bir sırıtış gördüm. "Neyi?" Cevabı her ne olursa olsun ukalaca olacağını bildiğimden sordum.

Dudağını bıraktı ve gülümsemesi serbest kaldı. "Kusurlu bir insan olduğunu... tıpkı hepimiz gibi."

Altı ay önce bunu tüm kalbimle reddederdim ama şimdi... "Evet... Biliyorum. Velet." Omzuna vurdum ve gülerek kollarını bana doladı ve sıktı.

"Seni seviyorum Griffin ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum." Gözlerimi kapatarak haklı olması için dua ettim.

Bölüm 21

Gerçeklik

Pazartesi sabahı kulağımda çalan bir zil sesiyle uyandım ve o anda bunun bir insanın uykudan uyandırılması için onurlu bir yol olmadığına karar verdim. Eğer elime fırsat geçerse, bu lanet şeyi icat eden hasta orospu çocuğunu yakalayıp alnına birkaç çivi çakacaktım. *Bu nasıl bir his, piç kurusu?*

Yorganımı sıyırıp özenle ayağa kalktım. Tanrım, sabahlardan nefret ederdim. Bunun için iyi bir neden yoktu. Vücudum gergin hissediyordum, başım zonkluyordu ve ayağa kalktığımda dizlerim çatırdıyordu. Dostum, yaşlanıyordum. Ya öyle ya da vücudum zamana isyan ediyordu. Zamana ve yapmak üzere olduğum göreve.

Bugün babamın eski fabrikasında işe başlıyordum. Yaşasın. Para bankaya olan ödemelerimi yapmama yardımcı olacaktı ve şu anda bu, bu monoton işin potansiyel sıkıcılığından daha önemliydi.

Tökezleyerek mutfağa girdiğimde kimse uyanmamıştı. Annemle babamın beni uğurlamak için uyanık olacağını düşünmüştüm ama hayır, babamın odasında horladığını duyabiliyordum. Mutfakta, çocukken öğle yemeğimi okula götürmek için kullandığım türden küçük bir kese kağıdına iliştirilmiş bir not buldum. Notta "İyi şanslar" yazıyordu ve içinde bir jambonlu sandviç, bir paket cips, bir elma ve iki çikolatalı kurabiye vardı. Vay be. Şimdi yine sekiz yaşındaymışım gibi hissediyordum.

"Teşekkürler anne," diye mırıldandım ve kurabiyelerden birini kaptım. Öğle yemeğime bir bira eklemeyi düşünürken ağzıma attım. Burası bir fabrikaydı, eğer moladaysanız yetişkin gazozuna izin veriliyordu.

Daha iyi düşünerek çantayı kapattım ve babamın araba anahtarlarını aradım. Kendi arabamı alana kadar işe minivanla gidebileceğimi söylemişti. Bu iyi bir şeydi, çünkü her gün o kadar yolu bisikletle gitmek cidden berbat olurdu. Ayrıca bir araba almak, kendi evime çıkmak, kendimi toparlamak için ne kadar süre orada kalmam gerektiğini düşünmek içimi boş bir koflukla dolduruyordu. Ve bunlardan herhangi birini yapmayı düşünmeden önce, Anna ve kızlarla ilgilenildiğinden emin olmam gerekiyordu. Her şey çok gerçeküstüydü. Kısa bir süre önce, para öyle bir akıyordu ki

hızlıydı, bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Şimdi her kuruşa değer veriyordum. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey değişmişti?

Arabayı çalıştırmak için dışarı çıktığımda dışarıyı hala karanlıktı; güneş bile henüz tam olarak doğmamıştı. Muhteşemdi. Uzaktan gelen hayvan cıvıltılarını dinlerken arabaya binip Seattle'a geri dönmeyi düşündüm. Bu kaçmak mı yoksa eve dönmek mi olurdu? Hiçbir fikrim yoktu ama bunun acil para sorunlarımı çözmeyeceğini biliyordum, bu yüzden bu fikri bir kenara bıraktım.

İşe gittiğimde, bunu hala onurumu koruyarak atlatamayacağımı hemen anladım. "Tamam, homurdan, dinliyor musun, çünkü bunu iki kez açıklamak zorunda kalmak istemiyorum." Başımı salladım, böylece "eğitmenim" akılsız oryantasyona devam edebilecekti. "Bu anahtarı alıyorsun ve bu parça senin hattına geldiğinde, bu on deliğe on cıvata yerleştiriyorsun, sonra onları sıkıyorsun. O parçayı neşeli yoluna gönderiyorsun, sonra bir sonrakine başlıyorsun. Üstesinden gelebileceğin bir şey gibi mi geliyor, çaylak?"

Ona boş boş baktım. "On cıvata takıp sıkmak mı? Evet, sanırım bunu yapabilirim."

Sırtıma öyle sert vurdu ki, biraz öne doğru tökezledim. "Harika. Yavaş davranarak prodüksiyonun geri kalanını berbat etme. Mola saat tam on birde. Uyumamaya çalış."

Bununla birlikte beni görevimle baş başa bıraktı. İtiraf etmeliyim ki, ilk parça zorlayıcıydı ve özellikle parmağımı sıkıştırıp kanamaya başladığımda denizcilere yakışır küfürler ettim, ama yedi milyonuncu cıvataya geldiğimde, gözlerim kapalı bile yapabilirdim.

Çalışırken zihnimde dolaştım. Kendimi Pete's'te sahnede, yanımda çocuklar ve önümde bana hayran hayran bakan bir kalabalık olarak hayal ettim. O zamanı hatırlamak göğsümün içinde bir ağrının büyümesine neden oldu. Acı vericiydi ve bundan kurtulmak için başka bir şey düşünmek istedim, ama görünüşe göre kendime işkence etmeyi bitirmemiştim, çünkü zihnim sahneden atlama anısını bırakmıyordu.

Matt omzumu sıktı ve harika iş çıkardığımı söyledi. Evan, Jenny'yi kucaklamadan önce baş parmağıyla beni onayladı ve Kellan bana parlak bir gülümseme verip bira isteyip istemediğimi sordu. Milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyordu ama aynı zamanda daha dünmüş gibiydi.

İş sırasında zihnimi meşgul edecek hiçbir şey olmadığından, vardiyam boyunca hayal üstüne hayal kurdum. Birçoğu grupla ilgiliydi ama daha da fazlası eşimle ilgiliydi. Gözleri zihnimi doldurdu, gülüşü

Kulaklarım ve vücudu... çalışma masasının belimden aşağısını saklıyor olması iyi bir şeydi diyelim.

Birlikte yaşadığımız anları hayal edip duruyordum. İlk eski oturma odamın ortasında dans edişimiz. Sonra onu yatak odama çektim ve çıtırçıplak soydum. Vücudu aklımı başımdan almıştı. Bir kadında sevdiğim her şey onda toplanmıştı, mükemmel bir insandı. Ve o da en az benim kadar kirliydi. Denemek istediğim her şeye, yapmak istediğim her şeye hazırды. Tam olarak bir partnerde aradığım şeydi... ve gitmesine izin vermişim. Gün ilerledikçe, bunu neden yaptığımı hatırlamak daha da zorlaştı. Anna benim için doğru kızdı. Benim için *tek* kızdı. *O zaman neden hala buradasın?*

Vardiyamın sonunda başımın mı yoksa ellerimin mi daha çok acıdığından emin değildim. O kadar acıyorlardı ki eve dönerken direksiyonu tutmakta zorlanıyordum; su toplayan ellerim bile su toplamıştı. Bütün gün fabrikadan gelen gürültüden sonra, ailemin kalabalık evinde beni bekleyen kaosun beklentisi neredeyse dayanılmazdı. Dustin sonunda eve dönmüşü ve hepimiz kutlama yapıyorduk. Kız kardeşim için mutluydum ama gerçekten parti havasında değildim. Ayaklarım kurşun ağırlık, kollarım lastik gibi hissediyordu ve kalbim... işte bu berbattı.

Eve adımımı attığımda gürültüden irkildim. Çocuklar koşuyor, çığlık atıyor, tencere ve tavaları birbirine vuruyordu. Yetişkinler gülüyor, çocuklara havlıyor ve olması gerekenin yaklaşık beş katı sesle hikâyeler anlatıyorlardı. Ailemin kaosu eskiden beni hiç rahatsız etmezdi ama şu anda cehennem gibiydi. Saf, hayat emici bir cehennem. Sessiz dörtlümü daha da çok özlememe neden oldu.

Kirliydim, kokuyordum ve zihinsel olarak tükenmişim, bu yüzden kimse beni durduramadan odama daldım.

Yemek bittiğinde annem bana bağırdı ve ses tonundan ailemle birlikte oturmam gerektiğini anladım. Bütün gece odamda saklanmak gibi bir seçeneğim *yoktu*. Büyük toplantılara alışık olan annemin yemek odasında bilinen en uzun masa vardı. Yine de hepimiz için yeterince büyük değildi ve çocuklar için birkaç katlanır masa kurulmuştu. Çatlak Şükran Günü gibiydi.

Annemin masayı hazırlamasına yardım ettikten sonra, çünkü yardım etmemek de bir seçenek değildi, Dustin'in yanında yerimi aldım ve kibarca bir selam mırıldandım. Chelsey onun diğer tarafındaydı, sanki evreninin merkeziymiş gibi ona bakıyordu ve belki de öyleydi. Daha önce hiç bu kadar huzurlu görünmemişti.

gitmişti. Bu bana kendi evrenimi ve onun büyük bir parçasının nasıl kaybolduğunu düşündürdü.

Annem kesilmiş domatesler, avokadolar, zeytinler, soğanlar ve marullarla dolu kaseler koydu. Sonra yaklaşık beş kilo kıyma ve tüm evi döşemeye yetecek kadar tortilla getirdi... ve ben hiçbirini istemedim. Yemek yemek, klozet kapağını yalamak kadar cazip geliyordu. Liam kullandıktan sonra. Bir tabak hazırladım, çünkü hazırlamazsam annemin çıldıracağını biliyordum, ama ailemin geri kalanı taco'larına dalarken ben sadece bir parça marul kemirdim. Herkes Dustin'e uzakta geçirdiği zamanı sordu, bu da bana sessizce oturup düşünme fırsatı verdi. İlk günümü sormalarını istemedim. İstemiyordum.

ilk günümü düşünmek için. Ya da ikinci, üçüncü, dördüncü.

Yine de şans yanımda değildi. Dustin kahramanlıklarını anlatmaya ara verir vermez bana sordu: "Griffin, Chesley bana iş değiştirdiğini ve bugün ilk günün olduğunu söyledi. Nasıl geçti? Seni gruptan tanıyan oldu mu? İmza isteyen oldu mu?"

Yüzündeki ifadeden bunu içtenlikle söylediğini anladım. İnsanların beni nasıl gördüğünün farkında değildi. Halkın beni nasıl gördüğünü. Ben de ona söylemek istemedim. Tanınmış *olduğumu* itiraf etmek utanç vericiydi... ve bana gülünüyordu.

Gerçeği itiraf etmek bir seçenek değildi, ama yalanım da berbattı, sadece farklı bir nedenden dolayı. "Hayır... kimse beni tanımadı."

Dustin bunu duyunca en az benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Oh, şey... muhtemelen en iyisi de bu zaten." Bana ödüle layık bir gülümseme verdi. "Aralarında ünlü birinin olduğunu bilmek dikkat dağıtıcı olurdu."

Gülümsemem kısa sürdü. Evet... dikkat dağıtıcı.

Dustin bana daha fazla soru soracak gibiydi ama neyse ki Liam ona savaş uçakları hakkında teknik bir soru sordu. Dustin uçaklar üzerinde ya da çevresinde çalışmamıştı ama sanırım Liam orduda olduğu için onun bu konuda uzman olduğunu varsaymıştı. Ahmak.

Dustin ona bildiği bazı şeyleri anlatırken ben dalmışım. Bakışlarım kocasını izleyen ve taco'sunu yiyen Chelsey'ye döndü. Ona bakarken çok tatmin olmuş görünüyordu. Anna ile aramızdaki tek şeyin fiziksel olup olmadığını merak ettim. İlişkimizin cinsel olmayan yönü söz konusu olduğunda Anna benimle mutlu muydu? Öyle olduğuna inanmak istiyordum ama gerçekten emin değildim. Gittiğine göre mutlu olmamış olmalı. *Gitmesine izin verdiğine göre sen de mutlu olmamış olmalısın.*

Bu rahatsız edici düşünceyi beynimden iterek, daha basit bir zamana geri döndüm... mutlu olduğumuz, dünyada hiçbir şeyi umursamadığımız bir zamana. Sadece takıldığımız zamanlara dönmüştük. Her iki dünyanın da en iyisi. Pek sayılmazdı ama o zamanlar kendime böyle söylüyordum.

Seattle'da bir restorandan yeni çıkmıştık ve arabaya doğru yürüyorduk. Bizi iskelenin yanına park ettiğimde, nerede yemek istediğimizden emin değildik ve harika birası ve harika yemekleri olan bu küçük İrlanda barını bulmak için neredeyse bir düzine blok dolaştık.

Anna ile böyle şeyler çok oldu. Kulağımıza göre oynar, rüzgâr bizi nereye götürürse oraya gider ve harika bir gece geçirirdik. Ama bardan ayrıldıktan sonra, ikimiz de arabama kadar olan uzun yolculuğu yapamayacak kadar tika basa doymuştuk. Aniden cevabı bulduğumda ne yapacağımızdan emin değildik.

"Hadi bir at arabası gezintisine çıkalım." Önümüzde beyaz bir aygırın kırmızı güllerle kaplı bir arabaya bağlandığı yeri işaret ettim. Oldukça romantik bir ortamdı ama o sırada sadece ayaklarımı süreliğine yerden kesmek istemiştim.

"Ama bu bizi arabaya yaklaştırmaz. Bir daire çiziyor."

Başımı sallayarak onu arabaya doğru çekmeye başladım. "Evet, yarı yolda bırakırsak bizi biraz daha yaklaştırır... bırakmazsak da en azından bu yiyecek bebekler üzerinde çalışmaya başlarız." Boştaki elimle karnımı tuttum ve Anna güldü. Tanrım, bu sese bayılıyordum.

"Kulağa hoş geliyor. Hadi yapalım!" Gözleri o maceracı bakışlarıyla parlamıştı ve o anda bu kızın benim felaketim olacağını anlamıştım. Muhteşem, seksi, azgın ve her an iyi vakit geçirmeye hazır... O benim memelere sahip halimdi.

Arabacı bana yolculuğun ne kadar olduğunu söylediğinde, neredeyse yeniden düşünecektim, ama Anna ata mırıldanıyor ve öpücükler saçıyordu; ikinci bir düşünce olmadan ona ödeme yaptım. Ona elimi uzatarak arabaya binmesine yardım ettim. Kokuyordu ama Anna o kadar çok gülümsüyordu ki umursamadım. Bir kanalizasyon arıtma tesisinin ortasında oturuyor olabilirdik ve ben mutlu olurdum. Ve tahrik olurdum. Şehvetli dudaklarının kıvrımı doğrudan libidoma gitti.

Sürücü dizginleri salladı ve at anlamsız yolculuğuna başladı. Atın toynaklarının yola vurduğu kendine özgü şakırtısı fon müziğimiz olurken, Anna ve ben koltukta arkamıza yaslanıp rahatladık. Onu sıkıca yanıma çekerken, göğsümde kabaran duyguyu görmezden gelmeye çalışmışım. Bu

sadece çevrenin bir yan ürünüydü. Ona karşı bir şeyler hissetmiyordum. Harika bir sevişmeydi - hayır, *inanılmaz* bir sevişmeydi - tekrar tekrar deneyimlemek istediğim, diğer tüm kızları bocalayan bir bakire gibi gösteren biriydi... ama benim için sadece buydu. Seks.

Tanrım, tam bir aptalmışım.

Şimdi o ana dönüp baktığımda, o gece kabarmaya başlayan duyguları etiketlemek kolaydı. Ona aşık oluyordum ve bunu itiraf etmemek için her şeyi yapardım. Çok klişeydi, fazla kullanılıyordu ve... ana akımdı. Prensip olarak bu kelimeden nefret ederdim. Şimdi bile, asla...

Boşluğun farkına tabağıma baktım. *Ona hiç onu sevdiğimi söylemedim.* O bile beni bu konuda uyarmıştı ama ben tavrımı değiştirmemiştim. Bu kelimeyi söylemek benim için neden bu kadar zordu? Ona. Çocuklarıma. Aileme. Grubuma... İsyan edilmesine gerek olmayan bir şeye mi isyan ediyordum? Belki bu kelime çok fazla kullanılıyordu... ama belki de bunun nedeni, birinin ne kadar önemli olduğunu doğru bir şekilde anlatan tek kelime olmasıydı. Bunu söylememek, içeride kalarak güneş yokmuş gibi davranmaya çalışmak gibi saçma ve nafil bir şeydi. Kabul etmesem bile o gece bunu yaşamıştım ve dürüst olmak gerekirse sonraki her gece de yaşamıştım. Şimdi de yaşıyordum, ama şimdi bu duygu acıyla karıştı, çünkü hayallerimin kızı artık o arabada yanımda oturmuyordu. Tamamen ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Tüm tur boyunca vagonda kalmıştık ve yolun yarısında bir yerde öpüşmeye başlamıştık. Daha önce öptüğüm hiçbir kız Anna gibi hissettirmemişti. Çok yumuşak dudakları vardı... Ama daha önce de yumuşak dudaklı kızları öpmüştüm. Anna'da bundan daha fazlası vardı. Sanki dudakları benimkiler için özel olarak şekillendirilmiş gibiydi. Sanki yin ve yang gibiydik, ayrı düşmüştük ve binlerce kilometre ayrılmıştık. Ama birbirimizi yeniden bulmuştuk ve bedenlerimiz buluştuğunda... havai fişekler patlıyordu.

O gece sıcaktı, tişörtümün altından karnımı okşayan parmakları canlandırıcıydı ve yüzümde uçuşan saçlarının telleri sarhoş ediciydi. Gece mükemmeldi. Ve sonunda arabama döndüğümüzde, onu dairesine götürmüştüm ve tavşanlar gibi sevişmiştik. Bu, en iyi arkadaşımınla geçirdiğim inanılmaz akşamlardan sadece biriydi. Ruh eşim, eğer böyle bir şey varsa. Ve şimdi...

"İyi misin, Griffin? Hiçbir şey yemedin ve seninle yediğim yemeklerden hatırladığım kadarıyla, her zaman ilk bitiren sen olurdun. Herkes daha yemeğini yarılarmışken sen tatlıya yumulurdun." Dustin güldü, sonra da bana gülümsedi.

O anıdan sonra sahte bir gülümsemeyle bile karşılık veremedim. "Evet... sanırım sadece aç değilim. Uzun bir gündü." Tabağımı iterek masadan kalktım. "Yemek için teşekkürler anne. Sadece yiyemiyorum."

Bana başıyla selam verdikten sonra odama doğru yürüdüm, kapıyı kapattım ve yatağa oturdum.

Daha önce hiç bu kadar yenilmiş ve depresif hissetmemiştim ve bunu paylaşacak kimsem de yoktu. Konuşurken kendimi en rahat hissettiğim kişi Chelsey'di ama Dustin geri döndüğüne göre... Uzun zamandır ayrıldık, onları daha da ayrı tutmak istemiyordum, kendi zavallı durumum için değil. Zaten konuşmak istediğim kişi de Chelsey değildi. Hayır, gerçekten istediğim kişi en iyi arkadaşım idi.

Cep telefonumu çıkarıp yirmi dakika boyunca ona baktım. Gerçekten berbat bir gün geçirmiştim ve şu anda Anna'nın sesini duymak harika bir erteleme gibi geliyordu. Tabii bana söyleyecek güzel bir şeyi olduğunu varsayarsak. Eninde sonunda bizim hakkımızda konuşmak zorundaydık, değil mi? Bir an önce halledelim bari. Ama ya onun çözümü bu ilişkiyi bitirmekse? Ya bensiz daha mutluysa? Ya da ya sadece biraz yalnız kalmak istediye ve benim onu rahatsız etmem onu çileden çıkardıysa? Ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tamamen yabancı sulardaydım ve boğuluyordum.

"Siktir ," diye mırıldandım. Numarasını bulup gönder düğmesine bastım. Kısıtlama zaten hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmamıştı.

Telefonuma cevap verdiğinde konuşmak için ağzımı açtım. Sesli mesaj uyarısını fark edince hemen sustum. Mesaj bırakmayı düşündüm ama sonra bırakmamaya karar verdim. Eğer beni görmezden geliyorsa, söyleyeceklerimi dinleyemeyecekti. elbette ama beni duymak istiyorsa cevap vermek zorundaydı.

Güvenlik sistemini atlatabileceğimi düşünerek, onun yerine Kellan'ın evini aradım. Telefon açılana kadar Kellan'ın cevap verebileceği aklıma bile gelmemişti. Karşılansaydı beklerken bir an paniğe kapıldım. Ona ne diyecektim ki?

Bir kez olsun şans benden yanaydı ve kadınsı bir ses cevap verdi.

"Alo?" "Oh...hey...ben Griffin. Bu Kiera mı?"

Bir duraklama oldu ve karımın sesini yanlış mı anladığımı merak ettim. Bu ara sıra oluyordu; Kiera ile sesleri birbirine çok benziyordu. Ama sonra ses dedi ki, "Oh...hey...evet, ben Kiera."

"Oh... harika... Anna orada mı? Onunla konuşabilir miyim?" Kelimelerin ağzımdan neden duraksayarak çıktığından emin değildim. Genelde istediğim şeyi tereddüt etmeden isterdim. Sanki son zamanlarda tüm dünyam tersine dönmüştü ve ben eskiden olduğum kişinin bir gölgesi idim.

"Anna gerçekten dışarı çıktı..."

Boğazım daraldı. Bir erkekle mi? Sormak istedim ama Kiera evet derse ilk uçakla kuzeye giderdim. Ve karımla çıkabileceğini düşünen o orospu çocuğunun kim olduğunu bulduktan sonra, onu tanınmaz hale getirirdim. Sonra hapse girerdim ve kızlarımı bir daha asla göremezdim. Sessiz kalmamın tek nedeni hapis tehdidiydi.

Garipliği hisseden Kiera boğazını temizledi. "Onun için çocuklara ben bakıyorum... onlarla konuşmak ister misin?"

O tatlı sesleri duyma düşüncesiyle içimden sakın bir sıcaklık geçti. "Evet." Konuşmam erkeksi olmayan bir gıcırtyla çıktı ve tekrar denemeden önce boğazımı temizlemem gerekti. "Evet... lütfen."

Cevabımdaki yalvarış Kiera'yı etkilemiş olmalı. Gidip onları getireceğini söylediğinde sesi şefkatle kalınlaşmıştı. "Bekle," dedim, onu durdurarak. "Sen gitmeden önce... Anna... o... iyi mi?"

Kiera uzun bir iç geçirdi. "O idare ediyor. Peki ya sen? Sen iyi misin, Griffin?"

Sözleri beni tam karnımdan vurdu. Tamam mı? Artık hiçbir fikrim yoktu. "Evet, ben..." Boş odamın ıssızlığı kafama çarptığında sesim kesildi. Boş odam, boş hayatım. "Hayır... onlar olmadan hayatım boktan..." Anna'yı mı, kızlarımı mı yoksa grubumu mu kastettiğimi bilmiyordum. Sanırım tam olarak "onlar" kelimesinin ima ettiği şeyi kastetmiştim. Hepsinde benden bir parça vardı ve hepsi gittiğinde içimde ölüyordum, yavaş yavaş, gün be gün.

Burnumu çekerek, "Gibson'ı hatta bağlar mısınız lütfen?" diye homurdandım.

Bir gün için yeterince ölmüştüm ve Kiera'nın acımı daha fazla görmesine izin vermemeliydim.

Bölüm 22

Zorluk

Ruhumu emen işimde üç hafta geçti ve sonunda işe alıştım. Günün sonunda ellerim artık çığ ve kanlı değildi; süper tatlı nasırlarım oluşmuştu. Mastürbasyon yaparken harika hissediyordum. Hiç de değil. Anna'yı özlememe neden olan başka bir şeydi.

İşe giderken arka arkaya altı kez esnedim. Bu lanet saate alışamamıştım ve asla da alışamayacaktım. Bir önceki geceden kalma partiler dışında kimse bu saatte uyanık olmamalıydı. Gerçi parti günlerim hemen hemen sona ermişti. İşten sonra bir ya da iki saatliğine bir bara uğradım, sadece ailemin evi olan kaosa gitmeden önce gevşemek için ve sonra eve geldim ve her şeyi tekrar yapabilmek için yattım.

Haftada bir gün olan iznimi bile dışarı çıkıp bir şeyler yapmak için kullanmıyordum. Bu arzu içimde yoktu. Günü atlatmak istiyordum, artık tek önemseydiğim buydu. Bazen sadece bir saati atlatmak bile bir mücadeleydi. *Sadece devam et... yarın kesinlikle daha iyi olacak.* Ama hiç öyle olmadı.

Her zaman durumları en iyi şekilde değerlendirebilmiş, akışına bırakabilmiş, en tuhaf şeylerde bile neşe bulabilmişim ama şimdi... günümdeki tek parlak nokta Anna ve kızları düşünmekti. Cıvata üstüne cıvata sıkma görevime devam ederken, onları hayal ettim.

Aklımı en çok kurcalayan anı, Anna ile birlikte yaşamaya karar verdiğimiz zamandı. Aslında tam olarak karar vermemiştik, sadece bir şekilde yapmıştık. Zaten evli olduğumuz için mantıklı gelmişti. Ve bir çocuğumuz vardı. Sienna Sexton'la çıktığımız D-Bags turnesinden sonraydı, Kellan yaralandıktan sonra hepimiz eve dönmüştük. O zamana kadar Matt'le yaşıyordum ama oraya geri dönüp Gibson ve Anna'yı onun dairesinde yalnız bırakmak tuhaf gelmişti. Hayır, garipten de öte yanlış gelmişti. O benim karımdı ve onunla birlikte olmak istiyordum.

Birlikte onun evine gittik. Anna Gibson'ı taşıırken ben de çantalarımızın geri kalanını taşıdım. Eve vardığımızda oflayıp pufluyordum.

Kapısına , üçümüzün arasında bir ton ıvır zıvır vardı, hatta eve bir sürü ıvır zıvır gönderdikten sonra bile.

"İşte yeni evin, bebeğim," diye mırıldandı Anna, araba koltuğunu nazikçe soldan sağa sallayıp Gibson'a yeni yayılımını gösterirken.

Anna'nın dairesi içinde yuvarlanırken iyiydi ama birdenbire sıkışık gelmeye başlamıştı. "Daha büyük bir yer tutmalıyız, Gibby'nin koşup oynayabileceği bir yer. Havuzu olan bir yer." Çantalar omuzlarımdan düştü ve bir yığın halinde yere çarptı. Ağrıyan omuzlarıma masaj yaptım. "Ve bir jakuzi."

Anna baştan çıkarıcı bir kıkırdamayla gözlerini bana doğru çevirdi. "Bilmiyorum, burada bu kadar rahat olmamız hoşuma gidiyor."

Araba koltuğunu Anna'nın elinden alarak Gibson'ı yavaşça yere bıraktım. Kollarımı Anna'nın beline dolayarak ona, "Evet ama diğerleri? Onlar geldiğinde kendimizi bir kutunun içinde yaşıyor gibi hissedeceğiz."

Anna şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Neden bilmiyorum ama bu ifade beni tahrik etmişti. Tamam, tam olarak nedenini biliyordum - yaptığı her şey beni tahrik ediyordu. "Diğerleri ne?" diye sormuştu.

Eğilerek alt dudağını ağızıma aldım. "Sahip olacağımız diğer çocuklar."

Kızımızın genç kulakları için fazla şehvetli olan erotik bir inilti çıkardı. Anında sertleşmiştim. "Mmmm... daha fazla çocuk mu istiyorsun?" diye sordu, sesi gırtlaktan geliyordu.

İstekli bedenimi kalçasına bastırarak, "Evet... şimdi başlayalım..." diye homurdandım.

Dudaklarım boynuna yapıştığında Anna güldü, sonra beni nazikçe geri itti. Yeşil gözleri ciddiye, tekrar sordu, "Gerçekten daha fazla çocuk istiyor musun?"

Kızıma baktım - mükemmel, güzel melek kızıma - ve dudaklarıma huzurlu bir gülümseme yayıldı. "Ben istiyorum. Senin daha fazla mini versiyonunu istiyorum. En azından bir düzine... ve belki bir ya da iki tane de ben." Ona en cesur gülümsememi verdim, o da bana karşılık verdi ama gözleri eskisinden daha ıslaktı.

"Benim bir düzine versiyonumu mu istiyorsun?"

Yanaklarını okşayarak başımı salladım. "Bundan daha azı insanlığa karşı işlenmiş bir suç olur. Sen mükemmelsin... DNA'n tekrar tekrar çoğaltılmalı..."

O zaman beni sertçe öpmüştü ve Gibson'ı hemen odasında uyutmuştuk, böylece bizim odamızda ona bir kardeş verme işine başlayabilecektik. Ve çok geçmeden bizim odamıza taşınmıştık.

Göl kenarındaki mamut ev. Hayalimdeki ev, hayalimdeki kızla. Ama artık rüya bitmişti.

Vardiyam bittiğinde, eve gitmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey yapmak istemiyordum. Gece boyunca fabrikada kalmak bir seçenek değildi, bu yüzden kirli ve ağırlı bir şekilde otoparka doğru yürüdüm. Belki de yerel bir bara gider ve üzüntülerimi viskiyle boğardım. Bu hiçbir şeyi çözmeyecekti ama belki de etrafımdaki umutsuzluk bulutunu geçici olarak dağıtacaktı; artık kendimi kendim gibi bile hissetmiyordum. Neredeyse kendim gibi de görünmüyordum. Gözlerimin altında torbalar, giysilerimde delikler, her parmağım da kabarcıklar ve her köşe bucakta kir, yağ ve ter vardı. Chelsea, Anna gittikten sonra sarı saçlarımı geri almam için bana yardım etmişti, çünkü uzayan saçlarım onu çıldırtıyordu, ama geri kalan her şeyim gibi o da donuk ve cansızdı ve yemin ederim griye dönüyordu.

Ayaklarımı betonun üzerinde sürüklerken, belki de eve gidip bir saat sürecektir bir duşta kendimi kaybedeceğimi düşündüm. Tam o sırada gökyüzü açıldı ve üzerime ağır yağmur damlaları kustu. Başımı sallayarak, yaşama isteğimi yavaş yavaş eden ani sağanağa baktım. *Siktir git evren, demek istediğim bu değildi.*

İş arkadaşlarım benimle birlikte yağmur fırtınasının içinden geçiyor, robotik bir tempoyla yavaş yavaş arabalarına doğru ilerliyorlardı. Toprağa çarpan suyun gürültüsü arasında içlerinden birinin "Hey, Cocknado... bu senin kızın mı?" diye bağırdığını duydum.

İşyerinde alay edilmeye alışkın olduğum için bu lakap omuzlarımdan kayıp gitti. Kelimeler aklıma geldikçe kalp atışlarım hızlanmaya başladı. anasını. Anna burada mıydı? Beni affetmiş miydi? Bakışlarımı iş arkadaşımın baktığı yere çevirdim ve bir an için görüşüm bulandı ve bayılacağımı sandım. Bu *oydu*. O buradaydı... beni bu cehennemden kurtarmak için. Tanrı'ya şükür...

Tam Anna'nın adını haykırmak üzereydim ki yorgun ve ağrıyan gözlerim yanıldığımı fark etti. Kalbim yorgun ayaklarımın dibine düştü... O Anna değildi. Kiera'ydı. Kiera'nın burada ne işi vardı?

Bu sorunun cevabının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babamın minibüsünün arkasında duruyordu, elinde devasa siyah bir şemsiye vardı ve üşümüş ya da gergin gibi titriyordu. O da burada ne yaptığından tam olarak emin değilmiş gibi görünüyordu ama beni görünce yüzü aydınlandı. En azından bir anlığına. Görünüşüm netleşince neşesi de azaldı. Lanet olsun. Beni görmesini gerçekten istemiyordum. I

kimsenin beni böyle görmesini istemedim. Kırılmış. Umutsuz. Yenilmiş. Bir zamanlar olduğum kişinin solgun bir hayaleti.

Kiera'ya doğru yürürken midemin bulandığını hissettim. Selamlamak için elini kaldırdı, ben de güçsüzce karşılık verdim. Mümkün olduğunca rahat yürümeye çalıştım ama merak içimi kemirmeye başlamıştı. Onun burada ne işi vardı?

Beni incelerken dudağını ısıırıyordu ve yeterince yaklaşıp yaklaşmaz "İyi misin?" diye sordu. Gözleri parlıyordu, sanki ağlamak üzereydi... benim için. Bu neredeyse onun burada olması kadar şok ediciydi.

Onun sorusuna cevap vermek yerine kendi sorumu sordum. "Burada ne yapıyorsun? Kına yakmaya mı geldin? Ne kadar düştüğümü görmeye mi?" Arkamdaki tufanda boğulan kirli, tozlu fabrikayı gösterdim. Keşke yağmur bu cehennem gibi yeri tamamen silip süpürseydi. Ama ne yazık ki hayır... Buna çok ihtiyacım vardı.

Kiera'nın yüz ifadesi kuşkuya dönüştü. "Hayır, tabii ki hayır. Senin için endişelendim. Sadece iyi olduğunu bilmek istedim. Ve şimdi... İyi olduğundan pek emin değilim." Gözleri yüzümü tararken öne doğru bir adım attı, böylece ikimiz de devasa şemsiyesinin altında kaldık; birinin beni koruması garip bir şekilde hoşuma gitti. Bu beni biraz boğdu.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, endişesini geçiştirdim. "Ben iyiyim." Gülümsedim ve canım acıdı. İyi olmaktan başka bir şey değildim. Kiera'yı inceleyerek sordum: "Neden beni kontrol ediyorsun? Benden nefret ediyorsun."

Kiera'nın yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi. "Senden nefret etmiyorum, Griffin. Senden her zaman *hoşlanmıyor* olabilirim... ama nefret etmiyorum." İç çekti. "Ama kız kardeşim seni seviyor ve ben de bu yüzden buradayım. Sensiz çok mutsuz, Griffin. Hepsi öyle... Anna, kızlar... erkekler." Bakışları betona düşerken omuz silkti.

Sanki o taştan bir parça alıp kafama vurmuş gibi hissettim. *Hepsi* mutsuz muydu? *Bensiz* mi? Buna inanmak istiyordum... ama geri dönmem için kapımı çalmıyorlardı. Hiçbiri.

"Bensiz kimse mutsuz değil. Kimse gittiğimi umursamıyor bile. Bir yılı aşkın süredir burada yaşıyorum ve içlerinden beni görmeye gelen tek kişi sensin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gururlu bir meydan okumayla orada dikilmek istedim ama yapamadım. Hiç gururum kalmamıştı.

Kiera kaşlarını çatarak arabama doğru başını salladı. "Sessiz bir yere gidip konuşabilir miyiz? Tercihen kuru bir yere?" Şemsiyesinin alt tarafına baktı. "Annene nereye gideceğimi sorduğumda bana yağmur yağacağını söyledi.

seni bulabileceğini söyledi. O zaman ona inanmamıştım ama evet... akıllı bir kadın." Gözleri benimkilere döndü ve gözlerindeki iltifatı görebiliyordum.

Başımı salladım. "Evet, öyle. Ama görünüşe göre zekası çocuklarına geçmemiş. En azından hepsine değil."

Kiera'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı; muhtemelen daha önce kendimi aşağıladığımı hiç duymamıştı. İkimiz de doğru olduğunu bildiğimiz halde onun doğru olmadığını söylemesini duymak istemediğim için arabamın anahtarlarını çıkardım. "Yakınlarda bir lokanta var. Aç mısınız?"

Yemek yiyemiyordum, ağzım kül gibi olmuştu ama Kiera buraya gelmek için saatlerce yol kat etmişti ve... şimdi hatırladım... hamileydi. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Hamilesin, tabii ki açsın. Tebrikler... Eminim Kellan çok sevinmiştir." Kiera'nın parıltısını görmek bana Anna'nın bir bebek daha istediğini hatırlattı. Tanrım, onu özlemiştim.

Kiera ceketinin altından karnını okşarken kıkırdadı. "Teşekkürler, evet, ikimiz de öyleyiz. Kasım'da doğum yapacağım, bu sefer bir kız. Anna çıldırmış durumda, onun için alışveriş yapmama yardım ediyor..." Sesi kesildi, sanki karım hakkında duyduklarının beni inciteceğini biliyordu. Ve karnıma bir bıçak gibi saplandı. Kahretsin, bu acı hiç bitmeyecek miydi?

Bu su dolu sefaletten uzaklaşmak isteyerek arabamın kapısını açtım ve Kiera'nın içeri girmesine yardım ettim. Bizi bir mil ötedeki şirin bir lokantaya götürdüm ve arka tarafa yakın bir masaya yerleştik. Kiera yemek sipariş ederken ben de kahve söyledim; ne istediğini öğrenene kadar yemek yiyemezdim. Yemeğin gelmesini beklerken Kiera konuşmasına başladı.

Bana gülümsedi, sonra kaşlarını çatı. "Öncelikle, otoparkta söylediğin bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Çocuklar seni önemsiyor Griffin. Sadece... son zamanlarda herkes çok meşgul... ve onlar da en az senin kadar gururlu ve inatçı. Gittiğinde onları incittin. Hayır, bundan daha fazlası... Onları ezdin."

Zekice bir cevap beynimde kabarcıklar oluşturmaya başladı, ancak kaybolmasına izin verdim ve başımı sallayarak orada oturmaya devam ettim. Evet, onları incitmişim, bunu biliyordum. Kiera elini koluma koydu ve ben de ona baktım. "Burada hala umut var, pes etme."

Başımı sallayarak kirli dış görünüşümü, elimden gelenin en iyisi olan köhne lokantayı gösterdim. "Bana bak, Kiera. Sahip olduğum her şeyi kaybettim, ailemle yaşıyorum, o kadar borç içindeyim ki çişim bile kırmızı,

Geçinebilmek için nefret ettiğim bir işi yapıyorum ve... Karımı, en iyi arkadaşlarımı ve çocuklarımı kaybettim. Ne umudu? Tüm bunları nasıl düzeltebilirim?"

Yüzü sert ama sempatikti. "Ben de bu yüzden buradayım. Sen gittiğinden beri D-Bag'ler için işler gerçekten zorlaştı. Denny bana bir kısmından bahsetti ama muhtemelen hepsinden değil. Haberleri takip ediyor musun?"

İç çekerek tekrar başımı salladım. "Hayır, TV şovu sona erdiğinde, kendimi kapattım. Aslında ondan önce bile. Gruptan ayrıldıktan sonra... Onlar hakkında bir şey duymak istemedim. Biraz acıttı, anlıyor musun?" Kiera'ya bu kadar kişisel bir şeyi itiraf ettiğim için kendimi tuhaf hissettim ama o sadece başını salladı.

"Evet, biliyorum. Kellan ve diğerleri de senin için aynı şeyleri hissediyorlardı. Ama grubu devam ettirmek için yollarına devam etmek zorunda kaldılar." Uzun bir nefes verdi. "Ve bu hiç kolay olmadı. Sen ayrıldığında büyük bir tepki vardı. Hayranların incindi, kafaları karıştı... kızdılar."

Bazılarının Pete'in yerinde bana laf attığını hatırlayarak başımı salladım. "Evet, biliyorum."

Kiera başını salladı. "Hayır, bildiğini sanmıyorum. Pek çok insan ayrıldığı için sana kızgındı ama Griffin'in sert çocuklarından oluşan bir grup var... ve diğerlerinin hayatını cehenneme çeviriyorlar."

Bu beni çok şaşırttı. "Hardcore'larım mı var?"

Yüzünü buruşturan Kiera başını salladı. "Evet. Sesleri çok yüksek çıkıyor ve çok sadıklar. Seni uzaklaştırdıkları için çocukları taciz etmeye başladılar." Başını sallarken bir an için gözlerini kapattı. "Bazılarıyla işler o kadar kötüye gitti ki Kellan, Evan ve Matt uzaklaştırma kararı aldirmek zorunda kaldılar." TV programımın ölümden dirildiğini söyleseydi beni daha fazla şaşırtamazdı.

"Yasaklama emri mi? Onlar... onlar iyi mi?"

Gözleri çok yorgunmuş gibi yavaşça açıldı. "İyiler. Sadece bir süreliğine oldukça gergindiler. Ama bu grup yayıldı ve artık çaldıkları her etkinlikte protestocular var. Grubun size yaptıklarını protesto ediyorlar. VMA'lerde bile vardı."

Tuhaf bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı düşünmek için o geceyi hatırlamaya çalıştım ama geldiğimde oldukça sarhoştum, bu yüzden bir şey gördüğümü hatırlayamadım. Tek söyleyebildiğim "Vay canına" oldu.

Kiera bana yarım bir gülümseme verdi. "Evet. Ve grup sonunda senin yerine birini bulduğunda, protestocular yeni adama öyle zor anlar yaşattılar ki... o da işi bıraktı." İç çekerek omuz silkti. "Fanatikleriniz sayesinde, her bir

Grubun senin yerine işe aldığı kişi işi bıraktı. Grup ilerleyemiyor. Turneye çıkamıyorlar, yeni bir albüm kaydedemiyorlar... Cehennem gibiydi."

Suçluluk duygusu içimde çalkalanırken kahve fincanıma baktım. "Mücadele ettiklerinden haberim yoktu." *Neden beni aramadılar?* Bunu düşündüğüm anda cevabını biliyordum. Çünkü onlar da yenilgiyi kabul etmek istemiyorlardı. Hepimiz gururumuzun içinde boğuluyorduk.

Kiera iç çekti ve ben de ona baktım. "Satışlar her yerde düştü, grup bocalıyor. Kellan dağılmaktan bile bahsetti... herkes kendi yoluna gidiyor..."

Gözlerim o kadar büyüdü ki yüzüm acımaya başladı. Hayır, istediğim bu değildi. "Dağılıyorlar mı? Kellan muhtemelen tek başına devam edebilir ama Matt... Evan... ne yapacaklar?" Onlar için o kadar endişeliydim ki kalbim daha sert çarpmaya başladı.

Kiera'nın huzurlu gülümsemesi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Sonraki sözleri de öyle. "Denny, Kellan'ı senin yerine geçmesi için bir şey daha denemeye ikna etti, yani grup henüz dağılmıyor."

Sözleri acı tatlıydı. Grubun dağılmasını istemiyordum, gerçekten istemiyordum ama görevlerinin benim yerime geçmek olması da beni heyecanlandırmıyordu. Suratımı asarak ona sordum, "Öyle mi? Denny'nin hayalini kurduğu şey neydi?"

Beni şaşırtarak biraz güldü. "İronik bir şekilde, bu bir TV programı. Ya da özel bir TV programı demeliyim sanırım." Yüz ifadem tam bir şaşkınlık ifadesi olmalıydı, çünkü açıklamaya devam etti. "Denny, senin yerine geçecek kişi için televizyonda bir yarışma düzenlersek, hayranların oy kullanıp söz sahibi olurlarsa, o zaman senin hardcore'ların yeni kişiyi daha çok kabul edeceklerini düşünüyor."

Bu yeni gelişmeyi değerlendirirken beynim jöle gibi oldu. Beni ulusal televizyonda değiştireceklerdi. Beni bu şekilde kaybettiklerine göre, bu çok uygun.

Ben bilgileri değerlendirirken Kiera usulca, "Ülkenin her yerinde seçmeler yapıyorlarmış... Bunu duymamış olmana biraz şaşırdım," dedi.

Burnumu çekerek ona "Çok meşguldüm" dedim. Evet, başımı suyun üstünde tutmaya çalışmak başlı başına tam zamanlı bir işti.

Kiera bana sempatik bir gülümseme verdi. "Son durakları burada, Los Angeles'ta... iki hafta sonra." Kaşlarını kaldırarak ekledi: "Seçmeler herkese açık. Bir kişinin tek yapması gereken ortaya çıkmak ve ona bir şans verilecek."

Yüzündeki ifadeden beni kastettiği anlaşılıyordu. Ortaya çıkabilirdim. Seçmelere katılabilirdim. Adamların karşısına iş arayan bir yarışmacı olarak çıkabilirdim. Baştan başlayabilirdim. Eğer yeterince cesursam. Yorgun beynimden kız kardeşimle yaptığım bir konuşma geçti.

Şimdi ne yapacağım, Chelse?

Kaybettiğiniz şeyin peşinden gidersiniz... bunu yapmak için çamurda sürünmeniz gerekse bile.

Anna gittiğinden beri çamur içinde debeleniyormuş gibi hissettiğim için, çamurda sürünmek kolay geliyordu.

Kiera'ya takdirle gülümsedim, sonra da ne dediğini anladığımı bilmesi için başımla küçük bir selam verdim. "Teşekkür ederim. Beni kontrol etmek ve bunu söylemek için buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin." Her türlü nezaket ve şefkat nadir bulunan, değer verilmesi gereken bir şeydi. Bunu şimdi anlıyordum.

Bana bakarken yüz ifadesi üzgünleşti. Gerçekten zavallı, bambaşka biri gibi görünüyor olmalıyım. Sanırım öyleydim. Yumuşak, şefkatli bir sesle, "Eminim Anna'yla bunu düzeltebilirsiniz. O senin için deli oluyor."

Ve ben onun için deli oluyorum. "Umarım öyledir," dedim ona, gözlerimi . Aklıma bir şey geldi ve gözlerimi ona çevirdim. "Çocuklar burada olduğunu biliyor mu? Bana bunu söylediğini?" *Seçmelere katılmamı mı istiyorlardı?*

Kiera omuz silkti. "Kellan biliyor. Biletimi o ayarladı." Göz kırptı, sonra da içini çekti. "Gerçi diğerlerine söylediğini sanmıyorum. Senin üzerinde baskı kurmak istemiyor."

Başımı salladım. Çok nazikti. Şaşırtıcı değildi... Kellan iyi bir adamdı. "Teşekkür ederim. Anna burada olduğunu biliyor mu?"

Kiera durakladı, sonra başını salladı. "Hayır. Ona söylemedim. Artık kendi başına yaşıyor, bunu biliyor muydun?" Ben başımı sallayınca iç çekti. "Evet, kendisi ve kızlar için bir daire tuttu ve Hooters'daki eski işine geri döndü. Ona istediği kadar bizimle kalabileceğini söyledim ama o kendi başının çaresine bakmak istiyor. Böyle inatçıdır." Güldü.

Gülümsedim. "Evet... ortak bir noktamız var."

Garson Kiera'nın yemeğini getirdi ve Kiera pastırmalı yumurtasına bakarken sırttı. Daha garson gitmeden önce birkaç çatal dolusu yemişti. Onun iştahı bana Anna'nın hamilelik aşermelerini acı bir şekilde hatırlatsa da sırtımama neden oldu.

"Hey, Kiera," dedim, el değmemiş kahveme bir kaşık daldırarak. Başını kaldırıp bana baktığında irkildim. "Lütfen bundan Anna'ya bahsetme." Kirli, , hırpalanmış gösterdim. Kiera itiraz edecek gibiydi ama sözünü kestim. "Ben ciddiğim. Benim için endişelenmesini istemiyorum."

Kiera bunu bir dakika düşündü, sonra başını salladı. Onu rahatlatmak için, "Ben iyi olacağım Kiera, endişelenmene gerek yok," diye ekledim. Ve uzun zamandır ilk kez buna gerçekten inanmıştım.

Bölüm 23 Ne

Yapmalı?

Kiera ve ben eve döndüğümüzde, ona gece için yatak odamı teklif ettim. Dudakları tiksintiyle kıvrılmış bir halde hayır demeye başladı ama sonra inanmayan gözlerle odama baktı. Neredeyse anında gözleri dolmaya başladı ve çok geçmeden yanaklarından süzülen yaşları silmeye başladı. Yorum yapmadım ama neden bu kadar duygusallaşmaya başladığını bildiğimden emindim. Burada olmak bana da böyle hissettiriyordu.

Bir süre önce odayı ailem için bir mabede dönüştürmüştüm. Annemin Anna ve kızlarla çektiği tüm fotoğrafları bulmak için evi didik didik etmişim. Oldukça fazla fotoğrafı vardı ve şimdi her duvar annemin yakaladığı anların dörde altı parlaklığıyla kaplıydı. Anna ve benim çocuklardan önce, ben L.A.'de grubun ilk albümünü kaydederken ailemi ziyaret ettiğimizde çekilmiş birkaç fotoğrafımız vardı. Anna ve ailem resmi olarak ilk kez o tanışmışlardı, ancak ben sürekli ondan bahsettiğim için onu zaten biliyorlardı. Anna o fotoğraflarda Gibson'a hamileydi ve etrafında öyle bir memnuniyet havası vardı ki neredeyse her karede parlıyordu. Lanet olsun. Karım çok güzeldi.

Evlendikten sonra ailemin bizim için verdiği partiden fotoğraflar vardı. Gibson o fotoğraflarda küçücük bir şeydi. Anna süslü bir elbise giymişti; bir prenses gibi görünüyordu. Boğucu, baştan çıkarıcı, ateşli bir prenses. Anna'nın kucağındaki Gibson'a baktığı bir fotoğraf vardı ki, ona her baktığımda boğazım düğümleniyordu. Ona uzun süre bakmaktan kaçınmaya çalıştım.

Hem burada hem de Seattle'daki evimde üçümüzün yaz barbekülerinden fotoğrafları, Noel ve Şükran Günü tatillerinden ve ara sıra doğum günü partilerinden görüntülerle birlikte duvarı süslüyordu. Sonra görsel zaman çizelgesi Anna'nın Onnika'ya hamileyken Gibson'ın elini tuttuğu fotoğraflara doğru ilerledi. Gibson'a hamileyken ısıldıyorsa, Onnie'ye hamileyken de ısıldıyordu. Onnika doğduktan hemen sonrasına, Anna'nın hayattan mutlu olduğu ve hiç acı hissetmediği anlara ait fotoğraflar vardı. Sonra vaftiz töreninin fotoğrafları vardı.

Anna'nın kız kardeşiyle güldüğü, babanın Gibson'ı döndürdüğü ve annenin Onnika'ya sarıldığı anlar. Ve sonra da törenin nefes kesici kareleri. Başka şeylere o kadar odaklanmıştım ki neredeyse her şeyi kaçırmıştım. Bu geri alamayacağım bir zamandı, yeniden yaratamayacağım anılardı. Bu gerçek beni gerçekten kızdırdı. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

Kiera'nın iri gözleri odamı gezerken içimi bir hüzün kapladı. Çok sayıda fotoğrafın yanı sıra, bulabildiğim her hatırayı ve hatırayı yapıştırmıştım-Gibson'ın en sevdiği şeker, Anna'nın bir şarabın ambalajı, Onnika'nın ıngıraklarından biri... Anna'nın styenlerinden biri. Odam devasa bir albüm gibiydi. Bunun tatlı mı, psikotik mi yoksa acınası mı olduğundan emin değildim. Belki de üçünün karışımıydı.

Kiera sanki farklı bir yönümü görmüş gibi bana doğru baktı ve odamda kalmaya razı oldu. Boğazımı temizleyerek omuz silktim, başımı salladım ve az önce odamda gördüğü her şey önemli değilmiş gibi davrandım. Garipti ama Kiera kapıyı kapattıktan sonra teklifimi geri almak istedim. Yatak odamı geri istiyordum. Her gece karım ve çocuklarımla çevrili olmaya alışmıştım. Yakınımda olmasalar bile onlar benim destek sistemimdi ve bu garip şekilde bile olsa ayrı kalmak acı vericiydi.

Bir battaniye kaptım ve kanepede yatağımı yaptım. Uyumak imkânsızdı. Kafamda bir sürü saçmalık dönüp duruyordu. Dinlenemeyeceğimi anlayınca annemin masasında biraz kğit buldum ve tekrar uzandım.

İlk kelimeler kolaydı. *Sevgili Anna...* Geri kalan sözcükler son derece zordu. Daha önce hiç kalbimi açmamıştım, Anna'ya onu sevdiğimi itiraf ettiğimde bile. Anna ve ben böyle saçma sapan şeyleri geçiştirmeye meyilliydik. Ama artık bundan kaınamazdım. Onun yokluğunda tüm duygularım birikiyordu ve baraj yakında patlayacaktı. *şimdi patlayacaktı.*

Sana aylar önce söylemem gereken şeyi söyleyerek başlayayım. Her sabah uyandığımızda ve her gece yatmadan önce sana söylemem gereken şeyi... Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki.

Lanet şeyi bitirmeden çok önce gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

Ertesi sabah, Kiera'yı havaalanına bırakabilmek için erkenden uyandım. Ryder'a bir an önce için en erken uçağa binecekti. Onu ve zamanında işe gidemeyeceğim için taksiye bineceğini söyledi ama bu bana doğru gelmedi. Beni kontrol etmek için her şeyin ötesine geçtiğinden, onu geri götürmek, güvende ve sağlam olduğundan emin olmak benim görevimmiş gibi hissettim.

İş için zaten sabahın köründe uyandığımdan, daha da erken kalkmak bana zamanı geri sarmışım ve hala dün geceymişim gibi hissettirdi. Kiera da erken saatle mücadele ediyordu, ama ona biraz kahve koyduktan sonra daha uyanıktı. Hamile olduğu için kafeinsizdi. "Sabahın bu erken saatinde çalışabilmene şaşıyorum," diye düşündü.

Gülümseyerek, "Artık alıştım sayılır... Berbat bir şey olmadığından değil, çünkü kesinlikle öyle" dedim.

Kiera güldü, sonra esnedi. "Evet, öyle."

Kendimi ona muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar yakın hissederek, beni görmeye geldiği için tekrar teşekkür ettim. "Beni kontrol etmek için zaman ayırmanız çok anlamlı. Bunun için teşekkür ederim."

Gülümseyerek bana "Sen de Kellan için aynısını yapardın" dedi. Sırtışı kaşlarını çatmaya dönüştü. "Sanırım."

Sözlerinde gerçeklik payı olsa da -bazen oldukça bencil olabiliyorum- yüz ifadesi beni güldürdü. Kiera dudaklarını bükerek sessizce sordu, "Yani... sen...? Seçmelere katılacak mısın?"

Ona bakarken bunu düşündüm. Öyle miydim? "Bilmiyorum. Sadece... bilmiyorum."

Kiera başını salladı ama üzgün görünüyordu. "En azından Seattle'a geri dönecek misin? Anna ile işleri yoluna koyacak mısın?"

İçimi çektim. "Keşke yapabilseydim ama boğazıma kadar batmış durumdayım. Bu işe *ihtiyacım* var." Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, sıkışıp kalmıştım.

Kiera ağzını açtı ve düşündüğü belliydi -*eski işin daha iyi para veriyordu-ama* sonra ağzını kapattı ve kelimeleri söylemeden bıraktı. Benim zaten düşündüğüm şeyi onun da düşünüp düşünmediğini merak ettim. Seçmelere katılmak tekrar D-Bag olacağım anlamına gelmiyordu. Bana hiçbir şeyi garanti etmiyordu. Ayrıca seçmelere birkaç hafta vardı ve ödemem gereken faturalarım vardı. Hiçbir yere gidemezdim.

Rahat bir sessizlik içinde havaalanına doğru yola çıktık. Oraya vardığımızda, Kiera inmek için kapısını açarken bana teşekkür etti. Arabanın yarısı içinde, yarısı dışındayken onu durdurdum. "Bekle..." Ceketimin içine uzanıp dün gece yazdığım notu çıkardım. Binlerce küçük parçaya ayırmam gerektiğini düşünerek ona uzattım. "Bunu benim için Anna'ya verir misin? Lütfen?"

Kiera'nın gözlerindeki merakı görebiliyordum ama mektup bir zarfın içinde mühürlüydü. Anna okuyana kadar okuyamayacaktı. Hay sikeyim. Anna'nın okumasını istiyor muydum? Kiera başını sallayıp mektubu benden aldı ve işte o zaman Anna'nın okumasını istediğimi fark ettim. Elbette, saçma sapan ve normalde öğürmemeye neden olacak bir şeydi... ama Anna'nın nasıl hissettiğimi bilmesini istiyordum. *Gerçekten* nasıl hissettiğimi.

Kiera küçük bir el sallamasıyla kapıyı kapattığında bedenim hafiflemiş, kafam berraklaşmıştı. Belki bir mektup yeterli değildi ama nihayet üretken, olumlu ve bencil olmayan bir şey yaptığımı .

Kiera güvenli bir şekilde havaalanında kaybolana kadar onu izledim, sonra da işe zamanında gidebilmek için yola çıktım. Ya da neredeyse zamanında.

Amirim geç kaldığımda dakiklik konusunda beni sert bir şekilde azarladı, zamanımın bana ait olmadığını ve aslında şirketten çaldığımı söyledi. Bunu alışkanlık haline getirirsem beni kovacağını söylemişti. Kibirli pislik. Ama o bana bağırırken tek düşünebildiğim Kiera'nın seçmelerle ilgili haberleriydi. Ne yapacağımı bilemedim.

Daha önce bir kez sahip olduğum bir işi denemek için işten izin almayı ne kadar istesem de, kalbimde yapamayacağımı biliyordum. Her şeye mal olabilecek bir finansal risk daha alamazdım ve Kiera'ya bu işe ihtiyacım olduğunu yalan söylemiyordum. Kaybedersem ve yarışma umduğum gibi sonuçlanmazsa

-sonucun izleyiciler tarafından belirlendiği düşünülüyorsa bu büyük bir olasılıktı- o zaman tamamen mahvolurdum; benim için hiçbir umut kalmazdı.

Ne kadar de, grup seçmelerine katılmak için bu işi bırakma riskini göze alamazdım. Bunun farkına varmak vardiya boyunca beni her zamankinden daha karamsar yaptı. Tanrım, hayatım berbat. Kaybedemeyeceğimi düşündüğüm ve sahip olduğum her şeyle, hatta evliliğimle bile kumar oynadığım zamanları zar zor hatırlayabiliyordum. Ve şimdi bana bir şans daha sunuluyordu, bu sefer gerçek bir şans ve ben şansını kaçırmayı göze alamazdım.

Depresyondan neredeyse katatonik olmuştum.

Öğle yemeğine.

Puding kabının dibini sıyrırken iş arkadaşlarımı inceledim. Onları izlemek ve dinlemek geleceğime bir bakış atmak gibiydi ve söyleyebileceğim tek şey, bunun iyi olmayacağıydı. İş arkadaşlarımın çoğu

Buradaki adamlar iki yakalarını bir araya getirmekte zorlanıyorlardı. Birçoğu her gece içerek sorunlarından uzaklaşıyor ve ikinci ya da üçüncü evliliklerini yapıyordu. Geleceğimin *böyle* olacağı fikrinden nefret ediyordum.

Ama başka bir risk alabilir miydim? Adamların beni şova davet ettiğini varsayarsak... ve bu büyük bir varsayımdı çünkü çoğu şu anda beni sevmiyordu... kazanan hayranlar tarafından oylandı. Benden nefret ediyorlardı. Ayrılış şeklimden nefret ediyorlardı, çocuklara yaptıklarımdan nefret ediyorlardı ve ben onları suçlamıyordum. Sahip olduğum tek bir şeyin bile kıymetini bilmeyen bencil bir pisliktim. Tekrar grupta olmayı hak etmiyordum. Anna'yla tekrar birlikte olmayı hak etmiyordum. Bir zamanlar sahip olduğum hiçbir şey için yeterince iyi değildim.

Kiera'nın sözleri beni yalnız bırakmadı. *Sensiz perişan haldeler... Umursuyorlar...*

Yiyemediğim öğle yemeğinin geri kalanını elimle iterek gözlerimi kapattım ve Anna'nın benden ne yapmamı isteyeceğini düşünmeye çalıştım. Bu işte kalırsam sonum ne olurdu? Bunun cevabını hemen biliyordum. Her gün etrafımda gördüğüm acıların aynısını yaşayacaktım. Anna'yı kaybederdim, kızları kaybederdim... Ailemi ve muhtemelen aklımı kaybederdim.

Zihinsel olarak, önümdeki bu kavşakta odağımı diğer yola kaydırdım. Seçmelere katılırsam sonum ne olacaktı? Sanki uyuşukluktan uyanıyormuşum gibi, sadece bu düşünce bile sınırlarımda küçük umut kırıntıları yarattı. Kader yanımdaysa yine bir D-Bag olabilirdim. Ama ya değilse? Ya işimi bırakırsam ve yarışmayı kaybedersem? Borçlarımı nasıl ödeyecek ve kızlarıma nasıl bakacaktım? Anna ve kızlar yanımda olmadan bunların ne anlamı vardı ki? Hayatımın geri kalanını onlarsız geçirmektense cebimdeki üç beş kuruşla idare etmeyi, hatta sokak köşelerinde para dilenmeyi tercih ederdim. Kaybedersem, baştan başlayabilirdim. Bir şekilde. Ama bir mucize olur da kazanırsam.

Gözlerimi açtığımda birden ne yapmam gerektiğini anladım. Geleceğim Anna'yla, D-Bag'lerle ve *ailemleydi*... tabii beni kabul ederlerse.

Göğsümdeki umut ateşinin dışı doğru genişlemeye başladığını hissederek gülümsedim. Acı vericiydi ama bu acıyı memnuniyetle karşıladım. *Tamam, Kiera. Seçmelere gideceğim.*

Bir kez olsun akıllı davranmaya çalışarak işimi tamamen bırakmadım. Bunun yerine, şartlı bir ihbarda bulundum. Eğer seçmeleri geçip programa katılabilirsem, işimi kaybedecektim ama o kadar ileri gidemezsem, sırtımı yaslayabileceğim bir şeyim olacaktı. Bu beni biraz gururlandırdı.

uçurumdan aceleyle atlamadan önce bir plan düşündüm. *Gördün mü Anna, öğreniyorum.*

Yine de korkuyordum. Eğer programa katılır ve kaybedersem, her şeye baştan başlamak zorunda kalacaktım. İşim "berbat" kelimesine yeni bir anlam kazandırıyordu ama iyi para kazandırıyordu ve bir daha asla o kadar para kazanamayacağımı biliyordum. Zar zor geçinmek için üç kat daha fazla çalışmam gerekecekti. Ama hayır, bu şekilde düşünemezdim. Pozitif olmalıydım... eskiden olduğum gibi. Bu yarışmayı kazanabilirdim. Yani, uğruna savaştığım pozisyon *benim* pozisyonumdu; tüm yetişkin hayatım boyunca bunun için hazırlandım.

O gece eve döndüğümde, adımlarımda alışılmadık bir bahar vardı. Artık karanlık tünelinin sonunda küçük bir ışık görüyordum. Şu anda sadece bir noktaydı, ama oradaydı ve elimden geldiğince uzun süre ona tutunacaktım.

Annem bunu hemen fark etti ve babam da annem işaret eder etmez fark etmiş gibi görünüyordu. "Her zamankinden daha neşelisin. Bir şey mi oldu? Anna'yla konuştun mu?"

Annem karımın adından bahsedince heyecanım biraz azaldı. Notu ona Kiera mı vermişti? Okuyacak mıydı? Yoksa bir kenara mı atacaktı, bizi bir kenara mı atacaktı? Okursa duygulanır mıydı, yoksa yollarımızı ayırmaya çoktan karar vermiş miydi? Onunla konuşana kadar bunu bilemeyecektim ve belki de korkaklığımdandı ama henüz onunla konuşmak istemiyordum. Bana verilen bu küçük olasılığa tutunmak istiyordum.

"Hayır... İşimi bıraktım."

Babam okumakta olduğu gazeteyi düşürdü. Annem sigarasını düşürdü. Neredeyse. Son anda yakaladı ve tekrar ağzına soktu. Babam içini çekerken o üzüntüyle başını salladı. "Griffin, seni o işe aldırmaq için çok uğraşmam gerekti. Özgeçmişin o sektör için pek de iyi değil."

Başımı salladım. "Biliyorum ama istediğim bu değil."

Her iki ebeveynin de kafası karışmış görünüyordu. Mutfak masasına oturup açıkladım. "D-Bags benim yerime geçmek için seçmeler yapıyor."

Babam elini omzuma koydu ve beni birkaç kez okşadı. "Bunu duyduğuma üzıldüm, oğlum."

Endişesini geçiştirdim. "Hayır, açık seçmeler yapıyorlar... ben de seçmelere katılacağım."

Annem hâlâ şaşkın görünüyordu. "Grubun için seçmelere katılacaksın... *senin* yerine geçmek için mi?"

Gülümsemem çok uzun zamandır olmadığı kadar genişti. Üzerimdeki pas parçalarının çatlayıp yere döküldüğünü ve altımdaki parlak yüzeyi ortaya çıkardığını hissediyordum. "Evet. Eski yerim için seçmelere katılacağım ve onu elde edene kadar kıçımı yırtarak çalışacağım." Umarım.

Annem durumu tam olarak anlamamış olsa da beni destekliyormuş gibi yarım bir gülümseme verdi. Babam kaşlarını çattı. "Tamam... peki, neden bırakmak zorunda kaldın? İkisini birden yapamaz mıydın? Orayı sevmedin mi?"

Yüzündeki ifadeden eski işinde kalmamı umduğunu anlayabiliyordum. Belki de sadece bir oğlunun onun izinden gitmesini istiyordu ve bunun ben olacağımı umuyordu. Bu arzusunu kırdığım için kendimi kötü hissettim ama bu benim hayalimdi ve peşinden gitmeliydim.

"Hayır, yapamam baba. D-Bag'ler tam zamanlı bir taahhüt ve benim istediğim de onlar. Bir zamanlar sahip olduğum her şey... istediğim her şey." Bunu neden daha önce fark edemedim? Her şeyi kaybetmeden önce. Çünkü her şeyimi kaybedene kadar neye sahip olduğumu görememiştim. *Sudaki biftek ağızımdakinden çok daha büyük görünüyordu ama gerçek değildi.*

Tanrım, umarım Kiera o mektubu Anna'ya vermiştir... "Neler oluyor?"

Arkamı döndüğümde Liam'ın mutfağa girdiğini gördüm. Akşam yemeği için sık sık uğrardı. Babam bunun yemek yapmaktan nefret ettiği için olduğunu söylerdi ama bence yalnız yemekten hoşlanmıyordu. Liam'ın çok geniş bir arkadaş çevresi yoktu.

Babam beni göstererek iç çekti. "Kardeşin, onu işe almak için çok uğraştığım işi bıraktı."

Liam bunu duyduğuna şaşırmış görünmüyordu. Kardeşimle tekrar yüzleşmeden önce babama alaycı bir bakış attım. "Yerime geçmesi için D-Bags yarışmasının seçmelerine katılıyorum. Eğer programa , işimi bırakacağım." Babama o şekilde gülümsedim.

Liam gerçekten sessizleşti, sonra da "Ah..." diye mırıldandı.

Sesi o kadar tuhaftı ki dönüp ona baktım. Yüzünde hem sinirli hem de dehşete kapılmış bir ifade vardı. "Ne?" Dikkatle sordum.

Liam bana dönmeden önce aileme baktı. "Şey... bu açık bir seçme ve ben de biraz tanınmak istiyordum, bu yüzden bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm..."

"Ne yapmak için iyi bir fikir?" Sesimi sertleştirerek sordum. Liam çenesini kaldırdı. "Ben de seçmelere katılıyorum."

İlk içgüdüm öfkeydi. Bu *benim* seçmelerimdi, *benim* işimdi, ama sonra hatırladım... değildi. Ben vazgeçmişim ve şimdi herkese açıktı.

Takip. Masadan kalktım ve Liam onu yere sereceğimden eminmiş gibi bir adım geri çekildi. Ama yapmadım. Daha iyi, daha olgun bir insan olmaya çalışıyordum. Büyümeye çalışıyordum. Ve bunun bir parçası da nazik ve destekleyici olmayı öğrenmekti. Liam için en iyisini istiyordum, gerçekten.

Elimi uzatarak ona "Umarım programa katılırsın" dedim.

Liam itirafım karşısında şok olmuş gibiydi ama ciddiymdim. Yarışmayı kazanamasa bile, bu şov onun kariyerini başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde canlandıracaktı ve ben de bunu onun için istiyordum. Sonunda ciddi olduğumu anlayınca elimi sıktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Sesinde samimiyetten başka bir şey yoktu ve bunu duyunca gülümsedim. "Bir şey değil."

Sonraki iki hafta uçup gitti. Düşünecek zamanım bile yoktu, yapacak çok şey vardı. Pratik yapmak listemin en başındaydı. Eğer işte değilsem, ailemin garajında ya bir bas gitar ya da bir elektro gitarla ritim . Benimkini "tasfiye" sırasında sattığım için onları kiralamak zorunda . Aslında teknik olarak onları kiralayan Liam'dı, çünkü param yoktu. Liam birinde çalışırken ben diğerinde çalışıyordum, sonra yer değiştiriyorduk.

Liam çocukken biraz çalmıştı ama son yıllarda bir enstrümana dokunmamıştı; benden bile daha paslanmıştı. Akorları ve notaları tazeleyerek ve D-Bags'in şarkılarının her birini öğreterek yetişmesine yardımcı oldum. En azından hatırlayabildiklerimi. Yıllardır dikkatimi vermememin bir yan ürünü olarak birkaç tanesi hafızamdan silinmişti. Tanrım, bazen tembel bir ahmağın tekiydim.

Annem bizi prova yaparken her izlediğinde kulaktan kulağa gülümserdi. Çocuklarının iyi anlaştığını görmek hoşuna gidiyordu. Chelsey ve kızları da bazen bizi izliyordu ve bazen çocuklar tencere ve tavalara vurup akıllarına gelen şarkı sözlerini söylüyorlardı. Bu biraz can sıkıcıydı ama aldırmadım ve müziğe odaklandım. Onların gürültüsü sırasında konsantrasyonumu koruyabilirsem, her şeyde koruyabilirdim.

Ne olduğunu anlamadan seçmeler başlamıştı. Sabahın köründe vardığımızda, blok etrafında çoktan bir sıra vardı. İnsanlar bunun için kamp kurmuş olmalı. En sonda yerimi aldığımda kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

sıraya girdim. Arkamdan Liam'ın "Hasta olacağım ve daha içeri bile girmedik" dediğini duydum.

Arkamı dönerek elimi omzuna koydum. "Harika . Tüm şarkıları öğrenirken içeriden yardım aldın. Bu sana buradaki diğer herkese göre büyük bir avantaj sağlıyor."

Liam yutkundu, sonra gülümsedi. "Sen hariç herkes."

Buna inanmak isterdim ama önümde çok fazla engel vardı. Deneyimlerim benim için bir handikaptı. "Şarkıları biliyor olabilirim ama bunun bana yardımcı olacağını sanmıyorum. Üç kişinin de bir sonraki tur için evet demesine ihtiyacım var... ve bildiğim kadarıyla cehennem henüz donmadı."

İçime bir öfke sızmaya başladı ama onu geri ittim. Bunun işe yaramasının tek yolu gururumu ayaklar altına almamdı. Ve yalvarmam. Önümde bundan çok olduğunu fark ettim. Ama sorun değildi. Hayatımı geri almak için ne yapmam gerekiyorsa yapmalıyım.

Sıranın ilerlemesi sonsuza kadar sürdü. Liam ve ben diğer yarışmacılarla sohbet ederek kendimizi eğlendirdik. Sırada şaşırtıcı sayıda kız vardı. Sadece Kellan'ı görmek istediklerini düşündüm ama belki de istemiyorlardı. Konuştuğum herkes işini biliyordu. Hatta çoğu müzik hakkında benden daha fazla teknik bilgiye sahipti. O lanet albümü hazırlarken onların uzmanlığından faydalanabilirdim.

Liam kılık değiştirmeme yardım etmişti, böylece etraftaki hiç kimse aslında kiminle konuştuğunu bilmiyordu. Kardeşim kızıl olarak tanınmamamın daha iyi olacağını düşünüyor gibiydi. Bunun sebebinin grup ilk kurulduğunda sarışın olmam, sonra da canlı bıraktığımda esmer olmam olduğunu söyledi, yani kızıl saçlı olmak geriye kalan tek seçeneğimdi. Bence sadece bana işkence etmek istemişti. Yakın zamanda çektiği bir reklam filminden bazı malzemeleri ödünç almıştı; o kadar kısa kesilmiş kırmızı bir peruk ki saçlarımı tekrar kırmak zorunda kaldım... ve tam da neredeyse çeneme kadar gelmişken; kırmızı sahte bir keçi sakalı; yeşil lensler; ve lanet çiller için kırmızı boya. Sonunda Raggedy Andy gibi görüneceğimden korkuyordum ama Liam ne yaptığını biliyordu ve işi bittiğinde tamamen doğal bir kızıl saçlı gibi görünüyordum.

Ön kapılara doğru yaklaştıkça kuyrukta bir heyecan vardı. İnsanlar bunun için her yerden gelmişti ve bazıları buraya gelebilmek için bir sürü saçmalığın içinden geçmişti. Onların hikâyelerini dinlemek pişmanlığımı daha da artırıyordu. Şöhret bana bir tepside sunulmuştu ve çok geç olana kadar bunun kıymetini bilememiştim. Hayatımın hikayesi.

O umut ve olasılık denizinde ilerlerken, Matt'in başından beri haklı olduğunu giderek daha iyi anladım. Adamların kuyruğuna takılmışım ve onlara borçlu olan bendim, tam tersi değil. Hepsi grubu bu getirmek için çok çaba sarf etmişti, peki ya ben? Ganimetlerin tadını çıkarmışım ama onları kazanmaya gerçekten katkıda bulunmamışım. Eğer bunu kazanırsam, her şey değişecekti.

Dikkatimin dağılmasını istemediğim için cep telefonumu ailemin evinde bırakmışım. Anna'nın düşünceleri zihnimi bulandırırken şimdi bundan pişmanlık duyuyordum. Burada olmasını, bana tezahürat yapmasını, telefonda bile olsa beni desteklemesini ve cesaretlendirmesini diliyordum. Henüz aramamıştı ve benim de onu arayacak cesaretim ya da zamanım yoktu, bu yüzden Kiera'nın ona notumu verip vermediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer verdiyse, Anna'nın sessizliği geleceğimiz için iyiye işaret değildi. D-Bags gibi, bu da tamamen havada kalmıştı. Belirlenecek. Tanrım, bu kelimelerden nefret ediyordum.

Liam ve ben nihayet içeri girdiğimizde, birçok kayıt masasından birine yönlendirildik. Evrak dolduran insanları izlerken Liam bana "Kılık değiştirecek misin yoksa sen olduğunu anlamalarını sağlayacak mısın?" diye sordu.

İnsanların kimliklerini masanın arkasındaki kişilere teslim etmelerini izledim ve iç çektim. "Yanımda sahte kimlik getirmedim, bu yüzden doğruyu söyleyeceğim gibi görünüyor."

Liam omzumu sıktı ve sonra iç çekti. "Hey, bunu yapmadan önce bilmeni isterim ki... tüm o aptalca yorumlar için özür dilerim. Ben sadece... sahip olduğun her şeyi gerçekten kıskanıyordum, ama aptalca ve önemsizdi, özür dilerim." Elini omzumdan indirerek yere baktı. "Tanıdığın birinin istediğin her şeye sahip olduğunu görmek zor, özellikle de bunu takdir etmiyor gibi görünüyorsa." Tekrar göz göze geldik. "Ama seni önemişiyorum ve böyle hissetmem yanılttı. Kısacası berbat biriyim, bunu biliyorum ve özür dilerim."

Özrü beni çok etkiledi ve gülümsedim. "Berbat olduğunu biliyorum... ama teşekkür ederim. Sanırım ben de erkeklerle benzer bir şey yaptım... yani anlıyorum. İkimiz de berbatız... Genetik olmalı."

Liam gülerek sırtımı sıvazladı. "Kesinlikle."

Bölüm 24 Umut

Liam ve ben aynı anda farklı istasyonlara çağrıldık ama yollarımızı ayırmadan önce ona iyi şanslar diledim, bu kısım zor falan değildi. Sadece evrak işiydi. Yanına gittiğimde masadaki bayanın elinde beni bekleyen bir numara vardı. Gördüğümde gülümsedim -6969- en sevdiğim numara.

"İsim?" diye sordu, parmakları bilgileri kaydetmeye hazır bir şekilde dizüstü bilgisayarının üzerinde geziniyordu.

Boğazımı temizleyerek, "Griffin Hancock" dedim.

Yazmaya başladı, sonra durdu ve bana baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, beni dikkatle inceleyerek. Liam kılık değiştirmemde çok iyi bir iş çıkardığı için, karşısında duran kişinin eski rock yıldızı olduğunu görmekte zorlanıyordu.

İçimi çektim, sonra başımı salladım. Eğilerek ona şöyle dedim: "Ben Griffin Hancock, eski D-Bag. İnsanların beni tanımasını istemiyorum, bu yüzden böyle görünüyorum. Ben de herkes gibi denemek istiyorum."

Gözleri kocaman açılmıştı ama bana inanmak yerine "Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?" diye sordu.

Ona uzattığımda nefesi kesildi. "Aman Tanrım, bu sensin. Bunun senin yerine geçmek için bir yarışma olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Formları doldurabilir miyim?"

"Oh, evet, evet..." Onları bana uzattı. Üzerinde çalışmaya başladığımda, "Bir referans alabilir miyiz?" diye sordu. Seçmelerden önce." Ona baktığımda, "Sadece yayın için kullanabileceğimiz küçük bir şey, seyircinin sizi tanımasına yardımcı olmak için. Sizi zaten tanımadıklarından değil." Heyecanını zorlukla bastırabiliyordu. Ya benim zor bulunan hayranlarımdan biriydi ya da daha büyük olasılıkla televizyon altınını gördüğünde tanıdı.

"Elbette. Neden olmasın." Seyirci beni ne kadar iyi tanır ve dramın benim tarafımı bilirse, şansım o kadar artardı.

Kız omzumun üzerinden baktı ve parmaklarını şıklattı. Birinin dikkatini çektiğinde beni işaret etti ve "*Sırada o var*" diye mırıldandı. Doldurduğum evrakları ona uzattıktan sonra bana numaramı verdi ve bekleme alanını işaret etti. "Grubunuzun oditoryuma girme zamanı geldiğinde çağrılacaksınız. O zamana kadar, referansınız için şurada bekleyin." Işıl ışıl bir gülümsemeyle elini uzattı. "Bunu söylememem gerekiyor ama iyi şanslar!"

İki elimle onun elini kavradım. "Teşekkürler." Buna ihtiyacım olacaktı. Kamera nihayet yüzüme tutulduğunda, programın sunucusu şöyle dedi, "Peki senin hikayen nedir? Bugün buraya nasıl geldin?"

Derin bir nefes alarak ona, "Adım Griffin Hancock ve işimi geri almak için buradayım," dedim.

Sunucu kaşlarını çatarak kameramana baktı. "Kes," dedi ve eliyle öldürme hareketi yaptı. Kameradaki kırmızı ışık anında söndü. Sunucu sinirli bir şekilde bana döndü. "Bak, bu programın ciddi bir bölümü, seyircinin senin kişiliğini tanımasına izin vermek için. O yüzden sadece doğruyu söyle, tamam mı? Adın ne senin?"

Öne doğru eğilerek, "Griffin... Hancock. Ben D-Bags'eski başçısıyım ve işimi geri almak için buradayım."

Sunucu içini çekti, sonra bileğindeki bir şeye konuştu. "Sally, 6969 numaralı yarışmacı... Bu adam kim?"

Kadının cevabını dinlerken gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum. "Lanet olsun..." diye mırıldandı, sonra kameramana parmaklarını şıklatarak havladı, "Çekime başla. Hemen!" Benimle tekrar konuştuğunda ses tonu tamamen farklıydı. "Griffin, bu çok büyük bir sürpriz. Çocuklar seçmelere katıldığını biliyor mu ve neden kılık değiştirdin?"

Omuz silkerek başımı salladım. "Hayır, burada olduğumu bilmiyorlar. Burada olduğumu kimse bilmiyor ve şimdilik bu şekilde kalmasını istiyorum. Ben sadece..." Ellerime baktım, artık onunla yüzleşmiyordum. "Son zamanlarda pek çok aptalca hata yaptım ama gruptan ayrılmak en büyüğüydü. Çocuklara artık ciddi olduğumu göstermek istiyorum." Ona baktım, sesimde ve yüzümde kararlılık vardı. "Bunu istiyorum ve yerimi geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Mükemmel. İlham verici bir an için ilham verici sözler. Hepimiz seni destekliyoruz Griffin." Sunucu kameramana tekrar işaret etmeye başladı ama ben araya girdim.

"Bekle. Son bir şey söylemek istiyorum." Sunucu eğildi, anında tekrar ilgisini çekti. Doğrudan kameraya bakarak, "Karım izliyorsa bilmesini isterim ki... Anna, sen benim için dünyalara bedelsin... ve ben..." dedim.

Daha fazla konuşamadım çünkü lanet olası boğazım tılandı. Sunucuya *işim bitti* işareti verdim ve o da aşk ve gönül yarası hakkında süslü sözlerle konuşmasını *bitirdi*. Kamera tekrar kapandığında elini uzattı ve tıpkı diğer kızın yaptığı gibi bana şans diledi. Bir sünger gibi içime çektim.

Yaklaşık bir saat sonra grubumuz oditoryuma yönlendirildi. Tüm oda sinir kokuyordu ve etrafımdaki herkes terliyordu. Ne yaptığımı bildiğim halde, jürideki çocuklar en iyi arkadaşlarım olduğu halde ve ilgi odağı olmayı sevdiğim halde, kusacakmış gibi hissediyordum.

Liam ve ben odanın arka tarafındaki koltuklara oturduk, böylece izlenmeden gözlem yapabilecektim. Kellan, Matt ve Evan sahnenin önündeki bir masaya kurulmuşlardı. Seçmelere katılanlar için temin edilen gitarı çalan bir adamı dinliyorlardı. Davul, klavye ve diğer çeşitli müzik ekipmanlarının yanı sıra seçebilecekleri yaklaşık on farklı tür vardı. Seçmelerin amacı bir kişinin en iyi yeteneğini sergilemekti ve çocuklar bunun ille de bas gitar olmayabileceğini anladılar.

Matt sahnedeki adam parçaladıkça kafasını ritme göre sallıyordu. Evan, Kellan ve Matt'e göz ucuyla bakıyordu ama yüzündeki sırtıştan Evan'ın bu adamı sevdiğini anlayabiliyordum. Nedenini ben de anlayabiliyordum; sesi harikaydı. Hay sikeyim. Etrafımda bu kadar yetenek varken birden kendimi çok yetersiz hissettim. Ama ben de iyiydim ve ne yaptığımı biliyordum. Bunun da bir anlamı olmalıydı. Etkilenmemiş görünen tek kişi Kellan'dı. Belki de etkilenmişti ama bunu göstermiyordu. Ne zaman yüzüne baksam, ifadesi tamamen boştu.

Adamın işi bittiğinde, üç adam da onu bir sonraki tura kabul etti. Umarım benim için de sorunsuz geçmiştir. Ve Liam için. Yanımda otururken, terlerken ve sandalyesinde zihinsel bir rahatsızlığı varmış gibi sallanırken, bunu ne kadar çok istediğini görebiliyordum.

Tam ona iyi şanslar dileyecekken, duran bir grup insan dikkatimi çekti. Liam'a dirsek attım. "Bakın kim gelmiş," dedim sırtarak.

Liam işaret ettiğim yere baktı ve onları hemen fark etti. Tüm lanet ailemiz buradaydı. Chelsey işaret ederken kıkırdıyordu.

Kellan'dan anneme. Dustin tüm bu gösteriden etkilenmiş görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, arkasını dönüp Liam ve beni gören babam oldu. El salladı, sonra da başparmağıyla bizi onayladı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemedim. Ailem her zaman destekleyici , evet, ama bu genellikle arka koltukta oturan bir destektir. Bir D-Bags gösterisi izlediklerini bile sanmıyorum. Burada olmaları beni biraz boğdu, bu da biraz rahatsız ediciydi. Hızla Kellan kadar kız gibi bir korkak olmaya başlamıştım. Lanet olsun.

Numaram söylendiğinde, bekleme alanına gittim. Sırada ben vardım. Benden önceki kişiyi izlerken sinirlerim tepeme çıktı. Sahnede garip görünüyordu, sanki altına sıçmak ya da kameranın hemen dışındaki kovaya kusmak üzereydi. Ona sempati duydum; ben de aynı şekilde hissediyordum. Cansız performansından sonra üç jüri üyesi de hayır dedi. Yarışmaya çıkmadan hemen önce kötü bir eleştiri almak kötü bir şansmış gibi hissettim. Spiker adımı söyledi.

-Yarışmacıların takma ad kullanmasına izin verdikleri için benim takma . "Sıradaki... G-Dog."

Kalabalıkta birkaç kıkırdama ve bir sürü çığlık vardı. Ailem de bu kılık değiştirmenin içindeydi ama pek de kurnaz tipler değillerdi. Onaylamak için bir el kaldırdım, sonra sahnedeki gitarlardan birine doğru ilerledim. Başımı eğdim ve kasketimi düşük tuttum. Çocuklar kim olduğumu anlamadan önce müziğimi duysunlar istiyordum. Yine de bu şekilde çalamazdım. Kalabalığın ilgisini çekmem gerekiyordu. Şovmenlik en az yetenek kadar önemliydi; bunu Liam'a bütün hafta boyunca öğretmiştim. İyi çalmak savaşın sadece yarısıydı. Ama her zamanki maskaralıklarına başladığımda, kandırmaca sona erecekti - çocuklar beni anında tanıyacaktı. Yine de bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Bir D-Bags şarkısı seçmiştim, çünkü onları piyasadaki diğer her şeyden daha iyi tanıyordum. Yine de eski bir şarkı seçmiştim, resmi olarak hiç yayınlanmamış bir şarkı. *Herkes* D-Bags şarkıları çaldığı için bu şekilde kalabalığın arasından daha iyi sıyrılacağımı düşündüm.

Bu bir müzik yarışması olduğu için arka planda eşlik eden ritimler yoktu. Davul yok, vokal yok, hiçbir şey yok. Sadece ben ve gitarımdan çıkan sesler vardı. Bu sinir bozucuydu. Cehennemden gelen solo gibiydi.

Ritmin öne çıkması için bir lead gitar seçtim. Ve ailem için prova yaparken mükemmel bir D-Bags şarkısını berbat ettiğim o korkunç zamanın aksine, bunu başaracaktım. Sessizce saydım

sonra . Giriş, nakarattan daha sessizdi ve çalarken başımı öne eğerek anonimliğimi olabildiğince uzattım. Nakarata geldiğimde ise, kendimi bıraktım.

Tüm şüphelerimi ve korkularımı bir kenara bırakarak, D- Bags konserine geri döndüğümü ve en yakın elli bin arkadaşımınla birlikte rock yaptığımı hayal ettim. Kalabalıkla göz teması kurarken müzik beni heyecanlandırdı. Çaldığım şarkıya eşlik etmeye ve kalabalığa şakacı suratlar yapmaya başladım. Onlar da alkışlıyor, koltuklarda dans ediyor ve adımı tezahüratla anıyorlardı. En azından takma adımı. Birkaç muhteşem dakika boyunca hayatım için savaştığımı tamamen unutmuştum; sadece eğleniyordum. Adamım... Bunu özlemişim. Ama sonra hakemleri fark ettim ve aniden o kadar hızlı bir şekilde gerçekliğe geri döndüm ki, kırbaçlandığıma yemin edebilirim.

Beş saniye içinde adamların beni tanıdığını anladım. Matt kaşlarını çatmıştı.

Evan şok olmuş görünüyordu ve Kellan... sonunda gülümsüyordu. Matt beni durdurmak için elini kaldırdı. Razi olup parmaklarımı durdurmadan önce dört ölçü daha çaldım; son akorla birlikte titreştiler ve dinleyen kalabalık tezahürat edip alkışladı Seçmelerde ortalığı kasıp kavurmuştum. Matt'in yüzüne bakınca bunun doğru olmadığını düşünebilirdiniz.

"Burada ne halt ediyorsun Griffin?"

İnsanlar neler olduğunu anlamaya çalışırken kalabalığın içinde mırıldanmalar duydum. İşin bittiğini anlayınca şapkamı, peruğumu ve ustalıkla yapıştırdığım keçi sakalımı çıkardım. Kıyafetim olmadan insanlar beni tanımaya başladı ve önce soluk soluğa kalmalar, sonra da çığlıklar duydum. Ama çığlıklara karışan bir sürü yuhalama da vardı. Evrensel olarak sevilmiyordum.

Matt kalabalığı susturmak için koltuğunda döndü. Onları kontrol altına aldıktan sonra tekrar bana döndü. Yüzü sertti; bunun için bir açıklama istiyordu. Muhtemelen pek çok şey için. "Seçmelere katılıyorum," dedim ona. "Tıpkı diğer herkes gibi."

Kaşları birbirine çatıldı ve Evan ile Kellan'a baktı. "Eski yerin için seçmelere mi katılıyorsun?"

Neden herkes benden bunu teyit etmemi isteyip duruyordu? Bunun biraz ironik olduğunun farkındaydım ama geri dönebilmemin tek yolu buydu. "Evet," dedim, mümkün olduğunca sorunsuz bir şekilde.

Evan öne doğru eğildi. "Kazananı taraftarların belirleyeceğini biliyorsun, değil mi? Bizim söz hakkımız yok."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama şova kimin katılacağına üçünüz karar veriyorsunuz... ve benim tek istediğim bir şans. Herkes gibi beni de sınavın. Bu grubun bir parçası olmak için yeterince iyi olduğumu size, herkese kanıtlamama izin verin. Sizinle birlikte çalma hakkımı tekrar kazanmama izin verin... çünkü ilk seferinde bunu hak ettiğimi düşünmüyorum ve kesinlikle bunun değerini bilmedim. Ama artık biliyorum ve bunu istiyorum. Sizinle tekrar oynamak istiyorum. Bir D-Bag olmak istiyorum."

Salon o kadar sessizdi ki nefes alış verişlerimi duyabiliyordum; normalde olduğundan çok daha ağırdı. Kendimi elli metrelik bir koşu yapmış ve hakemin kazanıp kazanmadığımı söylemesini bekliyormuş gibi hissediyordum. Etrafımdaki vurumduymaz bakışlardan bunu anlayamıyordum. Hala her iki tarafa da gidebilirdi.

Sessizliği bozan ilk kişi Kellan oldu. "Ben evet diyorum. Hayatına devam etmeli."

Kellan'ın gözleri Matt ve Evan'a kayarken kalabalık da aynı şekilde tezahürat yaptı. *Biri düştü.* Matt'in dudakları sert bir çizgi halindeydi. Gittiğimde tüm erkekler arasında en çok onu incitmişim, hem fiziksel hem de duygusal olarak. Aile bağlarımıza büyük bir darbe indirmişim; beni yakın zamanda affetmeyecekti.

Matt henüz konuşmadığı için Evan söze girdi. "Ben de evet diyorum," dedi bana doğru başını sallayarak. İki kişi eksildi. Kalabalık tekrar çığlık attı ve sonra tüm gözler son jüriye kaydı. Oybirliğiyle karar verilmesi gerekiyordu ve ben Matt'e bana bir şans vermesi için sessizce yalvardım. Beklerken başımı bile eğdim. *Burada tüm güç sende. Bunu biliyorum ve kabul ediyorum. Sadece hayır deme... Hiçbir şeyim kalmadı.*

Matt beni duyuyormuş gibi, "Evet" dedi. Diğer yarışmacıların çığlıkları kesilince ekledi: "Varsın Griffin... ama bilesin ki bu hiç kolay olmayacak."

Gülümsemekten yüzüm parçalanacakmış gibi hissederek başımı salladım. "Kolay olmasını istemiyorum." Onlara, dünyaya... ve kendime... buraya ait olduğumu kanıtlamak istiyordum.

Liam peşimden geldi. Onu ailemle birlikte izlerken çok gergindim; oraya çıktığım zamankinden bile daha kötüydü. Tribünlerdeki insanlar Liam'dan çok beni izliyorlardı. Onları görmezden geldim ve tüm dikkatimi ona verdim. Umarım onlarla ilgilenmezsem onu da izlerlerdi. Ve onların dikkatini çekmeyi hak ediyordu. Ortalığı kasıp kavuruyordu!

Şarkısı bittiğinde ayağa fırladım, ısıklık çaldım ve çıktığı kadar bağırdım. Üç jüri üyesi de Liam'ın bir sonraki seviyeye geçmesini onayladı,

O kadar çok zıplıyordum ki neredeyse önümdeki insanların arasına düşecektim. Matt kuzenini tebrik etmek için sahneye çıktı ve kalabalık bu gösteriyi alkışladı. Liam ağlayacak gibi görünüyordu. Siktiğimin ibnesi. Onun adına daha mutlu olamazdım.

Seyirciler arasında bize katıldığında onu kucakladım. En büyük kardeşim olmasına rağmen, ona küçük kardeşimmiş gibi sarıldım. Grubumuzdaki herkes seçmelere katıldıktan sonra, bir sonraki grubun gelebilmesi için bizim grup dışarı çıkarıldı. Annem ve babam Liam ve beni kutlamak için dışarı çıkarmak istediler ama önce benim yapmam gereken bir şey vardı. Aslında yapmam gereken birkaç şey vardı ama özellikle bekleyemeyecek bir şey vardı.

"Siz . Grupla konuşmam gerek."

Liam seçmeleri yeni bitirmiş ya da sıralarını bekleyen insanlarla dolu lobiye baktı. Artık kılık değiştirmedığım için insanlar beni fark etmeye başlamıştı. Bakışlar, fısıltılar ve meraklı ifadeler alıyordum. *Düşündüğümüz kişi bu mu?* "Bir zamanlar grubun bir parçası olsan bile, kardeşim, onlarla konuşmana izin vermeyecekler. Artık sen de bizim gibi bir serserisin."

Başımı sallayarak ona dedim ki, "Denemek zorundayım. Kaos başlamadan önce havayı temizlemem gerekiyor."

Başını sallayarak omzumu okşadı. "Umarım seni içeri alırlar."

Başka grup kalmadığı belli olduğunda endişelenmeye başladım. Ya çocuklar güvenlik tarafından götürüldüyse, o günkü işleri bittiği için kimse onları rahatsız etmesin diye arkadan sıvışıp gittilerse. Bunun bir parçası olmamak çok garipti. Şöhretlerine diğer taraftan bakmak onları hayattan daha büyük, ulaşılmaz gösteriyordu. Ama öyle değillerdi. Onlar benim arkadaşlarımdı. Ya da bir zamanlar öyleydiler.

Hâlâ orada olduklarını umarak gizlice salona geri döndüm. Neyse ki oradaydılar. Üçü de jüri masasının etrafında toplanmış, seçmeleri tartışıyorlardı. Matt, "Los Angeles'ta yetenek bulacağımızı biliyordum." diyordu. Umarım beni kastetmiştir.

Tam onlara yaklaşımaya başlamıştım ki bir el omzuma kenetlendi. "Seçmeler bitti, şimdi gitmen gerekiyor."

Yolumu kesen iri cüseye baktım ve ona kim olduğumu söylemek üzereydim ki zaten bildiğini fark ettim. "Sam? Kahretsin, seni görmek güzel." Omzuna bir yumruk atarak, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Küçük bir tebessüm etti. "Griffin... uzun zaman oldu."

Bu küçük jesti olumlu karşılayarak etrafında dolaşmaya başladım. "Gitmeden önce çocuklarla konuşmam gerek."

Yolumu kesmek için hareket etti. "Seçmeler sona erdi. Grup şu anda kimseyle görüşmüyor."

Yüz ifadem kuşkuluydu. "Dostum... benim."

Sam omuz silkti. "Emirlerim var. Seçmeler bittikten sonra kimse grubu rahatsız etmeyecek ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum Griff, çünkü senden hoşlanıyorum, ama... artık grubun bir parçası değilsin. Üzgünüm ama gitmen gerekiyor."

Beni kapıya doğru itmeye başladı. *İnanılır gibi değildi.* Bu adamı Pete'in yerinde fedailik yaptığından beri tanıyordum. Ama sanırım işini korumak istediği için onu suçlayamazdım. Belki ben de aynı derecede gayretli olsaydım, hala benimkine sahip olabilirdim. Yine de o kadar kolay pes edecek değildim. "Kellan!" diye bağırdım.

Kellan sesimi duyduktan sonra bana doğru döndü. Bana el sallarken dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Bırak geçsin, Sam. Sorun yok."

Sam geçmeme izin vermek için kenara çekilince kıyafetlerimi düzelttim. "Gördün mü?" dedim ona. Sadece omuz silkti ve çocukların istediğinin bu olduğunu düşünürse bunu tekrar yapacağını biliyordum.

Yanından geçerken Matt'in Kellan'ın omzuna, "*Onu neden buraya davet ettin?*" der gibi bir hareketle vurduğunu fark ettim. Kellan onu görmezden geldi ve gözlerini benden ayırmadı. Yeterince yaklaştığımda, selamlamak için elini kaldırdı. "Griff, seni görmek güzel. Geldiğine sevindim." Dudaklarını büktüğünde, asıl söylemek istediğinin, "*Karımı dinlediğine* sevindim," olduğunu anladım.

Tam karşılarında olduğum için biraz rahatsız bir şekilde başımı kaşıdım. "Evet... şey... bu fırsatın denemeden geçmesine izin veremezdim, anlıyor musun?"

Matt'in yüzü karardı. "Fırsat mı? Geçen yılın ne kadar boktan geçtiği hakkında bir fikrin var mı? Umurunda bile mı?"

Yutkunarak ne kadar dürüst olmam gerektiğini düşündüm. Sonra elimde kalan tek şeyin dürüstlük olduğunu fark ettim. "Hayır, sizin için ne kadar zor olduğunu gerçekten bilmiyordum... ve hayır, gerçekten umursamadım. Tek umursadığım hak ettiğimi düşündüğüm şeyi elde etmektir... ve sonunda benim için bir anlamı olan herkesi kendimden uzaklaştırdım. Bencil, benmerkezci, bencil, diva, pislik, sürüngen, moronun tekiydim... ve çok üzgünüm."

Çocuklar şok içinde bana bakıyorlardı. Genellikle aptallık ettiğimi asla kabul etmezdim. Tipik olarak, *ben harikayım* mantrasını

bir zırh gibi. Ve nedenini biliyordum... Kusurlu olduğumu kabul etmek berbat bir şeydi. Çocuklara söylediklerimi söylemekten başka bir şey yapmayı tercih , ama bu beni sadece son birkaç haftadır sıkışıp kaldığım karanlık çukura sokardı. Hayır, daha da kötü bir çukurda sıkışıp kalacaktım, çünkü yarışmada ilerleyerek işime veda etmiştim. Dayanacak hiçbir şeyim yoktu.

Matt diğer ikisinden önce soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Bize yağ çekersen daha uzağa gidebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu, yüz ifadesi kuşkuluuydu.

Başımı sallayarak, "Hayır, hiçbirinizden bir şey beklemiyorum, ben sadece... her şeyi berbat ettim ve bunun için özür dilemek istedim... bir şeyleri değiştirmek için çok geç olsa bile" dedim.

Döndüm, uzaklaşmaya hazırlandım ama Kellan elini omzuma koydu. "Özrünü kabul ediyorum," dedi. "Gösteride iyi şanslar."

"Teşekkürler," dedim ve ona kısa bir süre tek kolla sarıldım. Kellan'ın üçü arasında en az kızgın olan olduğunu biliyordum ama beni kabul ettiğini duyduktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim.

Evan içini çekti, sonra elini uzattı. "Yaptığın şey 'ahmak' kelimesine yeni bir anlam kazandırdı... ama ben de seni affediyorum. İyi şanslar, dostum."

Elini sıktım, kendimi daha da iyi hissediyordum. Matt bana ters ters bakıyordu, bu yüzden onunla fazla ileri gidemeyeceğimi anladım. Yine de bunu bekliyordum, bu yüzden kelimeleri neden söyleyemediğini anladığımı belirtmek için başımı salladım.

Küftettiğini ve adımını söylediğini duyduğumda salondan çıkan koridorun yarısına kadar gelmiştim. "Bekle."

Duraklayarak bana doğru koşmasını şaşkınlıkla izledim. Önüme geldiğinde ellerini ön ceplerine soktu ve bir süre bana baktı. "Bak, diğerleri gibi yaptıklarını affedemem ama... sana nasıl davrandığım için özür dilerim."

Çenem düştü. Ondan beklediğim son şey bir özür dilemesiydi. Yüz ifademi incelerken dudaklarını büktü. "Kabul ediyorum, sen gittiğinde hıyarlık ettim. Sadece... kızgındım ve incinmişim. İhanete uğramış gibi hissettim. Gitme şeklin... Senin bize ihtiyacın olmayabilir ama bizim sana ihtiyacımız vardı Griffin. Bize büyük bir kazık attın ve bunu umursamadın bile. Ve bu çok acıttı."

Başımı sallayarak ayaklarımı inceledim. "Biliyorum ve özür dilerim." Başımı kaldırıp ona şöyle dedim: "Pek çok konuda yanlışmışım. Size ihtiyacım var çocuklar. Artık grupta olmasam bile... Size ihtiyacım var. Siz benim ailemsiniz... hepiniz."

Matt bir süre sessizce bana baktı, sonra omzuma vurdu. "Gösteride iyi şanslar, Griffin."

Başımı sallarken gülümsemem kocaman oldu. "Teşekkürler." Çocuklara katılmak için arkasını dönmeye başladı, ben de dirseğinden tuttum. Matt biraz sinirlendi, ben de onu serbest bıraktım. Yavaş yavaş aramız düzeliyordu ama henüz tam olarak iyi değildik. "Anna'yı gördün mü? O... o iyi mi?"

Matt ağzını açtı, sonra kapattı ve Kellan'a baktı. Kaşlarını çatarak gözlerini bana çevirdi. Tek söylediği, "Onu aramalısın," oldu. Bunun ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve içimi bir korku kapladı.

"Evet, tamam... teşekkürler."

Omzuma vurdu, sonra da koşarak gitti. Sinemadan sersemlemiş bir halde çıktım, Matt'in sözleri beynimde çınlıyordu. *Onu aramalısın.* Ve yatak odamdaki tapınağıma döndüğümde, tam olarak yaptığım şey buydu.

Aile üyeleri beni tebrik etmek için kapıma dayanırken kırk dakika boyunca telefonuma baktıktan sonra yaptığım şey buydu. Tüm ev yüksek sesli müzik, bolca sohbet ve bir atı boğmaya yetecek kadar yiyeceklerle parti modundaydı. O kadar çok gürültü vardı ki kapım kapalıyken bile düşündüklerimi zar zor duyabiliyordum. Karımla yeniden bağlantı kurmaya çalışmak için pek de ideal bir durum değildi ama mükemmel anı beklersem bu hiç gerçekleşmeyebilirdi.

Bir erkek gibi davranıp bunu yapmam gerektiğini bilerek numarasını çevirdim. Anna geçmişte onu aradığımda cep telefonuna cevap verme konusunda düzensiz davranmıştı ama bu sefer cevap vermezse mesaj bırakacaktım. Bundan sonra hep mesaj bırakacaktım. O hayallerimin kıızıydı ve savaşmadan ondan vazgeçmeyecektim.

Beni şaşırtarak üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Alo?" diye burnunu çekti, sanki ağlıyormuş gibiydi. Hay sikeyim. Benim yüzümden miydi?

"Hey... benim... Griffin."

Küçük bir kahkaha . "Sen olduğunu biliyorum. Numaranı biliyorum."

Evet. Doğru ya. "Sadece iyi misin diye sormak için aramıştım. Bugün Matt'i gördüm ve dedi ki..." Bununla nereye varacağımı bilemediğim için sesim kesildi.

Anna birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Matt'i mi gördün? Nerede gördün?"

Gülümseyerek ona seçmelerle ilgili her şeyi anlattım; Kiera'nın gelip bana seçmelerden bahsetmesinden Liam'ın hazırladığı kılık değiştirmeye ve ne kadar gergin olduğuma kadar. "Çocukların hayır diyeceğinden emindim... ama beni bir sonraki tura aldılar. Sanırım şova çıkmak için iyi bir şansım var... işimi geri almak için."

Küçük bir iç geçirdi. "Bu harika, Griffin. Senin adına gerçekten çok sevindim." Hattın onun tarafındaki ucu sessizleşirken aramızda bir mesafe varmış gibi görünüyordu. "Anna... Bunu sensiz yapamam. Sen Seattle'da olsan ve ben burada olsam bile, yardımına, desteğine ihtiyacım var. Sen benim en iyi arkadaşısın... sen."

Yine burnunu çekti. "Sen benim de en iyi arkadaşısın, Griffin. Sanırım bunu bu kadar zor yapan da bu..."

"Bu" derken neyi kastettiğini bilmek istemedim. Ayrılık mı, boşanma mı? Açıklamasını istemek yerine, "Mektubumu aldın mı?" diye sordum.

Uzun bir duraklama oldu, sonra sessizce "Evet... Beni seviyor musun? Sadece beni seviyor musun?"

Ona bu sözleri hiç söylemediğim için yakınmasını hatırlayarak gülümsedim. Tanrım, ne kadar inatçı bir aptalmışım. "Evet, seni seviyorum. Sanırım seni her zaman sevdim, seni sevmenin beni korkuttuğu zamanlarda bile."

Güldü. "Evet." Bir süre daha durakladıktan sonra, "Tamam Griffin. Sana destek olacağım, arkadaşın olacağım. Ama bu birdenbire iyi olacağımız anlamına gelmiyor. Sen beni incittin. Bana *ihanet ettin*. Bu öylece üstesinden gelebileceğim bir şey değil. Anladın mı?"

"Evet... Anlıyorum." *Zamana ihtiyacın var. İhtiyacın olan tüm zamanı sana vereceğim, çünkü gerçekten ihtiyacın olan tek şey sensin.*

Bölüm 25

Bir Şans

Sonraki iki hafta çok zor ve Anna'yı o kadar sık aradım ki telefona "Nefes al. Harika gidiyorsun, bunu da atlatacaksın. Her seferinde bir adım." Yardımı oldu ama sadece bir sonraki panik atak başlayana kadar. Dizi sürüyü itlaf ediyordu. Ülkenin dört bir yanından Los Angeles'taki final turuna katılmasına izin verilen yüzlerce kişi, televizyon yayınına katılacak yirmi kişiye indirilirken sağda solda büyük kesintiler yaşanıyordu. Bu şanslı yirmi kişi, hayranların bir sonraki... yani ben olmak için oy vereceği kişilerdi. Ve her gün ilerleyecek miyim yoksa eve mi döneceğimden emin olamıyordum.

Daha önce hiç bu düzeyde bir endişe yaşamamıştım ve bu gerginlik altında kırılacağımdan endişeleniyordum. Sanırım bu süreç gerçek konserden yüz kat daha zordu. Bu gerçek beni güçlendirdi. Eğer bunu atlatabilirim, bir sonraki adım kolay olacaktı. Ya da en azından daha kolay. Bunların hiçbirisi kolay değildi.

Stres Liamı da etkiliyordu ve her gece otel odamızda buluştuğumuzda sinirden kuduruyordu. "Beni kesecekler, bunu biliyorum. Bunun için yeterince iyi değilim, beni kesecekler."

Her gece Anna'nın sözlerini kardeşimin üzerinde kullanıyordum. "Sadece nefes al. Harika gidiyorsun, bunu da atlatacaksın. İkimiz de atlatacağız." Benim gibi o da bu sözlerle sakinleşti. Bir süreliğine.

Beynim kızarmıştı ve ruhum da onun hemen arkasındaydı. Final gününden ve son eleme turundan önceki akşam, hezeyana kapılmış gibi hissediyordum. "Sanırım yeteneklerimi gözümde fazla büyüttüm, Anna. Sanırım bunu çok yapıyorum..."

Küçümseyici bir ses çıkardı. "Yeteneklerini abartmış olsaydın seninle evlenmezdim. Düşündüğün kadar iyisin Griffin, sadece buna inanmalısın."

Bu beni gülümsetti ve bir an için onun söylediği kadar harika hissettim. Ama sonra aramızdaki mesafeyi hatırladım ve kendime olan güvenim tekrar kırıldı. "her şeyin iyi olmadığını biliyorum ama bu şekilde konuşabildiğimiz için çok mutluyum. Sanırım şimdiye kadar en çok konuştuğumuz andı." Bizim

Daha önceki ilişkimiz *sadece* fiziksel değildi, ama oldukça büyük bir kısmını bu oluşturunuyordu. Şu anda ayrı ama yine de bu şekilde bağlı olmak aslında bizi daha da yakınlaştırıyordu. En azından benim zihnimde. Onun da aynı şeyi hissettiğini umuyordum ve bunu ona da söyledim. "Yukarıda kızlarla birlikte olmana rağmen kendimi sana daha da bağlı hissediyorum. Anlıyor musun?"

Anna güldü ve bu ses beni sözlerinden daha çok rahatlattı. "Evet, biliyorum. Sanırım aramızdaki mesafe şu anda bize yardımcı oluyor. Ben kendime odaklanırken sen de kendine odaklanabiliyorsun. Bence bu iyi bir şey."

"Evet ama çok azdım," dedim ve aletimi tutup iyice sıktım.

Anna'dan gırtlaktan bir ses çıktı. Bu ses beni anında mutlu olduğum yere geri götürdü; kolları ve bacakları etrafımı sarmış, onun içine gömülmüştüm. "Ben de bebeğim... Ben de."

Onu her yerinden öpmeyi ne kadar çok istediğimi, teninin ne kadar yumuşak olduğunu ve tadının ne kadar güzel olduğunu aklımdan çıkarmam gerekiyordu, "Sadece benim bokum hakkında konuşuyor gibiyiz. Bana neler yaptığını anlat. Her küçük ayrıntıyı bilmek istiyorum."

"Gerçekten mi? Biliyor musun?" Onun hayatı hakkında bir şeyler duymak istememe gerçekten şaşırmış görünüyordu. Başka biriyle ilgilenmek benim için şok edici olacak kadar bencil miydim? Bir utanç dalgasıyla, öyle olduğumu fark ettim... Ona daha önce hiç gününü sorduğumu sanmıyorum.

Sandalyeme geri oturarak kendimi rahat ettirdim. "Evet, senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Sonra da kızlar hakkında her şeyi duymak istiyorum. Ve eğer kendim hakkında konuşmaya başlarsam, bitirebilmen için bana çenemi kapatmamı söylemeni istiyorum."

Anna bir süre sessiz kaldıktan sonra, ". Buraya ilk geldiğimde Kiera ve Kellan'la yaşadım ama onlar kasabadan çooook uzakta yaşıyorlardı, dayanamadım." Değerlendirmesi beni güldürdü; Kellan'ın evi için ben de sık sık aynı şeyi hissediyordum. Kıkırdayarak devam etti. "Bu yüzden onların evinden ayrıldım ve kendim ve kızlar için işe yakın bir daire tuttum... Oh, Hooters'daki eski işime geri döndüm. Aslında daha iyi bir işim var. Müdür yardımcısıyım."

Gurur içimde kabardı. "Bu harika, bebeğim. Bana daha fazlasını anlat."

Ve anlattı da. Gecenin geri kalanında bana bensiz geçen hayatını anlattı ama bu beni düşündüğüm gibi üzmem ya da kızdırmak yerine heyecanlandırdı. Sanki karımı daha iyi tanıyormuşum, umutlarına ve hayallerine gizlice göz atıyormuşum gibi hissettim. Anne olmak için askıya aldığı hayalleri.

ve bir rock yıldızının eşi. Onun konuşmasını dinlemek bana onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı ve telefon görüşmesini daha önce hiç kullanmadığım bir cümleyle bitirdim.

"Yarın iyi bir gün geçir, Anna. Ve unutma... Seni seviyorum."

Konuştuğunda sesi titriyordu. "Ben de seni seviyorum."

Ertesi sabah uyandığımda midemde bir korku çukuru vardı. Onu bir kenara iterek karıma mesaj attım. *Dün gece için teşekkür ederim. Harikaydı.* Cinsellikle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir şey yapmamışken böyle bir mesaj atmak tuhaftı ama doğrudu. Birbirimizi akla gelebilecek her şekilde becermiştik ama ona hiç dün geceki konuşmasını dinlediğim kadar yakın hissetmemiştim. Sesi hala zihnimde oynuyordu. Bunun beni lanet olası bir hercai menekşe gibi gösterdiğini biliyordum ama umurumda değildi. En iyi arkadaşıma aşkıttım ve bu gösteri bittiğinde, kazansam da kaybetsem de, kuzeye onunla birlikte olmaya gidecektim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ben giyinirken Anna bana mesaj attı. *Evet, öyle! Dün gece televizyonda seçmelerini izledim. Söylediklerin çok dokunaklıydı.*

Ona gönderdiğim mesajı görmüş olması beni gülümsetti. Elbette, yayında bitiremeyecek kadar duygusaldım, ancak bunun onu daha da güçlü kıldığını hissediyordum. *Gördüğünüze sevindim. Söylemesi zordu.*

Biliyorum, mesaj . Bugün iyi şanslar. Seni seviyorum.

İçimden garip bir his geçti ama hemen onu geri ittim ve "Ben de seni seviyorum" diye mesaj attım. Bunu söylemek benim için hâlâ tuhaftı ama Anna'nın bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum ve şu anda onu ne kadar mutlu edebilirsem buna değerdi.

Telefonumu cebime koyarak odamdan çıktım ve kalan yarışmacıların toplandığı alt kata indim.

Nereye dönsem beşlik çakılıyor, kısa sarılmalar ve iyi dileklerle karşılaşılıyordum. Hepimiz bir yarışma içinde olsak da birbirimizi destekliyorduk. Ortak bir hedefle birbirimize bağlı garip bir aile olmuştuk: bir sonraki tura kadar hayatta kalmak. Bugün çok zorlu geçecekti ve ben de insanlara sarılıp kendi cesaretlendirici sözlerimi söylerken, etrafımdaki neredeyse herkesin bugün eve döneceğini biliyordum. Umarım ben onlardan biri değilim.

Öğleden sonra son bir eleme turu daha yapılacak ve kalabalık şu anki sayının yarısından daha azına indirilecek, ardından son yirmi kişi bu gece seçilecekti. Gergin olduğumu söylemek hafif kalır.

Liam gruba katılmak için aşağı indiğinde, o da benim hissettiğim kadar endişeli görünüyordu.

Ona sarıldıktan sonra gözlerinin içine baktım. "İyi misin?"

Yeşil gözlerle bakarak, "Az önce koridordaki bir bitkinin üzerine kustum. Ve işimin bittiğini sanmıyorum..." Bir elini karnına koydu.

Gülerek ona dedim ki, "Gergin olman sorun değil, sadece seni kilitlemesine izin verme. Orada gevşek ve rahat ol, iyi olacaksın."

Yakındaki bir grup beni duymuştu ve yaklaştılar. "Uzun zamandır onlardan biri olduğun için ne aradıklarını biliyorsun... Bizim için herhangi bir ipucun var mı?" Sözcüleri Cruz adında bir adamdı. Gördüğüm kadarıyla çok iyi çalışıyor, ona verdikleri her müzik parçasını parçalıyordu.

"Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et. Çok başarılısın." Onu cesaretlendirmek için omzuna vurdum, onun için gerçekten umutlandığım için kendime biraz şaşırdım. Ve Liam için. Keşke hepimiz D-Bag olabilseydik.

Başka bir şey düşünerek ekledim, "Belki kalabalığın ilgisini daha fazla çekmeyi deneyebilirsiniz? Evet, müziği doğru yapmak önemli ama sahnede olmak bir performanstır, seyirciyi davet etmelisiniz yoksa kendilerini dışlanmış hissederler."

Bu aslında Kellan'dan öğrendiğim bir şeydi. Onun gibi kalabalıkla oynayan birini daha önce hiç görmemiştim ve işe yarıyordu. D-Bags kalabalığının enerjisi izlediğim diğer gruplardan beş kat daha yüksekti ve bunun nedeni sadece Kellan'ın yüzü değildi. Hepimiz hayranlarla etkileşim içinde olduğumuz içindi. Matt hariç. Şu anda bile başını öne eğip çalmaya devam ediyordu ama yeteneği bunu telafi ediyordu. Evet, artık kuzenimin gitarda bir dahi olduğunu kabul edebilirdim. O yerini hak etmişti ve şimdi benimkini hak etmeye gelmişti.

Tüm gün boyunca bu düşüncenin kafamda tekrarlanmasına izin verdim ve günün sonunda hala hayatta olduğum için şok olmuştum. Son eleme turunu da atlatmıştım. Şimdi sadece programa dahil edilmem gerekiyordu.

Son yüz yarışmacı teke tek konuşmak üzere bir odada toplanırken Cruz ve birkaç arkadaşı yanıma geldi. Elini uzatarak, "Teşekkürler dostum. Sanırım bahşişin beni kurtardı."

Başımı salladım. "Yeteneğin seni kurtardı."

Övgülerim karşısında gülümsedi, sonra ellerini pantolonuna sildi; biraz nemli gibiydiler ama bir şey söylemedim. Benimkiler de öyleydi. "Sanırım hiç gergin değilsin, ha? Yerin neredeyse garanti olduğuna göre."

Sabahkinden biraz daha iyi görünen Liam'ın yanındaki sandalyeye çökerek uzun bir iç geçirdim. "Dürüst olmak gerekirse, beni davet edeceklerini sanmıyorum."

Şov. Çocuklar ve ben... bizim yükümüz var. Hepinizin benden çok daha fazla şansı var." Bunu itiraf etmek acı veriyordu ama gerçek buydu. Ve çocukların son birkaç haftadır bana yönelttikleri sert eleştirilere bakılırsa, hiç istiflerini bozmadıkları açıktı.

Liam dizimi okşadı. "Hayır, onları seninle birlikte izliyordum. Tabii ki özel bir muamele görmüyorsun ama dışlanmıyorsun da. Sen de onlar için sıradan bir yarışmacısın, ne daha iyi ne de daha kötü... Yani hepimiz kadar şansın var."

Bu düşünce beni biraz canlandırdı ve kolumu Liam'a sarıp parmak eklemlerimi kafatasına sürttüm. Eğer benim şansım da diğerlerininki kadar iyiye, bunu kabul ederdim. "Teşekkürler, küçük kardeşim."

Uzaklaşmak için beni geri itti. "Ben senden büyüğüm, göt herif."

"Ah evet," dedim gülerek. "Unutup duruyorum."

Zaman ilerledikçe daha da endişeleniyordum. Liam şansım konusunda haklıysa, belki de gerçekten şova katılabilirdim. Ama yine de, buradaki yüz kişiden sadece yirmisi devam ediyordu. Bu da seksenimizin eve gideceği anlamına geliyordu. Bunun yüzde kaç olduğundan emin değildim ama iyi olmadığını biliyordum. Tek umudum, çocukların ikinci bir şansı hak ettiğini düşünmeleri idi.

Doğrama bloğu gittikçe büyürken karımı aradım. Liam'ı bir adım geride bırakıp kurabiyelerimi oturduğum yerde fırlatacakmışım gibi hissediyordum. Telefonu kulağıma götürürken parmaklarım titriyordu. Buna çok ihtiyacım vardı.

"Hey, sen. Bugün bir telefon alıp almayacağımı merak ediyordum. Nasıl geçti?" Anna'nın sesi hafif ve kaygısızdı, hissetmediğim her şey vardı.

"Son kesintileri atlattım ama burada yüz kişinin olduğu bir odada oturuyorum ve sadece yirmimiz devam ediyoruz. Sanırım hasta olacağım."

"Sadece nefes al... iyi olacaksın."

Derin bir nefes aldım ve bu beni biraz sakinleştirdi ama yeterince değil. "Bugün biraz daha desteğe ihtiyacım olacak. Gibby'yi telefona verebilir misin?" Küçük kızımın güldüğünü duymak en kötü ruh halimi bile hafıfletti.

Anna durakladı. "Şu anda yapamam... ama daha iyi bir şey ."

Telefon seksi için hazır olup olmadığımızı merak ederek gülümsedim. "Oh evet... ne?"

"Odanın arka tarafındaki kapıya gelin."

Şaşkınlıkla arkama baktım. Beklediğim odanın iki kapısı vardı. Biri, jürinin bize son değerlendirmeleri yapmak için beklediği başka bir odaya açılıyordu; diğer kapı ise otelin ana bölümüne açılıyordu. Ayağa kalktım ve dışarı açılan kapılara yöneldim. Belki de Anna otele benim için bir şey getirmişti. Umarım sakinleştiricidir. Ya da alkol. Belki ikisi de.

Odanın içinde her hareketimizi kaydeden kamera ekipleri vardı. Sunucu da içerideydi, yarışmacılarla röportaj yapıyor, seçilmek üzere olan şanslı kişiler olmaları ihtimaline karşı umutlarını ve hayallerini filme alıyordu. Karımı aradığımda bir kamera üzerimdeydi ve onu yöneten adam her adımımı çekiyordu. Etrafımda olmalarına o kadar alışmıştım ki, beni kapıya kadar takip etmesini fark etmedim bile.

"Bana bir şey mi gönderdin?" Anna'ya sordum. "Sayılır," dedi kıkırdarak.

Kapıyı açtığımda birkaç görevli bana baktı ama kimse bir şey söylemedi. Final turu başlayana kadar ayrılmakta özgürdük. Ancak buraya zamanında geri dönemezsek otomatik olarak diskalifiye oluyorduk, bu yüzden benden başka kimse gitmiyordu.

Kapıyı açıp dışarı baktım. Elinde balon, çiçek ya da belki pizza olan bir teslimatçı görmeyi bekliyordum ama dışarıda beni bekleyen şey çok daha iyiydi.

Anna koridorda durmuş, çocuklarımızı kucağına almış ve sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi bana gülümsüyordu.

kesildi, kalbim durdu ve cep telefonum elimden kayıp yere düştü. *Rüya görüyor olmalıyım, önümdeki bu görüntünün gerçek olmasına imkân yok.* Ama Anna telefonunun bağlantısını kesip çantasına geri koyduğunda uyanık olduğumu ve onun gerçekten burada benimle olduğunu anladım. Onu kollarıma almamak için tüm irademi kullandım ama bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum ve Anna'ya dokunup dokunamayacağımı bilmemek yabancı ve rahatsız edici bir duyguydu. Sadece karımı geri istiyordum.

Anna, Onnika'yı kalçasından tutarken Gibson da onun yanında duruyordu. Gibson telefonumu aldı, sonra bacaklarıma sarıldı. "Baba!"

Kızıma düzgünce sarılmak için dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerim yaşarıyordu. Tanıdık kokusu içimi doldurdu, karpuz şampuanı ve tarçınlı graham krakerlerinin garip bir şekilde çekici bir karışımı ve aniden tamamen huzurlu hissettim. *Tanrım, bunu çok özlemişim.* Sırtını okşarken başımı kaldırıp Anna'ya baktım. Bizi izlerken yanağından aşağı koca bir damla yaş süzülüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda ona sordum. "Uzaktan yeniden bağlantı kuracağımızı ?"

Gözyaşlarını silerek bana nefes kesici bir gülümseme verdi. "Biz öyleyiz... ama onlar değil. Çocuklarınızın size, sizin de onlara ihtiyacınız var."

Onnika'yı kalçasında zıplatarak sırtmasını sağladı. Lastik bir halkayı kemiriyordu, çenesinden ve tişörtünden salyalar akıyordu ve bu hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi. Onnika'yı ondan almak için ayağa kalktığımda Anna bana, "Başka bir otelde kalacağız ama çocuklar seyirciler arasında senin için tezahürat yapmak istiyor. *Ben* de seyirciler arasında senin için tezahürat yapmak istiyorum," dedi fısıltıyla.

Kollarımı Onnika'ya sararken Anna'ya yakın durarak başımı salladım. "O kadar uzağa gidemeyebilirim."

Anna'nın gözleri bana bakarken derin, sakın bir yeşil renkteydi. Dudakları o kadar dolgun ve ki, eğilip birini emmemek fiziksel olarak zordu. "Yapacaksın, Griffin. Yapacağını biliyorum."

Onnika gömleğimi tuttu ve onu sıkıca kavrarken başını öptüm. Çok güzel kokuyordu, annesi gibi ama daha da tatlı. Gibson hala bacağıma yapışmış, bırakmayı reddederken, Anna gözlerinde utanmaz bir özlemle bana bakıyordu. Daha fazla dayanamadım. Aileme ihtiyacım vardı, karıma ihtiyacım vardı.

Bir elimi Onnika'dan ayırarak Anna'ya sardım. "Buraya gel," diye mırıldandım ve onu kendime çektim. Dudaklarımız içgüdüsel olarak birbirini buldu ve birleştiğimizde rahat bir nefes aldı. Bunun her şeyi düzeltmeyeceğini biliyordum ama bunun bir başlangıç olduğunu hissediyordum ve ağızlarımız usulca birbirine yaklaşıırken, vücudumdaki devasa boşluğun, Anna'nın gittiği her gün daha da büyüyen boşluğun yavaşça dolmaya başladığını hissettim.

Ayrıldığımızda yanağını okşadım. "Seni çok seviyorum," dedim, bunu itiraf etmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırarak. Anna'nın gülümsemesi muhteşemdi. Keşke en başından beri onu ne kadar çok sevdiğimi söyleseydim diye düşündüm. "Sen benim her şeyimsin," diye ekledim, her kelimesinde ciddiydim. Bunu zor yoldan öğrendiğimi hissediyordum ve aynı zamanda bu deneyimin kelimeleri benim için çok daha güçlü hale getirdiğini hissediyordum. Onları hak etmiştim.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı, gözleri tekrar doldu. "Orada iyi şanslar. Çıktığında biz burada olacağız." Bunu söyleme şeklinden, *sonuç ne olursa olsun seni bekliyor olacağız* demek istediğini anladım. Hâlâ kazanmak, kendimi erkeklere ve dünyaya kanıtlamak istiyordum ama kaybedersem de... Bunu sorun etmezdim çünkü yine de *onu* kazanmıştım. Ve bu dünyadaki tüm rock gruplarından daha değerliydi.

Bekleme odasına geri döndüğümde kendimi yenilmez hissettim. Dünyadaki en iyi insanlar beni ben olduğum için seviyorlardı ve ne olursa olsun beni destekliyorlardı. Bu bilgide güç vardı ve otururken başımı dik tuttum.

Liam o kadar da kendinden emin hissetmiyordu. Sandalyesinde titreyerek, kocaman gözlerle bana baktı. "Dostum, gittiğini sanmıştım. Tamamen pes edip gittiğini düşündüm."

Bir an için, acaba benim yapmamı mı umuyordu diye düşündüm. Yine de bu duyguyu hemen bir kenara ittim. Liam böyle düşünmezdi. Biz bir aileydik, birbirimizin arkasını kollardık. Kendimi tamamen rahat hissederek omzuna vurdum. "Liam, ne kaçırdığını biliyor musun? Dünyanın en büyük rock yıldızlarından biri olmak için o son maddeyi mi?"

Liam düşünürken başını öne eğdi. "Bir dövme," diye mırıldandı, benimkilerden görünen bazılarına bakarak.

Başımı salladım. "Hayır. Şey... aslında evet, bu yaşta hâlâ bakire olduğuna inanamıyorum... gerçekten utanç verici." Kaşlarını çatı ve ben de hemen motivasyon konuşmamı tekrar rayına oturttum. "Eksik tek şey özgüven. Yeteneğin olduğunun ve dünyanın senin oyun alanın olduğunun farkına varmalısın. Bu boku sahiplenmelisin. Ne de olsa bir rock yıldızı olmak üzeresin."

Liam bana yavaşça gülümsedi ve ben de kendime olan güvenimin arttığını hissettim. Ne kadar harika olduğumu nasıl unutmuştum? Çocukları etkilemek ve işimi geri almak konusunda çok endişeliydim ama aslında o her zaman benimdi. Sadece elimi uzatıp onu almam gerekiyordu... ki ben de tam olarak bunu yapacaktım.

Liam da aynı şeyleri düşünüyormuş gibi başını salladı. Sonra kaşlarını çatı. "Ama ya seçilemezsem?"

Kafasının arkasına bir şaplak attım. "Rock yıldızları seçilmek için endişelenmez. Rock yıldızları hiçbir şey için endişelenmez. Sahneye çıktığında sen bir tanrısın ve hiçbir şey sana dokunamaz. Anladın mı beni?"

Başını sallayıp bana Hancock adına yakışır bir gülümseme verene kadar bakışlarını üzerimde tuttum. Evet, bu iş çantada keklikti.

İsmi okunduğunda Liam'ın yüzündeki öldürücü gülümseme biraz azaldı. Ama benimkinde olmadı, biliyordum. Ona bir başparmak işareti yaptım, sonra da sinirleri onu sandalyenin bir parçası haline getirmeden önce koltuğundan itmesine yardım ettim. Kapıdan çıkarken kusacakmış gibi görünüyordu. Benim sıram gelene kadar onun kaderini öğrenemeyecektim. Grup

Bekleyenlerin kimin seçilip kimin seçilmediğini bilmesine izin verilmiyordu. Kazananlar başka bir yere gitti, kaybedenler de. Bu yüzden, odada kalan son kişi olduğumda, yirmi evet'in çoktan gerçekleşip gerçekleşmediğinden tamamen habersizdim ve *kendimden* emin gülümsemem biraz sekteye uğradı.

Dizlerimi zıplatıp elimdeki nasırla uğraşırken, kendi tavsiyemi görmezden geldim ve endişelenmeye başladım. Ya çocuklar gittiğim için hâlâ kızgınlarsa ve inat olsun diye beni geride tutuyorlarsa? Hayır, Matt bana adil söylemişti.

Bu, kimseye karşı avantajlı olmamak ama dezavantajlı da olmamak anlamına geliyordu. Ve ben işimde iyiydim. O kadarından hiç şüphe etmemiştim.

Düşüncelerimi Anna ve kızlara -taşlarıma- kaydırdım. Burada olduklarına hâlâ inanamıyordum. Hemen yan odada olduklarını bilmek bir rüya gibiydi. Bir parçam kapıyı açıp Anna'yı tekrar öpmek, belki de benimle birlikte beklemesi için onu içeri sokmak istiyordu ama beni diskalifiye edebilecek bir şey yapmak istemiyordum. Bunun yerine ona mesaj atmaya karar verdim. Kellan'ın Kiera'ya göndereceği tatlı ve çiçekli bir şeyler düşünmeye çalıştım. Ama bu bana pek kolay gelmiyordu. Esasen, bu saçmalığın saçma olduğunu düşünüyordum. Ama Anna'nın hoşuna gideceğini biliyordum ve onu memnun etmek istiyordum, bu yüzden elimden geleni yaptım.

Selam, bebeğim. Burada olduğun için teşekkür ederim. Seni ve kızları görmek gecemi güzelleştirdi. Artık kaybedebileceğimi ama yine de kazanacağımı hissediyorum. Gönder tuşuna bastığımda kendimle gurur duydum. Gördün mü, duygusal şeyler yapabiliyorum, diye düşündüm.

Görünüşe göre Anna da yapabiliyormuş. Onun cevabı, "*Sen bir yıldızsın.*" oldu. *Hep öyleydin, hep öyle olacaksın.*

Kendime engel olamayıp, "*Göğüslerin o içinde harika görünüyor*" diye cevap yazdım.

Benim için tam olarak doğru kadın olduğunu kanıtlarcasına, "*Bir de onsuz nasıl göründüklerini görmelisin*" diye mesaj attı.

Tanrım. Sadece bunu düşünerek bile sertleşmeye başladım. O kadar uzun zamandır orgazm olmamıştım ki, nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Umarım bu yakında düzelterebileceğim bir şeydir. Ama önce...

"Griffin Hancock?" Baktığımda jüri odasına açılan kapıda duran bir asistan gördüm. "Sizin için hazırlar."

Avuç içlerim bir anda o kadar nemli oldu ki sanki saunaya girmiş gibiydim. Vücudumun geri kalanı da yapış yapış ve terliydi ve o kapılardan geçmeden önce duşa girmek için neredeyse kontrol edilemez bir dürtü duydum. Yine de zaman yoktu. Bu benim ya şimdi ya hiç anımdı.

Ayağa kalktığımda kalbim kulaklarımda çarpıyordu ve Liam'a söylediğim tüm bilgece sözler beni hayal kırıklığına uğrattı. *Ya hayır derlerse?*

Beyin. *Ya gösteriye bile katılamazsam?* İçimde derinlere gömülü bir ses onu dinlemem için bana bağırıyordu ama şüphelerim o kadar yüksek sesle kükrüyordu ki tiz kelimeleri duymak zordu. Kendimi kontrol etmem çok zaman aldı ama korkuyu susturdum, böylece dışarı çıkmaya çalışan umut kıvılcımını dinleyebildim. Ve hoşnutsuzluğun gürültüsü bir çağılıya dönüştüğünde, sonunda onu duydum.

Sen lanet bir rock yıldızısın. Bu sahiplen.

Anonsu takiben, Pete's'teki hayranlarımı selamlar gibi çift kapıdan içeri daldım. *Ben deniz aygırırım.*

Jüri odasına giden koridor dev spot ışıklarıyla çarpıcı bir şekilde aydınlatılmıştı ve en uçtaki bir kameraman zafere doğru yürüyüşümün her adımını filme alıyordu. Çenemi yukarıda tutarak, çatladığımı görmeyi uman adamı görmezden geldim. Çatlamayacaktım.

Jüri odasının kapısı benim için açıldı ve doğruca masaya yürüdüm. Matt, Evan ve Kellan'ın önüne geldiğimde, ayaklarımı açarak ve ellerimi arkamda kavuşturarak durdum; bu bir güven ve aynı zamanda saygı duruşuydu. Değiştiğimi görmelerini istiyordum. Kellan bana gülümsüyordu. Evan da öyle.

Matt'in yüzü bomboştu ve nedense onu bu şekilde görmek beni gerçekten rahatsız ediyordu. süregelen bu kavgadan bıkmıştım. Daha önce hep arayışta düzeltmeyi başarmıştık ama

Son zamanlarda.

Kellan masanın üzerine eğildi ve beni inceledi. "Yani... Griffin Hancock. D-Bag olmak için gerekenlere sahip olduğuna düşünüyor musun? İş yükünü kaldırabileceğini düşünüyor musun? Her şey eğlence ve oyun değil, biliyor musun?"

Ona sıırıttım. Bu işin ne gerektirdiğini herkesten iyi biliyordum. Daha önce ne kadar tembel olduğumu da biliyordum. Tembel bir pislik gibi, onların şöhretini zirveye taşımıştım. Ama bu sefer öyle olmadı. Tarafsız bir ifadeye dönerek ona şöyle dedim: "Bu gösteri ve bu grup için kıcıımı yırtarak çalışacağım. Bunun bir grup çalışması olduğunu biliyorum ve ben de takımda olmak istiyorum. Üzerime düşeni yapmak istiyorum. Üzerime düşeni yapacağım... Söz veriyorum."

Beni gerçekten anlamaları için bir kaşımı kaldırdım. Ben söz vermem, bunu onlar da biliyordu. Ama şimdi bir tane veriyordum. Bunu yapacaktım ve elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Artık tembelliği göze alamazdım.

Üç adam birbirlerine uzun uzun baktılar ve şüphe yeniden su yüzüne çıkma tehdidiyle karşı karşıya kalınca sinirli bir şekilde yutkundum. *Lütfen evet de, lütfen bana bir şans ver.* Matt sonunda diğerlerinden dönüp bana bakan kişi oldu. "Griffin... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..." Kalbim korkuyla doldu,

ses kulağında gümbürdeyen bir gong gibiydi. Matt çarpık bir şekilde gülümsedi. "Girdin. Tebrikler."

Rahatlamam beni titrek bir nefesle terk etti. "Sizi lanet olası pislikler," dedim gülerek.

Matt, Evan ve Kellan'la birlikte güldü ve onların esprilerini görmek moralimi şova çıkmama izin verilmesinden daha fazla düzeltti. Bunu düzeltebilirdik. Kendimizi düzeltebilirdik. Tek yapmam gereken kazanmaktı.

Bölüm 26

Hepimiz

Kazanamayız

Bir görevli beni jüri odasından kazananların odasına götürdü. Kapıyı açmak için elini kapıya koydu ve ben nefesimi tuttum. *Lütfen Liam da içeride olsun.* Kapı süpürülerek açıldı ve içeri adım attığımda kulaklarımı bir tezahürat uğultusu doldurdu. İnsanlar sırtımı sıvazlıyor, beni tebrik ediyordu ve ben kalabalığı tararken biri bana bir içki uzattı. Liam'ın doğru yürüdüğünü gördüğümde bir kez daha rahat bir nefes aldım. O da başarmıştı. Güzeldi.

Bana katıldığında ayı gibi sarıldı, neredeyse biramı dökecekti. "Buna inanabiliyor musun, Griff? İkimiz de başardık!"

Enerji ve heyecanla dolup taşıyor olmama rağmen, ayrıldıktan sonra ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bu seni şaşırtmamalı. Sana yapacağımızı söylemiştim ve bildiğin gibi ben her zaman haklıyım."

Omzuma vurdu ve ikimiz de gülmeye başladık.

Çalışkan ekip üyeleri herkesin "takıma" girme konusundaki tepkilerini kaydederken, kapıların yanında garip bir şey fark ettim. Sam içeri girmişti. Kemik kıran kaslardan oluşan heybetli bir kale gibi görünerek odayı aradı. Gözleri bana takılıp bana doğru gelmeye başlayınca midem geldi. Çocuklar mıydı? Benim hakkımdaki fikirlerini mi değiştirmişlerdi?

Titremelerini engellemek için parmaklarımı yumruk haline getirdim. Sam duygusuzca önüme geçti ve "Biri seni dışarıda görmek istiyor," dedi.

Kalbim sıkıştı. "Matt, değil mi? Hâlâ bana kızgın ve fikrini değiştirdi, değil mi?" Sam öyle ya da böyle cevap vermedi ve ben de iç çektim. Evet. Matt fikrini değiştirmişti. Matt fikrini değiştirmişti. Liam'a dönerek, "Bu konuda içimde kötü bir his var... Eğer işler kötüye gider ve çocuklar beni kovarsa, Hancock ismini temsil etmek sana düşer, tamam mı?" dedim.

Liam'ın ağzı açık kaldı. Nutku tutulmuş bir halde bir bana bir Sam'e bakıyordu. İçkimin kalanını bitirip Liam'a boş bardağımı uzattım ve Kellan'ın iri yarı korumasını dışarı kadar takip ettim. Kapıdan çıkarken Sam'e, "Biliyor musun, sanırım seni Pete'in yerinde zıplarken daha çok seviyordum. En azından o zamanlar gülümsüyordun. Ve konuştuk. Ve hatta

Ara sıra bizimle bir şeyler içerdi. Şimdi her zaman iş yapıyorsun. Sana ne oldu böyle? Kellan kasların kadar taşaklarını da mı satın aldı?"

Parti odasının kapısı kapandıktan sonra Sam yüzünde sevimsiz bir sırıtışla bana döndü. "Kapa çeneni Griffin," dedi ve beni yakalayıp sarıldı. O kadar şaşırmıştım ki hareket edemiyordum. Nefes de alamıyordum. Sam çok güçlüydü. "Tebrikler dostum," dedi ve beni yere bıraktı. D-Bags sensiz D-Bags olamadı."

Tekrar nefes alabildiğimde soluk soluğa kaldım. "Henüz kazanmadım, biliyorsun."

Sam elini salladı, sanki bu yarışmanın geri kalanı sadece bir formaliteymiş ve ben çantada keklikmişim gibi. Başımı eğerek ona sordum: "Yani beni görmek isteyen Matt değil miydi? Beni kovmuyor mu?"

Sam gülümseyerek başını salladı. Koridoru işaret etti ve gözlerim onu takip etti. Orada, floresan ışığın altında bir tanrıça gibi görünen karım duruyordu. Başını öne eğmiş, bana bakıyor ve dudağını çiğniyordu. Bugün ikinci kez bu kadar muhteşem olması beni şaşırtmıştı. Elimin tersiyle Sam'in göğsüne bir şaplak attım. "Bir dakikaya geliyorum."

Göğsünden alçak bir kahkaha yükseldi. "Evet, biliyorum."

Ona doğru yürümeye başladım ve attığım her adımda gözlerim vücudunda gezindi. Dışarıda hava sıcaktı ve o neredeyse yasadışı olan bir şort giymişti, o kadar küçüktü ki. İnce kalçaları altın sarısı bal rengindeydi ve dokunulduğunda ipek gibi pürüzsüz olacaklarını biliyordum. Sadece bunu düşününce bile sikim kalktı. Sonra gözlerim göğsüne kaydı. Düşünce askıları olan dar bir atlet giyiyordu ve... lanet olsun... dahili bir sütyen. Meme uçları kumaşın arasından öyle bir çıkıyordu ki, neredeyse bacaklarım pes edecekti. Daha hızlı yürüdüm.

Ona yaklaştığımda, bana doğru gelmeye başladı. Karşılaştığımızda anında birbirimize kaynaştık. Kolları bana dolandı, benimkiler de ona dolandı ve dudaklarımız birleşti. Lanet olsun... Tadı çok güzeldi.

"Tebrikler," diye mırıldandı aç öpücükler arasında. "Başaracağını biliyordum."

Elim sırtında gezindi ve kışını kavradığımda inledim. Kahretsin, onu çok istiyordum. "Burada olduğun için çok mutluyum, Anna." Bunu mümkün olan her şekilde kastetmişim - fiziksel, duygusal, . Ne yapacağımı bilmiyordum

onsuz yapamazdım. Hayır, biliyordum... Son birkaç haftadır olduğu gibi perişan olacaktım.

Tek yapmak istediğim onu duvara yaslayıp tekrar tekrar içine girmek olsa da kendimi geri çekmeye zorladım. Ayrıldığımızda şaşırmış ve nefessiz kalmıştı. Ben de normal nefes almakta zorlanıyordum ve sıkımın renk değiştirdiğinden oldukça emindim. Kesinlikle devam etmem için bana bağıırıyordu. Yine de görmezden geldim ve onu kendimden bir adım uzakta tuttum. "Buraya geri döndün diye her şeyin normale döndüğünü düşünmeni istemiyorum. Her şeyi kaybettiğimde, sana yalan söylediğimde bizi mahvettiğimi biliyorum. Sahip olduğumuz şeyi mahvettiğimi biliyorum. Ve bizi onarmanın zaman alacağını biliyorum. O zamanı harcamaya hazırım."

İç çekerek gülümsedim. *Tanrım, şu anda onun içinde olmak istiyorum.*

Anna beni incelerken gülümsedi. "Bizi mahveden senin her şeyi kaybetmen değildi Griffin, sadece yalan söylemen de değildi. Her şeye karar veren sendin. Beni dışlayan sendin. Beni karanlıkta tutman ve bana önemsizmişim gibi, fikirlerimin bir önemi yokmuş gibi davranmandı."

Şaşkınlıkla başımı eğdim. Ona hiç önemsizmiş gibi davranmamıştım. En azından kasıtlı olarak. Noktaları birleştiremediğimi gören Anna bana bir adım daha yaklaştı. Kollarını tekrar boynuma doladı, ben de kollarımı onun beline doladım. "Duygularını göstermekten hoşlanmadığını biliyorum, bu seni rahatsız ediyor falan... ve bunu anlıyorum." Başını iki yana salladı. "Benim için de zor, zaten çiçeklere ve sonelere ihtiyaç duyan bir kız değilim... ama son birkaç haftadır bana açıldığın ve ulaştığın zaman... mektupta, telefon görüşmelerinde... bu benim için dünyalara bedeldi ve birden benim için yanlış olan şeyin bu olduğunu fark ettim." Gülümseyerek bir elini yanağıma koydu. "Sanırım aramızda eksik olan şey buydu. Bana ihtiyacın olduğunu hiç hissetmedim. Evet, etrafımda olmandan hoşlanıyordun ve benimle seks yapmaktan kesinlikle hoşlanıyordun... ama bana asla gerçekten ihtiyaç duymadın ve bu beni gerçekten... yalnızlaştırdı." Kaşlarını çatı ve elini yanağımdan .

Yakaladım ve sıkıca tuttum. "Bu doğru değil. Sana ihtiyacım var... İhtiyacım olan tek şey sensin. İhtiyacım olan tek şey. Sensiz... kaybolmuştum."

Anna gülümsedi ve ben onun sıcaklığını en derin yerlerinde hissettim. İhtiyacım olan tek şey oydu. "Sonunda bunun doğru olduğunu hissediyorum," dedi bana.

heyecanlandıran ve aynı zamanda duygulandıran yumuşak bir öpücük için eğildi. Ayrıldığımızda kendimi sersemlemiş hissettim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," dedim.

ona söyledi. "Beni anlayan ve yine de seven tek kişi sensin. Ve seni kaybetmemek için her şeyi yaparım. Her şeyi," diye tekrarladım, bakışlarını tutarak.

Anna gözlerimi kapatıp sözlerimi içine çekti, sonra yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. "Benim için yapabileceğin bir şey var," dedi. Gözlerini açarak utangaç bir şekilde "Bana sahneyi gösterir misin?" diye sordu.

Şaşkınlıkla göz kırptım. Yüz ifadesinden başka bir şey isteyeceğini düşünmüştüm.

Gülümsemesi şakacı bir hal aldı, ben de elini tuttum ve onu götürmeye başladım. Sanki bir maceradaymışız gibi kıkırdadı. Bu bana ilişkimizde yaşadığımız tüm eğlenceli zamanları hatırlattı. Anna'dan önce benim kadar eğlenceyi seven bir kızla hiç tanışmamıştım. Gerçekten her şeye hazırdı. Bu yönünü seviyordum.

Sahnenin kapısını bulduğumda tamamen kilitli olmasını bekliyordum ama değildi. Kilit açmayı denemek zorunda kalmadığım için şükrederek, etrafın temiz olduğundan emin olmak için kontrol ettim, sonra Anna'yı aceleyle içeri soktum. Boş koltuk sıralarının yanından geçerken kısık bir ısıık çaldı. "Düşündüğümde daha büyükmüş." Sahneye vardığında ayağa fırladı ve yüzünde hayranlık ifadesiyle etrafına bakındı.

Oda karanlıktı, sadece acil durum ışıkları hafifçe aydınlatıyordu. Sahnede ona katılmak için zıpladım, sonra bazı ışıkları açmak için arka tarafa yöneldim. Spot ışığı olduğunu düşündüğüm bir tane buldum. Neyse ki öyleydi ve Anna'nın etrafında bir ışık çemberi oluştu. İlgi odağı olduğu için güldü ve ben de onun eğlencesine başımı salladım. Onunla birlikte sahnenin ana çıktığımda etrafa bir göz attım. D-Bag'lerle oynamaya alıştığım yerler kadar büyük değildi ama oldukça makul büyüklükteydi. "Evet, sorun yok."

"Yani önümüzdeki altı hafta boyunca dünyaya ne kadar muhteşem olduğunu göstereceğin yer burası mı?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Evet. Burası benim evden uzaktaki yeni evim." Bakışlarımı sıra sıra dizilmiş boş sandalyelere çevirdim. "Geleceğimin kararlaştırılacağı yer..."

"halde, üzerine biraz iyi şans serpelim derim."

Ne demek istediğini anlamadan yüzümü ona döndüm. Atletinin kenarından tuttu ve başının üzerinden kaldırdı. Üstünden kurtulduktan sonra ayakkabılarını tekmeledi, şortunun düğmelerini açtı ve kıyafetlerinin geri kalanını bacaklarından aşağı kaydırıldı. Vay anasını. Onun mükemmelliğini önümde çırılçıplak görmek neredeyse başa çıkabileceğimden daha fazlaydı. Hemen bu işe girişmeye hazır mıydık? Onu çevirebilir miydim? Hayır. Onu reddedemeyecek kadar acizdim.

Onun bağılılığına layık olmadığım için. Ama bir sebepten dolayı ona sahiptim ve bir daha asla bırakmayacaktım.

Sahneyi aydınlatan tek spot ışığının altında çırılçıplak, parmağını bana doğru uzattı. "Buraya gel."

Ona doğru attığım her adımda nefesim hızlanıyordu. Bir sahnede seks yapmanın benim bir numaralı fantezim olduğunu biliyor muydu? Evet, muhtemelen biliyordu ve bu yüzden bunu yapıyordu. Onu benim olarak sahiplenebildiğim için dünyanın en şanslı orospu çocuğuydum. Ne kadar aptalmışım ve bana bir şans daha verildiği için ne kadar kutsanmışım. Onu hak etmemiştim ama daha iyi bir adam olmayı hayatımın misyonu haline getirecektim. Ve o yanımdayken, belki bir gün olurdum.

Ona yeterince yaklaştığımda, inanılmaz göğüslerinden birini avucumun içine aldım. Tanıdık ağırlığı sikimin canlanmasına neden oldu. "Çok güzelsin," dedim ona, başparmağımla meme ucunu okşayarak.

Bir zevk iniltisi onu terk ederken dudağını ısırdı. "Seni çok özledim Griffin. Benimle seviş, tam burada, Pazartesi günü herkesin seni izleyeceği yerde..."

Eğilerek meme ucunu ağızıma aldım. Nefes nefese kalırken başımı olduğu yerde tuttu. Ellerim belinden kalçalarına doğru kaydı, sonra parmağım bacaklarının arasına girdi. O kadar ıslaktı ki. Bana doğru eğilirken haykırdı ve ben daha fazla dayanamadım. Çok uzun zaman olmuştu. Tadının nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek parmaklarımı ağızımla değiştirdim. Anna adımı inledi ve parmakları saçlarımı sıkarak bana kıpırdamamam gerektiğini söyledi. Bu beni çılgına çevirdi. *Ve lanet olsun...* Tadı çok güzeldi.

Yere uzandım, kaşlarını çatmasına neden oldum ama sonra bana katılmasını ettim. Tekrar tadına bakabilmem için kendini alçalttı. Vücudunun üzerindeki spot ışığıyla vurgulanmasını izledim, parmaklarının göğüslerine masaj yapmasını, meme uçlarını ovmasını izledim. Bu benim için de onun için de çok fazlaydı.

Üzerimden kalktı ve hemen pantolonumu indirmeye başladı. Vücudumdan kurtulduktan sonra beni ağızına aldı. Sahnenin ortasında olduğumuzu bilmek neredeyse anında boşalmama neden oluyordu. Onu nazikçe ittim, sonra kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım. Aramızda hiçbir şey olsun istemiyordum.

Onu sırtüstü yatırdım, böylece başı kalabalığa dönüktü, sonra içine girdim. Kahretsin... harika hissediyordu. Birlikte hareket ederken ellerimiz birbirimizin vücudunda geziniyordu ve geçen her saniye

ne kadar açıkta olduğumuzu. Odada üzerimizde ışık yanan tek şey bizdik ve bu *o kadar* doğru hissettirdi ki, o anı çok daha tatlı kıldı. Tam da olmasını umduğum gibiydi.

Heyecan bizi oldukça hızlı bir şekilde eşiğe getirdi. Neredeyse orada olduğumu biliyordum ve Anna'nın çığlıklarına göre o da yaklaşıyordu. Ona daha fazlasını vermek isteyerek, bizi sahnenin en ucunda olacak şekilde yeniden konumlandırıdım. Anna hayali seyircilerimiz için bizi nasıl sergilediğimi fark ettiğinde inledi ve başını yana doğru eğdi. Hiçbir şey saklamıyorduk.

Sahnenin kenarını tutarak onu kaldıraç olarak kullandım, böylece daha derine ve daha derine itebildim; Anna'nın gırtlaktan gelen ecstasy çığlıkları her dalışta daha belirgin hale geldi. Başımı kaldırıp tezahürat yapan hayranlarımı bekleyen koltuk denizine baktım. Kahretsin, evet... Anna yanımdayken, Pazartesi gecesi bu sahnenin sahibi olacaktım.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, ihtiyaçtan titriyorduk, çok yaklaşmıştık. Kahretsin... çok iyi hissettiriyordu. En son birlikte olduğumuz zamandan bu yana yıllar geçmiş gibiydi ve o zaman bile hiç böyle hissetmemiştik - tamamen ve tamamen birdik, her yönden aynı sayfadayız.

Büyülenmiş bir halde, ona karşı, onunla birlikte hareket ettikçe Anna'nın yüzündeki coşkunun artmasını izledim. Altımda baş döndürücüydü, spot ışıklarıyla daha da çarpıcı hale gelmişti. Onunla birlikte olmak, burada, şimdi, şimdiye kadar yaşadığım en erotik şeydi ve doruğa ulaşmaya başladığımda kendimi durdurulamaz hissettim.

"Tanrım, evet, Griffin... evet... orada... tam orada! Daha, daha... Tanrım..."

Boşalmaya başladığında Anna'nın sözleri anlaşılmaz hale geldi ve gözlerimi manzaradan alamadım. Onun parçalanışını izlemek, bunu yapmama izin verdiğini bilmek, onu oraya götürmeme izin vermek, benim için şu anda söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu. *Tek istediğim onun mutlu olmasıydı.* Anna beni sıkıca kavradı, sonra yakıcı bir öpücük için başımı kendine çekti. Dillerimiz çarpışırken boşalmaya başladım. Zevk patlamaları üzerimden geçerken sadece ağzında inleyebiliyordum. Siktir...evet. Tanrım, onu özlemiştim.

Yoğunluk sona erdiğinde, Anna'ya doğru yığıldım. Kolları beni kucaklamak için yukarı kalktı ve kendimi hayatım boyunca hissetmediğim kadar bütün hissettim. Gösteriyi bu şekilde yapmak zorundaydık, çünkü onu asla bırakmak istemiyordum. Ondan saklanmak ya da içimde dönen duygusal kaosu görmezden gelmek istemediğimden, kendimi nasıl hissettiğimi söylemeye zorladım.

"Benim için önemli olan tek şey sensin, Anna. Elbette istediğim şeyler var, işimi geri kazanmak gibi, ama... *ihtiyacım olan* tek şey sensin. Sen ve kızlar." Yanına doğru kaydım, böylece ona daha rahat bakabilecektim. "Kendimi o kadar kaptırdım ki seni kaybettim. Bizi kaybettim. Sanırım *kendimi* bile kaybettim. Çünkü sensiz ben hiçbir şey değilim. En azından beş para etmez bir şey. Sen benim en iyi parçamsın. En iyi yanımda. Sen benim en iyi arkadaşımı ve seni ilk sıraya koymalıydım, seni ve kızları. Ve bunu yapmadığım için çok üzgünüm." İç çekerek başımı salladım. Anna konuşmak için ağzını açtı ama onu bir öpücükle durdurdum. Henüz bitirmemiştim. "Seni seviyorum ve nereye gitmemi istersen oraya gideceğim. Nerede yaşamamı istersen orada yaşarım, ne yapmamı istersen onu yaparım... Yeter ki beni geri al. Artık sensiz olamam. Bu beni öldürüyor."

Bana bakarken gözleri yaşardı. "Griff... Seni çok seviyorum ve büyük bir parçam elbette demek istiyor... eve dön ve bu iş bitsin. Ama ailemizin iyiliği için, kızlarımızın iyiliği için, yaptığın şeyin -yalan söylemek, istediğini elde etmek için arkamdan iş çevirmek- bir daha *asla* olamayacağını bilmeni istiyorum. Bu gerçekten benimle son şansın... O yüzden sakın bunu etme." Bunu söyledikten sonra sanki eve bir galon süt getirmemi istemiş gibi tatlı bir gülümseme takındı.

Gülerek onu tekrar öptüm. "Güven bana bebeğim, seni bir daha böyle incitmektense testislerimi bıçaklamayı tercih ederim. Ben sadece en iyi arkadaşımı geri istiyorum," dedim iç çekerek. "Karımı geri istiyorum."

Anna yanağını okşadı. "Onu yakaladın. Şimdi sessiz ol ve biri gelip ikinizi de otelden atmadan önce onunla yine spot ışıkları altında ."

Anında yeniden sertleşmişim. "Sen dünyadaki en seksi şeysin ve ben de var olan en şanslı orospu çocuğuyum." Yanağını avuçladım. "Ve bunu bir daha asla unutmayacağım."

Başını sallıyordu, gözleri yaşlıydı, ben tekrar içine girdiğimde...

Pazartesi akşamı, yeteneklerimizi jüriye değil seyirciye sergileyeceğimiz ilk canlı şov vardı. Sahne alacağım için hem heyecanlıydım hem de midem bulanıyordu. Elbette, bunu daha önce milyonlarca kez yapmışım ama üzerimde hiç bu kadar baskı olmamıştı. Tüm kariyerim hayranların beni tekrar sevmesini sağlamaya bağlıydı, ki bu zorlu bir mücadeleliydi.

gruptan ayrıldım. Sahnede pişmanlığımı, kararlılığımı ve azmimi görmelerini umuyordum. Bunu istiyordum.

Kısa bir özel programdı, sadece altı haftaydı, dolayısıyla her sonuç programından sonra birden fazla kişi ayrılacaktı. İlk grupta yer almak istemedim. Ya da ikinci. Ya da üçüncü. Sonuna kadar gitmek istedim. Yine de bu arzunun beni rakiplerime karşı kıskırtmasına izin vermedim ve elimden geldiğince yardım ettim.

Yarışmacılara tavsiyelerde bulunmadığım ya da Liam'ın moralini yükseltmediğim zamanlarda sahnenin etrafında yardım ediyordum. Her yerde ekip vardı ve her zaman bir konuda yardıma ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu. Meşgul olmak sinirlerimi yatıştırmama yardımcı oluyordu, bu yüzden izin verdikleri kadar çok görevde gönüllü oldum. Bunu takdir ediyor gibiydiler; hatta programda bana şans dilediler ve sonrasında beni kendileriyle poker oynamaya davet ettiler. Bana harika geldi.

Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmanın nasıl bir his olduğunu severek, ihtiyaç duyan herkese hizmetlerimi sundum. Anna'ya kızlarla ilgilenmesi için yardım ettim, sunucunun ayak işlerini yapmasına yardım ettim, kameramanlara ekipmanlarında yardımcı oldum ve hatta yapımcıların çekimleri planlamasına yardımcı oldum. Bütün gün her yerdeydim. Bana nerede ihtiyaç duyulursa, orada olmak istedim.

Nihayet gösterinin başlama zamanı geldiğinde, gaza gelmişim ve gitmek için sabırsızlanıyordum. Yirmi kişi sahne arkasında toplandık ve birbirimiz için hızlıca dua ettik. Ekibin bir kısmı da bize katıldı ve ben bir kolumu Liam'a, diğerini de ışıklandırmayı kontrol eden adama doladım. Kendimi hiç bir şeye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Ayrıldıktan sonra hepimiz gösteri için son dakika hazırlıklarını yapmak üzere kendi yollarımıza gittik.

Sessiz bir köşe bulup gözlerimi kapattım ve derin nefesler alıp verdim. *Bunu yapabilirim.* Tam o sırada neşeyle dolu bir sesin "Buldum seni baba!" diye bağırdığını duydum.

Gözlerimi açtığımda Gibson'ın bana doğru koştuğunu gördüm; uzun sarı saçları omuzlarında salınarak ilerliyordu. Anna uzun zaman önce Onnika'yla birlikte kalabalığın arasında yerini almıştı ama Gibson yanımdan ayrılmayı reddetmişti. Sahne arkasında koşturuyor, karşılaştığı herkesi büyülüyordu. Bu yönüyle annesine çok benziyordu. Dizlerimin üzerine çökerek onu kucakladım ve kocaman sarıldım.

"İşte buradasın. Nereye kaçtın? En iyi kızımı kaybettiğimi sandım." Arkasında Sam ve kameramanlardan biri vardı. Gibson bir nevi sahne arkası muhabiri olmuş, tüm yarışmacılarla sohbet ediyordu.

Neredeyse dört yaşımdayım ve hayatla ilgili her şeyi biliyorum tarzında.

"Kellan Amca'ya yardım ettim." Kameraya sevimsiz bir sırıtma yapmak için döndü. "Beni en çok o seviyor. Kazanacağımı söyledi."

Gülerek saçlarını öptüm. "Sanırım haklı."

Gibson'ın sevimli yüzü kaşlarını çatarak dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ama ben senin kazanmanı istiyorum." Bana süper güçler veriyormuş gibi baktı, sonra gülümsedi. "İşte. Kazanma hakkımı sana verdim."

O kadar tatlıydı ki boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. Tema müziği çalmaya başladı ve yakında ayrılmam gerektiğini bildiğim için ona bir kez daha sarıldım. Bu sefer bırakmak istemedi. "Gibby, gitmem gerek tatlım. Sen Sam'le kal, tamam mı?"

Onu üzerimden çektiğimde yine kaşlarını çatıyordu. "Eve ne zaman geleceksin?" diye sordu.

Beni bir ayak uzunluğunda bir buz sarkıtıyla kazığa oturtmuş gibi hissediyordum. "Oh... tatlım... yakında, tamam mı? Söz veriyorum."

Başını salladı, sonra sadece bir çocuğun yapabileceği gibi ruh hali değişti ve bana devasa bir sırıtış attı. "Doğum günüm için mi?"

Gülerek başımı salladım. "Evet, kesinlikle doğum günün için."

Alkısladı, sonra beni sıkıca kucakladı. Çekildiğinde, o kadar ciddi bir ifadeyle beni işaret etti ki gülmek elde değildi. "Ama benimki... Onnika'nınki değil." Onnika birkaç hafta içinde iki yaşına basacaktı, Gibson'ın dördüncü yaşına ise birkaç ay vardı. "Sadece benim," diye yineledi Gibson, yüzü kararlıydı.

İç çekerek kızımın omuzlarından tuttum ve bana bakmasını sağladım. "Tatlım, kız kardeşini kıskanmayı bırakmalısın. Onu seviyor olmam seni daha az sevdiğim anlamına gelmiyor. İkinizi de çok seviyorum. İkiniz de harika, güzel, yetenekli, özel küçük insanlarsınız..." Kendi kıskançlıklarımı düşünürken sesim kesildi. Gibson benim tavrımı anlamış ve Onnika'nın yanında kendini yetersiz hissetmiş olabilir miydi? Tanrım, umarım öyle değildir. Onun bu şekilde yaşamasını istemedim. Yanaklarını avuçladım. "Sen tanıdığım en muhteşem kişisin ve kendini kimseyle kıyaslamana gerek yok. Senin gibi başka bir küçük kız asla olmayacak. Asla."

Bir saniye bana baktı, sonra sırıttı. "Tamam."

Burnunu öptüm, sonra ayağa kalktım. Olabileceğim en muhteşem *ben* olma zamanım gelmişti. Gibson'ı Sam'e verdim, bana göz kulak olduğu için teşekkür ettim.

Sonra da kaderimi elime almak için sahneye yöneldim. Bu boku sahiplenme zamanı.

Öyle de yaptım. Takdim için ismim okunduğunda, sanki gök gürültülü, kulakları patlatan bir alkış alıyormuşum gibi sahneye çıktım ve zihnimde öyleydim. Karımla seviştiğim noktaya doğru adım attığımda, onun içine girmenin heyecan verici görüntüsü içimi doldurdu. Buraya her geldiğimde o anı gözümde canlandıracaktım. Bunu atlatmama yardımcı olacaktı.

Dudaklarımda bilmiş bir gülümsemeyle parmaklarımı öptüm, sonra kalabalığın içinde karımı buldum ve ona uzattım. *Sen benim her şeyimsin.* Anna, Onnika'yı kollarında tutarken benim için çığlık atıyordu. Onnika alkışlıyordu ve tezahürattan onu duyamasam da *"Baba!"* dediğini anlayabiliyordum. Lanet olsun. Gelmiş geçmiş en iyi aileye sahiptim. Onlardan neredeyse nasıl vazgeçiyordum? Matt haklıydı. Ben lanet bir aptaldım.

Benden sonra Liam anons edildi ve onun sahne ışıklarındaki anı sona erdiğinde boynuna dostça sarıldım. Kolunu bana doladığında gülümsüyordu. Aileme bu kadar yakın hissetmek beni şaşırtmıştı. Onlarla aramda her zaman bir bağ vardı, ama şimdi, son zamanlarda yaşadığım her şeyden sonra, bundan daha fazlasıydı. Onlardan herhangi biri için dişimi tırnağıma takıp savaşılabirdim.

Kalabalığın içinde ailemi görünce, diğer yarışmacılar anons edilirken onlara el salladım. Annem iki oğlu için bağılıyor, babam kulaktan kulağa sırtıyor ve Chelsey'nin gözleri yaşıyordu. Bu durum beni duygulandırdı ve benimle gurur duymaları için bu yarışmayı onlar adına kazanmak istememe neden oldu, gerçi zaten gurur duyduklarından emindim. Annem de bu sabah beni aradığında aynı şeyi söylemişti.

Tanışma faslından sonra "grup" olarak sahne almak üzere gruplara ayrıldık. Grubumun solisti olarak ben seçildim, bu da cansız albüm girişiminin kötü eleştirilerini göz önünde bulundurduğumda beni biraz tedirgin etti. Yine de şüpheyi bir kenara bıraktım ve bir D-Bags şarkısını kendi kişisel yeteneğimle yeniden düzenledim. Şarkının sözlerini söylemek yerine bir kısmını rap yaptım. Yaptığımız klasik şarkıya mükemmel bir şekilde uyan yavaş, sabit bir ritimdi. İşimiz bittikten sonra kalabalık çılgına döndü ve beni şok eden bir şekilde grubumuz jüri üyeleri de dahil olmak üzere seyirciler tarafından ayakta alkışlandı. Matt bile bizi alkışlarken gülümsüyordu.

Gösterinin sonunda kendimi coşkulu ve enerjik hissediyordum ve bu işten sağ çıkma şansım konusunda kendimi çok iyi hissediyordum.

Sonuçlar ertesi gece açıklanacaktı. Devam edip etmeyeceğimi öğrenmek için beklerken midem düğüm düğüm olmuştu ama dün gece ortalığı kasıp kavurmuştum ve bu gerçeğe olabildiğince sıkı tutunmuştum. Beni sevmişlerdi. Kalabalığı eğlendirmek için bir konuk sanatçı getirildi ve kim olduğunu görünce hem şaşırdım hem de şaşırmadım... Avoiding Redemption. Justin'in grubu.

Sahne arkasında onu aradım ama onu bulan Gibson'dı. "Baba! Justin Amca geldi!"

Ona söylediğim son sözleri hatırlayınca, onunla yüz yüze geldiğimde kendimi biraz aptal gibi hissettim. "Oh...hey...seni görmek güzel, dostum. Nasıl gidiyor?"

Justin bana bakarken bir gülümseme çarpıttı. Gibson onun elini öyle sıkı tutuyordu ki, küçük parmak eklemleri bembeyazdı; şimdiden rock yıldızlarına karşı bir şeyler hissediyordu. Onun gençlik yıllarını atlatamayacaktım.

Justin bana "Her şey yolunda," diye cevap verdi.

Bir elimi tekrar gözlerime kadar inen saçlarımın arasından geçirerek iç çektim. "Hey, albümle ilgili söylediklerim için özür dilerim. Pislik gibi davrandım. Şirketinin albümü istememesi senin suçun değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, berbattı."

Justin'in kaşları alnına doğru fırladı. "Vay canına. O olayı geçiştireceğini, hiç olmamış gibi davranacağını düşünmüştüm."

Tema müziğinin çalmaya başladığını duyduğumda gülümsedim. "Eski ben yapardı. Ama biliyorsun, daha olgun olmaya çalışıyorum."

Gibson başını salladı. "Ve lanet olsun."

Justin ona bakarken güldü. "Anlayabiliyorum." Gözlerini bana çevirdiğinde elini uzattı. "Bu gece iyi şanslar." Eli tuttuğumda, "Bu arada oyumu sana verdim," diye itiraf etti.

İtirafı beni şaşırtacak kadar etkiledi. "Öyle mi? Sağ ol dostum. Bunun anlamı çok büyük." Biz ayrıldıktan sonra Justin eğilip Gibson'ın elini öptü, sonra da onu bana uzattı. İlk defa beni istemiyordu. Onu Justin'den uzak tutmak için mücadele ederken, "Kate nasıl?" diye sordum.

Justin bana Gibson'ın iç çekmesine neden olan bir sırıtış fırlattı. Justin, "Biz harikayız," derken kaşlarımı çattım. Ona yanıma taşınmasını teklif ettim ve o da kabul etti. Ay sonunda Los Angeles'a taşınıyor." Bir kez olsun Brooklyn'i değil de Kate'i sorduğum için gerçekten memnun görünüyordu. Muhtemelen onun ve Kate'in ilişkisi hakkında daha cesaretlendirici olmalıydım.

Onu omzundan alkışlayarak tüm uygunsuz yorumlarımı telafi etmeye çalıştım. "Bu harika. Birlikte yaşamaya karar vermenize sevindim. Zamanı gelmişti."

Justin kaşlarını çattı, sonra güldü ve başını salladı. "Henüz tamamen olgunlaşmadığını görmek güzel. Tamamen büyüseydin ne yapardım bilmiyorum."

Bununla ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama sırtarak ve omuz silkerek konuyu kapattım.

Tanıtımlar ve Justin'in grubunun müziğinden sonra sıra dün geceki oylamanın sonuçlarını öğrenmeye gelmişti. Sahnede durup kaderimi beklerken enkaz halindeydim. Anonsları üçerli gruplar halinde yapıyorlardı. Liam benden önceki gruptaydı ve duymayı umduğum altın sözleri duymuştu: *Güvendesin*. Üç kişilik grubumdaki son kişi bendim. Benden önceki iki adam da kurtulmuştu. Onlar için mutluydum ama aynı zamanda onların başarısının benim şansımı biraz daha kötüleştirdiğini de biliyordum.

Dürüst bir yüz ifadesiyle Matt, Evan ve Kellan'a baktım. Ev sahibi yaklaşırken üçü de gergin görünüyordu. Kalmam ya da gitmem konusunda söz sahibi olmadıklarını biliyordum ama devam edeceğimi umduklarını umuyordum. Onlarla göz temasını keserek, adımı söylediğinde sunucuya döndüm.

"Griffin Hancock... dün gece iyi bir gece geçirdin ama... yeterli miydi?" Elindeki zarfı yavaşça açmadan önce bana uzun ve sert bir bakış attı. Kâğıdı karıştırması sonsuza kadar sürdü. Lanet şeyi elinden kapmak ve devam edip etmeyeceğimi kendim görmek istedim, ama bunun yerine kendimi sakince orada durmaya zorladım. Hayatımdaki en uzun on saniyeydi ama sonunda adam bana Oscar'lık bir sırtış attı. "Öyleydi. Tebrikler, güvendesin."

Kalabalık çıgıllara boğuldu ve dizlerimin bağı çözüldü. Tanrıya şükür... Şimdilik güvendeydim.

Bölüm 27

Yeniden

Bağlanma

Potansiyel grup arkadaşlarına yola çıkmanın nasıl bir şey olduğunu hissettirmek için, tüm yarışmacılar otelde tecrit ediliyordu... ziyaretçilere izin verilmiyordu. Bu durum Anna ve kızları deli gibi özlememe neden oldu ama Anna ve bana telefonda yeniden iletişim kurmak için daha fazla zaman verdi ki bu da şaşırtıcı derecede harikaydı. Ve genellikle cinsel içerikli de değildi, ki bu bizim için biraz garipti.

"Ondan sonra ne yaptın?" Ona sordum. "Kıçını mı tekmeledin? Çünkü bir kızın senin hakkında ileri geri konuştuğunu duysam ben de öyle yapardım."

"Şey," diye duraksadı, "teknik olarak onun patronuyum, bu yüzden ona fiziksel olarak yaklaşmam... ama ona dev bir baget giydirdim ve bütün öğleden sonra blokta bir aşağı bir yukarı yürüttüm. Harikaydı."

Yatağa uzanırken anlattığı hikâyeye güldüm. Anna'nın ağzı bozuk bir çalışandan bu şekilde intikam aldığını hayal edebiliyordum. Kimse Anna'ya bulaşıp da paçayı kurtaramazdı. "Ayrıca ona bir mektup yazdım ve bana bir daha silikonlu sürtük derse onu kovmakla tehdit ettim." Alay etti. "Sanki ben silikon taktırmışım gibi. Bu yavrular gerçek."

Göğüsleri beynimde parıldarken inledim. "Evet. Evet, öyleler. Mükemmeller... tıpkı senin gibi."

Mutlu bir iç geçirdi. "Mükemmele yakın bir yerde değilim Griffin."

"Sen benim tarzımda mükemmelsin ve gerçekten de önemli olan tek fikir benimki." Güldüm, sonra içimi çektim. "Benim ve tüm ulusun..."

Göndermemi anlayan Anna mırıldandı: "Yarın için gergin misin? Son dördü seçmek... Bu büyük bir olay."

Sadece sözleri bile beni endişelendiriyordu. "Hepsi büyük... ve evet, biraz stresliyim."

Anna cesaretlendirmek için, "Bu gece harikaydın," dedi. "Bunu başaracağından eminim."

O kadar emin değildim. Geriye kalan herkes iyiydi. Gerçekten iyiydi. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, orijinal yirmi yarışmacı test edildi, denendi ve sonra neredeyse acımasızca ayıklandı. Son birkaç hafta içinde

Yarışmada kesintiler çok sert oldu. Bir ya da iki kez doğrama tahtasına çok yaklaşmıştım ve birden fazla kez işimin bittiğinden emindim. Ama bir şekilde hâlâ buradaydım. Sekiz kişi kalmıştık, ama yarından sonra sadece dört kişi. Sonraki hafta sadece iki kişi. Ondan sonraki hafta final olacaktı ve sadece bir kişi ayakta kalacaktı. Tanrım, umarım o kişi ben olurdum.

Odağımı değiştirerek ona şöyle dedim: "Benimle bu çılgın yolculuğa çıktığın için teşekkür ederim. Seni her parçamla seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşım, ruh eşimsin ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım." Her konuştuğumuzda buna benzer bir şey söylüyordum ve şimdi kelimeler içimden akıp gidiyordu. Söylemenin bu kadar zor olması neredeyse gülünçtü.

Anna bir an sessiz kaldı ve sonra, "Bunu bana her zaman söylemek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Beni sevdiğini biliyorum Griff."

"Hayır, bunu söylemek zorundayım. İnsanları içeri almayan bir hödük olmak istemiyorum. Önemseydiğim kişilerin onları önemseydiğimi bilmelerini istiyorum. Ve sen ve kızlar... benim için hiçbir şey siz üçünüzden daha önemli değil."

bir kahkaha kaçtı. "Senin bu yeni hassas yönünü seviyorum bebeğim. İnanılmaz sıcak."

Karanlığın içinde gülümsedim. "Eğer bunun ateşli olduğunu düşünüyorsan, bu iş bitene kadar bekle. O kadar hassas olacağım ki, benimle ne yapacağını bilemeyeceksin."

"Eminim bir şeyler düşüneceğim... İyi geceler, bebeğim. Yarın iyi şanslar."

"Teşekkürler. İyi geceler."

Telefonu kapattık ve sonunda bayılmadan önce otuz dakika boyunca tavana baktım.

Ertesi sabah karnımda çok tanıdık bir ağrıyla uyandım. Sanki dün gece bir yığın kaya yemiştım ve hepsi birleşerek vücudumun beni ölümcül bir şekilde yaralamadan asla geçemeyeceği bir süper kaya haline gelmişti. Yine de sonuçlar okunur okunmaz bu hissin geçeceğini biliyordum. Ya devam edecektim ya da etmeyecektim. Bu kadar basit.

Gibson omuzlarımda sahne arkasında dolaşırken -çünkü tecrit kuralı bile kızımı sahneden uzak tutamıyordu- yapımcıların yarışmacılara sonuçları önceden bildirmesi gerektiğine dair şikayetler mırıldandım. "Yani, sandıklar gece yarısı kapandı, yani sonuçları saatlerdir biliyorlar. Toplanıp toplanmayacağımızı bildiren notları kapımızın altından atmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Sanırım bunun bir sürpriz olması gerekiyordu... yoksa geçemeyenler çekip giderdi. Film çekimi için bir nevi can sıkıcı."

Kaşlarımı çatarak Liam'a baktım. "Bir soru sorduğumu biliyorum ama gerçekten bir cevap istemiyordum. Özellikle de mantıklı bir cevap."

Bir dakika boyunca bana boş boş baktıktan sonra başını salladı. "Evet, haklısın."

Hepimiz aynı oteldeyiz. Beş saniyelerini alır." Yüzümde kocaman bir sırıtış belirdi. "Aynen öyle!"

Kitschy tema müziğinin başladığını duydum ve Sam'in kızımı almak için köşeden geldiğini gördüm. Gösteri sırası bana geldiğinde her zaman kızıma göz kulak olurdu. "Zaman doldu bebeğim," dedim ona.

Onu omuzlarımdan indirdiğimde sızlandı. "Seninle gelmek istiyorum!"

Bunu daha önce de duymuştum ama yapımcılar onun benimle sahneye çıkamayacağını, hatta takdim için bile sahneye çıkamayacağını açıkça belirtmişlerdi. Bunun bana haksız bir avantaj sağlayacağını söylediler. Değerlendirmelerine katılmak zorundaydım. Meleğimin sarı buklelerini ve gök mavisi gözlerini gören herkes bir çırpıda bana oy verirdi. İkimizin birlikte olduğu sahne arkası görüntüleri muhtemelen buraya kadar gelebilmemin gerçek sebebiydi. Tanrım, umarım geçerdim.

Kız başlayınca Liam onun hizasına çömeldi. "Gibby, burada kalacak ve benim için Crock'a göz kulak olacaksın, unuttun mu?" Daha önce rüşvet olarak aldığı doldurulmuş timsahı ona uzattı. Gibson onu elinden kaptı ve sıkıca sarıldı. Liam kollarını açık tuttu. "İyi şans için sıkmam lazım." Gibson ona sarıldı ve Liam da ona sarılırken güldü.

Ne kadar yakın olduklarını görmek beni gülümsetti ama işaretimizi duyduğum anda bu gülümseme kayboldu. "Gitme zamanı, kardeşim."

Liam'ın sırıtışı bana bakarken soldu. "Doğru..."

Sonuçların açıklanma zamanı geldiğinde Liam ve ben aynı gruptaydık. Bu durumdan nefret ederdim. Daha da sinir bozucu oluyordu. Sunucu isimlerimizi birlikte okuyarak endişeyi ikiye katladı. Anna'yı bulmak için kalabalığı tararken Liam'ın elini sıktım. Sunucu kaderlerimizi açıklarken onu ve Onnika'yı buldum. "İkiniz de yolunuza devam edeceksiniz! Tebrikler!"

Ne dediğini anlamam bir dakika sürdü. Önce Anna anladı. Zıplamaya ve benim için bağırmaya başladı. O kadar yüksek sesle bağırıyordu ki Onnika'yı ürküttü ve o da ağlamaya başladı. İşte o zaman kafama dank etti... *Final Four*. Başarmıştım. Devam ediyordum.

Bir sonraki haftanın sonuçları da aynı şekilde mide bulandırıcıydı. Yemin ederim, sonunda ülser olacaktım. Son dördü sahneye çıkardılar.

Son ikiiyi açıkladıklarında hep beraberdik. Bunun için hep birlikte olmamızdan nefret ediyordum; bu, tepkilerini görmek zorunda olduğum anlamına geliyordu ve eğer kaybedersem, kazananlar heyecanla aşağı yukarı zıplarken beni teselli edeceklerdi. Haberleri ayrı ayrı almayı tercih ederdim, böylece dünyayla yüzleşmeden önce bir dakika dinlenebilirdim. Tüm hayallerim burada tehlikedeydi.

Ev sahibi isimlerimizi söyleyerek ve her birimize anlamlı bakışlar atarak sırada ilerlerken dördümüz ellerimizi birbirine kenetledik. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. *Şu lanet kartı oku artık.*

"Son iki yarışmacının kim olacağını öğrenmeye hazır mısınız?" Dördümüz birbirimize baktık, başımızı salladık ve ellerimizi daha sıkı sıktık. Bu berbat olacaktı.

"Pekâlâ," dedi sunucu. Final gösterisi için eşleşmemiz..." Gözlerimi kapadım ve en kötüsüne hazırlandım. "Liam ve Griffin!"

Şaşkınlık bedenimi sararken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayatta olmaz! Liam ve ben finale mi gidiyorduk? Bunun olmasını umuyordum ama şüphelerimin o kadar güçlü olduğu zamanlar olmuştu ki umut bana milyonlarca kilometre uzakta gibi gelmişti.

Son oylama şovu için D-Bag'lerle oynamamız gerekiyordu. Ben sahne arkasından izlerken ilk Liam gitti. Onu izlerken dikkatimi çeken ilk şey Liam'ın orada erkeklerle birlikte ne kadar doğal görüldüğü oldu. Matt ve Liam hazırlanırken şakalaştılar, Evan onun sırtını dostça sıvazladı ve Kellan nefes almasına yardım etti. Hepsi sanki yıllardır birlikte sahne alıyorlarmış gibi görünüyordu. Ve sonra, kamera açılıp çalmaya başladıklarında, ses beni çarptı. Birlikte iyiydiler. Kusursuz. Kusursuz. Seçtikleri şarkının oldukça karmaşık bir bas hattı vardı, ama Liam onu mahvediyordu. Tüm geri vokallerini zamanında ve duyabildiğim kadarıyla perdeden söyledi. Bir başkasının D-Bag'lere ne kadar mükemmel uyum sağlayabildiğini görmek biraz acı vericiydi ve bu bana onları terk ettiğimde hatırlamam gereken bir şeyi hatırlattı: Onların bana olduğundan daha çok benim onlara ihtiyacım vardı. Davet edildiğimde bana bir hediye verilmişti ve ben bunu takdir etmemiştim. Şimdi anladım.

Liam'ın sırasından sonra sıra bendeydi. Sahneden indiğinde onunla yumruklaştım, sonra ona sarıldım ve ne kadar iyi bir iş çıkardığını söyledim. Performansının etkisiyle neredeyse parlıyordu.

Sahneye çıktığımda bana ilk yaklaşan Kellan oldu. Bana sarıldı, sonra kulağıma "Öldürmeye hazır mısın?" dedi. Başımı salladım ve omzuma bir şaplak attı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?"

Başımı salladım. "Hayır, bu eski zamanlardan daha iyi olacak."

Kellan bir an beni inceledi, sonra başını salladı. Ben gitarımı bağlarken Evan elini uzattı. "İyi şanslar, dostum." Sırtarak elini sıktım ve ona teşekkür ettim.

O uzaklaşınca Matt bana yaklaştı. Önce hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Hâlâ kızgın olabileceğini düşündüğüm için özür dilemeye başladım ama elini kaldırarak beni durdurdu. "Oy kullanma iznimiz yok, ama eğer yapabilseydim... sana oy verirdim. Harika gidiyorsun dostum."

Bu beni herkesten duyduğumdan daha çok etkiledi. Konuşmadan önce boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Teşekkür ederim... kuzen."

Matt gülümsedi, sonra sırtıma öyle sert bir şaplak attı ki tişörtümden derim karıncalandı. "Şimdi sakın kamerada çuvallama. Alabileceğin tüm oylara ihtiyacın var." Onu tersledim ve o da gülmeye başladı. Bu tanıdık azarlama beni uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettirdi. Sonunda kendimi yeniden buraya ait hissediyordum.

Bu özel D-Bags şarkısında önce bas başladı. Kalbim hızla çarpmasına rağmen olabildiğince sakin ve soğukkanlı davrandım. *Bu sadece başka bir gösteri... tüm geleceğimi belirleyecek bir faktör değil.* İntroyu tutturduğumda biraz şaşırdım; canlı çaldığımızda genellikle berbat ederdim. Tabii eskiden dikkatim her şeye kolayca dağılırdı. Ama şimdi odaklanmıştım ve şarkının canına okudum. Müthiş kanlı bir şekilde öldürdüm. Çok güzeldi.

Şarkı bittiğinde yumruklarımı zaferle havaya kaldırdım. Kalabalık çılgına döndü. Elbette, belki henüz kazanmamıştım ama aşırıya kaçmadığım sürece biraz özgüven her zaman takdir edilirdi. Ve yapmazdım da. Artık değil.

Ertesi akşam, Liam ve ben kuliste bir önceki geceki performanslarımızın sonucunu beklerken, o anın sürrealizmi beni vurdu. Ya ben D-Bags'teki yerimi geri kazanacaktım ya da Liam. Ama işte bu... kesinlikle ikimizden biri olacaktı.

Liam'ın alnındaki teri görünce ona elimi uzattım. "Hey, bilmeni isterim ki, eğer kazanırsan... benim için sorun yok. Bence D-Bag'lere iyi uyum sağlarsın... belki benden bile iyi olursun."

Liam elimi sıktı ama sanki onunla oynuyormuşum gibi bana baktı. "Sen kimsin ve küçük kardeşime ne yaptın?"

Sorusuna güldüm. Sanırım başka biri gibi görünüyordum... belki de öyleydin. Başıma bir sürü boktan şey gelmişti ve artık her şeye farklı bakıyordum. Ama tamamen farklı değil. "Hâlâ buradayım,

Eğer işimi , sana o kadar derin bir kama vereceğim ki, kışındaki iç çamaşırını ameliyatla çıkarmak için bir doktora ihtiyacın olacak.

Liam'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "İşte ."

Tam o sırada, bir süredir görmediğim bir kişi yanımıza yaklaştı. Onu selamlamak için ayağa kalktım. "Hey, Denny, seni görmek güzel, dostum."

Denny elimi tutup sıktı, sonra da Liam'a elini uzattı. "Merhaba, ben Denny Harris. Eşim ve ben grubu temsil ediyoruz." Liam başını salladı ve Denny'nin koyu renk gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "Geldiğiniz nokta için ikinizi de tebrik etmek ve bu gece ikinize de iyi şanslar dilemek istedim."

Liam "Teşekkürler" derken sersem gibiydi. Ben daha çekingendim. Denny'yle son konuştuğumuzda tam bir pislik gibi davranmıştım. Benimle ilgili bir kalıp gibi görünüyordu. "Hey, seninle bir dakika konuşabilir miyim," dedim ona.

Başını salladı ve Liam'dan uzaklaştık. Özrümü hazırlarken ayaklarıma baktım. Şimdiye kadar bu konuda uzmanlaştığımı sanırdınız. "Sadece şunu söylemek istedim... son konuştuğumuzda hıyarlık ettiğim için özür dilerim." Daha fazlasını eklemeyi düşündüm ama gerçekten eklenecek başka bir şey yoktu. Bu hemen hemen her şeyi özetliyordu.

Denny elini omzuma koydu. "Endişelenme dostum. Bunu çoktan unuttum." Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsedi. "Farklı görünüyorsun," dedi bana. "İyi anlamda. Sanırım seyirciler de bunu görüyor." Bana dönmeden önce Liam'a baktı. "Bunu ona asla söylemezdim ama... sahneye her çıktığında . Ve ülkeyi gerçekten arkana topladın. Ayrıldığında ne kadar büyük bir çatlağa yol açtığını düşünürsek, bu hiç de azımsanacak bir başarı değil." Kolumu okşadı. "Çok çalıştın ve çocuklar ve ben bunu fark ettik. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

Övgüsünün altında sinirlerim buharlaştı. "Teşekkür ederim. Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Tekrar omzuma vurdu. "Bu gece iyi şanslar."

Ama o gittikten sonra sinirlerim tekrar gerilmeye başladı. İşte buydu... Gerçek an.

Zamanı geldiğinde, Liam ve ben birlikte sahneye çıktık. Sunucu, jüri üyelerinin her birine Liam'ı ve beni buraya kadar geldiğimiz için övmeleri için birer dakika verdi. En son Kellan konuştu. Başlayabilmesi için çığlıkların kesilmesi için tam üç dakika beklemesi gerekti. "Sadece ikinizin de bilmesini istiyorum ki

Bu akşamki sonuç ne olursa olsun, benim gözümde ikiniz de kazandınız. İkiniz de grupta yer alma hakkını kazanmak için çok çalıştınız. Tebrikler."

Kalabalık tekrar çığlık atmaya başlayınca Kellan'a sözleri için teşekkür etmek üzere başımı eğdim. Onu her zaman çok kıskanmışım ve o da bana karşı nezaketten başka bir şey yapmamıştı. Tam bir pisliktim.

Jüri üyelerinin her biri cesaretlendirici sözlerini söyledikten sonra ev sahibi Liam ve bana döndü. Gülümsedi ve bize nasıl olduğumuzu sordu. Yüz ifademi eşit tutmak için mücadele ettim. Eğer bu gece zarfı açmakta acele ederse, beynimde bir damar patlayacaktı. Şu lanet işkenceye bir son verin artık!

"Bu şovda ikiniz de harika iş çıkardınız... Bir an için özet geçelim, olur mu?"

İnlemek istedim, çığlık atmak istedim. Bunun yerine kalabalığı taradım. Tanıdığım birkaç yüz vardı - tüm ailem buradaydı, ayrıca eski iş arkadaşlarımdan bazıları, Justin ve kız arkadaşı Kate, Denny ve karısı Abby, ama kalabalıktaki en önemli yüz karıminkiydi. Anna benim montajımı oynatan monitörleri izlerken, ben de onu izledim. Video, seçmelerde karımdan özür dilediğim bölüme geldiğinde Anna'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. Benimle göz göze geldi ve gülümsedi, sonra da ağzından *seni seviyorum* sözcükleri döküldü.

Kendi kendime sırtıarak bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. Kazansam da kaybetsem de sorun değildi, çünkü Anna ve ben aramızdaki kırık bir şeyi iyileştirmiştik ve bu herhangi bir işten çok daha önemliydi. Liam'ın video montajı bittikten sonra sunucu gözlerini bize çevirdi. "Sizi daha fazla bekletmeyelim çocuklar. *Can You Be a D-Bag?* yarışmasının kazananı..." Gözlerimi kapattım ve Liam'ın elini sıktım. Her iki durumda da, bu benim için sorun değildi. Sunucu kazananı açıklarken gürleyen sesi salonda yankılandı. "Liam Hancock! Tebrikler, Liam!"

Bir ışık ve gürültü patlaması oldu ve konfetiler yağmur gibi sahneye yağmaya başladı. Gözlerimi açarak Liam'a baktım. Vücudumda aynı anda birçok şey oldu: neşe, acı, sevinç, keder. Kardeşim kazandı! Ve ben kaybettim...

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Bunu çok istemişim ve az önce kaybetmişim. Kalıcı olarak. Görüşümün bulanıklaştığını, dizlerimin büküldüğünü hissettim ama bir şekilde bu duyguyu bir kenara ittim. Bu yarışma benim kaybedeceğim bir şey değildi. D-Bag'lerle şansım vardı ve ben bunu mahvetmişim. Benim zamanım geçmişti; şimdi Liam'ın parlama zamanıydı. Kalan acıyı bir kenara iterek Liam'ı sıktım.

devasa bir ayı sarılması. Bu iyiydi. Liam kazanmayı *hak etmişti*. Sunucu seyircilere, izleyicilere ve sayısız sponsora teşekkür ederken diğer on sekiz yarışmacı sahneye akın etti. Kameralar sonunda kaydı durdurdu, konfetiler sonunda dökülmeyi kesti ve insanlar sonunda ayrılmaya başladı. Ben sahnede kaldım, afallamıştım. Her şey bitmişti... ve tüm bunlardan sonra kaybetmişim.

Çocuklar Liam'ı tebrik etmeye geldiler. Etrafları anında imza almak için bekleyen hayranlarıyla çevrildi. Hatta bazıları Liam'dan kendi imzasını istedi ve Liam'ın yüzündeki ifade onu şaşırttı. Evan, Matt ve Kellan'ın her biri bana şaşkın ve sempatik ifadeler verdi. Şaşırdıklarını görmek beni daha iyi hissettirdi; hepsi kazanacağımı düşünmüştü. Denny ve Abby çemberlerine katıldılar ve ben de dışarıdan *yeni D-Bag*'lerin oluşmaya başlamasını izledim.

Ben onlara bakarken Anna ve kızlar bana yaklaştılar. Gibson kollarını belime doladı, Onnika ise ellerini uzattı ve beni sordu. Karımın minyatür versiyonunu kucağıma aldım ve onu sıkıca kavradım. *Önemli olan buydu*. Anna şefkatle parmaklarını omzuma koydu. "Üzgünüm Griffin. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

Gözlerimi açarak başımı salladım. "*Bunu* daha çok istedim." Onnika'yı sıktım ve vurgulamak için bir kolumu Gibson'a doladım. Anna çarpık bir şekilde gülümsedi. Şimdi geleceğimiz hakkında ne düşündüğünü merak ederek Onnika'yı yere bıraktım; hemen sahneye yarım ayak konfetiyle oynamaya başladı. Anna'ya dönerek ellerini tuttum. "Ben kazanmadım, artık bir D- Bag değilim."

Omuz silkti. "Benim için her zaman bir D-Bag olacaksın."

İç çekerek yere baktım. "Bir müzik grubunda olmasam, sıradan, boktan bir işim olsa yine de benimle olmak ister misin?"

Elini elimden çeken Anna, ona bakabilmem için çenemi kaldırdı. "Griffin, bu asla grupla ilgili değildi, asla parayla ilgili değildi. Takım olmamızla, dürüst olmamızla ilgiliydi... Benim için önemli olan buydu. Senin için önemli olduğumu hissetmek benim için önemliydi. Ve sonunda böyle hissediyorum.

Yani evet, boktan bir iş olsun ya da olmasın, hâlâ seninle olmak istiyorum."

Parmaklarımızı birleştirdi ve birbirimize dokunana kadar bir adım öne çıktı.

"Her zaman."

Sırıtarak ona yumuşak bir öpücük verdim. "En azından tecrit kısmı bitti. Artık konuşmaktan çok daha fazlasını yapabiliriz."

Öpücüklerime karşılık verirken güldü. "Ama ben konuşmayı seviyorum," dedi sesi boğuklaşarak.

"Ben de istiyorum ama eve gitmeye hazırım." Ses tonum şakayla başlamıştı ama ciddileşti. Onu özlemiştim. Hem de çok.

"Eve gitmek... nereye?" diye sordu kararsızca.

Geri çekilerek gözlerinin içine baktım. "Nerede olursan ol, orası benim evim."

Gülümseyerek beni tekrar öpmek için eğildi. Birkaç uzun dakikadan sonra çocuklarımız tekrar dikkatimizi çekmek istedi. Gibson neredeyse pantolonumun paçasına tırmanıyordu, ben de onu kucağıma aldım, sonra ustalıklarla Onnika'yı da kucağıma aldım. Kollarımda kavga etmeye başlamalarını bekliyordum ama belki de "nazik ol" mesajımı ciddiye almış olacak ki Gibson Onnika'ya biraz konfeti uzattı. Onnika gülümsedi ve ona "Tank you" dedi.

Dördümüz sahneden inmeye başladığımızda Anna iç çekti. "Biliyor musun... Bu sahneyi özleyeceğim. Eğlenceliydi." Şakacı bir parıltıyla bana baktı ve gösteriden bahsetmediğini anladım.

Sırıtişım şeytaniydi. "Evet, öyleydi. Sahnelerinde biraz 'şans' dağıtabilmek için bir D-Bags şovuna katılmamız gerekebilir."

Anna güldü. Evet... Turlarını vaftiz edecektik. Aklımda hiç şüphe yoktu. Merdivenlere yaklaşırken çocukları yere bıraktım. Hatırladığımdan daha ağırdılar. Anna Gibson'ın elini tutarken ben de Onnika'nınkini tuttum. Onnie'nin merdivenlerden inmesine yardım ederken Anna, "Ah, unutmadan... o sahnede sana henüz anlatma fırsatı bulamadığım bir şey oldu," dedi.

Merakla ona baktım. "Öyle mi, ne? Filme mi çekildik?" Evet demesini umarak gülümsedim - bu çok ateşli bir seks kaseti olurdu.

Anna sırtıttı ama başını salladı. "Hayır... ama sen beni hamile bıraktın sayılır. Mayıs'ta doğum yapacağım."

Son basamakta tökezledim ve neredeyse Onnika'yı deviriyordum. "Sen... biz... ne?"

Anna gülerek Gibson'ı bıraktı ve kollarını boynuma doladı. "Bir bebeğimiz daha olacak," dedi bana. Bunu söylerken gözlerinde parlayan bir mutluluk vardı.

Son zamanlarda yaşadığım şokların etkisinden hâlâ kurtulamadığım için sözlerini anlamadığımı hissediyordum. "Sahnede bebek mi yaptık?" Gülümseyip başını salladığında etrafıma bakındım ve "Sahnede bebek yaptık!" diye bağırdım.

Hayranlar ve ekip üyeleri Liam ve çocuklarla birlikte hâlâ etrafta dolaşıyordu ve ailemin geri kalanı hâlâ seyirciler arasındaydı, beni teselli etmek ve Liam'ı tebrik etmek için bekliyorlardı. Beni duyduktan sonra hepsi bana doğru baktı.

ünlem. Birkaç şaşkın ifadeden fazlasını gördüm, sonra annem "Yine büyükanne olacağım!" diye bağırды ve anladıklarını biliyordum.

Neşe beni yükseltti. Anna'yla ne yapacağımızı bilmiyordum ve hâlâ uğraşmam gereken para sorunlarım vardı ama kendimi uzun zamandır hiç olmadığı kadar umutlu hissediyordum. Anna'ya sahiptim, o da bana sahipti ve ailemiz daha da büyüüp gelişmek üzereydi. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Liam Los Angeles'tan benimle aynı gün, yarışma bittikten birkaç gün sonra ayrıldı. Mümkün olan en kısa sürede işine dönmesi gereken Anna'nın yanında olmak için daha erken ayrılmak istemiştım ama aynı zamanda buradaki aileme de veda etmek istemiştım. Geri dönmeyecektim. En azından yaşamak için. Evim Seattle'daydı, karım ve çocuklarımla birlikte.

Annem ve babam Liam ve beni havaalanına götürdüler. Annem ikimizle de ne kadar gurur duyduğunu anlatıp durdu. Neredeyse her cümlesine "Kazanamadığını biliyorum Griffin ama..." diye başlıyordu. Her şeyin önüne bu kelimeleri koymaktan vazgeçmesini diledim. Her şey yolunda gitmişti. Liam sevinçten aklını kaçırmıştı. Neredeyse arabanın içinde zıplıyordu.

"Hemen yeni bir albüm üzerinde çalışmaya başlayacağız. Çocuklar beni oraya çıkarmak ve kabul ettirmek istiyorlar. Sonra turlar, tanıtım işleri, TV konserleri olacak...ugh! Bunların hepsi çok harika!"

Heyecanı beni güldürdü. Bu bana D-Bag'ler Justin'in turnesine ilk çıktığında hissettiklerimi hatırlattı. Yüksek bir duyguydu, orası kesin... ama Anna'nın evde olacağını ve oraya vardığımda beni bekleyeceğini bilmekle kıyaslanamazdı. Karımla baş başa geçireceğim zamanı düşünmek bile beni erekte ediyordu. Bu lanet uçuş ne kadar sürecekti?

Havaalanına vardığımızda annem ve babam bize sarılarak veda ettiler, iyi dileklerde bulundular ve gelişmelerden haberdar olmak için yalvardılar. Liam ve ben koridorlarda yürürken dikkat çekti ve birkaç kişi bizi tebrik etmek için durdu. Söyleyiş tarzlarına bakılırsa, ikimizin de kazandığını düşünebilirdiniz. Liam yeni hayranlarına karşı nazik ve rahattı. Yıldız olma konusunda doğuştan yetenekliydi. Öyle olacağını biliyordum; bu aileden geliyordu.

Uçağa bindiğimizde ve birinci sınıfta dinlenirken, şovun ikramı olarak, Liam gözlerini kapattı. "Şimdiden çok yoruldum," dedi bana.

Başımı sallayarak, "Buna alışsan iyi olur. Her şey daha da çılgınlaşacak."

Anna'ya yolda olduğumu mesaj attım. O da bana göğsünün resmini gönderdi. Tanrım. Bu uzun bir uçuş olacaktı. Ona hızlıca ereksiyon halimin fotoğrafını göndermeyi düşünürken Chelsey'den bir mesaj aldım. Okumak beni gülümsetti. *Unutma... Köpek her şeyini kaybetmiş olabilir ama bu geri alamadığı anlamına gelmez. Ve kaybını hatırlamak, yediği bir sonraki bifeği on kat daha lezzetli yaptı. İkinci şansların güzelliği budur.* Bilmez miyim.

Üç saat sonra yeni daireme giriyordum. Tek manzarası bir binanın arka tarafı olan iki yatak odalı mütevazı bir yerdi. Küçüktü. Acınacak kadar küçük. Ama Chelsey'nin sözleri kafamda çınlarken, kendimi muazzam hissediyordum. Dünyadaki en büyük, en sıcak, en harika yer gibi hissettiriyordu... çünkü ailem buradaydı.

Anna gitmeden önce bana bir anahtar vermişti ve ben de içeri girdim. Onu şaşırtmayı umarak mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım. Gerçi gizlilik hiçbir zaman uzmanlık alanım olmamıştı ve bir şeylere çarptığım için birkaç kez çarpıp durdum. Anna beni karşılamak için dışarı çıkmadı, ben de sessizce koridordan aşağı indim. Kızların yatak odasının önünden durakladım ve onları kontrol etmek için odalarına göz attım. Yataklarında derin bir uykuya dalmışlardı. Onnika başparmağını emerken bir oyuncak bebek tutuyordu ve Gibson hafifçe horlarken Crock'u göğsüne bastırmıştı. Ekmek kırıntılarından oluşan bir ipucu gibi, bugün oynadıkları her şeyin kanıtı zemini kaplamıştı; her yerde bebekler, çay fincanları, kitaplar, doldurulmuş hayvanlar ve yapı taşları vardı. Karmaşaya bakarken içimden bir sızı geçti. Çocukluklarının bir bölümünü kaçırmıştım. Belki küçük bir parçaydı ama yine de kaçırmıştım. Bir daha asla. Yeni bebeğimin hayatının bir saniyesini bile kaçırmayacaktım.

"Bir şeyler duyduğumda sen olduğunu sandım."

Şaşkınlığım geçince kızlarımın kapısını kapatırken karıma baktım. Az önce yatak odamızdan çıkmıştı... ve üzerinde iş üniforması vardı. Dar, parlak turuncu şortu ve altında sütyenini görebileceğim kadar opak olan atleti gördüğümde çenem düştü... eğer sütyen giyiyor olsaydı.

"Oh...kutsal...lanet..." Mırıldandım.

Anna saçının uzun bir tutamıyla oynarken sırıttı. "Evet, bu kıyafeti özlediğini fark ettim." Ellerini kalçalarına koydu, bana kıcını göstermek için döndü, sonra *Gel beni becer* pozuyla hafifçe eğildi. Lanet olsun...

Az önce çıktığı odayı işaret ettim. "Hemen şimdi içinde olmalıyım." Pantolonumun fermuarını açarak ona doğru ilerlemeye başladım. Kıkırdadı,

sonra odamıza doğru yola çıktık. Kapıya vardığımda ayakkabılarımı tekmelemiş ve pantolonumu ayak bileklerime kadar . İçeri girdiğimde kapıyı kapattım, kot pantolonumu fırlattım ve gömleğimi yırttım.

Anna yatakta uzanıyordu, saçları etrafına dağılmıştı. Sırtı kavisliydi, meme uçları sertleşmişti ve bacakları durmaksızın birbirine sürtünüyordu; en az benimki kadar derin bir ağrısı vardı.

Ona yaklaşırken sikime uzun, alaycı darbeler vererek, "Hulk şimdi seni göreceğ..." diye mırıldandım.

Bölüm 28

Kazananlar ve

Kaybedenler

Birkaç gün sonra sabah erkenden, iki enerjik küçük kız tarafından ele geçirildim. Neyse ki bir gece önce uykuya dalmadan önce iç çamaşırı giymiştim. Anna ve ben kızımızın erken yatma saatini çarşafların arasında yeniden bağ kurarak iyi değerlendiriyorduk. Hamile olmanın karımı ne kadar azdırdığını neredeyse unutmuştum.

Gibson üzerime atlarken ve Onnika bacaklarıma tırmanırken iniltili bir kahkaha attım. Gibson'ın kedisi Kitty Sunshine başımın yanına kadar süründü ve kıcı neredeyse yüzüme gelecek şekilde oturdu. "Günaydın baba!" Gibson, bu erken saat için fazla neşeli bir şekilde haykırdı. Güneş daha doğmamış mıydı?

"Günaydın bebeğim," diye homurdandım. Aşağı uzanarak onu gıdıklamaya başladım. Gülüşü beni kahveden daha iyi uyandırdı. Bunu özlemiştim. Gibson'ı kollarımın arasına aldım, sonra Onnika'yı yukarı çektim. Başımı ileri geri çevirerek her iki kıza da şefkatli birer öpücük verdim.

Anna kapının pervazına yaslanmış bizi izliyordu. Üzerinde rahat bir salon pantolonu ve onunla ilk tanıştığımda ona verdiğim Douchebags grup tişörtü vardı. O gece güzelliği, eğlenceyi seven ruhu, işveli doğası... muhteşem göğüsleriyle beni şaşkına çevirmişti. Onunla ilgili sevdiğim o kadar çok şey vardı ki, bunu düzgün bir şekilde ifade edememiş olmak bana neredeyse garip geliyordu. Ta ki şimdiye kadar.

Kızlarıma sarılırken ona bakarak, "Bu kızları tüm kalbimle seviyorum ama sen hayatımdaki en iyi şeysin. Sensiz kaybolurdum." Ayrı kaldığımız haftaları düşünerek kaşlarımı çattım. "Sensiz kaybolmuştum. Bunu bir daha asla yapmayalım, tamam mı? Batalım ya da çıkalım, kaderimizi birlikte çizelim."

Anna'nın bana verdiği gülümseme o kadar sıcaktı ki, ısınıyı ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Bu planı sevdim. Birlikte olmamız, bir takım olmamız, tek istediğim buydu." Bize doğru yürüdü, yatağa oturdu ve elini göğsüme koydu. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Bu sözleri az dün gece kulağıma mırıldandığı iğrenç cümleler kadar severek sııttım. "Sen de benim en iyi arkadaşımsın." Onunla konuşmam gereken önemli bir şeyi hatırladığımda gülümsemem kayboldu

hakkında. Yatakta doğruldum ve sırtımı duvara yasladım. Onnika kucağıma emeklerken Gibson beni taklit etti. "Muhtemelen konuşmamız gereken bir şey var..."

Ses tonumdaki ciddiyeti duymak Anna'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne?"

İç çekerek her şeyi anlattım. "Gırtlığıma kadar borca batmış durumdayım ve şimdi de işsizim. Maddi olarak oldukça kötü durumdayım..." Gibson ve Onnika'ya bakarak söyleyeceklerimi değiştirdim. "Köşeye sıkıştım."

Çocuklarımın yanında bilinçli olarak küfretmeme çabam Anna'yı gülümsetti. "Yani *biz* köşedeyiz. Takım arkadaşınız, unuttun mu?" Gülümseyerek başımı salladım ama Anna kaşlarını çatı. "Ne yapacağız?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ödemelerde o kadar gerideyim ki... İyi maaşlı başka bir iş bulsam bile nasıl yetişeceğimi bilmiyorum ama babam beni son işe bağladığından beri bu pek mümkün görünmüyor. En alttan başlamak zorunda kalacağım..."

Anna başını salladı; yüzünde kızgınlık ve teslimiyet karışımı bir ifade vardı. Eylemlerimin uzun vadede doğuracağı sonuçlarla hepimizin başa çıkması gerekecekti. Sessizlik anı yeterince uzadığında, Gibson sessizliği bebeklerinin hayatları hakkında anlattığı hikâyelerle doldurdu. Anna bir süre kızını dinledikten sonra iç çekti. "Griff, ben sadece tek bir çözüm görüyorum. Bundan hoşlanmayacaksın ama başka bir yol göremiyorum."

Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikre sahip olmak beni korkuttu. Daha o söylemeden tartışmak istedim ama bunun yerine kendimi "Senin fikrin ne?" diye sormaya zorladım.

"Adamlara gidip borç için yalvarıyoruz." İstemedi bir inilti duydum. Evet. Bu cümlede hoşuma giden tek bir kelime bile yoktu ve "yalvarmak" gibi nefret ettiğim birkaç kelime vardı. Belki de benden bir tartışma bekleyen Anna parmağını havaya kaldırdı. Ben bir şey söylemeyince ekledi: "Ve bence borç aldığımızın iki katını geri ödememiz doğru olur."

Kısmen bana bir ders vermek için onlara bu kadarını ödemek istediğini biliyordum, bu yüzden çenemi kapattım ve başımı salladım. Yine de haklıydı. Eğer bundan bir kâr elde ederlerse gruptan borç alırken kendimi çok daha iyi hissedecektim. Tabii ki onlara geri ödemem altı yüz yılımı alacaktı. "Tamam. Bugün onlara sorarım. Liam ilk gerçek provalarını dinlememi istedi. Moral desteği." Omuz silktim ve beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım ama ediyordu. Liam'ın benim yerimi almasını izlemek pek çok açıdan berbat olacaktı ama o benim kardeşimdi ve benden orada olmamı istemişti, ona hayır diyemezdim.

Anna başını sallayarak yüzümü şefkatle okşadı. Acı çektiğimi biliyordu ama bunu atlatacağımı da biliyordu. Artık bir grupta olmamak beni öldürmeyecekti. Los Angeles bana bunu öğretmişti. Düşündüğümünden daha güçlüydüm ve Anna yanımdayken yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Çocuklar öğleden sonra buluşacaktı. Anna'nın izin günü olduğu için o ve kızlar benimle geldi. Anna'nın arabasını sürdük, bir iş arkadaşının ona dokuz yüz dolara sattığı hantal, eski bir Ford Escort hatchback. Eskiden bir ayda kahveye bu kadar para harcardık, ama şimdi Anna'nın bunu karşılayabilmek için arkadaşına ödeme yapması gerekiyordu. Hangi gerçekliğin bana daha gerçeküstü geldiğinden emin değildim, eskiden sahip olduğum mu yoksa şimdi sahip olduğum mu?

Washington'a geri dönmek o kadar ferahlatıcıydı ki Kellan'ın evine gitmekten gerçekten keyif aldım. Mevsimler değişiyordu, hava soğuk, ıslak, rüzgârlı ve kasvetliydi ama ben yine de sevdim. Hayatımın çoğunu Kaliforniya'da geçirmiş olmama rağmen Washington bana evim gibi gelmişti. Sanırım bunun nedeni insanlardı. Anna ve çocuklar... Burayı tamamlanmış hissettiriyorlardı.

Kellan'ın kapısına vardığımızda camı indirdim ve çağrı düğmesine bastım. Kellan'ın kapısında bir kamera vardı, bu yüzden cevap verdiğinde benim olduğumu biliyordu. "Hey, Griff. Nasıl gidiyor dostum? Seni buralara hangi rüzgar attı?"

Ancak o zaman, öylece ortaya çıkmadan önce diğer çocuklarla gelişimi netleştirmem gerektiğini fark ettim. "Oh, uh, Liam bugün burada olmamı istedi. Sorun olur mu?"

Kellan'ın teneke sesi güldü. Herhangi bir şey için izin istemem onun alışık olduğu bir şey değildi. "Elbette. Burada her zaman hoş karşılanırsın, Griffin."

O bunu söylerken bile kapı açılmaya başladı. Ona sadece "Teşekkür ederim" dedim ama içimden onun sözlerinden şüphe ediyordum. Çocukları terk ettikten hemen sonra, bırakın evlerine girmeyi, yanlarına bile yaklaşmama izin vermeyecekleri uzun bir zaman olduğundan emindim.

Kellan'ın evinin bulunduğu tepenin eteğindeki park yerine geldiğimde gülmeye başladım. Kellan, ön kapısına çıkan basamakların sayısı hakkındaki şikâyetlerim üzerine bir şeyler yapmıştı. Sayısız basamağın yanında bir pist üzerinde duran bir telesiyej gondolu vardı. Denemek için sabırsızlanıyordum, Anna Gibson'ı arabadan indirirken ben de Onnika'yı yakaladım. Dördümüz gondolun içine kolayca sığdık. Gibson yukarı düğmesini gördü ve benden önce bastı.

ona ulaşabilirdi. Makinede bir şey tıkladı ve yavaşça yükselmeye başladı. Korkuluklara yaslanıp arabanın tüm ağır işleri yapmasına izin verirken Anna'ya "İşte şimdi oldu," dedim.

Araba ön verandada kesilmiş bir alanda durdu, böylece verandanın basamaklarını çıkmamıza bile gerek kalmadı. Kellan yüzünde eğlenen bir ifadeyle ön kapının yanında bekliyordu. Ona onay mührümü verdim. "Bu müthiş bir şey dostum. İyi iş çıkardın."

Sırtımı sıvazlarken güldü. "Bunu takdir edeceğini düşünmüştüm."

Güldüm, sonra da ona "Arabayı geri götürmek istiyorum" dedim Gibson beni duydu ve eli havaya kalktı. "Ben de, ben de!"

Kellan ona sırtıttı, sonra başını evin içine doğru eğdi. ", çocuklar bekliyor."

Kellan'ın evine doğru yürürken kalbim küt küt atmaya başladı. Çocuklardan büyük bir iyilik istemem gerekiyordu ama evet demelerini hak ettiğimi düşünmüyordum. Yani, onları yüzüstü bırakmıştım, neden benim için bir şey yapsınlardı ki? Ama yerime geçecek programın ulusal bir sansasyon yaratmasına yardım ederek kendimi affettirmeye , gerçi bunu onlardan çok kendim için yapmıştım, yani yine yardımlarını hak etmiyordum.

Oturma odasına girdiğimizde Anna, Kellan'a Kiera ve Ryder'ın nerede olduğunu sordu. "Kızlar ve ben onlarla takılacağız, böylece siz de kendi işinizi yapacak zaman bulacaksınız."

Kellan ona yumuşak bir sırtıtışla karşılık verdi. "Sorun değil. Aslında prova odasındalar."

Bu beni biraz şaşırttı ama sonra Liam için aileye hoş geldin partisi verdiklerini düşündüm. Aniden gelen kayıp acısını bastırdım ve elimdeki göreve odaklandım. *Liam'ın yanında olacak, çocuklardan yardım isteyecek, sonra da bir iş bulmaya çalışacaktım.* Bugün yapılacaklar listem buydu.

Oturma odasından çıkıp havuzun diğer tarafındaki prova odasına doğru ilerledik. Oraya vardığımızda kapıların iki yanında parlak renklerde yaklaşık üç düzine balon gördüm. Gibson onlara doğru bir hamle yaptı ve Onnika aşağı inmek için çabaladı. Yine de onu sıkıca tuttum. Kapının üzerinde *Tebrikler!* yazan bir pankart vardı ve kapının kendisi de rengarenk flamalarla kaplanmıştı.

Kellan'a bakarak kayıtsızca, "Abby burada, değil mi?" dedim. Denny'nin karısının kutlamalara karşı bir ilgisi vardı, büyük ya da küçük fark etmezdi.

Kellan gülerek başını salladı. "Evet, Denny de öyle."

Harika. Yani dizlerimin üzerine çöküp biraz para koparmak için yalvarmak daha da aşağılayıcı olacaktı. Yine de bunun uygun olduğunu düşündüm. Biraz çaba harcadık ama sonunda Gibson ve Onnikayı prova odasına soktuk. Gibson balonları dışarıda bıraktığı için kızgındı, ta ki içeride düzinelerce daha olduğunu fark edene kadar. Onnika'yı yere bıraktım ve Gibson'ın ona yerden yumuşacık bir balon uzatmasını hayretle izledim. Balon biraz zaman almıştı ama Gibson sonunda kız kardeşinin içeri girmesine izin veriyordu.

Etrafıma baktığımda daha fazla flama, daha fazla balon, enstrümanlar da dahil olmak üzere her şeyin üzerinde konfetiler ve Kellan'ın genellikle antrenman için durduğu yere yerleştirilmiş bir masanın üzerinde duran gitar şeklinde devasa bir pasta gördüm. Lanet olsun. Sanırım prova daha sonraya kalacaktı.

Denny ve Abby, Kiera, Rachel ve Jenny ile konuşuyorlardı. Kiera hamileliğinin son aşamasındaydı ve kocaman olmuştu. Bunu ona söyleyecek değildim. Katlanır bir sandalyede oturuyordu ama bizi görünce el salladı. Ryder, Kiera'nın yanında oyuncak bir kamyonu konfetilerin arasından geçiriyordu ve Gibson da hemen ona katıldı. Onun kamyonunu çaldı ama sonra Onnika'ya verdi, bu yüzden onu azarlamadım. Bir nevi Robin Hood'luk yaptı - fakirlere vermek için zenginden çaldı.

Liam, Matt ve Evan'la konuşuyordu, ben de onlara doğru yöneldim. Liam şimdilik Chateau Kyle'da kalıyordu, çünkü Kellan'ın benden çok daha büyük bir evi vardı ve henüz arabası olmayan Liam için provalar için buluşmak daha kolaydı. Ben yaklaşırken beni fark eden Liam konuşmasını kesti. Yeterince yaklaştığımda beni kucakladı. Ayrıldığımızda "Bu harika değil mi?" diye sordu. "Abby bunu sürpriz olarak yaptı. Bugün başlayacağımızı sanıyordum." Kaşlarını çatı. "Belki de seni aramalı ve yarın gelmeni istemeliydim..." Gerçekten suçlu görünüyordu, sanki birden bunun benim için garip olabileceğini fark etmiş gibiydi.

Omzuna vurdum. "Endişelenme kardeşim. Burada olduğum için mutluyum, bunu hak ediyorsun." Liam kolunu omuzlarıma doladı ve yüzündeki sevinç gülümsemekten kendimi alamadım. Sonunda hep hayalini kurduğu işi bulmuştu ve bu *benim* iş olsa da onun adına mutluydum.

"Kadeh kaldırmak için tam zamanında geldiniz," dedi Kellan, bir tepsi dolusu bardak ve bir şişe şampanyayı göstererek. İşin tuhafı, Anna ve benim için de birer bardak vardı. Her ne kadar şaşırmış gibi davransa da Liam Kellan'a geleceğimizi söylemiş olmalıydı.

Evan, neyse ki kimseye çarpmadan mantarı patlattı ve ardından şampanyayı bardaklara doldurmaya başladı. Matt bardakları dağıtmaya başladı ve benimkini bana verdiğinde ona teşekkür ettim. Sıcak bir gülümsemeyle başını salladı. Herkes Liam'ın etrafında toplanırken ben de kadehimi kaldırarak kardeşimin şerefine kadeh kaldırdım. "En yeni D-Bag'e. Müzik güçlü, kadınlar bol olsun."

Liam'ın yanaklarına renk geldi, bu da beni güldürdü. Liam ve ben bazı yönlerden birbirimize çok benziyorduk ama diğer yönlerden tamamen farklıydık. "Şerefe," dedi çocuklar önce benimle sonra da Liam'la kadeh tokuşturarak.

Anna herkesle kadeh tokuşturdu, ama Kiera gibi o da kadehini içmeden yere bıraktı. Bu, Kiera'ya kız kardeşinde bir şeyler olduğuna dair ipucu vermiş gibiydi. "Aman Tanrım, hamile misin, Anna?"

Anna güldü, sonra omuz silkti. "Sanırım çocuklar sana söylemedi, ha? Evet, yine hamile kaldım."

Kiera Kellan'a baktı, sonra da kalçasına bir şaplak attı. Kellan güldü. "Sürprizi bozmak istemedim. Anna'nın sana söylemesi gerektiğini düşündük. Ayrıca, Griffin'in bunu duyurma şekli... onun ne olduğundan emin değildik." Tekrar güldü ve ben de onunla birlikte güldüm.

Kiera, Jenny ve Rachel'la birlikte ciyak ciyak bağırdı ve sonra üçü de Anna'yı kocaman bir kucakla sardı. İşleri bittiğinde Denny ve Abby sırayla karımı kucakladılar. Abby ona sarıldığında, "Keşke bana söyleselerdi, karışıma çingiraklar ve pastel balonlar da eklerdim" diye haykırdı.

Anna daha fazla insan tarafından saldırıya uğrarken ve sırtım tebriklerle dövülürken, isteğimi dile getirmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Matt, Evan ve Kellan'a dönerek boğazımı temizledim. "Hey, bunun benim için pek uygun olmadığını ve muhtemelen bunu yaparak bir yara açacağımı biliyorum, ama... bir iyilik isteyeceğim." İçimi çektim ve kadehimdeki şampanyayı

Matt ve Evan Kellan'la bakiştılar, sonra Matt, "Ne iyiliği?" diye sordu, omzumun üzerinden Liam'a baktı, sanki onu dışarı atıp beni içeri almalarını isteyeceğimden emindi. Ama istememiştim. Liam kazanmıştı. Onlarla oynama hakkını kazanmıştı ve ben buna saygı duyuyordum.

Herkes dinlemek için durduğunda odayı aniden kaplayan sessizliği duymazdan gelerek tüm enerjimi eski grup arkadaşlarıma odakladım. "Bildiğiniz gibi Anna ve ben bebek bekliyoruz... ve iş aramaya başlayacağım, ama bu arada... sırtımda gerçekten büyük bir yük var. Kredimizi biraz fazla kullandım ve o kadar batmış durumdayım ki

artık gökyüzünde." Geldiğini hissettiğim itirazları durdurmak için ellerimi havaya kaldırdım. "Sadaka istemiyorum ama borç vererseniz memnun olurum. Ödemeleri yapacağım, borç almam gereken miktarın iki katını ödeyeceğim. Gerekirse üç katını. Ben sadece... Yeniden başlamak istiyorum."

Yüzümdeki sıcaklıktan yanaklarımın Liam'inkinden daha kırmızı olduğunu söyleyebilirdim. Haksızlık ettiğim herkesin önünde bu şekilde yardım istemek gerçekten zordu. Derin, karanlık bir deliğe girmek, utanç içinde başımı eğmek ya da hayalarımı kesip gruba vermek istedim. Ama yapmadım. Orada durdum ve utancı elimden geldiğince zarafetle karşıladım. Bunu ben yapmıştım. Her şeyi berbat etmiştim. Bu yüzden hasarı onarabilecek tek kişi bendim.

Üç adam birbirlerine baktılar ama konuşmadılar. Liam elini sırtıma koydu ve gözleri yere kayd. Yardım etmek istediğinden emindim ama henüz hiç para kazanmamıştı. Albüm bitene kadar da kazanamayacaktı.

O kadar sessizdi ki, tek duyabildiğim Onnika'nın kamyon sesleri çıkardığı ve Gibson ona "Henüz değil" derken Ryder'ın ona sırasını sorduğuydu. Matt sessizliği bozan ilk yetişkin oldu. "Ne kadar lazım?" diye sordu.

Parmaklarımı çaprazlayarak ona "Başlangıç için 60 bin dolar" dedim. Faiz ve cezalar sayesinde borcum her geçen gün artıyordu.

Evan içini çekerken Kellan kaşlarını çatı. Matt başını salladı ve sonra çocuklara baktı. Gözlerini bana çevirdiğinde iç geçirdi. "Bak Griff, sana para vermeyi çok isterdik ama... bu gerçekten kendi başına ödemen gereken bir fatura."

Yutkundum, sonra ayakkabılarımı inceledim. Hayal kırıklığı üzerime öyle hızlı çöktü ki gözlerim yaşardı. Gerçekten bana yardım edeceklerini düşünmüştüm. Kellan'ın eli omzuma dokundu ve başımı kaldırıp ona baktım. "Albüm çıktıktan sonra bunu kolayca yapabilirsin. Birkaç ay daha dayanabilir misin?"

Anlamadığım için kaşlarımı çatmıştım. "Neden bana yeni albümden bir parça veriyorsun?"

Evan Matt ve Kellan'a baktı, sonra gülümsedi. "Çünkü harcadığınız emeğin karşılığını hak ediyorsunuz."

"Ama... Ben bu işe emek vermiyorum, o zaman neden...?" Neden bahsettikleri hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Matt yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü.

"Griff, bu parti senin için. O yarışmayı kazanmak için çok çalıştın. Ama alçakgönüllüydünüz ve yol boyunca herkese yardım ettiniz. Gördük ki

tüm kamera arkası görüntüleri ve...bizi şok ettin, kuzen. Bizi şok ettin ve etkiledin ve biz de geri dönmeni istiyoruz." Elini omzuma koydu. "Eve dönmeni istiyoruz."

Anna'nın nefesini duydum, sonra burnunu çekti. *Beni geri mi istiyorlar?* Şaşkınlığım yerini şaşkınlığa, sonra heyecana, sonra endişeye... sonra da öfkeye bıraktı. "Hayır, bunu yapamazsınız." Söylediklerim karşısında herkes şok olmuş gibiydi. Açıklık getirirken kardeşime baktım. "Liam adil ve dürüst bir şekilde kazandı. Onu bu şekilde ."

Dehşet içinde odaya bakan Liam'ın yüzü bembeyazdı. Onun için çok üzüldüm ve sundukları şeyi ne kadar istesem de Liam'ın hayalini ondan çalamazdım. Hayır, onun hayalini *çalamazdım*. Çekip gitmeyi tercih ederdim. Tekrar.

Matt başını salladı. "Söylediğimiz bu değil." Bakışlarını Liam'a çevirerek onun kolunu sıktı. "Kazandın çünkü çok yeteneklisin ve hayranların seni seviyor. Sen de varsın." Bakışları tekrar bana kaydı. "Ama sen her zaman D-Bags'e ait olduğunu kanıtladın ve her zaman bize ait olacaksın, bu yüzden sen de varsın. D-Bags beş üyeye çıkıyor." Gözleri Liam ve benim aramda gidip gelirken ağzından yavaş bir gülümseme yayıldı.

Ne dediğini anlamam neredeyse otuz saniye sürdü. Söylemeye gerek yok, Liam önce anladı. "İkimiz de mi varız? İkimiz de kalabilecek miyiz?" Matt başıyla onaylayınca Liam bakışlarını bana çevirdi. "İkimiz de D- Bags'iz, kardeşim!"

O kadar şaşırmıştım ki tek söyleyebildiğim "Evet, bunu sana söyleyebilirdim" oldu.

Anna arkamdan bana doğru koştu ve kollarını karnıma doladı. Aynı anda hem gülüyor, hem ağlıyor, hem de çığlık atıyordu. Hâlâ şoktaydım ama sonunda anladığımda ona sarılmak için döndüm. "Anna, başardım! Ben de varım!" Anna gülerek başını salladı. Aklıma bir düşünce geldi ve Matt'e doğru döndüm. "Ben bas mıyım? Yoksa Liam mı?"

Liam sorumu duyar duymaz hoplayıp zıplamayı bıraktı. Meraklı gözlerle Matt'in yanıtını duymak için döndü. Matt onu işaret etti. "Liam bas gitarda." Matt'in dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "İkinci bir solist gitar eklemeyi düşünüyorduk."

Kocaman gülümseyen Evan başını salladı. "Ve ekstra vokaller."

Bugünkü olaylarla zaten sersemlemişken, duyduklarıma inanamadım. İkinci ipucu mu? Vay anasını! Ama... vokaller? Bununla neyi kastettiğinden emin değildim. "Ekstra vokal mi? Bu da ne demek?"

Kellan şampanyasını bitirdi ve kadehini tepsiye koydu. "Şarkılarımıza yaptığınız şey... rap bölümleri eklemek... gerçekten harikaydı. Bunu sound'umuza dahil etmeyi düşünüyoruz."

Rüya mı görüyordum? Öyle olmalıydı... Gerçek hayat bu kadar mükemmel değildi. Her ihtimale karşı, açıklığa kavuşturmak istedim. "Rap yapmamı mı istiyorsun? Sahnede mi? D-Bags şarkılarına mı? Ve ikinci başrolü oynamamı mı?"

Üç adam da sorduğum her sorudan sonra başlarını salladılar. Nutkum tutulmuştu. Duygularıma yenik düşmüştüm. Alçakgönüllü ve kıbardım. Kendimden geçmiştim. Rahatlamıştım. Sonunda birkaç kelimeyi bir araya getirebildiğimde, "Teşekkür ederim" diye tükürdüm. Yeterli olmasa da, söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu.

Kellan bana sarıldı, sonra Evan ve Matt. Sonra Liam, Jenny ve hatta Rachel. Her birinin sırtını sıvazlarken hissizleştiğimi hissettim. O kadar yükselmişim ki sonra o kadar alçalmıştım ki... Her zaman istediğim her şeye sahip olmayı hiç beklemiyordum. Ama elde etme şeklim, daha önce elde etmeye çalıştıgımdan daha temiz hissettiriyordu. O zamanlar bencil, şımarık bir velet olarak hak etmediğim bir sürü saçmalık talep etmiş, sonra da bunları elde edemeyince öfke nöbeti geçirmiştim. Ama şimdi, bunu hak ettiğimden emin değildim, ama bana teklif ediliyordu ve ben de nezaketle kabul edecektim.

Tüm iyi dilekte bulunanlar beni tebrik ettikten sonra eşime geri teslim edildim. Ona sanki temiz havaymış ve ben nefes alamıyormuşum gibi yapıştım. "Buna inanabiliyor musun, Anna? İyi olacağız."

Bana sarılırken parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Bu beni sakinleştirdi. "Olacağımızı biliyordum bebeğim. Hep öyle biliyordum." Tüm bunlar olurken bu inancı nasıl koruduğunu anlayamıyordum ama ona bunu söylemedim. Geri çekilen Anna gözlerimin derinliklerine baktı. Onun parlak yeşim rengi gözlerinde kaybolabilirdim. "Sana bunu yapabileceğini söylemiştim Griff. Yeteneğinin farkına varacaklarını, sana bir şans vereceklerini söylemiştim. Sadece sabırlı olman gerekiyordu."

Sakinleştirici bir nefes verdim. Başından beri haklıydı. "Sana bugün ne kadar harika olduğunu söylemiş miydin? Hayatımda olduğun için ne kadar şanslı olduğumu?"

Dudağını ısırarak başını salladı. "Evet, bir kez bu sabah, bir kez de buraya gelirken."

"Güzel," dedim gülümseyerek. "Benim için ne kadar önemli olduğunu asla unutmanı istemiyorum."

Bakışlarımızı birbirimize kilitlediğimizde Anna sessizdi, sonra beni öpmek için eğildi. Tam dudaklarımız birleştiğinde pantolonumun paçasında bir çekiştirme hissettim. Aşağı baktığımda Gibson'ın Onnika'nın yanında durduğunu gördüm. Onnika iki elinde birer balonla çok mutlu görünürken, Gibson şaşkın görünüyordu. "Parti ne için baba?" Yüz ifadesi aydınlandı. "Doğum günüm için mi?"

Doğum gününe daha çok olduğu için başımı salladım. "Hayır. Bu Liam Amca'nın yeni işi için... ve benim için." Onun seviyesine kadar çömeldim. "Babam eski işine geri dönüyor. Ben yine bir müzik grubunda olacağım. Liam Amca, Matt Amca, Evan Amca ve Kellan Amca ile dünya turuna çıkacağım. Senin için sorun olur mu?"

Gibson'ın dudakları konsantre olmuş bir ifadeye büründü ve sonunda başını salladı. "Evet. Sorun değil. Onnie ve ben de gelebilir miyiz?" Gözlerinde umutla Anna ve bana baktı.

Gözlerimi Gibson'a çevirmeden önce Anna'ya baktım. "Göreceğiz tatlım. Annenin nasıl hissettiğine bağlı. Yakında bir bebeği daha olacak. Bunu biliyor muydun?"

Gibson'ın yüzü düştü. "*Başka bir* bebek mi? Ama daha yeni bir tane doğurdun." Sesi hem mızımız hem de kuşkuluydu. İfadesine güldüm. Onnika artık tam olarak bir bebek sayılmazdı.

Anna bize bakarken gülümsedi. "Bir tane daha geliyor, o yüzden kendinizi hazırlamaya başlasanız iyi olur."

Gibson konfeti saçılmış zemine otururken inledi. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Parmaklarımı çenesine götürdüm ve bana bakmasını sağladım. "Böyle konuşmak için çok gençsin. Senden daha fazla küfür duymak istemiyorum, anladın mı?"

Dudaklarını sıkıntıyla büzdü ama başını salladı. Anna bana gülümsedi ve birden küfürlerin onu ne kadar rahatsız ettiğini fark ettim. Küçük kulaklara karşı dilimi daha sık tutmaya çalışacağımı aklıma not ettim. Anna'yı mutlu etmek için ne yapabilirsem. O bunu hak ediyordu... ve çok daha fazlasını.

Epilog

Muhteşem

Dönüşler

Çocuklarla birlikte yaptığımız ilk şey yeni sound'u en iyi şekilde nasıl birleştireceğimize karar vermek oldu. Matt ve Evan yeni materyallere odaklanmak isterken, Kellan ve ben en popüler D-Bags şarkılarından birkaçını remikslemek istedik. Liam'ın oyu karar verici faktör oldu, bu da tek sayıda üyeye sahip olmamı anında takdir etmemi sağladı; artık çıkmaz yok.

Müziğe karar verdikten sonra çalışmaya başladık. Her gün buluşuyorduk ve bir kez olsun aldırış etmedim. Aslında, çocuklar isteseydi günde iki kez buluşabilirdim. Yeni albümün çıkması için çok heyecanlıyım - insanlar albümü duyduklarında çılgına döneceklerdi! Ayrıca albümü ne kadar erken çıkarırsak borcumu da o kadar erken ödeyebilirdim. O zaman belki Anna ve ben akşam yemeğinde peynirli makarna ya da Top Ramen dışında bir şeyler yiyebilirdik. Makarnadan hızla bıkmaya başlamıştım.

Genelde günde sadece bir kez yemek yediğim için kilo vermeye başladığımı gören Kellan, bir öğleden sonra provayı bitirdiğimizde yanıma yaklaştı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette," dedim yeni gitarımı dikkatlice sehpaşına yerleştirirken. "Bu Bella'nın hediyesiyle mi ilgili? Çünkü doğduğunda ona bir şeyler alacağımı söylediğimi biliyorum ve alacağım da, sadece şu anda işler biraz sıkışık. Anna'nın son maaş çekini Gibson'ın doğum gününde harcadık... ama sen ve Kiera için çok heyecanlıyız." Kaburgalarına dirsek attım. "Küçük kızlar harikadır. Buna bayılacaksınız."

Kellan bana sadece yeni babaların yaratabileceği o gülümsemelerden birini verdi. Gurur ve yorgunluğun bir karışımıydı bu. Kiera geçen hafta kızlarını dünyaya getirmişti ve tüm ev yeni üyeye alışmaya çalışıyordu ama bu mutlu bir alışmaydı.

Kellan başını salladı ve kolumu sıktı. "Hayır, hayır, bunun için endişelenme bile. Kiera ve ben ona bir şey almanla ilgilenmiyoruz ve dürüst olmak gerekirse Bella'nın beş yeni doğanın ihtiyaç duyduğundan daha fazla eşyası var." Ben gülerken o dudaklarını büzdü.

"Buna alışın. Tecrübelerime göre, kızlar çok fazla bok biriktiriyor."

Gülümsedi, sonra yalnız olup olmadığımızı görmek için etrafına bakındı. "İşlerin zor olduğunu biliyorum ve yardım etmek istiyorum."

Teklifini hemen reddettim. "Hayır. Ben bir aptal olduğum için her şey bu halde. Kendi aptallığım için bir kurtarma paketine ihtiyacım yok." Artık değil, ufukta umut görüldüğünden beri değil. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu.

Kellan geri adım atmadı. "Telafi ettin, yeni bir başlangıcı hak ediyorsun." Gözlerindeki bakıştan ve perişan halimi inceleyişinden, istesem de istemesem de yarın hesabıma para yatacağını anlayabiliyordum.

Kellan'ın parasını benim için harcamasından dolayı ne kadar suçlu hissetsem de, teklifi beni çok etkiledi ve aramızdaki bağın güçlendiğini hissettim. Aile kadar sıkı bir kardeşlik bağı. Elimi omzuna koyarak gururumu ayaklar altına aldım ve ona şöyle dedim: "Teşekkür ederim, bu... zor oldu. Elbette sana geri ödeyeceğim. İki katı, üç katı, ne dersen de."

Elimi çektüğimde Kellan'ın gülümsemesi yumuşaktı. "Bana sadece borç aldığın kadarını geri ödemen gerekiyor Griffin. Aile faiz almaz."

Ondan sonra rahat nefes alabildiğimi hissettim. Elbette, sırtımdaki bu yükü atmış olsam da, tek gelirle geçinmek yine de zordu ama bunu başardığımızı bilmek iyi hissettiriyordu. Ve tünelin sonunda bir ışık olduğunu bilmek daha da iyi hissettirdi. Albüm yayınlandığında hayatımızın değişeceği gerçeği çok yardımcı oldu. Yine de mütevazı hayatımızı umursamadım. Tam tersine. Her dakikasını sevdim.

Albüm Nisan ayında yayınlandı. Konser ve grubun daha önce yaptığı duyuru - dört orijinal üyenin yeniden bir araya geleceği ama Liam'ın hala grupta olduğu - sayesinde albümün arkasında büyük bir heyecan vardı. Mümkün olan her şekilde genişliyorduk. Herkes bizden ve yeni albümden bahsediyordu. Kolaylıkla yılın en çok beklenen albümü oldu. Ve diğer işlerimizden çok farklı olduğu için, ben çok gergindim. Garip bir şekilde, gergin olan tek kişi bendim.

Matt, Evan ve Kellan olabildiğince sakindi. Liam'ın başı dönüyordu. Canlı çalmaya başlamak istiyordu. Turneye çıkmak istiyordu. Rock yıldızı hayatının başlamasını istiyordu. Ve albüm çıkmadan yaklaşık dört hafta önce dileğine kavuştu. Beşimiz büyük bir tanıtım turuna çıktık.

Turun ilk durağı Los Angeles'ti. Annem ve babam çocuklarının performansını dinlemek için Matt'in ailesiyle birlikte radyo istasyonuna geldiler. Çünkü radyonun perde arkasını görmenin onlar için eğlenceli olacağını düşünmüştüm.

İstasyonda, oyun oynadığımız konferans salonunda bize katılmaları için giriş kartları aldım.

Yeni albümden ilk single'ı çalmadan birkaç dakika önce Anna'ya destek için mesaj attım. Anna kızlarla birlikte evde kalmıştı. Tanıtım turları normal turlardan bile daha kaotikti ve birkaç ay içinde doğum yapacağı için evde kalmasının en iyisi olduğunu düşündüm. Anna için sorun yoktu, onu meşgul edecek sevdiği bir işi vardı. Gibson ise kızgındı. Benimle turneye çıkamayacağını söylediğim güne kadar ondan gerçek bir öfke nöbeti görmemiştim. Söylemeye gerek yok, bu yaz başladığında bizimle normal turneye gelebileceğine dair söz vermiştim.

Anna bana duymak istediğim cesaretlendirici mesajı gönderdi ve onun sözlerini görmek bile beni daha sakin hissettirdi. *Endişelenecek bir şey yok. Şarkı harika! Grubun şimdiye kadar yaptığı en iyi şarkı... ve hepsi senin sayende.* Son kısımdan emin değildim ama bunu duymak iyi hissettirdi.

Yeni single'ı çalmadan önce DJ'ler bize bazı sorular sordu. Şaşırtıcı bir şekilde, çoğu bana yönelikti. "Peki, gruptan neden ayrıldınız ve geri dönmenize ne sebep oldu?"

Bu kolay bir soru gibi görünüyordu ama gerçekten öyle değildi. Çok fazla faktör vardı. Yine de basitleştirmeye karar verdim. "Ayrıldım çünkü lanet bir aptaldım. Geri döndüm çünkü... şey, sanırım büyüdüm."

DJ'ler gülerken Matt de benimle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Sonra DJ'lerden biri, "Teknik olarak gruba katılma hakkını kazanmadın. Kardeşine karşı kaybetmek nasıl bir duyguydu?"

Yine karmaşık bir soru. Yine olabildiğince basit bir şekilde yanıtladım. "Kazanmayı hiç beklemiyordum ve kardeşim yarışma sırasında canına okudu, bu yüzden kazanmasından dolayı hiçbir pişmanlık duymadım. O bunu hak etti."

Liam bana sıırttı ve ben de onu yumrukladım. DJ'ler bundan sonra sorularını çocuklara yöneltti. "Onu geri almaya ve grubu genişletmeye karar vermenize ne sebep oldu?"

Matt, Evan ve Kellan birbirlerine baktılar, sonra Kellan Matt'i işaret etti. "Devam et. Bunu sen al."

Matt önce yere, sonra da bana baktı. "Griffin'in gelişimini ve potansiyelini gördük." Bana gülümsedi, sonra gözlerini DJ'lere çevirdi. "Onsuz da devam edebilirdik ama eksik hissederdik." Sırtarak ekledi: "D-Bag'ler en büyük D'leri olmadan aynı değiller."

DJ'ler yine güldü, sonra yeni şarkımızı çalmak için hazırlandık. Çok gergindim, titriyordum. Ama intro başlar başlamaz

çalmak beni etkiledi ve tüm sinirlerim buharlaştı. Sanki provaya geri dönmüş gibiydik; baskı yoktu, bizden başka dinleyen yoktu, sadece iyi zaman ve iyi müzik vardı.

Yeni şarkımız benim için ekstra özeldi; Kellan'ın yazmasına yardım etmiştim. Bir gece yaşadığım her şey, tüm iniş çıkışlar hakkında konuşuyorduk ve o da benim hikayemin, mücadelelerimin harika bir şarkı olacağını söyledi. Her şeye sahip olmak, sonra kaybetmek ve geri dönmeye çalışmakla ilgiliydi. Muhtemelen benim için gerçekten bir anlam ifade eden ilk D-Bags şarkısıydı... Ayrıca şarkıda rap yapmam gerekiyordu ki bu müthiş bir şeydi.

Evan ve Liam bizi yumuşak bir girişle başlattı, sonra Kellan çok sessiz girdi. Ama sadece bir satır. Ondan sonra ben ritmik rap'ime başladım. DJ'lerin bunu beklemediği açtı ve onları hazırlıksız yakaladığımı görmek beni neredeyse gülümsetiyordu. Eğer bu kadar konsantre olmasaydım gülümserdim. Bu başlangıç kısmı tamamen bana aitti; aslında Kellan sadece geri vokal yapıyordu. Şarkı ilk nakarata doğru ilerlemeye başladığında, yemin ederim tüm dünyanın beni dinlediğini hissedebiliyordum. Çok yoğun. Kellan nakaratta ortalığı yıktı geçti ve hepimiz sonuna kadar çaldık. Sonra daha yumuşak bir rap bölümüne geçildi ve ben kalbimi, korkularımı ve günahlarımı döktüm. Bu kadar kişisel bir şey hakkında şarkı söylemek tuhaftı ama kendimi arınmış hissetmemi de sağladı ve birden D-Bags'in söylediği tüm şarkıların gruptan biri için kişisel olup olmadığını merak etmeye başladım. Muhtemelen.

İkinci nakarattan sonra enstrümanlar tekrar yumuşadı, ama benim rap yapmam yerine Kellan yumuşak bir solo ile geldi. Onu dinlemek yeteneğini takdir etmemi sağladı. Bu işte gerçekten inanılmaz derecede iyiydi. Enstrümanlar tekrar devreye girdi ve Kellan sesini bir kademe daha yükseltti - tüylerim diken diken oldu. Şarkıyı yüksek bir notayla bitirdik ve bittiğinde tek yapmak istediğim tekrar çalmaktı.

Bitirdiğimizde odadaki herkes alkışladı ve hatta annem gözlerindeki yaşları sildi. Radyoya gelen mesajların hepsi olumluydu ama dışarı çıkana kadar hayranların şarkı hakkında ne düşündüklerinden emin değildim. Kalabalık radyonun açık hava hoparlörlerini dinliyordu ve bizi gördüklerinde attıkları çığlıklar ve tezahüratlar neredeyse sağır ediciydi. Hemen Anna'ya mesaj attım. *Bayılmışlar!*

Cevabı anında oldu. *Tabii ki yaptılar! Seninle gurur duyuyorum bebeğim.* Ardından öpücüklü bir yüz ifadesi ekledi ve birden evde onunla ve kızlarla birlikte olmayı diledim. Onlar olmadan tüm bunların hiçbir anlamı yoktu.

Tanıtım turnesi bittikten sonra eve döndük. Turne muazzam bir başarıydı ve albüm bir numaradan giriş yaptı. Hayranların yeni, daha büyük ve daha iyi sound'umuz için istekli olması beni heyecanlandırmıştı ama Anna'nın kollarında yeniden evde olduğum için daha da mutluydum.

Denny ve Abby ertesi hafta Pete'in yerinde grup için özel bir parti verdi. Çok büyük bir etkinlikti ve grubu destekleyen herkes oradaydı -Holeshot, Avoiding Redemption, Poetic Bliss, benim ailem, Matt'in ailesi, Evan'ın ailesi ve hatta Kellan'ın ailesi. Ayrıca tüm arkadaşlarımız ve Pete's'in mevcut ve eski çalışanları da oradaydı.

Rekorlar kitabına girecek bir partiydi ve en sevdiğim bardan sürgünümün kalkması iyi hissettirse de, gecenin çoğunu Anna'nın yanına yapışıp belini ovarak geçirdim. Tam vücudunun diğer kısımlarını ovmaya başlamam için hazır olduğunu mırıldanırken Denny bize yaklaştı. Kocaman gülümseyerek elini bana uzattı. "Tebrikler Griffin. Albüm şimdiye kadarki en iyi D- Bags albümü olma yolunda ilerliyor. Her yerdeki eleştiriler olağanüstü. Hayranlar ve eleştirmenler hemfikir, ki bu nadir görülen bir şey. Ve hepsi aynı şeyi söylüyor: Sen harikasın."

Elini sıktım ama iltifatı beni rahatsız etti. "Bu bir grup çalışması. Ben sadece bir parçasıyım, gerçekten küçük bir parçasıyım."

Denny bana göz kırptı, sonra güldü. "Alçakgönüllü olabilmen beni hâlâ şaşırtıyor."

Gülümseyerek omuz silktim. Tüm bunlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da bunu tek başıma yapamayacağımdı. Başarım başkalarına bağlıydı ve bunun tersi de geçerliydi. Biz bir ekiptik ve ben bu ekibin nasıl yardımcı ve destekleyici bir üyesi olacağımı öğreniyordum. Mükemmel değildim ve hala ara sıra hatalarım oluyordu ama daha iyiye gidiyordum.

Anna bir kolunu bana doladı ve beni sıkıca kavradı. "O pek çok şey yapabilir." Kaşlarını imalı bir şekilde oynatmasından ne istediği açıkça anlaşılıyordu. Onu sıkıca kavrarken ben de güldüm. Azgın kızımı sevmek lazım.

Denny, Abby ile dans etmeye gittikten sonra ailem yanıma geldi. Liam kendinden geçmişti. "Bir numara... albüm numara!" Başımı sallayarak ona "Biliyorum. Beni de aradılar."

Yüzündeki şaşkınlıkla başını salladı. "Dünyada en çok satan albüm..."

"Evet... bir numaranın anlamı bu."

Benden uzaklaşarak annem ve babamla yüzleşti. "Albüm bir numara..." Onlarla bu konuda konuşmaya başladığında başımı salladım. Liam bu ani başarıya bir türlü akıl erdiremiyordu. Ona göre ani. Verdiği tepki bana D-Bags'in Sienna Sexton'la ilk büyük çıkış yaptığı zamanı hatırlattı. Muhtemelen ben de aynı şekilde tepki verirdim. Hayır... Muhtemelen ben de Sanki daha azını beklemiyordum ama içten içe çıldırıyordum.

Chelsey ve Dustin barın ortasında gece boyunca dans ediyorlardı ve kız kardeşimi yeniden dans ederken görmek şaşırtıcı derecede güzeldi. Dustin'in onu olabildiğince sık dışarı çıkarmasını umuyordum ve onu ve karakterini tanıdığım için çıkardığına emindim. Şarkıları bittiğinde Chelsey bana doğru döndü. "Hey, küçük kardeşim, ablanla dans etmek ister misin?"

Kocaman bir sırtısla ona "Elbette" dedim.

Yavaş bir şarkı olmasına rağmen, onu deli gibi döndürdüm ve daldırdım. Yine de yaptığım her şeye uyum sağladı. Chelsey ayakları üzerinde doğuştan yetenekliydi. Şarkının yarısına doğru, saçmalamayı bıraktım ve onunla normal bir şekilde dans ettim. Kollarını boynuma dolayarak bana kardeşlik gururuyla dolu bir sırtış attı. "Senin adına çok mutluyum Griffin. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Gözlerim onun yüzüne dönmeden önce yere kaydı. "Çocukları beni geri alacak kadar etkileyebileceğimi biliyor muydun?"

Chelsey başını salladı. "Grup hiçbir zaman biftek olmadı, Griffin." İşaret edercesine omzumun üzerinden baktı ve ben de bakışlarını takip ettim. Anna Dustin'le konuşuyordu; ona baktığımızı fark edince bana el salladı.

Tekrar Chelsey'ye döndüğümde başımı sallıyordum. "Evet, haklısın. Her zaman haklısın. Bu çok sinir bozucu." Chelsey güldü ve ben de ona katıldım. Kederimizin diğer tarafında olmak çok iyi hissettiriyordu.

Gecenin sonunda Anna ve ben kızları küçük dairemize geri götürdüğümüzde kendimi tamamlanmış hissettim. Hayatımdaki hiçbir şey daha iyi olamazdı.

Ama yanılmışım.

Üç hafta sonra eşim yeni çocuğumuzu doğurdu ve hayatım daha da mükemmelleşti. Cinsiyetin sürpriz olmasını istemiştik ve ben kesinlikle şaşırdım. Aileye bir kız çocuğu daha katmayı bekliyordum ama onun yerine eşim bana bir erkek çocuk verdi. Soluk sarı saçları ve şimdiden yeşile çalan gözleriyle çok güzel bir oğlan.

Onu kucağıma aldığımdaya Anna'ya "Kararlaştırdığımız ismi hâlâ istiyor musun?" diye sordum.

Yorgun bir gülümsemeyle başını salladı, "Bir sahnede doğduğu için çok uygun görünüyor. Yine de *E ile* yazılmasını seviyorum... bu yüzden biraz

adını gruptan farklıdır."

Bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm, bu yüzden çocuklar ve ailem onunla tanışmak için içeri girdiğinde, onları gururla en yeni Hancock ile tanıştırdım. "Millet, oğlumla tanışmanızı istiyorum... Linken. Linken, herkesle tanışmanı istiyorum."

Elden ele dolaştırmak için ondan vazgeçmek zordu ve neredeyse kızlarımdan daha korumacı hissediyordum. Belki de bunun nedeni onun çok küçük olması ve onların çok büyümesiydi. Sanırım Kellan'a kafasına dikkat etmesini bile söyledim, ki Bella ile yeni doğan aşamasından yeni geçtiğini düşünürsek bu çok saçmaydı. Ne diyebilirdim ki, endişeli bir babaydım. Karım dışında hiçbir şey benim için çocuklarımdan daha önemli değildi.

Linken'ı tutma sırası ona geldiğinde Matt gergin görünüyordu. Gözlerindeki bakış oğlumu teslim etmek istemememe neden oldu. Matt'in her yerinden yağcılık akıyordu. "Dostum, istemiyorsan... korkuyorsan sıranı almak zorunda değilsin."

Matt dudaklarını bana doğru bükte. "Bir bebekten korkmuyorum. Ben daha çok senin kendini kopyaladığın gerçeğinden korkuyorum. Dünyada artık iki Griffin var. Dünyanın buna hazır olduğundan emin değilim." Yavaşça başını salladı, sanki yaklaşan kıyameti şimdiden görüyormuş gibiydi. Yoksa Griffin kıyameti mi demeliydim?

Gülümseyerek ona şöyle dedim: "Benimle dalga mı geçiyorsun? Dünya benim mini beni uzun zamandır bekliyor. Ve Link sadece birçoğunun ilki. Bu gezegene birkaç mini sık koymayı planlıyorum." Karım ne kadar izin verirse o kadar.

Matt tekrar başını salladı. "Ve böylece başlıyor..."

Kaşlarımı çatarak Evan ve Jenny'ye döndüm. "Az önce sırasını kaybetti. Hanginiz onu istiyor?"

Linken'ı onlara doğru uzattım ve Jenny hemen onu kucağına aldı. "Aman Tanrım! O çok tatlı! Evan, bak ne kadar tatlı."

Evan ona gülümserken Linken'ın yüzüne mırıldandı. "Evet, yarı Hancock olduğu için oldukça sevimli."

Liam, Matt ve ben aynı anda "Hey!" diye tepki verdik. Başımı sallayarak ekledim, "Hiç hoş değil, dostum. Hancock'lar harikadır." Liam, Matt ve ben aile birliğinin bir göstergesi olarak yumruklarımızı tokuşturduk. Grubun Hancock'ları Hancock olmayanlara oranı daha önce yarı yarıyayken artık öyle değildi; grup artık olması gerektiği gibi horoz ağırlıklıydı.

"Aynen öyle," dedi Liam.

Oğlumla kucaklaşan Jenny'yi gösterdim. "Evan sırasını kaybetti. İşin bitince onu Liam'a ver Jenny." Liam'ın sırtını sıvazladım. "Sıra sende, kardeşim."

Liam'ın gözleri büyüdü, sanki ona var olmayan kız arkadaşının hamile olduğunu söylemişim. Ben başımı sallarken Matt güldü. Etrafım yeni doğmuş bebekten korkan bir avuç hercai menekşeyle çevriliydi. Ödlekler.

Linken eve dönmeye hazır olduğunda onu yeni evimize götürdük. Kısa süre önce Anna'nın küçük dairesinden taşınmıştık. Artık nakit para yeniden akmaya başladığına ve Kellan'dan aldığımız borç parayı ödediğimize göre, istediğimiz herhangi bir evi satın alabilirdik, ancak iyi okullara yakın, sakin bir mahallede dört yatak odalı mütevazı bir evde kıldık. Anna ve ben daha sade bir hayat yaşamak istiyorduk, daha az zenginlik, daha az savurganlık. Sadece kendimize ve çocuklarımıza odaklanmak ve paramızı daha akıllıca kullanmak istiyorduk. Tekrar kuruma ihtimaline karşı daha iyi plan . Ve geri vermek istedik.

Tüm bu karmaşa boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da bana ilk seferde bir hediye verilmiş olduğuydu; çoğu insan bu kadar şanslı değildi. O programdaki diğer yarışmacıları dinlemek, onların kendi başarılarına bir şeyler yapmak için verdikleri mücadeleyi izlemek... beni etkilemişti ve onlara yardım etmek istedim. Hayalleri canlı tutmak, engeller çok yüksek, olasılıklar çok büyük görünse bile insanlara devam etmeleri için bir neden vermek istedim. İnsanlara gelecekları için umut vermek istedim.

İlk başta bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Görev çok büyük, bunu yapmanın farklı yolları çok geniş, genel fikir çok belirsiz görünüyordu. Ama sonra Anna vizyonumun tek bir yönüne odaklanmamı ve bunu başardığımda da küçükten başlamamı önerdi. Bana mantıklı geldi, ben de en genç hayalperestlerden ve en sevdiğim meslekten başlamaya karar verdim. Anna ve ben hayır kurumumuzu -Sesle Gelen Güç- oluşturmanın başlangıç aşamasındaydık. Amacımız çocukları müzik yoluyla zenginleştirmek, cesaretlendirmek ve güçlendirmektir. Umudumuz okullarda bando ve koroyu yaygınlaştırmak ve çocukların kendilerini sağlıklı yollarla ifade edebilecekleri etkinlik merkezleri sunmaktır. Planımızın iddialı olduğunu ben bile kabul edebilirdim, ancak benim için bir anlamı vardı, bu yüzden buna değeceğini hissettim. Hayır, bunu yapmam *gerektiğini* hissediyordum.

Kellan planımızı duyduğunda yüzde yüz kabul etti. Müzik benim olduğu gibi onun da çocukluğunu şekillendirmişti. Diğer çocuklar da konuştuğumuzu duyduklarında hemen bunun bir parçası olmak istediler ve çok geçmeden Strength Through

Sound resmi olarak D-Bags tarafından destekleniyordu. İlk merkezimiz gelecek yıl açılıyordu.

Mutlu bir şekilde evde oturup yeni bebeğimi kucağıma alıp kızlarımla oynarken yeni hayır işimi planlayabilirdim ama D-Bag'lerin yapması gereken bir iş vardı ve ben daha ne olduğunu anlamadan yaz turumuz başlıyordu. Anna'ya ne yapmak istediğini sorduğumda, Linken ile evde kalmak istediğini söylemesini bekliyordum. Bizimle gelmek istediğini söylediğinde şok oldum. "Emin misin? Yani, daha önce yeni doğmuş bir bebekle bunu yaptığımızı biliyorum ama o zaman sadece bir çocuğumuz vardı."

Anna bana endişesiz bir gülümseme verdi. "Her şey yoluna girecek. Linken rüya gibi bir bebek. Şimdiden gece boyunca uyuyor. Ben de zaten doğum izinindeyim, yani şimdi gitmem için mükemmel bir zaman."

Sırıtarak ona hızlı bir öpücük verdim. "Bunu söylediğine sevindim, çünkü sizi üç ay boyunca görmemeyi gerçekten istemiyordum." İç çekerek Linken'in alınına bir öpücük kondurdum. "Onlarla o kadar çok vakit geçirmek istemiyorum. Onlarla geçireceğim *hiçbir* zamanı kaçırmak istemiyorum."

Anna yanağımı okşadı. "Yapmak zorunda değilsin. Diğer her şeyde olduğu gibi bunu da yürütmenin bir yolunu bulacağız. Ve bunu birlikte yapacağız."

Başımı salladım. "Çünkü biz bir takımız."

"Aynen öyle." Sonra bana derin ve uzun bir öpücük verdi ve Linken'i odasında uyuttuk, böylece ortak olmanın birçok avantajından birinden yararlanabilecektik.

Kiera ve çocukları da turneye geldiler, Jenny ve Rachel da öyle, yani çocuklara yardım edecek insan sıkıntısı yoktu. Belki benim değişen tavrım, belki gruptaki yeni pozisyonum ya da büyük olasılıkla kardeşimin aşırı heyecanından kaynaklanıyordu ama o turne şimdiye kadar yaptığımız en iyi turne oldu. Bazı klasik D-Bags şarkılarını benim için düzenledik, gitarıma ikinci bir hat ekledik ya da Matt ve benim birlikte çalmamızı sağladık. Sahnede X şeklinde kurulmuş rampalar vardı ve bu sayede aşağı yukarı, ileri geri koşarak adrenalin salgılıyor ve kalabalığın ilgisini çekiyorduk. Hatta bir şarkımızda piroteknik bile vardı. İnanılmazdı ve yaz sonunda turne sona erdiğinde bittiği için üzül müştüm.

Turne bittikten, albüm büyük bir başarı yakaladıktan ve beklenen tüm bebekler doğduktan sonra D-Bags düğün üstüne düğün yaptı. Tamam, o kadar çok değildi ama öyle hissettiriyordu.

Matt ve Rachel törene yeminlerini yenileyerek başladılar. Çok uzun süredir evli olmadıkları için bana gereksiz gibi geldi ama her ikisiyle de konuştuktan sonra bunu sırf Anna ve ben töreni görebilelim diye yaptıklarını hissettim. Bu beni çok etkiledi ve smokininin kuyruklu olması konusunda ona hiç kızmadım bile. Artık kim kuyruk takıyor ki? Ahmak. Noel için ona bir baston ve tek gözlük almayı aklıma not ettim. "Özel gününde" onunla dalga geçmeyebilirdim ama diğer 364 gün adil bir oyundu.

Matt ve Rachel töreni Space Needle'ın içindeki restoranda yaptılar ki bu oldukça harikaydı. Gece için tüm mekânı satın aldılar ve kısa yeminlerinden sonra -her ikisi de parlak kırmızı, utanmış yanaklarla birbirlerine fısıldadılar- geceyi yiyerek, içerek ve altımızdaki şehrin yavaşça görüntüye dönüşünü izleyerek geçirdik.

Harika bir geceydi ve Anna ile yavaşça dans ederken ona benzer bir şey yapmak isteyip istemediğini sordum. "Sence yeminlerimizi falan yenilemeli miyiz? Hiç parti yapmadık ki." Hayır, hemen hemen bir adım atmıştık, sonra hayata devam ettik: bir bebeğimiz oldu ve D-Bags turnesini bitirdik.

Anna düşünürken dudağını ısırıldı. "Tören kısmına gerçekten ihtiyacım yok, ama kutlamak için bir barbekü yapabiliriz? Biraz hamburger pişirir, biraz bira içeriz. Bu harika olur!"

İki kolumu da ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Seni çok seviyorum."

O da beni sıkarken güldü. "Ben de seni seviyorum."

Biz kendi partimiz için planlar yaparken, Evan ve Jenny nihayet harekete geçti. Evlerinde evlendiler - üst katında çatı katı olan eski oto tamirhanesinde. Noel'den bir hafta önce yaptılar... ve Abby'nin süslemesine izin verdiler. Abby'nin tuhaf tasarımı tüm Noel Baba Köylerini utandırdı; "Kış Harikalar Diyarı" sözcüklerine yeni bir anlam kazandırdı. Tavandan parıldayan kar taneleri sarkıyor, görünen her düz alan sahte karla kaplanıyor ve parlak kırmızı güller çobanpüskülü ve ökseotuyla karıştırılarak herkesin öpüşmesine neden olan türünün tek örneği çiçek aranjmanları yaratılıyordu. İşin aptallığı geçtikten sonra... hoşuma gitti.

Kellan Evan'ın sağdııcı, Matt, Liam ve ben de sağdıçlarıydık. Jenny'nin baş nedimesi Kiera, nedimleri ise Anna, Rachel ve Kate'ti. Matt etkinlik sabahı dalgındı, sanki akşamdan kalma gibiydi. Yüzünün önünde parmaklarımı şaklatmak zorunda kaldım.

dikkatini çekmek için üç kez. "Dostum, neyin var senin? Kusacak gibi görünüyorsun."

Matt elini yüzünde gezdirdi. "Sanırım yapabilirim." Yüzü asıktı, Evan, Kellan, Liam ve bana baktı. "Rachel hamile... buraya gelmeden önce bana söyledi. Bir çocuğum olacak. Tamamen çıldırmış durumdayım." Teni o kadar solmuştu ki bayılmak üzere olduğundan emindim.

Ceketimin içine uzanarak ona bir şişe viski uzattım. Uzun bir yudum aldı, yanımda taşıdığım gerçeğini sorgulamadı bile. Yutkunduğunda Kellan sırtına bir tokat attı. "Bu harika, dostum! Tebrikler!"

"Harika...?" Matt bir yudum daha alarak fısıldadı.

"Evet," dedi Liam. "Çocuklar... havalı." Yüz ifadesi de en az sözleri kadar garipti. Çok sayıda yeğenini ziyaret etmek dışında çocuklarla hiç deneyimi yoktu. Göğsüne bir şaplak attım.

"Çocuklar harikadır ve sen de harika olacaksın, kuzen, sadece fazla düşünme." Matt kaşlarını kaldırdı ve ben de anladım. O her şeyi fazla düşünüyordu. Gülümsedim ve omuz silktim. Çocuklar için her şeyi kafaya takmak gerekirdi ve ben bu konuda çok başarılıyım. Matt o kadar değil.

Matt bir içki daha alınca Evan güldü. "Endişelenme Matt. Ebeveynlik konusunu birlikte çözeceğiz."

Hepimiz kafalarımızı Evan'a doğru çevirdik. "Jenny... hamile mi?" Kellan sordu.

Evan omuz silkti, sanki Kellan ona pedikür yaptırıp yaptırmadığını sormuş gibiydi. "Evet, daha dün gece öğrendik." Hiç endişeli görünmüyordu ama bu beni şaşırtmadı. Evan'ı kızdırmak için çok şey gerekiyordu.

Matt ona şişeyi uzattı. "Bir yudum ister misin?"

Evan sırtarak başını salladı. "Sende kalsın. Bence buna benden daha çok ihtiyacın var."

Matt kadeh kaldırmak için şişeyi kaldırdı, sonra bir yudum daha aldı.

Tören sırasında daha sakın görünüyordu ama bunun nedeni muhtemelen yarı aydınlık olmasıydı. Resepsiyonda ise tamamen kendinden geçmişti ve hiç acı hissetmiyordu. Ve nihayet doğacak çocuğu için heyecanlı görünüyordu. Dans pistinin ortasından müziğin üzerinde "Baba olacağım!" diye bağırdı.

Doğal olarak herkes alkışlamaya başladı. Sırf Matt'e götlük olsun diye yuhaladım. Yine de beni duymadı, Rachel'ın yüzünü emmekle meşguldü. Anna

göğsüme vurdu, sonra Evan ve Jenny'nin iyi haberlerini bilip bilmediğimi sordu. "Evet, törenden hemen önce ağzındaki baklayı çıkardı."

Anna başını salladı, şaşırمامıştı. Saçlarını ensesinden uzakta tutturmuştu ve tek yapmak istediğim açıkta kalan tenini emmekti. Yapabildiğim için de yaptım. Dilim boynundaki damara değdiğinde Anna mırıldandı. Sesi biraz gırtlaktan geliyordu, "Evan, Jenny'nin ailesinde ikizlerin olduğundan bahsetti mi?" diye mırıldandı.

Ona bakmak için geri çekildim; yeşil gözleri şehvetli ve eğlenceliydi. Sırtarak odanın ortasında yavaşça dans eden Evan ve Jenny' baktım. "Bu sonunda onu kızdırabilir." Gülmeye başladım ve sırf çok iyi bir gün geçirdiğim için kendimi durduramadım.

Anna ve ben bir sonraki Mayıs ayında yeniden kutlama törenimizi yaptığımızda sonuçlar gelmişti - Jenny ikizlere hamileydi. Matt, Evan'ın kaderini paylaşp paylaşmayacağını öğrenmek için beklerken neredeyse kabız olacaktı ama ne yazık ki hayır, olmayacaktı. Rachel sadece bir tane doğuracaktı. Bana sorarsanız çok yazık. Matt'i iki çığlık atan bebekle uğraşırken görmek için her şeyimi verirdim. Tanrım... Bu harika olurdu.

Evan partide biraz solgundu ama artık hep öyle görünüyordu. Jenny'nin doğumu yaklaştıkça daha da gergin ve sinirli bir enkaza dönüşüyordu. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri sessizce arkasından yaklaşıp onu korkutmaktı. Her zaman zıplar ve küçük bir kız gibi çığlık atardı. Bu hiç eskimedi.

Gevşemesi için ona bir bira verdim, sonra bir tane daha verdim. Bütün gece iki yumruk atmasının en iyisi olacağını hissediyordum. Ondan daha gergin birinin olması Matt'i bütün gece gerçekten iyi bir ruh haline soktu. Aziz Patrick Günü'nde ilk başarılı hayran çiftleşmesini yaşayan Liam'la uğraşmadığımız zamanlarda, bir sonraki turumuzu planlıyorduk. "Bunu biraz erken bitireceğiz, bilirsin, bebekler ve diğer şeyler yüzünden." Matt Evan'a baktı. "Ağustos sonu, dostum. Hazır mısın? Yinelenen araba koltuklarını, beşikleri, beşikleri, salıncakları, zıpzıpları aldın mı? Bütün bunları?" Evan yüzünü buruşturdu, sonra da iki bira şişesinden aynı anda birer yudum aldı. Matt kıkırdadı. "En azından iki tanesini idare edebileceği bir şey var."

Homurdanarak bir çift göğüs taklidi yaptım. "Eminim çift olarak halledebileceği bir şey daha vardır." Çocuklar yorumuma gülerken ben de uzanıp aletimi tuttum. "Tüm bu meme ve bebek muhabbeti beni tahrik ediyor. Gidip karımı bulmalı ve tohumlarımı tekrar saçmalamalıyım."

Kellan yüzünü buruşturdu. "Bir daha asla 'tohumumu saç' demeysen gelecek yıl gruptan alacağım tüm payı sana ."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Ah, Kell, parana ihtiyacım yok. Ve bunu sadece tekrar söylemekle kalmayacağım, aynı zamanda bir sonraki albüme şarkı sözü olarak ekleyeceğim. Hayır, aslında bunu bir sonraki albümün başlığı yapacağım." Kaşlarımı kaldırdım ve Kellan bana bir bira kapağı fırlattı.

Gölerek, onun gönülsüz atışını savuşturdum ve Anna'yı bulmak için çocuklardan ayrıldım. Ona yaklaştığımda Jenny ile derinlemesine bir konuşma yapıyordu. Evan'ın aksine Jenny ikizleri olacağı için heyecanlıydı. Sanırım yeni doğan bebeklerle ne kadar çok iş yapılacağını hafife almıştı. Ya da ben öyle duymuştum. Çocuklarım harika olmaktan başka bir şey değildi.

Anna'ya doğru yürüyüp dirseğini tuttum. Bana bakıp gülümsediğinde ona "Kumkuat" dedim.

Bir süre bana boş boş baktıktan sonra Jenny'ye döndü. "Yapmamız gereken... bir dakika içinde geri döneceğiz."

Jenny gözlerini devirdi. "Eğer seks için bir kod kelime seçecekseniz, gerçekten daha az belirgin bir şey seçmelisiniz."

Jenny'ye muzip bir gülümseme vererek, "Bunun neresi eğlenceli?" dedim.

Anna ve ben gecenin içinde hızla uzaklaşırken gülüyorduk. "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu bana.

Yukarı baktım. Çatımızın bir bölümü ön bahçedeki büyük bir ağaç tarafından gözden uzak tutuluyordu. Oradan yıldızları harika bir şekilde görebiliyorduk ve eğer tepeye yeterince yakın olursak misafirlerimizi de görebiliyorduk. Bu bana çok seksi geldi. "Bu taraftan," dedim ve onu garaja doğru çektim.

Merdiveni yerine oturtmak için biraz hazırlık gerekti ama sonunda çatı kiremitlerinin üzerine bir battaniye serdik. Üzerine uzanarak kıyafetlerimizi çıkarma işlemine başladık. Gömleğini çıkarırken "Tanrı'ya şükür bütün çocuklar uyuyor" diye fısıldadı.

Göğüsleri beni çağırıyordu, bu yüzden sadece bir homurtu ile cevap verdim. Sütyenini açarak bir meme ucunu ağzıma aldım. Hay sikeyim. Cennet. Titreyen bir inilti çıkardı, bu benim için yüksek sesliydi ama altımızdaki kimse fark etmemiş gibiydi.

Çatıdan yuvarlanmadan tüm giysilerimizi çıkarmak zordu ve birayı fazla kaçırmadığım için kendime teşekkür ettim; sarhoş olsaydım bunu yapamayacağımdan emindim. Çıplak kaldığımızda, hafif rüzgâr ikimizin de tüylerini diken diken ediyordu, ayaklarımı kiremitlere dayadım. Anna vücuduma sarıldı.

ona doğru bastırdım. Çatının tepesine yakın bir noktadan, arka bahçede sohbet eden ve içki içen partilileri görebiliyordum. Misafirlerimden hiçbirinin beni göremediğini ama benim onları görebildiğimi bilmek beni daha da sertleştirdi.

Elleri vücudumda aşağı yukarı gezinirken Anna altımda kıvranıyordu. "Seni istiyorum," diye nefes aldı.

Ona bakarken nefesim kesildi. Ay ışığında muhteşemdi, efsanevi bir tanrıça gibiydi. Ve bir şekilde benimdi. Tamamen benim. ", " dedim ona. Parmaklarım yanağında gezinmek için yukarı çıktı. "Çok şaşırtıcı..."

öpmek için eğildiğimde, vücutlarımızı ayarladım, böylece içine girdim. Sonunda bir olduğumuzda ikimizin de nefesi kesildi. Bunu onunla kaç kez yapmış olursam olayım, birlikte bu kadar iyi hissetmemiz beni şok etmişti. Ve hareket etmeye başladığımızda daha da iyi oldu. "Tanrım, Griffin," diye mırıldandı. "Evet..."

Kesinlikle aynı fikirdeydim ve başımı boynuna yasladığımda içimden kısık bir inilti yükseldi. Dünyada hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremezdi. Bedenlerimiz birlikte sallandıkça coşku daha da arttı. Anna altımda kısıtlanmış vahşi bir hayvana dönüştü, nefes alıyor, inliyor, kıvranıyor ve inliyordu. Yaptığı her hareket beni elektrikleştiriyor, beni kendi serbest bırakmama daha da yaklaşıtıyordu. "Çok ateşlisin," diye inledim kulağına.

Tırnaklarını sırtımda gezdirdi, sonra kalçalarımı kavradı ve "Daha fazla" diye yalvardı.

Onu uçurumun kenarına itecek o son güce ihtiyacı olduğunu biliyordum. Lanet olsun, benim de ihtiyacım vardı. Tavanın en üst kısmını tuttum ve açığı değiştirirken kaldıraç olarak kullandım, böylece ona tam doğru noktada sürtünüyordum. Anna nefes nefese kalırken gözleri yuvalarından fırladı. Sonra nefes nefese mırıldanmaya başladı: "Evet, tam orası... Durma... Evet..."

Duracak değildim, çünkü ben de çok yaklaştım. Önce Anna patladı ve birilerinin duyacağından emin olduğum bir çığlık attı. Bakışlarımı partiye doğru kaldırdım ve tam o anda zirveye ulaştım. Tüm bu birikmiş gerilimi serbest bırakmanın ihtişamı içimde zevk şok dalgaları gönderirken, gözlerim habersiz kalabalığın üzerinde gezindi. Bazıları.

Bakışlarım tekrar karıma kaydıığında, bana gülümsüyordu. Yanağımı okşayarak, "Seninle olmak her zaman harika. Her seferinde aklımı başımdan alıyorsun."

Onun yanına doğru ilerlerken havadaki hafif serinliğe teşekkür ettim; sıcak tenimi serinletmişti. "Her seferinde," diye onayladım, gözlerimi kapatarak. Tam o sırada garip bir ses duydum, ayakkabıların toprakta sürüklenmesine benziyordu.

Tam zamanında gözlerimi açtığımda pantolonumun çatının tepesinden kaydığını gördüm. Doğrulup kenara eğildim ve yakalamaya çalıştım ama ıskaladım. Kemerimin ve ceplerimdeki bir sürü ıvır zıvırın ağırlığıyla pantolonum çatının kenarından aşağı yuvarlanmaya devam etti ve Kellan'ın hemen arkasındaki verandaya düştü.

"Hey, Kell," diye fısıldadım.

Etrafına bakınan Kellan sesimin nereden geldiğini anlayamamış gibiydi. "Griff? Neredesin sen?"

"Arkanda, dostum. Yukarıya."

Dönerek bana baktı, çatı tepesinin kenarından göz ucuyla bakıyordu. "Ne halt ediyorsun...? Oh... boşver. Hey, Anna."

Karnının üzerine dönen Anna kenara doğru eğildi ve parmaklarını ona doğru kıvırdı. "Hey, Kellan."

Yerdeki pantolonumu işaret ettim. "Onları buraya atmak ister misin?" Kellan'ın yüzünde şeytani bir ifade vardı. "Ya hayır dersem?"

Eğimli çatıda dengemi sağlayarak omuz silktim ve ayağa kalktım. "O zaman aşağı atlayıp kendim alırım."

Kellan iki eliyle gözlerini siper etti. İkisine de ihtiyacı vardı... Etkileyici bir sikiciydim. "Lanet olsun, Griff. Tamam, bekle." Pantolonumu bana doğru fırlattı, ben de eğilerek yakaladım.

Kellan'ın iğrenerek benden uzaklaşmasına gülerken, pantolonumu giymek için ayağımı kaldırdım; daha sonra şansımın yaver gidebileceğini düşünerek bu gece komando olmaya karar vermiştim. Ama daha giyemeden Anna pantolonumu elimden kaptı. "O kadar çabuk değil. Önce beni öpmen ve beni sonsuza dek seveceğini söylemen gerekiyor."

Gülümseyerek, üzerinde yattığı battaniyenin üzerine diz çöktüm. "Bayan Anna Hancock... Siz benim en iyi arkadaşım, suç ortağım, yaşama sebebim ve benim için gerçekten önemli olan tek şeysiniz. Sonsuza kadar sadece seni ne kadar seveceğimin yüzeyini çizer."

Kulağa ne kadar hüznü geldiği için kendimi boğazımdan bıçaklamak istedim ama her kelimedede ciddiydim ve Anna'nın bunları duymasını istiyordum. "Ben de seni seviyorum" diye fısıldarken gözleri doldu. Çok fazla... Birini bu kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Onu öpmek için eğildim. Dudaklarımız yumuşak bir şekilde birbirine değdi, ancak yoğunluk hızla artmaya başladı ve vücudum anında canlandı. Anna'nın elinden pantolonumu kaptığım gibi tekrar çatının kenarına fırlattım. Onlara ihtiyacımız yoktu.

Yaklaşık üç kişinin adıma küfrettiğini duydum ama hepsini görmezden geldim. Anna benim için önemli olan tek şeydi. O *her zaman* gerçekten önemli olan tek şeydi ve onu bir daha asla bırakmayacaktım.

Yazar Hakkında

S. C. Stephens, her boş anını duygu dolu ve romantizm yüklü hikâyeler yaratarak geçiren, New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Yazmanın yanı sıra, tembel öğleden sonralarını güneşin altında kitap okuyarak, müzik dinleyerek, film izleyerek ve arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirerek geçirmekten hoşlanıyor. O ve iki çocuğu Kuzeybatı Pasifik'te yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi için:

YazarSCStephens.com Twitter,

[@SC_Stephens_](https://twitter.com/SC_Stephens)

[Facebook.com/SCStephensAuthor](https://facebook.com/SCStephensAuthor)

Ayrıca S. C. Stephens

*Düşüncesiz
Düşünceli
Zahmetsiz
Pervasız*

**Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız
hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İçindekiler

Kapak	
Başlık Sayfası Hoş Geldiniz İthafı	
Teşekkür	
Bölüm 1: Müthişliğin Tedavisi Yoktur	
YokBölüm 2: Müthişliğin Öldüğü Gün	
Bölüm 3: Müthişliğe Dinlenmek	
Bölüm 4: Gerçek Bay Harika Lütfen Ayağa Kalkar	
Muhteşemlerle mısınız Bölüm 5: Tanışın	
Bölüm 6: Ve Sonra Daha Harika Oldu Bölüm 7:	
Oh Kutsal Harika	
Bölüm 8: Keşke Benim Kadar Harika Olsaydın	
Bölüm 9: Harika Olmak ya da Olmamak	
Bölüm 10: Awesometopia	
Bölüm 11: Muhteşem, Muhteşem'Yapması Gerekeni Yapar in	
Bölüm 12: Muhteşemlik Başlasın	
13. Bölüm: Awesometown'a Hoş Geldiniz, Nüfus: Ben Bölüm	
14: Harika. En İyi Sonuçlar İçin Beni Ekleyin Bölüm 15: Müthiş	
Saldırdığında	
Bölüm 16: Doğru Duydunuz, Ben O Kadar Müthişim	
Bölüm 17: Müthiş Geri Dönüyor	
Bölüm 18: Muhteşemliğin Bedeli Bölüm	
Bölüm 20: Şimdi Ne Olacak?19: O	
Kadar da Muhteşem Değil	
Bölüm 21: Gerçeklik	
22. Bölüm: Zorluklar 23.	
Bölüm: Ne Yapmalı?	
Bölüm 24: Umut Bölüm	
25: Bir Şans	
Bölüm 26: Hepimiz Kazanamayız	
27. Bölüm Yeniden Bağlanmak	
Bölüm 28: Kazananlar ve	
Kaybedenler Epilogu: Muhteşem	
Dönüşler	

Yazar Hakkında
Ayrıca S. C. Stephens
tarafından Newsletters

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.